

İZ MA RİT

WILL SELF

İngilizce'den Çeviren:
Gül Korkmaz

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

WILL SELF: 26 Eylül 1961 doğumlu Will Woodard "Will" Self, İngiliz romancı, denemeci ve köşe yazarıdır. Romanlarında ve kısa hikâyelerinde hiciv, alay ve fantastik öğeler hâkimdir.

Eğitimli ve görece zengin bir aileden gelmesine ve rahat bir ortamda yetişmesine rağmen erken yaşlarda uyuşturucuyla tanışan, sorunlu denebilecek bir genç olmuş ancak bu onun Oxford'da eğitim görmesine engel olmamıştır. Artık sigara ve kafein dışında uyuşturucu kullanmayan Will Self, 2009'dan beri *New Statesman*'da düzenli olarak makaleler ve *Real Meals* dergisi için adı sanı duyulmamış yeme içme mekânlarını tanıtan yazılar yazıyor.

Kariyerine karikatür çizerek ve komedyenlik yaparak başlamış, televizyon şovlarında ve tartışma programlarında boy göstermiştir. Gazeteci olarak katıldığı bir seçim gezisinde dönemin Başbakanı John Major'ın uçağından eroin kullandığı için atılmıştır.

Modern kültüre ilişkin anıştırma ve göndermelerle dolu romanlarında "akıl hocam" dediği J. G. Ballard, William Burroughs ve Hunter S. Thompson'ın etkileri görülür. Ancak dünya edebiyatının bütün büyük yazarları onun ilgi ve bilgi alanına girer.

Yazarın başlıca romanları şunlardır: *Cock and Bull* (1992); *My Idea of Fun* (1993); *How the Dead Live* (2000); *Dorian, an Imitation* (2002); *The Book of Dave* (2006); *The Butt* [*İzmarit*] (2008) ve *Walking to Hollywood* (2010).

Öykü kitapları ise şunlardır: *The Quantity Theory of Insanity* (1991); *Grey Area* (1994); *The Sweet Smell of Psychosis* [resimli roman] (1996); *Design Faults in the Volvo 760 Turbo* (1998); *Tough, Tough Toys for Tough, Tough Boys* (1998); *Dr. Mukti and Other Tales of Woe* (2004); *Liver: A Fictional Organ with a Surface Anatomy of Four Lobes* (2008) ve *The Undivided Self: Selected Stories* (2010).

Will Self, *The Quantity Theory of Insanity* için Geoffrey Faber Ödülü; *Tough Tough Toys for Tough Tough Boys* için Ağa Han Kurgu Ödülü; *İzmarit* için Bollinger Everyman Wodehouse Ödülü almıştır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

İzmarit

Will Self

Ayrıntı: 909
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 90

İzmarit
Will Self

Kitabın Özgün Adı
The Butt

İngilizce'den Çeviren
Gül Korkmaz

Yayıma Hazırlayan
Arlet İncidüzen

Son Okuma
Ceren Ataer

THE BUTT
Copyright © 2008, Will Self
All rights reserved

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85

Birinci Basım: İstanbul, Eylül 2015
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-013-9
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/AYRINTIYAYINEVI facebook.com/ayrinti.yayinlari instagram.com/ayrintiyayinlari

İzmarit

Will Self

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEB'YATI D'Z'S'

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN
KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

İBLİS
Hubert Selby Jr.

İLK KİTAP: SARI
Serdar Şekerci

UFACIK BİR PEYGAMBER
James Bernard Frost

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜN UÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY..."
Philippe Djian

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"
Chuck Palahniuk

John Scott Orr anısına

Yazar, Scottish Book Trust'a ve onun kimi yazılara erişimi kolaylaştıran partnerine teşekkürü bir borç bilir.

Kim bilir, belki de sigara içmeyi bıraksaydım, hep hayalini kurduğum güçlü adam olabilir miydim? Belki de aslında beni bu merete bağlayan da bu şüphedir çünkü insan gizliden gizliye yüce olduğuna inanabilirse hayat çok daha keyifli.

Italo Svevo, *Confessions of Zeno**

* Italo Svevo, *Zeno'nun Bilinci*, Çev. Nazlı Birgen, Aylak Adam Yayınları, 2014. (y.h.n.)

1

Mimoza rezidanstaki balkonların birinde durup sigarasının nemli filtresinden bir fırt çeken Tom Brodzinski, bunun son sigarası olacağına dair kendi kendine yemin etti.

Ama sonra aynı yemini daha önce defalarca ettiğini fark etti. Gerçi bu sefer farklı olacaktı.

Brodzinski, üç haftadır tatilde olduğu bu uçsuz bucaksız, güneşten kavrulmuş taşra kentindeki sigara yasaklarını epeyce can sıkıcı bulmuştu. Tüm restoran, bar ve kamu binalarının içinde –ve dışında– yalnızca sigara içenleri değil, (bilerek veya bilmeyerek) sigara içilmesine müsaade edenleri de para ve hapis cezasıyla tehdit eden rahatsız edici tabelalar vardı.

Dahası, kamu binalarının dışarısında, kaldırım ve yollara çizilmiş, sigara içenlerin yasal olarak durabilecekleri noktaları belirleyen sarı çizgiler vardı: Bina girişinden on altı metre uzaklıkta.

Bu tarz ölçüler Tom'un memleketinde de vardı elbette ama hemen hemen hiçbir zaman bu kadar dikkat çekici görünmüyorlardı. Hem zaten nüfusun çoğu bu alışkanlıktan vazgeçeli epey olmuştu. Burada, tüm bu kamu sağlığı kampanyasının gösterişli altyapısının, geride kendinden başka bir kent ahlakı bırakmaksızın ülkenin çokdilli ve aşırı yoğun nüfusuna empoze edilmesi, etik meselelere pek aldırmayan Tom'u bile fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Ve kendine has bu küçük dumanlı fasılların, İlahi Nikotina'yla yapılan acele ve tatmin etmeyen kaçamaklara dönüşmesi Tom'un sinirlerini bozmuştu.

Evet, bırakmak onu bu gibi esaretlerden azat edecekti, aynı zamanda da doğru şeyi yaparak kurtuluşu bulacak, ölümlü olduğu gerçeğiyle, baba, koca ve yurttaş sorumluluklarıyla yüzleşecekti. Böylesi boş bir alışkanlıkla bencilliğini sürdürmesine imkân yoktu artık.

Tom aptal değildi; tiryakilerin gerçekten ilgilendiği tek şeyin sigara içmek olduğunun ve sigaranın giderek onlarda istek uyandıran yegâne şeye dönüştüğünün farkındaydı. Bu alışkanlıktan bir kez kurtuldu mu, tabelalar ve çizgilerin zorbalığına maruz kalmak yerine olayları apaçık görebileceği ve önemlerini kavrayabileceği yeni bir dünyaya adım atacaktı.

Tom, son sigarasının izmaritini söndürmek niyetiyle balkonda bir küllük yahut küllü artığını bırakabileceği başka bir şey arandı. Ama bulamadı. Sonra, parmaklıkların ötesine, binanın cephesinden epeyce ileriye uzanan balkonun aşağısına göz gezdirdi.

İhtiyar bir Anglo aylak aylak geziniyordu. Adamın bermuda şortundan çıkan bacakları, varisli damar öbekleri yüzünden engebeliydi. Mecalsiz göğsünün üzerine *Wall Street Journal*'ın uluslararası edisyonuna ait pelür kâğıdından gazete

yapraklarını bastırıyordu. Tom'un baktığı yerden ihtiyarın yüzü yalnızca küçük bir burun ve çene çıkıntısından ibaret gibi görünüyordu. Bir kulağından diğerine doğru yatırdığı yapay bir parlaklığa sahip seyrek saçlarının arasından da keli seçiliyordu.

Tom sigarasının külünü kendi eline döktü, sıkıştırıp toz haline getirdi ve ağır, nemli havaya doğru üfledi. Aşağıdan, zeminde gacırdayan bir metal sesi geldi. İhtiyar adamın dairesini balkondan ayıran sürgülü kapıdan genç bir kadın girmişti. Çok genç bir kadın, daha doğrusu bir kız.

Kızın üzerinde yalnızca bir pareo vardı. İnce, kıvrımlı kalçaları üzerine dolanmıştı ve Tom durduğu noktadan kızın göğüslerinin orkidevari mükemmelliğini, mat esmer teninin gergin saflığını seçebiliyordu. Çöl kabilelerinin birinden olmalı diye düşündü, peki ama bu kaknem herifle ne yapıyordu?

Küçük metal masanın üzerini toparlıyor, içi meyve dolu ve soğuktan buğulanmış bir cam kâse koyuyordu. Gazeteyi kaldırdı, sayfalarını düzeltti ve katladı. Kızın yapmakta olduğu, gayet doğal bir şekilde ihtiyar adamın ihtiyaçlarını karşılamaktı; o kadar doğal bir şekilde oluyordu ki bu, adamın terden ıslanıp alnına düşmüş saçlarını kaldırırken, büyük, pembemsi kahverengi göğüs uçlarından birini adamın ensesine bastırdığının farkında bile değildi.

"Sağ ol tatlım" dedi ihtiyar ve kulak tırmalayan sesindeki halinden memnun tonlama, Tom'un her zaman el altında tuttuğu ve ülkesinin ahmakları tarafından daima kolayca tazelenen bereketli ve haklı öfkesini uyandırdı.

Tanrı aşkına! Tom içten içe isyanlardaydı. Bu hasta piç kurusu şu iğrenç seks turistlerinden biriydi. O iğrenç yaşlı vücudunu bu genç kızlara okşatmak için gelmişti buraya! Bu kadarı da fazlaydı artık, bundan paçayı sıyırmasına izin verilmemeliydi!

Tom'un bu ülkenin karmaşık etnik yapısını çok iyi anladığı söylenemezdi ama Tugganarongların (Feltham Adaları kıyıla-

rının bakır tenli yerlileri) buraya göçmen işçiler olarak geldiklerini biliyordu. Ve bunlar arasındaki genç kadınların pek çoğu sonunda kendilerini fuhuş yaparken buluyordu. Ama bu kız besbelli çöl kabilelerindendi ve Tom onlardan birinin Vance'in küçük (ama zalim) fuhuş bölgesindeki barların veya striptiz kulüplerinin önünde takıldığını hiç görmemişti.

İşin aslı, bu uçsuz bucaksız diyarın acayip ırk ve kültür karmaşasını Tom'un aklı alımıyordu. Teoride, bugünün elit kesimi hâlâ eski koloni güçlerinin Anglo torunlarından oluşuyordu. Ama daha dün sabah, dağlık bölgedeki bir kasabada benzin almak ve para çekmek için durduklarında, Tom bankamatik sırasında, kirli mavi desenli yerlilere özgü bir ihram giymiş, eğilmekten neredeyse ikiye katlanmış, sallanıp duran çılgın bir tipin arkasında bulmuştu kendini. Fakat fırçalanmış çelikten klavyeye gitme sırası ona geldiğinde anlaşıldı ki adamın para çekmekle falan alakası yoktu. Tozlu zeminden yarısı içilmiş bir sigara izmaritini almak için eğilmişti.

Tom'un gözü, ihtiyar ayyaşın kırlaşmış saçlarının arasında ensesinden tepesine kadar uzanan yara izinin beyaz yarığına takılmıştı. Kabile işaretlerinin en aşırısı bu olabilir mi diye merak etmişti Tom. Yahut adam sarhoş kafayla kazara bir daire testereye mi geçirmişti başını?

Sonra herif ayağa kalkıp tosbağa kafası yukarı ve sağa sola dönünce, Tom, güneşten kavrulmuş ve salyaları ağzının kenarında kuruyup kabuk bağlamış çok yaşlı bir Anglo'yla yüz yüze gelmişti.

Tom, akıl almaz büyüklükteki Minivanı (bir gösteriş budalalığı anında kiralamıştı bu arabayı) anacaddenin çıldırtıcı kalabalığı arasında ilerletmeye çalıştığı bir başka zaman, yol kenarındaki kalın gövdeli bir ağacın gölgesinde aynı yaşlı ayyaş Anglo'yu tekrar görmüştü.

Tom şimdi bu sevimsiz sahneyi hatırlayarak sigarasından derin bir nefes çekip dumanını nemli atmosfere üfledi. Sigaranın külünden bir yarım santimlik parçayı daha eline döktü,

ezdi ve üfledi. Genellikle olduğu üzere yine arabanın arka koltuğunda oturan Tommy Junior da ihtiyar ayyaşı görmüştü. Daha önemlisi, onunla birlikte oturup palmiye likörü içen yerlilerin sattığı şeyi de görmüştü.

"Baba! Baba!" diye atılmıştı, neden sesinin ayarı yoktu bu çocuğun? "Bak şu önceden gördüğümüz maket şeylerden var. Durup alabilir miyiz onu? Olur mu, lütfen?"

Tom'un bu isteğe daha öncekilerden farklı bir alaka göstereceği yoktu ama Tommy'nin annesi araya girmeye karar vermişti. "Neden durup bir bakmıyoruz Tom?" demişti Martha nazik bir sesle. "Tommy son günlerde çok uslu duruyor, üstelik diğer çocuklar da ona hiç iyi davranmadı. Ötekilerin istediği her şeyi aldık, neden ona da bir şeyler almayalım?"

Tom lafa, "Sattıkları şeyin çocuklar için olduğunu sanmıyorum..." diye girse de devamını getirmemeye karar vermişti. Zira karısının duruşu, Tom'u hizaya sokmaya karar verdiği zamanlardaki gibiydi: çıplak omuzları yükseliyor, zarif boynu eğiliyor, sarı perçemlerinin altındaki yuvarlak altın gözleri kocaman açılıyordu. Tom kalabalığın –korkunç yaya trafiği ve onunla kesişen çekçekler– arasında bir boşluk aradı, arabayı maket satan yerliye doğrulttu ve ağacın yanındaki toz bulutunun içinde durdu.

Elbette Tommy'nin istediği maket satılık değildi. Veya daha doğrusu, onlara satılık değildi. İhtiyar Anglo'nun beceriksiz çevirisi aracılığıyla konuşan yerli, Tom ve Martha'ya bunun dini bir nesne olduğunu ve yalnızca bu figürle özel (ve gizli) bir ilişkisi olan, kendi dininden başka bir kabilenin üyeleri tarafından satın alınabileceğini açıkladı.

"Gördüğünüz gibi" dedi ayyaş, hırıltı sesiyle, "muazzam bir işçilik ürünü bir parça, aynen. Gandaro ruh katarı denir buna ama siz bunu biliyorsunuzdur zaten".

Bilmek ne kelime? Tanrı biliyor ya, Tom her zaman ailenin ziyaret edeceği yerlerin kültürleriyle ilgili okumalar yapardı, bu tatil de bir istisna değildi. Brodzinskiler evden ayrılmadan

önce, internette burayla ilgili şeyler okurken kafasına türlü ağrılar girmişti. Acaba ekran karşısında gizlice tüttürdüğü cigaralıklardan mı kaynaklanıyordu, yoksa ekranda kayıp duran parlak bilgi sayfalarından mı? Tom emin olamıyordu ama bu sayfaların detaylara inmek yerine zihninin hissiz basamakları arasında kayıp gittiklerini fark ediyordu.

Tom'un bildiği şuydu: Bu dağ kabileleri (Gandaro, Ibbolit ve Handreyler), çölde yaşayanlara göre daha yumuşak ve daha az mistiklerdi. Büyüleri hem sis ormanlarının bıraktığı ılık yağmurların hem de yabancılarla temaslarının epey eskilere dayanmasının izlerini taşıyordu. Ruhlarıyla ilişkilerinde bir tür yapan alır yaklaşımına inanıyor, birtakım uğurlar aracılığıyla onlardan taleplerde bulunuyorlardı. Kendileri için istedikleri malları ve özellikleri tasvir eden, incelikle işlenmiş figürlerdi bu uğurlar.

İşte buradaki figür, tam da içinde oturdukları dört çeker Minivanın 1:10 ölçekli bire bir modeliydi. Yanardöner mavi boyası, gülünç "V" şeklinde rüzgârlığı, şişkin çamurlukları ve filmli camlarına kadar her şeyi tastamamdı. Teneke konserve kutuları çekiçle düzeltilmiş, birbirine eklenmiş ve lehimlenmişti. Şimdi Gandaro kabilesinden yaratıcısı, kucağında yatan bu modelin metalik kıvrımlarını çocuğunu sever gibi okşuyordu.

Modelin primitivizmi ile sofistike konusu arasındaki tezat, onun büyülü yanına hiç alaka göstermeseniz bile, tuhaf bir etki yaratmasına yol açıyordu. Koca kıçını arabanın arkasından genellikle olduğu üzere güçlükle çıkarabilmiş olan Tommy Junior da tozlu gölgelikte dikilip çirkin suratını buruşturmuş, hiç sahip olmadığı o şeyi kaybetmenin üstesinden gelmiş ve yasını tutmaya başlamıştı.

Sigara bitmişti. Geriye yalnızca benekli filtrenin ucunda kıvrılan bir parça kül kaldı. Sigara bitti –son sigarasıydı bu– ve Tom da hiç sahip olmadığı o şeyi kaybetmenin ağırlığıyla ezildiğini hissetti: Bir tür derin ve ilkel iyileştirici doyum hissi, kı-

rık kalbine bir sargı. Bir kez daha orada olmayan kül tablası için etrafına bakındı boş yere ve sonra, büsbütün bir düşüncesizlik anında, izmariti bir fiskeyle havaya fırlattı.

İzmarit önce yukarı doğru bir kavisle havalandı, sonra küçücük bir an zirvede asılı kaldı. Tom, o an ona içten bir elveda dedi, ne de olsa izmaritin havada çizdiği bu zarif parabol, onun yeni ahlaki pusulasını tanımlıyordu. Artık daha iyi bir insanım, diye düşündü, çok daha iyi bir insan. Sonra, izmarit aşağıdaki balkona doğru düşerken, Tom geçen gece Handrey'in sis ormanlarının tepelerindeki Ağaç Otel'de kokuşmuş yataklarında rahatsızlıkla yatarken gördüğü rüyayı hatırladı.

Martha hasır bir sandalyede oturmuş, ayrılmış bacaklarının arasından yerde damlayarak biriken kaygan, yağ gibi kana bakıyor.

"Yine damlatıyorum Tom" diyor kısık, düşmanca bir ses tonuyla. "Yine damlatıyorum ve bu senin suçun."

Alt balkondan uzun, upuzun bir uluma sesi geldi, sanki bir hayvan zalimce bir tuzağa yakalanmış gibi. Tom şaşkınlıkla, çocukların içeride kavga ettiklerini ve birinin bir şekilde kafasını yardığını düşünerek sürgülü kapıya doğru yöneldi. Ama aynı ulumayı duyan Martha onu havluya sarılı yeni yıkanmış bedeniyle kapıda karşıladı.

Birlikte, korkuluklara birkaç adım atıp aşağıya baktılar. Şezlongdaki ihtiyar adam iki büklüm olmuştu. Elleri ve genç metresinin elleri, tüten kafa derisinin üzerindeki saçlarda birleşmişti.

Ne olduğunu o an anlayan Tom aşağıya doğru seslendi: "Özür dilerim! Çok özür dilerim... Düşünemedim..."

Yaşlı adam hâlâ sarsılarak inliyordu. Martha, Tom'a onu suçlarcasına bakıyordu. Yerli metres aradığını bulmuştu ve izmaritin hâlâ tüten son parçasını da beyaz fayansların üzerine attı ve şezlongu küllerden arındırdı.

"Ne bokuma böyle bir şey yaptın?!" diye bağırmaya başladı. "Niye? Seni geri zekâlı serseri!"

Çocukları sakinleştirmeyi başarabildikten sonra Martha onları yürüyüşe çıkardı ve onlara Cap'n Bob's'ta abur cuburla dolu bir suçluluk yemeği ısmarladı.

Tom'un, pişmanlığından dolayı, cesaretini toplaması yarım saat sürdü; sonra parmak uçlarında çıplak merdivenlerden indi, halıyla kaplı koridordan geçip tuhaf çiftin dairesinin kapısını çaldı. Kapıyı yerli kız açtı ve Tom, utancının getirdiği telaşa rağmen kızın göğüslerini kapatmak için üzerindeki peştamalı düzeltmesine bozuldu.

"Aa, sen!" dedi kız lanet parmağını Tom'a doğru sallayarak. "Napıyosun burda ha? Nestiyosun benden?"

"Ben... Ben beyefendinin nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim." Tom kızın kurnaz bakışları karşısında bir ergen gibi hissediyordu; kızın kahverengi gözleri genç ve cinsel bir canlılığın ebedi gücünü barındırıyordu.

Peki ya kız, karşısında ne görüyordu? Diğerlerinden farksız bir başka Anglo turist daha mı? Yaşına göre gayet iyi durumda –en azından saçları vardı– olsa da Tom Brodzinski'nin ortalama bir görünüme sahip olduğu gerçeği aşikârdı. Biliyordu ki onunki görmezden gelinmek için yalvaran bir yüzdü: burnu küçük ve yumrulu, yanakları çökük, çenesi tereddütlüydü. Gözleri, kızın gözleri gibi kahverengiydi ama bir miktar nezaket ve orta yaş şaşkınlığından başka bir şey taşımıyordu. Tom'un cüssesi ve yapısı –tabiri caizse– bile donuktu. Ortalamaydı.

Daha fazla bağırışma olmadan kız Tom'u dairedeki iki yatak odasından küçük olanına götürdü. Bunun küçük oda olduğunu biliyordu çünkü daire kendisininkiyle aynı mimariye sahipti. Burada alçak, dar bir tek kişilik yatakta görünüşe göre ince, çiçek desenli çarşafın altında çıplak halde izmaritinin kurbanı yatıyordu. Yaşlı adamın suratında bir kompres ya da bir çeşit elbezi vardı. Adam ceset gibi yatıyordu, Tom kekeledi: "Be-ben, böyle olsun iste-me..."

Yaşlı adam kıpırdanıp yüzündeki bezi kaldırdı. İzmaritin kafa derisini yaktığı yerde, acınacak haldeki boyalı saçların or-

tasında, üzüm büyüklüğünde bir kabarcık oluşmuştu. Kuvvetli ve metalik bir ışık küçük pencerenin üzerindeki perdelerin arasından odaya dalıyor ve adamın iltihaplı yarasını aydınlatıyordu.

Yaşlı adamın ağzı açıktı ve çenesinin altından gerdanı sarkıyordu. Tom'a doğru uzattığı eli kireçlenmeden titriyordu ama yine de konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede derinden ve güçlüydü. "Reginald" dedi, "Üçüncü Reginald Lincoln".

"Tom." Tom adamın elini nazikçe sıktı. "Brodzinski... İlk. Bakın gerçekten size bu salak... bu salakça şey için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Aptallık! Ne düşünüyordum bilmiyorum; yani, galiba düşünmüyordum."

"Hadi ama..." dedi Lincoln, Tom'un elini bıraktı ve ona daracık yatağa oturabileceğini işaret etti. "Hepimiz salakça şeyler yapıyoruz. En azından ben yapıyorum. Sonuçta bu bir kazaydı, kendine çok yüklenme."

"Ama sigara, aman Tanrım, bu zamanda kimsenin üzerine *fırlatmasan* bile iğrenç bir şey bu."

Lincoln, Tom'un hatırı sayılır ölçüde rahatlamasının üzerine bir kez daha güldü ve "Söylediğim gibi" dedi, "hepimiz aptalca şeyler yapıyoruz zaman zaman. Hem ben de sigara tiryakisiydim. Daha bırakalı birkaç sene oldu. Tansiyonum yüzünden daha önemli şeylerin önüne geçmeye başlamıştı, anlarsın ya".

Lincoln'ün torbalı siyah gözleri odanın girişindeki genç kadına doğrulmuştu. Tüm o pişmanlık haline ve bu kadar kolay günah çıkarabilmesinden kaynaklanan minnettarlığına rağmen Tom yine de siyah derili güzel kızın başının etrafında çekici bir hale oluşturan değişik saç stilli görüntüsüyle cinsel bir kıskançlık ve anlamsız bir nefret hissediyordu.

Tom derin bir nefes aldı ve burnuna vazelin ve hindistancevizi yağı kokusu ve hatta tadı geldi. Acaba şimdiden koku alma duyusu keskinleşmeye başlamış olabilir mi diye düşündü.

"İnanmayacaksınız ama" dedi Tom ikisine birden, "o benim son sigaramdı. Ben de bırakıyordum. Zaten galiba bu yüzden... Bu yüzden o kadar, ıı, dalgındım. Ama..." derken kısaca güldü, fazla alçakgönüllü olduğunu umduğu bir edayla, "en azından kararımdan dönmezsem, bir daha asla böyle aptalca bir şey yapma riskim yok".

"Benim yaşımda olunca genç adam" dedi Lincoln dirseklerinin üzerinde doğrularak, "öyle çok büyük kararlar vermemeyi öğreniyorsun. Her günü aktığı gibi yaşa ve dayanabilirsen şükret".

Lincoln'ün perişan yüzündeki güçlü ifadeyi gözlemleyen Tom, ihtiyar "genç adam" dediği için minnettardı zira bu ifade Tom'u küçük görmediğini belirten ve kapıya yaslanmış kızla aynı yaş grubuna koyan samimi bir ifadeydi.

Artık gitmek için ayağa kalktı. "Sizin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen sormaya çekinmeyin" dedi kıza dönerek.

"Elbette" dedi Lincoln. "Atalaya burada olacak, eğer bir şey lazım olursa haber verir, gerçi olacağını sanmıyorum. Altı üstü küçük bir yara. Sabah kahvaltıda görüşürüz. Haberin olsun ha, buranın kahvaltısı iyidir."

Tom yukarıya çıktığında sekiz yaşındaki ikizler aval aval çizgi film kanalındaki gürültülü, renkli barbarlığı izliyorlardı. On üç yaşındaki kızı Dixie dairenin yemek alanındaki yuvarlak masada oturmuş deri bir ipe cam boncuk dizmekle meşguldü. Tommy Junior arkadaki küçük yatak odasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Üzerinde cüppe gibi duran büyük tişörtü, büyük memeli kulakları ve jöleyle ibik gibi dikilmiş saçlarıyla hem Buda'yı hem de bir maymunu çağrıştırmayı başarıyordu. Büyük ellerinin arasında kaybolmuş el bilgisayarının oyun tuşlarıyla uğraşıp duruyordu.

Tom, artık kalbinde uyuşmuş bir nasıra dönüşecek kadar alışılmış bir utanç ve öfkeyle en büyük oğluna baktı.

Gerçekten zekâ özürlü müydü bu çocuk? (Tom bunu bir esneme hissi gibi istemsizce düşünüyordu). Yoksa kasten mi sa-

lağa yatıyordu? Sanki Tommy Junior, bile isteye her şeyi sırf babasını sinirlendirmek için yapıyordu. Yemek yerken homurdanıyor, en temel sosyal iletişimi bile reddediyordu. Eğer Tommy Junior birisiyle gönüllü olarak konuşursa, bu yalnızca o sıralar hangi bilgisayar oyununa kendini kaptırmışsa, o oyun hakkında bitmek tükenmek bilmez monologlardan ibaret oluyordu.

Üstelik öyle özel bir okulda falan da değildi. Yaşıtlarıyla aynı sınıfa gidiyordu. Tabii biraz ekstra yardım alıyordu ama sonuçta okuyup yazabiliyordu.

Martha, kocasının ayakta dikildiği antreye geldi. Yeni yıkanmış ve çenesinden su damlayan yüzünün altında tuttuğu kuşe kâğıtlı dergiye dalmıştı. Yüzünde makyaj da herhangi bir ifade de yoktu. Tom'un düşünceleri onu görünce keskince karısına doğruldu ve içinde tuhaf bir görü oluştu: Martha sigarayı beş yıl önce bırakmıştı ve o zamandan beri Tom'a giderek daha da yetersiz görünmeye başlamıştı. Sanki bir zamanlar güzel yüzünün etrafında dolaşan sigara dumanı ona nitelik katan şeydi.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyiydi sanırım. Kafasındaki yara su toplamış, yatıyor. Yerli çıtır adama bakıyor."

"Tom, lütfen..."

"Ne? Çocukları mı diyorsun? Duymazlar ki... Dinlemiyorlar bile."

"Hayır" diye hemencecik cevap verdi Martha, "lanet olsun, çocuklar değil... Ben, Tom, ben".

"Her neyse" diye devam etti Tom karısının hassasiyetini ardında bırakma hevesiyle, "iyileşecek gibi görünüyor. Ortalığı sakinleştirdim".

Tom'dan uzaklaşırken her biri su toplamış birer yaraya benzeyen ıslak ayak izleri bırakan Martha, omzuna doğru seslenerek cevap verdi: "Neyse, bu da bir şey. Gerçi sen zaten kriz durumlarında hep iyisin."

Kriz. Kriz önlenmişti. Çocuklarından biriyle ilgili değil – çünkü Tom yurtdışındayken hep bundan korkardı– yaşlı adam Lincoln'le ilgili bir kriz aşılmıştı.

Tropikal karanlığın içindeki cırcırböceği seslerinin arasında Tom ve Martha ikizleri ranzaya, Dixie'yi yönetimin pek gönülsüzce getirdiği açılır kapanır yatağa, Tommy Junior'ı arkadaki yatak odasına yatırmayı başarmıştı. Tom kendini olumlu düşüncelere bıraktı: Yaşlı adamın durumu iyiydi. Martha ve çocuklar da iyiydi. Hepsi Büyük Dağ Yolu'nu, tüm o zikzaklı yolları, kaygan çamurları aşmışlardı.

Maceracı tatillerini sağ salim atlatmışlardı ve yarından sonraki gün, fotoğraf makineleri dijital ganimetlerle dolu olarak, muzaffer bir şekilde evlerine döneceklerdi.

Tom karısına doğru yuvarlandı. Martha iç çekti ve Tom'dan uzağa kaydı. Tom karısının ters cevabını halinden memnun bir edayla karşıladı ve çok geçmeden uykuya daldı.

Ama gecenin derinliklerinde dairenin kapısında kuvvetli yumruk sesleri belirdi ve ağır, rutubetli rüyaların ve sersem yanılsamaların –Hangi kıtadayım? Kimim ben?– arasından güçlükle geçebilen Tom kapıyı açtı. Kapıdaki dantelli V yakalı geceliğinin içinde göğüsleri özgürce salınan ve kıvırcık saçları yastık izi çıkmış alnına dökülen Atalaya'ydı.

"Şey... Reggie, düştü" dedi. "Kaldıramıyorum. Sen yapar mısın? Kaldırabilir misin?"

"Saat kaç?" diye sordu Tom gündelik kıyafetlerine uzanırken.

Kız yalnızca tekrar etti: "Kaldırabilir misin?"

Durum tahmin ettiğinden kötüydü. Tom adamı dar yatakla dolabın arasındaki fayansların üzerinde iki büklüm halde buldu. Acınası bir durumdaydı: su toplayan yanık patlamıştı ve derisi kafasından ayrılmıştı ve üzerinde ayakkabı boyası renkli saçlar duruyordu.

Tom bir anlığına tereddüt etti; belki de Lincoln'ü hareket ettirmek bir hataydı. Sonra Atalaya onu pek de nazik olmayan bir dürtmeyle zorladı.

Adamın bedeni bir çocuğunki kadar hafifti, lekeli derisi pul pul geliyordu eline. Yaşlı adamı kollarında tutan Tom, Lincoln'ün kalbinin ellerinde çırpındığını hissetti. Onu uyandırmak bu masum sessizliği bozacakmış gibi sakince ve temkinlice yatağa yatırdı.

Yastıklara değdiğinde, Lincoln yorgun ve genizden tiz bir iniltiyle nefes almaya başladı. Tom, ihtiyarın solumasını bir sigara tiryakisinin alışık olmadığı bir koşudan sonra nefes almasına benzetti.

Atalaya, Tom'un dirseğini tuttu. "Hastaneye götürmemiz lazım. Hemen."

Yaşlı adamın gözkapakları, gözlerinin akındaki kanlanmış sarılığı gösterecek şekilde seğiriyordu. Bükülmüş elleri çarşafı çekiştiriyor, yatağın frangipani* çiçekleriyle süslü deseni çarşafın altından görünüyordu.

Olağandışı durumlar –ya da hesaplanmış bir naz– haricinde Martha sabahları Tom'u uyandırmazdı. Bu defa Tom uyandığında daire boştu ve nemli ayak tabanları fayansları emerken bir odadan diğerine sendeleyen Tom, dağınık yataklar ve çarşafların arasında gezindi. Tavan vantilatörü yapış yapış havayı tembelce yontuyordu. Tom balkona gitti ve sonra tropik günün tantanasından, onun o arsız yeşillikleri ve kırmızılığından, parlak güneş ışığından geri çekildi.

Son birkaç saat gözünün önüne gelmeye başladı: Kutu gibi ambülans, onun yanıp sönen ışıklarının karanlığı bölüşü, hastanedeki göz kamaştırıcı beyaz küp, yaşlı adamın tekerlekli hastane yatağında götürülmesi, –kıvırcık örgüleri ve kabarık, süslü saçlı, garip– resepsiyonistin kredi kartını makineden geçirmesi... Nasıl olmuştu tam olarak kavrayamamıştı ama –telepati?– kendi kredi kartıyla temin edilmiş hastane odasına vardıklarında Atalaya'nın kabilesinden bir grup kadın da orada belirmişti. Atalaya'nın kıvrak figürünün şişirilmiş birer karikatürü gibi duran uzun ve yapılı kadınlar, hemşireler yaşlı

* Frangipani: Kokulu bir tropikal bitki. (ç.n.)

Anglo'yu büyük tüplerden ve monitörlerden geçirirken yüksek sesle sürekli konuşan kadınlar...

Çöl kabilesinin kadınları ile Martha arasındaki farklılıklar, Tom'a tuhaf bir paranın iki yüzü gibi görünüyordu. En sonunda daireye döndüğünde, şortunu bacaklarından sıyırıp kafasını tişörtünün boynundan kurtarıp doğrudan yatağa gömüldüğünde, Martha, "Kusura bakma Tom, şu an senin bu sefer nasıl bir halt yediğin umurumda değil. Çocuklar bir saat sonra kalkacaklar ve birisinin ki bu kişi ben oluyorum, onlarla ilgilenmesi gerecek" demeden önce kafasını, somurtkan sessizliği bölen üzücü hikâyenin özetini duyabilecek kadar yastığından kaldırdı.

Şimdi, yaprak yiyen bir dizi koyu kırmızı karıncanın bir dala tırmandığını ve bitkinin yarısaydam, yelken şeklindeki yapraklarını parçalayıp yuvalarına taşıdıklarını izlerken Tom kendini –son on beş saatin stres ve sıkıntısına rağmen– istemsizce pantolonunun ceplerini yoklarken bulup utandı.

Belki buruşmuş bir paketin içinde bir sigara orada öylece duruyor ve ona geçici bir rahatlama vaat ediyordu. Küçük odacığında köşesine çekilmiş, dünyanın geri kalanından izole bir halde bekleyen, ince, uzun, kısa herhangi bir sigara...

2

Konsolos –adı Adams'tı– geldiğinde, Tom Mimoza'nın kahvaltı salonunda oturmuş, keskin köşeli tuhaf meyve parçalarıyla dolu kâsenin içindekileri inceliyordu.

Tom, solgun renkli gofre kumaşından bir takım elbise giyen ve düğmeli yakasının etrafından, üzerinde büyük bir kurumun –üniversite? askeri bir kuruluş? bir şirket?– logosu işlenmiş bir kravat sarkan Adams'ı yarım yamalak fark etmişti. Adams, tam karşısına oturup bir köpeğin pati vermesi gibi gelişigüzel tokalaştıktan sonra hemen deri evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkarıp konuşmaya başladı.

"Bu, Bay Brodzinski, alıkoyma teminatı; bu vize hakları için feragatname ve bu da İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan

güvenilirlik değerlendirme formu. Bu üçüne imza atmanız gerekiyor."

Tom şekerli yapış yapış kaşığını bırakıp konsolosun uzattığı kalemi aldı. Adams bir hayli yanmış olan yüzünde cilalanmış gibi parıldayan dişlerini göstererek sırıttı. Ellili yaşlarında olmalı diye düşündü Tom. At kafasına benzeyen uzun suratının üzerinden saçları bulaşık teli gibi dökülüyordu. Düz, dikdörtgen ve metal çerçeveli polaroid camlı gözlükleri vardı ve bu gözlük, Tom dikkatle incelerken, konsolosun gülümsemeyle oluşan çizgilerinin arasındaki su mavisi gözlerini daha da ortaya çıkarıyordu. Adams'ın kanat yaka gömleğinin göğüs cebinde plastik bir kalem tutucu vardı ve sol elinin serçe parmağına büyük altın mühürlü bir yüzük takıyordu.

"Peki ama neden?" diye sordu Tom. "Neden bunları imzalamam gerekiyor ki?"

"Sadece formalite" dedi Adams hemen. "Bu tip davaların tabiatı dolayısıyla tüm ilgili resmi birimler kendilerini güvence altına almak isterler... Ülkeyi terk etme ihtimalinize karşı bir tedbir."

"Ülkeyi terk etmek mi?" Tom duyduklarına inanamıyordu. "Niye böyle aptalca bir şey yapayım ki?"

Adams iç geçirdi. "İnsanlar panikliyor... Daha önce böyle şeyleri defalarca gördüm. Bazı şeyler, söylentiler duyuyorlar... Buradaki adalet sisteminin nasıl işlediğiyle ilgili. Bu yüzden de bazısı en iyisinin hiç bulaşmadan sıvışmak olduğunu düşünüyor."

"Söylentiler? Adalet sistemi? Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum... Yerel yönetimin bununla nasıl bir alakası var ki? Bay Lincoln'le ben aynı toprakların vatandaşıyız sonuçta, tüm bunlar sizin aracılığınızla hallolamaz mı yani? Ayrıca Bay Lincoln bir tür tazminat falan istiyorsa, bu geri döndüğümüzde de ayarlanabilir."

Adams buna hemen cevap vermedi. Sandalyesinde doğrulup arkasına yaslandı ve Tom'un öfkeli bakışlarından kaçarak o

an masadaki kahvaltılık gevrek artıklarının olduğu kâseleri temizleyen garsona tükürüklerini saçarak bir şeyler heceledi.

Kollarındaki ve bacaklarındaki derin yara izleri sayesinde pek de tekin değilmiş gibi görünen garson kız, yüksek sesle kahkaha attı, sonra da tezgâha gidip bir kahve doldurdu ve doğruca konsolosa getirdi.

Tom beş kez ısıtılmış kahvenin keskin kokusunu duyabiliyordu. Adams sütle ya da şekerle hafifletme gereği duymadığı kahveden bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Titiz tavırlarına pek de uygun olmayan bir hareketti bu.

Garsona bir kez daha bir şeyler mırıldandı ve garson odanın öteki ucuna geçip televizyonu kapattı. Tom o ana kadar orada bir televizyon olduğunun farkında bile değildi. Ama şimdi fark ediyordu ki kasvetli sıkıntılarının bir kısmı bilinçaltına işleyen haber görüntülerinden kaynaklanıyor olabilirdi. Mesela kötü bir silahlı çatışma haberi: askeri araçlar, akrepler gibi ağır ağır meçhul kanların üzerinde ilerliyor, makineli tüfekler ölüm zehri saçıyor.

"Bakın Bay Brodzinski" diye devam etti Adams, "normalde bu dava yalnızca yurtdışındaki iki adamdan birinin diğerine saldırması şeklinde..."

"Saldırması mı?" diyerek durdurdu Tom ve sonra sürekli çocuklarından duyduğu o ümitsiz bahaneyi bu defa kendi ağzından duydu: "Ama bu sadece bir kazaydı."

"Öyle bile olsa durum değişmiyor" dedi Adams mantıklı tavrını koruyarak. "Daha doğrusu bu iki durum birbirinden farklı. Biliyorsunuz, Bay Lincoln aslında çifte vatandaş."

"Çifte vatandaş mı?" Tom bu tekrarlamalarının kendisini bir moron gibi gösterdiğinden endişe duymaya başladı, tam da yabancı bir şeylerle karşılaşınca ne yapacağını şaşıran bir hödük gibi duruyor olmalıydı. Normalde böyle tiplere en çok kendisi gıcık olurdu.

"Hayır, öyle değil." Hafiften dudak bükerek konuşuyordu Adams. "Sanırım siz gönüllü olarak vatandaşlık talep ettiğini

düşündünüz; böyle bir şey kanunen zaten mümkün değil. Bay Lincoln Atalaya Intwennyfortee ile evli olduğu için otomatik olarak bu ülkenin vatandaşı sayılıyor."

"Ama... Yani... Ben onlar şey... Kadını şey sanmıştım..."

Adams, Tom'un debelenişini hemen sonlandırdı: "Ne sandığınız önemli değil, kanunen karı kocalar. Dahası, eminim siz de biliyorsunuzdur, buranın kurulu düzeni ve yazılı yasalarına göre, medeni kanunların ve ceza hukukunun yerlilerin örfi hukukuyla ilişkisi biraz karmaşık. Yani, ıı, sadede gelecek olursak Bay Brodzinski, Bayan Lincoln bir Tayswengo ve Tayswengolar da diğer çöl kabileleri gibi kazalara inanmıyorlar."

Adams "kaza" sözcüğünü yersiz bir vurguyla söylemişti ve artık bir tür hezeyana kapılmaya başlıyormuş gibi hisseden Tom'un gözünden, konsolos da kabileyle aynı bakış açısına sahipmiş gibi görünüyordu.

"Kazalara inanmıyorlar" diye mırıldandı Tom.

"Evet, öyle." Adams, Tom'un dokunulmamış meyve kâsesinin yanında öylece duran belgeleri işaret etti. "Bayan Lincoln de işte bu yüzden sizin, ıı, izmariti kocasının kafasına atmanızı kötü niyetli bir kasıt olarak görüyor. Ve korkarım ki kanunlar da bu hususta onu destekliyor. Eğer kadın üçüncü ya da hatta ikinci nesil bir Anglo olsaydı durum farklı olurdu. Eğer bir Ibbolit ya da daha da iyisi Tugganarong olsaydı, yine, yaptığınız şeyin legal statüsü farklı olabilirdi. Gelgelelim Bayan Lincoln bunlardan biri değil; o bir Tayswengo ve bu yüzden de neredeyse kesin olarak bir saldırı, hatta belki de bir cinayete teşebbüs suçlamasıyla karşılaşacaksınız."

Konsolos lütfedip de bu korkunç bilgileri verdikten sonra bir süre ikisi de sessizce oturdular. Tom masanın üzerindeki boş süt kutusuna gözünü dikmişti, kutunun üzerinde devlet destekli bir intihar önleme hattının reklamı vardı. Havuz alanına giden yürüyüş yolunun ilerisinden gelen kahkahalara karışan su seslerini duyabiliyordu. Kahvaltı salonunda ikisinden

başka kimse yoktu. Bir dizi karınca yerdeki fayansta ilerliyordu, bu seferkiler siyahtı. Karıncaları dikkatle izlerken her üç ya da dört karıncadan birinin sırtında minnacık Rice Krispie parçaları taşıdığını fark etti.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum" dedi Tom en sonunda gereksiz yere.

"Gerçekten" dedi Adams, Tom'un hüsranını teskin etmeye çalışırcasına, "bu durumun endişelenecek bir yanı yok. Bildiğim kadarıyla Bay Lincoln hızla iyileşiyor, değil mi?"

"Bu sabah hastanede yanından ayrıldığımda yatakta oturuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Bay Adams..." Tereddütle duraksadı, konuşurken sesine yansıyan kendini aklamaya çalışan çocuksuluğu duyabiliyordu. "Aslında düşüşünün izmaritle bir ilgisi olduğundan bile emin değilim... Yani, sonuçta çok yaşlı."

Adams kapalı dudaklarının arasından nefes verdi ve Tom'un gözünün önüne günün ilk sigarasının ilk nefesi geldi.

"Yani" dedi konsolos, "bu iyi bir şey. Oldukça iyi. Süratle iyileşirse durum yalnızca Intwennyfortee için basit bir tazminata dönüşür ve suçlamalar da derhal düşer".

"Yani?" Tom paragöz kalbinin plastik pilleri gibi olan kredi kartlarını düşündü.

"Sanırım kabilesi yeni pişirme kapları, birkaç av tüfeği, belki on bin dolar gibi bir şey ister. Bu insanlar bir hayli makul olabiliyorlar Bay Brodzinski."

"Peki Bay Lincoln?" İşte yine mızmız ses tonu konuşuyordu. "Onun istekleri ne olacak? Onunla anlaşmam mümkün olamaz mı?"

Adams yine dumansız bir nefes verdi. "Iıı, hayır. Maalesef." Öne doğru eğildi ve iki elinin parmaklarını birleştirdi. "Elbette Bay Lincoln'ün iyi niyeti istediğimiz bir şey ama bir başkası tarafından zarar gören şahıs olduğu için kendisi bir *inquivoo* pozisyonunda oluyor... Bu da davada pasif olması demek. Çöl kabilelerinin varlıkları bu prensibe göre yönetilir: ne zaman

eyleme geçileceği ve ne zaman pasif kalınacağını örfi hukuk belirler. *Astande* ve *inquivoo*. Eğer..."

Adams bu küçük antropoloji seminerine giderek daha da kendini kaptırıyor gibiydi. Tom kısa kesti: "Peki ya Bay Lincoln kötüleşirse ne olur? Daha da hasta hale gelirse?"

"Öyle bir şey olursa bunu o zaman düşünelim, olur mu?" Adams lafının bölünmesine bozulmuş gibiydi. Kâğıtlara hafifçe vurarak işaret etti. "Buraya, buraya ve buraya imza ve tarih lütfen. Belgeleri bir an önce İçişleri Bakanlığı'na götürmem lazım."

Tom dolmakalemi aldı ve söyleneni yaptı. Sonra kalemi ve belgeleri konsolosa uzattı, konsolos kahvesinden son bir yudum alıp masadan kalktı. Tom park yerine kadarki afili kuru ve temiz yolda konsolosa eşlik etti, kendini şort ve sandaletleriyle çocuk gibi hissediyordu.

Dışarıda güneş beyazımsı betonu, zümrüt yeşili çimenleri, maviye çalan asfaltı delip geçiyordu. Bir buçuk iki kilometre güneyde büyük oteller, belediye binası, şirketler ve İl Genel Meclisi'nin bulunduğu Vance şehir merkezi sıcaktan buharlaşıyormuş gibi, bu müzmin ve yabancı kıyıdan ayrılan kentsel bir teknenin uzaktan görünen salınan yelkenleri gibi görünüyordu. Bunların ötesinde Büyük Sıradağlar'ın bereketli yamaçları ve yoğun ormanlarla kaplı zirveleriyle ufka kadar uzanıyormuş gibi duran yeşil tepeleri vardı.

Tom, Adams'ın arabasının o her yerde görülen, Vance'deki herkesin –Anglo, Tugganarong ya da yerli olsun– kullandığı arazi araçlarından değil de oldukça yıpranmış kısa kasalı eski bir Japon arabası olduğunu görünce bir hayli şaşırdı. Adams bu arabanın arka koltuğuna evrak çantasını koydu ve ceketini çıkarıp özenle katladı. Arabaya binmeden önce Tom'a döndü: "Karının ve çocuklarının nerede olduğunu sorabilir miyim?"

"Galiba şehir merkezine gittiler. Dönüş biletlerimiz yarınaydı, çocuklar da teraryumu ve birkaç başka yeri görmek istediler." Tom'un umutsuzluğu sesine işlemişti.

Adams bu umutsuzluğa aldırmadı. "Yerel bir cep telefonunuz var mı Bay Brodzinski?"

"Hayır. Benimkiyle de yerel arama yapamıyorum."

"O halde bir tane kiralamanızı öneririm. İhtiyacınız olabilir. Ayrıca bir avukat tutma olasılığınızı da değerlendirmelisiniz."

Adams'ın Martha ve çocuklar eve dönerken Tom'un burada kalması gerekeceğini ima ettiği açıktı. Özellikle bunu vurgulamak istercesine gömlek cebine elini götürdü ve çıkardığı kartı Tom'a uzattı. "Bana istediğiniz zaman cep telefonumdan ulaşabilirsiniz" dedi. "Ulaşamazsanız da telesekretere mesaj bırakın, düzenli olarak mesajlarımı kontrol ediyorum."

Tom tek eliyle kartı alıp diğerini konsolosa uzattı. Konsolos bir kez daha elini gevşekçe sıktı ve arabasına bindi. Tuhaf bir ayrılma anıydı. Adams arabanın camını açmıştı ama bakışları doğrudan ilerideki yeşil spor alanlarını sulayan fıskiyelere dönüktü. Arabayı çalıştırdı.

Tom bunu yaptığı için kendinden nefret ederek eğildi ve Adams'ın ilerlemesini engelleyecek şekilde elini arabanın kapısına koydu.

İçinden, "Serinkanlılığım nereye gitti? Muhallebi çocuğu gibi boşboğazlık ediyorum..." diye kendi kendine söyleniyordu ama konsolosa "Ben... ben bunların hiçbirisinin farkında değildim. Bilirsiniz işte, tüm bu geleneksel yasaların falan. Burası gelişmiş bir ülke sanıyordum... Zaten turist çekebilmek için burayı öyle pazarlıyorlar."

Konsolos, Tom'a öylece baktı. Eğer yine o bir lokmalık derslerinden verseydi, kanundan habersiz olmanın bir savunma olmadığını söyleseydi yahut birkaç etnografik bilgi savursaydı Tom'u biraz olsun rahatlatabilirdi. Ama bunun yerine yalnızca bir süre Tom'a baktı, sonra da tereddütsüz bir tavırla arabayı çalıştırdı.

"Sonra beni ara" dedi hızla, "ya da ben seni ararım". Ve öylece uzaklaştı. Teneke Toyota sokağın karşısında bir anlığına

duraksadı ve sonra doğrudan sahildeki kumarhanenin anlamsız beyaz mermer piramidine doğru, sağdaki Dundas Bulvarı'na döndü.

Tom bir süre konsolosun arkasından öylece baktı, sonra da elindeki kartı uzun uzadıya inceledi. Kartta devlet hizmetlerine ait o ağır logolardan vardı. Bayrağın ve esrarengiz biçimde silahlanmış yırtıcı kuşun altında –kuşun o mızrak ve şimşek işaretleriyle ne gibi bir işi olabilirdi ki?– kabartmalı harflerle WINTHROP ADAMS, FAHRİ KONSOLOS yazıyordu ve hemen altında da Tom'un, Vance'i iyi bilmemesine rağmen nerede olduğunu çıkarabildiği bir adres vardı.

"Fahri konsolos?" diye kendi kendine düşündü Tom. Bu büyük ihtimalle Adams'ın tam zamanlı bir devlet çalışanı olmadığı ya da hatta güneydeki başkentin elçiliği adına geldiği anlamına mı geliyordu?

Tom bunu kafasında sorgularken büyük, kırmızı bir arazi aracı park alanına girdi ve hızla yanına geldi. Önce ani araba hamlesiyle irkilen Tom hemen sonra bu dikkatsiz şoföre biraz olsun haddini bildirmek niyetiyle ileriye doğru adım attı. Ama o daha ağzını açamadan sürücü koltuğunun penceresi aşağıya indi ve gerçekten çarpıcı bir simayla karşı karşıya geldi; tam o sırada aracın arka kapısı açıldı ve Tom'un çocukları arabadan hoplaya zıplaya indiler.

Sekiz yaşındaki ikizler, Jeremy ve Lucas, Tom'un kucağına zıplayıp aynı anda göğsüne küçük neşeli yumruklar atmaya başladılar.

"Timsahları gördük baba!"

"Bir de yılanları! Kocaman yılanlar vardı!"

"Bir tanesi keçi gibi bir şey yedi!"

"Karnından hayvanın toynakları belli oluyordu!"

Tom'un kızı Dixie uzun bacağını araçtan dışarıya attığında babası öfkeyle sarı saçlarının kabile kadınlarınınki gibi yukarıdan disk şeklinde topuz yapılmış olduğunu fark etti. Tom daha önce başka Anglo turistlerin de bu görünüşü taklit ettiğini

görmüştü ve Dixie ve Martha'yı da bu saçları yağlanmış ve tepede sıkıca toplanmış, pembe kafa derileri görünür haldeki modeli ne kadar yakışıksız bulduğu konusunda uyarmıştı. Eğer arazi aracını süren adamın tuhaflığı dikkatini dağıtmasa, bu durumdan duyduğu memnuniyetsizliği o dakika hemen yüzlerine vurabilirdi.

Tom'dan yaklaşık on yaş kadar genç, otuzlarının ortasında, kaba yaşam enerjisiyle dolu bir adamdı. Elbette cipin penceresiyle çerçevelenmiş bakır bir büste benzeyen duruşunda oldukça güçlü bir hal vardı: Her bir göğüs ve karın kası kendini belli ediyordu. Adamın belden yukarısının çıplak olmasından ziyade, sıkı, neredeyse beyaza çalan grilikteki kıvırcık saçları ve özenle bırakılmış keçisakalı ve bıyığı dikkat çekiyordu.

Adam ayrıca aynalı, gözlerini saran bir güneş gözlüğü takıyordu, gözlüğün ipi geniş omuzlarının üzerine sarkmıştı. Yine de bu plastik ve saçlardan oluşan budala maske adamın kaslarının etkisini azaltmak şöyle dursun, onları daha da şişiriyor gibi görünüyordu.

Tom adamın yüzünün hangi etnik gruba –ya da gruplara– işaret ettiğini çözemiyordu. Sivri, basık ve üçgen burnu ve yüksek elmacık kemikleri Asyalı havası yaratıyordu ama derisi bir Asyalı için fazla kırmızıydı. Uzun boyu ve cüssesi onun bir Tugganarong olduğu –ya da Tugganarong kanı taşıdığı– anlamına geliyor olabilirdi zira Feltham Adalılar genellikle 130 kilodan daha ağır gelirlerdi. Gelgelelim ada insanları anakara yerlilerinin aksine, oldukça seyrek ve az vücut kıllarına sahiptiler.

Adamın saçları ve kılları genlerinin Anglo genleriyle karışmasının bir sonucu olabilir miydi? Ya da adam belki de Tom'un şimdiye kadar hiç bilmediği bir gruptandı?

Adam tüm bu düşünceleri bir parmağını kaşına değdirip öylesine bir selam işaretinin peşi sıra söylediği tek kelimeyle bölüverdi: "Selam."

Bu "Selam" –uyuşuk ve açıkça kaygısız– şaşılacak düzeyde ruhani bir tacizin somut hissini veriyordu. Tom ensesindeki,

hatta kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Terlemeye başladı. Sanki palyaço maskeli adam Tom'un gözlerinden birinden içeri girmiş ve onun kafatasındaki kemikli mağaralardan birine sokuluyordu. Tüm bunlar inanılmaz tekinsiz hisler veriyor ve Tom daha önce hiç kimseden böylesine güçlü bir ilk intiba edindiğini hatırlamıyordu.

Mesela o an arabadan çıkan Martha... Martha onda kesinlikle böyle hisler canlandırmamıştı. Kalçalarının üzerinde bir o yana bir bu yana basarak yürümesi, ince ayağını yere sürtüşü, uzun boynunun kıvrılışı... Tüm bunlar Tom'a karısını memleketlerindeki saçma sapan bir partide, kalabalık bir salonun öteki ucunda ilk gördüğü anı hatırlattı. Martha'nın bu baygın ve içine kapanık havası yirmi yıl önce Tom'u çeken esas şeydi, şimdiyse onu bir kez daha etkiliyordu. Sanki palyaço maskeli adam Tom'un kafasının içine yerleştikçe Martha sessizce ve kasten oradan ayrılıyordu.

"Tom" dedi Martha yanına doğru gelirken, "bu Bay..."

"Jethro, Jethro Swai-Phillips" diye araya girdi adam elini uzatarak. Tom adamın parmaklarının aynı uzunlukta olduğunu fark etti, sanki eli dikdörtgen yapay bir uzuv gibi görünüyordu. İsteksizce ve "bugün daha kaç defa daha el sıkışmam gerekecek acaba?" diye düşünerek adamın elini tuttu. "Sanki bu insanlar karşılarındakinin elinde bir silah olup olmadığını kontrol edercesine habire el sıkışıyorlar."

Martha durumu açıkladı: "Jethro bizi çarşıda taksi beklerken gördü. Hiç taksi yoktu, bugün bir at yarışı mı ne varmış, her neyse, işte nazikçe bizi bırakmayı teklif etti."

"Ülkemi ziyaret eden misafirler için elimden geleni yaparım" diye böbürlendi Swai-Phillips. Radyo reklamlarındaki adamlar gibi derin ama coşkulu bir sesi vardı. "Bizim buralarda şöyle bir deyiş vardır: Bir yolgeçen hanının, batan güneşin altında ne kadar insan varsa o kadar yatağı olmalı."

"Bu işi mi yapıyorsun?" diye sordu Tom muhabbeti eril bir rekabete döndürecek keskin bir ses tonuyla. "Otelci misin?"

"Aman Tanrım, hayır!" dedi Swai-Phillips anlamsız ve abartılı bir coşkuyla gülerek. "Hayır, hayır, ben avukatım. Ve umarım kusuruma bakmazsın ama eşin bana bu aralar yaşadığın zorlukları anlattı biraz, di mi?"

Ah! Bu yerlilerin cümlelerinin sonuna koydukları anlamsız soru zamirleri Tom'u çıldırtıyordu.

"Önemli bir şey değil, her şey yolunda."

Aşırı tepki verdiğini fark etmişti ama kendini durduramıyordu; ikizlerden her birini bir eline alıp sanki birer evrak çantasıymış gibi omuzlarından tutarak, Mimoza'nın ön kapısına doğru ilerlemeye başladı. Martha dişlerini sıkarak iç çekti. Öte yandan Swai-Phillips bu kötü tavırları reddediyordu. "Hayır" diye seslendi Tom'un arkasından, "önemli bir şey olmadığını sanmıyorum. Kendi ülkenizde değilsiniz Bay Brodzinski. Kişisel yaralama davaları yalnızca maddi zarardan çok daha fazlası olabiliyor, biliyorsunuz di mi?"

Tom halihazırda zorla yürütülmekten mızmızlanmaya başlayan ikizleri bıraktı, arabaya döndü ve bağırmaya başladı. "Bu da nesi şimdi? Sen de o fırsatçı avukatlardan mısın yoksa? Mağdurları mı kovalıyorsun?"

Martha azarlarcasına kocasını uyardı ama Swai-Phillips pek de geri adım atacak gibi görünmüyordu. "Gerçeği söylüyorum" dedi soğukkanlılığını koruyarak. "Her ne kadar iyi bir avukat pahalıya gelse de sadece maddi açıdan pahalı davalar değiller." Tuhaf elini bir kez daha uzattı, Martha parmaklarının arasındaki dikdörtgen beyaz kartı aldı. "Ben kişisel yaralama davalarında dava kazanılmazsa ödeme almayan avukatlardan değilim" diye belirtti üstünkörü bir edayla. "Zaten Vance'de bunu yapan pek az avukat bulabilirsiniz, onlar da davacılar geleneksel kabile insanlarıysa davayı almazlar zaten. Ama bunları size konsolos da anlatmıştır zaten değil mi?"

Swai-Phillips kafasını Martha'yı selamlarcasına ona doğru eğdi ve sonra güneş gözlüklerini taktı.

"İyi günler bayan" dedi. "Sizi ve elbette çocuklarınızı bırakmak benim için zevkti." Arabanın camı yukarı doğru kapanarak önce Swai-Phillips'in o budala maskesinin yerini Brodzinskilerin afallamış suratlarının yansımasına bıraktı sonra da hızla uzaklaştı.

İkisi de araba anayola çıkana kadar arka farlarına öylece bakakaldılar. Martha neredeyse öfkeyle Tom'a patlayacaktı ama Tom iliklerine kadar kopuk ve ilgisiz görünüyordu.

"Nereden bilebilir ki?" diye kendi kendini sorgulayıp duruyordu. "Konsolosla görüştüğümü nereden biliyor olabilir?"

3

Tam bir saat süren –ve oldukça pahalı– bir telefon konuşması sonucu Tom uçak biletlerini üç gün erteletmeyi başarabilmişti. Telefondaki havayolu personeline önce yaygara koparıp, sonra onu yumuşak sözlerle ikna etmeye çalışıp en sonunda işi yalvarmaya kadar götürmüştü. Nihayetinde 500 dolar ekstra ücret ödedi ama sabahın dördünde Vance'den ayrılacakları ve biri Faikwong diğeri Tom'un daha önce adını bile duymadığı ve görünüşe göre Pasifik'te minik bir ada olan Tippurliah'taki çift aktarmalı biletlerini değiştirebildi.

Tom telefonu kapattığında, "Uluslararası uçaklar nasıl orada durabiliyorlar?" diye sordu Dixie elindeki cep atlasını inceleyerek. "Yani o kadar küçük ki tırnağımın ucu kadar bir yer."

"Bilmiyorum" diye sızlandı babası. "Ormanların arasında askeri bir üs olduğu içindir sanırım. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Uçan Kaleleri* o küçücük adalara indiriyorlardı. Her neyse, sonuçta orada on yedi saat geçirmemiz gerekecek, nasıl bir yer olduğunu anlayacak kadar vaktimiz olacak."

"Faikwong'u aşırı merak ediyorum" dedi Dixie konuyu değiştirerek. "Oradaki alışveriş merkezleri bu dünyadan değil gibiymiş, öyle diyorlar. Bir sürü havalı şey almak istiyorum."

"Ben de."

Tommy Junior yine elinde tuttuğu oyun konsoluna dalmış bir halde oturma odasına girdi. "Bu da artık eskidi. Faikwong'da bunların son modellerinden VX90'lar varmış. Hem böylece ucuza da gelir."

"Hepiniz bu paraların nereden geldiğini düşünüyorsunuz acaba?.." Tom gayet soğukkanlı başlamıştı konuşmaya ama sesi giderek mağdur bir çınlamayla daha da yükseliyordu. "Hiçbirinizin babanızın –benim– başına gelen ciddi sorunları umursadığı bile yok. Uçak biletlerini değiştirmek için zaten 500 dolar harcadım; sizin oyuncaklarınız için başka para kalmadı. Zaten bu durumla başa çıkmak için daha bir sürü para harcamam gerekecek. Zaten Tommy'nin durumu anlamasını beklemiyorum ama bari sen yapma Dixie! Sen de en az onun kadar geri zekâlı mısın yoksa sadece İNANILMAZ DERECEDE BENCİL MİSİN?"

Genç kızın yüzündeki tüm kan birden çekildi, gözlerinin altındaki bembeyaz çukurlar ortaya çıkıverdi. Uzun boynu geriye doğru eğildi ve kafasının üzerinde çirkin bir hale gibi duran anlamsız sarı saçlarındaki yağlı topuz, alüminyum çerçeveli soyut bir otel zinciri resmine çarptı.

Çerçeve, tuğla duvarda tıngırdadı. Dixie'nin topuzu artık ezilmişti ve bir ağacın köklerindeki kuş yuvası gibi görünüyordu. Dudağını ısırdı. Gözyaşları ıstırap içindeki göz çukurlarını

* Boeing B-29 Superfortress; İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan Hava Kuvetleri'nce kullanılmış bir bombardıman uçağı. Uçan Kale olarak bilinir. (ç.n.)

doldurdu. Parmaklarını ısırdı ve tükürükler saçarak bağırmaya başladı: "Sen... Sen!" Sonra aniden arkasını döndü ve ezilmiş halesiyle birlikte arkadaki yatak odasına yöneldi. Birkaç saniye sonra Tom kızının ambülans sirenine benzeyen ağlayışlarını duyabiliyordu.

Tommy Junior olduğu yerde öylece durmaya ve oyun konsoluna gömülmeye devam etti.

Daha sonra çocuklar Mimoza'nın havuzunda sakinleştikten sonra Brodzinskiler parkta yürüyüşe çıktılar.

Bundan üç hafta önce Vance'e ilk geldikleri zaman manzara Tom'u hem büyülemiş hem de ona güven vermişti: Özenle biçilmiş çimler ve yürüyüş yolu boyunca yerleştirilmiş oval tropikal çalı yatakları, Vance Körfezi boyunca uzanan ahşap iskele ve onun kıyıya gömülmüş kazıkları...

Ancak şimdi bunun nasıl bir turist aldatmacası olduğunun farkındaydı: Çiçekler fazlasıyla kırmızı ve tazeydi, bol bol sulanan çimler haddinden fazla yeşildi. Yürüyüş yoluna gelince, eskitilmiş ahşaptan, kıvrımlı yapısı çevresindekilerle uyumlu olması için tasarlanmıştı ama bu etkisi düzenli olarak yerleştirilmiş, her biri camdan tepelikleri, üzerlerinde gösterişli ve kocaman harflerle SİGARA İÇMEK YASAKTIR yazan ve bu kuralın ihlali halindeki cezaları listeleyen "bilgilendirme noktaları"yla bozuluyordu.

Yürüyüş yolunun yan tarafında güzelce tasarlanmış bir oyun alanı vardı. Beyaz kumun üzerindeki güvenlikli alanlarda parlak, canlı renkli tırmanma kafesleri, tahterevalliler ve salıncaklar duruyordu. Oyun alanında gizlenmiş fıskiyelerle yapay bir akıntı oluşturan bir su oyunu bölümü bile vardı. Ama tekerlekli sandalyeli çocuklar için yerleştirilen salıncağın körfezin tuzlu sularının oluşturduğu ve içinde bazen bir tuzlu su timsahının bazen de tarihöncesinden gelmiş gibi görünen bir kuşun gezindiği bataklığın yanında olmasından dolayı, belediyenin kapsayıcılık konusundaki gösterişli gururu artık Tom'a tuhaf görünüyordu.

Kafenin yanındaki masalardan birinde hamburger ve patates kızartmalarını yerken Martha, Tom'un zaten –havayolu personeline dil dökerken bile– içten içe bildiği ama kendi kendine itiraf etmeye cesaret edemediği bir şeyi vurgulamaya başladı: "Ortada sadece iki alternatif var Tom."

Tom ümitsizce onu durdurmaya çalıştı. "Belki bunu baş başayken tartışmalıyız..."

Martha, Tom'un bu isteğini derhal geri çevirdi. "Çocuklar da duysun. Bu onlar için de iyi bir ders olur hem..." Çocuklara dönüp onları da kapsayan bir tarzla konuşmaya başladı. "Çünkü yaptığımız her şeyin bir sonucu var. Biliyorsunuz babanız bir teminat imzaladı çünkü o dürüst bir adam ve o teminatla verdiği sözden ötürü burada birkaç gün daha kalması lazım zira yaralanan adamla, Bay Lincoln'le işleri yoluna koyması gerekiyor. Tamam. Ancak sizin okula geri dönmeniz benim de işe geri dönmem gerekiyor." Burada Martha, kariyerine asla kendisininkine bağlı olduğu kadar önem vermeyen Tom'a küçük ve keskin bir bakış attı. "Ve buradaki durum uzarsa bizim, babanız olmadan dönmemiz gerekecek." Tekrar Tom'a döndü. "Bu kadar basit, değil mi?"

Jeremy, yağlı elleriyle tuttuğu patatesi beyaz bir püre haline gelerek ketçapla kaplanmış kâğıt tabağın içine düşene kadar sıktı.

"Teminat ne demek?"

Ailesinden ayrılan Tom doğruca bir gün önce yerini tespit ettiği bir cep telefonu mağazasına gitti. Dundas Bulvarı'ndan bir buçuk kilometre ileride konumlanan dükkân Vance'in şehir merkezi bölgesindeki sokakların içinden geçen geniş ve düz yoldaydı.

Mağazanın üzerinde mavi ve turuncu çıkartmalar olan cam vitrini ve içerideki çeşit çeşit cep telefonlarını sergileyen ışıltılı ve gösterişli plastik standları Tom'u rahatlatıyordu. Milford'daki evlerinin yakınlarındaki bir alışveriş merkezinde de tıpatıp bu dükkâna benzeyen bir mağaza vardı.

Telefon mağazası, ona yeterli küresel iletişimden ve daha da önemlisi bu iletişimin kurulduğu şeylerden bahsediyordu sanki: İnsani nezaketin ve en iyi iş uygulamalarının belirli standartlarından.

Tom içeri adımını atar atmaz klima nemli tişörtünü sırtından ayırıverdi. Bir telefon kiralamanın sıradan formaliteleri yeterince iyi hissettiriyordu ama yine de Tom satış elemanlarını dikkatli ve hevesli gözlerle incelemekten kendini alamıyordu.

Halbuki tatili boyunca ülkenin yerlilerinin ırksal farklılıklarına karşı kaygısız ve kayıtsızdı. (Çünkü gevşek liberal bilinci kendi kendine bunun tam da kendi ülkesindeki gibi olduğunu söylüyordu). Şimdi ise tezgâhın ardındaki kadınları olumsuz bir şekilde yabancı görüyordu. Her ne kadar kadın bilgisayarın tuşlarına basarken en az Birinci Dünya Ülkeleri çalışanları kadar verimli görünse de Tom kendini onun o sütlü kahveye çalan lekeli cildine bakmaktan alamıyordu. Kadının bileklerinde tıpkı Mimoza'da çalışan garsonunkiler gibi beyazlaşmış lekeler vardı. Buna sikatrizasyon* diyorlardı galiba. Peki nasıl yapıyorlardı bunu? Ciltlerini belli bir desende yakıp sonra da yanıklara kül falan mı sürüyorlardı? Ne tür bir kül? Sigara külü değildir herhalde?

Sikatrizasyon. Bu pek de öyle Dixie ve arkadaşlarının Milford Alışveriş Merkezi'nin arkasındaki *piercing*çide yaptırabileceği türde bir beden modifikasyonu değildi. Bu kadınların bilekleri... Tütsülenmiş kokulu yanık desenler, bu çıplak uzuvların karmaşık ve tuhaf desenleri, yabancı dillerinin anlaşılmazlığı...

Kafasındaki basit sisi dağıtan Tom, bir an önce kâğıtları imzalayıp kendisini dışarı atmak için sabırsızlanıyordu.

Adams'a yeni cep telefonu numarasını mesaj attığı anda avcundaki gümüş renkli alet zangır zangır ötmeye başladı. Kü-

* Sikatrizasyon (*cicatrization*), vücudun değişik bölgelerinde, deride kesilerek açılan küçük çiziklerin çeşitli ot ve reçinelerle ovulması işlemidir. Bu izler kalıcıdır ve bazı kabilelerde süs olarak kullanılan geleneksel bir yöntemdir. (y.h.n.)

çük hoparlörden yankılanan yüksek zil sesi kaldırımdaki yayaların "pat, pat, pat" düzenli ayak seslerini bastırıyordu. Vance'de her yerde karışınıza çıkan turuncu bir askeri üniforma içindeki solgun renkli Anglo kadın trafik görevlisi, üzerinde bir el bilgisayarı ve dijital fotoğraf makinesiyle Tom'un yanından geçerken ona bakarak yüzünü buruşturdu.

Gelen aramaya cevap verdi, arayan Adams'tı. Selam bile vermeden, "Kendine bir telefon edindiğine sevindim" dedi. "Iıı, bazı gelişmeler oldu. Bana gelmen gerekiyor. Adresim sana verdiğim kartta yazıyor."

"Gelişmeler?" Tom'un kafası karışmıştı.

"Telefonda konuşmak istemiyorum" diye cevap verdi hemen Adams. "Bir taksiye atla, şoföre adresi ver, o bulur. Hemen gel. Hemen."

Taksici o kadar isteksiz ve yavaş gidiyordu ki Tom dizlerinin üzerinde emekleyerek gitse yolu yarılamış olabilirdi. Tom'u dağ eteklerine doğru uzanan bir sokağa bıraktı. Çimli bahçeleri olan tek katlı evler yola doğru dizilmişti. Evlerin temeli sütunların üzerine yapılmıştı, çevrelerinde palmiye ve bambular vardı.

Mahalle ilk bakışta maviye çalan asfalt ve temiz bahçelerle gelişmiş dünyanın astropikal iklimlerindeki herhangi bir banliyöye benziyordu. Ama Tom evlerin altındaki bodrum alanlarını fark etti: sütunların arasındaki kirli beton zemine eski çamaşır makineleri, ıskartaya çıkmış televizyonlar ve çılgınca kümes teli yığılmıştı. Etrafta çiçeksi kokulardan ziyade çürümüşlük kokusu hâkimdi. Tom bu kokuyu soluyarak önce iki dikenli çitin arasından, sonra da eskimiş bir ahşap yürüme yolunun üzerinden geçerek Adams'ın tek katlı evinin bahçesine ulaştı.

Kapıdaki sinekliği açtı ve dış kapının üzerinde ne bir zil ne de tokmak olduğunu görerek, yüksek ve sağlam olduğunu umduğu bir ses tonuyla seslendi: "Kimse yok mu?"

İçeriden cevap gelmedi. Tom açık kapıyı ittirdi. Karşısına çıkan oda son derece sıradandı: cilalı döşeme tahtaları, hasır

koltukların pamuklu minderleri, üzerinde dikine yerleştirilmiş kitaplar ve üst üste konmuş dergilerin bulunduğu birkaç küçük kitap rafı. Sade beyaz duvara asılı yöresel resimler: kavisli ahşap yüzeylere uygulanmış parlak renkli çentikli anaforlar ve parmak darbeleri... Bekâr evlerinde görülen o kabalık ve yerli sanat eserlerinden oluşan aksesuar seçimleriyle içerisi tam da Tom'un konsolosun evini hayal ettiği gibiydi.

Tom o anda, taksiden indiği andan itibaren etrafa hâkim olan cırcırböceklerinin o tekrarlayan seslerinin ardında, aşağıdan gelen yerli konuşmalarındaki o mırıltı ve dil şapırtılarını duydu.

Geri dönüp kapı girişine yönelen Tom, yalpalaya yalpalaya yokuştan aşağı indi. Yol yol güneş ışığının vurduğu mekânda onu çarpıcı bir görüntü bekliyordu: Beş kişilik tıknaz bir yerli kadın grubu, uzun siyah bir şehir arabası içinde oturuyordu. Tom onların Handrey olduklarını hemen anladı. Bu kadarını biliyordu çünkü Brodzinskilerin kaldığı sis ormanının içindeki turist kulübelerini Handrey Kabilesi Konseyi işletiyordu.

Kadınlar birbirleriyle konuşuyorlardı; önde oturan iki tanesi arkada sıkışmış olan üç tanesini görebilmek için geriye doğru dönmüş ve eğilmişlerdi. Tom ilk bakışta kadınların, ancak kendi memleketindeki şehir merkezlerinde gördükleri böyle bir arabayla buraya kadar gelmiş olmalarına inanamadı. Sonra daha yakından bakınca arabanın yalnızca kaportadan ibaret olduğunu fark etti: Solgun renkli kapılardaki camlar kırılmış, arabanın gövdesinde paslı delikler açılmıştı. Kapılardan iki tanesi yerinde yoktu ve araba enkazı tekerleklerin değil tuğlaların üzerinde duruyordu.

Şişman, neşeli kadınlar kendilerini muhabbete kaptırmış birbirlerinin gür saçlarını kurcalıyorlardı. Bir yandan hararetle konuşuyor, bir yandan da saçlarını aralayıp çekerek bitlerini ayıklıyor, buldukları bitleri tırnaklarının arasında eziyor ve sonra da dışarı atıyorlardı.

Kadınlar Tom'u görmezden geldikçe Tom onları izlemeye devam etti.

Evdeyken gördüğü reklam afişlerini düşündü: Büyük ilan panolarının üzerindeki, onu ailesiyle birlikte dünyanın bir ucundaki bu adaya uçmak konusunda teşvik eden afişleri. Bu reklamlarda, bembeyaz üniformaları içinde gülümseyen Anglo garsonlar, tertemiz keten bir örtünün üzerine sofra takımı yerleştirir halde duruyorlardı ve arkada hafif hafif vuran güneş ışığıyla turuncu bir manzara vardı. "Masayı kurduk, sofrayı hazırladık" yazıyordu afişin üzerinde. "Nerede kaldınız?"

Bu dev fotoğraflarda grup halinde sırıtan modellerin yanında kalabalık oyuncu öbekleri eksikti: Böcekler. Tom o sabah balkonda gördüğü yaprak taşıyan kırmızı karıncaları, kahvaltı salonunda gevrek parçalarını sırtlanmış siyah karıncaları, Adams'ın arka bahçesini tekdüze frikatif sesleriyle dolduran cırcırböceklerini düşündü. Tepelerde gezerken yükseliği dört-beş metreyi bulan gotik beyaz karınca yuvaları görmüştü.

Ve elbette, güneyin sahillerinden kahkahalarla eğlenen sörfçüleri, kuzeydense Kızgın Kayalar'da baloncuklar çıkaran şnorkellileri barındıran bu dev afişlerde olmayan bir başka şey de siyah ya da kahverengi yüzlerdi. Yerliler de tıpkı böcekler gibi pek de turist çeken unsurlar değildi. Tom'a öyle geliyordu ki eğer hükümet yoldan çekilirse, tüm ziyaretçiler için ülkenin yerli halkının parlak, naif desenleri görünür hale gelebilirdi: tişörtlerin üzerindeki siyah-beyaz çizgiler, kırmızı noktalar ve mavi spiral motifleri, yöresel peştemalleri ve kuyruklu planörleriyle.

Çocukların hepsi bitlenmişti, Martha da. Tom'un eczaneden aldığı ağır kokulu kimyasallar da bir işe yaramıyordu ve sonuçta Martha tatilinin büyük bir kısmını hem kendi saçlarını hem de çocukların saçlarını taramakla geçirmek zorunda kalmıştı. Martha bit ayıklama konusunda adeta bir sabır taşına dönüşmüştü.

Bu Handrey kadınlarıysa farklıydı. Tom onlara baktıkça bit ayıklama seanslarının doğal bir samimiyetin parçası olduğunu

fark etti, şen şakrak muhabbetleri dokunmanın verdiği güven duygusuyla tamamlanıyordu. Bu manzara ona Gauguin'in resimlediği Polinezyalı iriyarı hizmetçileri hatırlattı, peki ama burada ne yapıyorlardı?

En sonunda konuşmaya cesaret edebildi: "Burası... Bay Adams'ın evi değil mi? Konsolosun?"

Kadınlar Tom'u görmezden gelmeye devam ettiler. Tom içinde oluşan kızgınlığa karşı koyamıyordu ki Adams arka bahçedeki yoğun çalılıkların arasından çıkıverdi.

"Ah, Bay Brodzinski!" diye seslendi. "Gelmenize sevindim. Şu bahçe aletlerini bırakıp geliyorum, sonra yukarı çıkar konuşuruz."

Tom, Adams'ın ağzından çıkan o "ah" ünleminden nefret ediyordu; bu ünlem konsolosun ağzından o kadar çok çıkıyordu ki sanki adamın söylediği her şey makul, aklı başında ama yine de kesin değildi. Adams'ın ortaya çıkışı da kadınların sohbetini bölmemişti, konsolos Tom'a duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

Tom konsolosun sesinin bu kadar kaygısız, hatta neşeli gelmesini tuhaf bulmuştu. Biraz daha dikkatli bakınca adamda başka değişimler olduğunu da fark etti: Gözleri ışıl ışıldı ve adımlarında bir tür mutluluk enerjisi vardı.

Tom, Adams'ın bahçe önlüğünü ve bahçe makasını şehir arabasının arkasındaki eski püskü bir yüklüğün içine koymasını bekledi. Sonra da onu bahçeden yukarıya doğru çıkan dar merdivende takip edip az önce ön kapıdan girerken gördüğü odaya geçti.

"İçecek bir şey?" Tom konsolosun onu evine çağırmasına sebep olan aciliyeti düşününce bu soru ona yakışıksız bir ciddiyetsizlik gibi geldi.

"Bu saatlerde genelde yerel hindistancevizi özüyle karıştırdığım Daquiri kokteyli gibi soğuk şeyler içiyorum aslında. Bazı Anglolar bu iklimin erken saatlerde içmeye pek müsait olmadığını söylüyorlar ama bence onların bünyesi kaldırmıyor."

"Hmm... Bilmem ki, tamam, içelim madem" diye mırıldandı Tom. Ve sonra istemsizce devam etti: "Aşağıdaki o şehir arabasındaki kadınlar... Onlar da... Müşterileriniz falan mı?"

İçki dolabını açmış ve kokteylleri profesyonel bir edayla karıştıran Adams, bunun üzerine burun kıvırdı ve Tom'a baktı. Bir anlığına kadınların varlık sebebini uzun uzun açıklayacakmış gibi göründü ama sonra kısaca geçiştirmekle yetindi: "Hayır, arkadaşlarım."

Tom her ne kadar Adams'ın özel hayatını konuşmaktan kaçındığını gayet iyi anladıysa da kendine engel olamıyordu: "Peki araba? Burada öyle bir araba görmek tuhaf geldi."

Konsolos cevap vermeden önce kokteylinden büyük bir yudum aldı, onun ardından Tom da düşünmeden elindeki soğuk bardağı ağzına götürdü. İçki sertti ve o anın ağır gerçekliğini yüzüne çarpıyordu sanki.

Bu hindistancevizi özü dedikleri şey meskal falan gibi bir şey miydi? Tom artık cırcırböceklerinin seslerinin daha yüksek, hava sıcaklığının daha boğucu olduğunu hissediyordu; Adams'ın duvarlarındaki yöresel resimlerdeki girdaplar çarkıfelek gibi dönüyorlardı sanki.

Adams çenesinin uç kısmını eliyle çekiştirerek konuşuyordu. "Güneyde, başkentteki elçilikte çalışıyordum. Erken emekliliğe ayrılmam gerektiğinde..." Duraksadı ve kasıtlı bir hamleyle bir kolunu kaldırıp elini başının üzerine koydu. "Şehir arabası bir tür, ıı, emeklilik ikramiyesi olarak verildi. Anca buraya kadar getirebildim. Sonuçta arazi için pek de uygun arabalar değil bunlar."

İçkisinden bir yudum daha aldı ve Tom'un çöktüğü koltuğun karşısındaki hasır koltuğa oturdu. Bardağını yanındaki sehpaya koydu ve öne doğru eğildi. Anlattıklarını titrek el işaretleriyle destekleyerek konuşmaya başladı: "İki nokta var Bay Brodzinski." Adams bir parmağını diğeriyle geriye iterek kıtlattı, acılı bir işlem gibi duruyordu. "Bir: Bay Lincoln ne yazık ki enfeksiyon kapmış."

"Enfeksiyon?"

"İki: Savcı Yardımcısı balistik uzmanlarıyla birlikte Mimoza'yı incelemiş..."

"Balistik uzmanı mı?"

"Lafımı bölmezseniz sevinirim Bay Brodzinski. Balistikçiler, savcılığı memnun edecek şekilde, sigara izmaritinizin tüm kamu binalarına on altı metre uzaklıktaki sigara içme yasağı alanı içinde olduğunu belirlemişler."

"Anlamıyorum." Tom olan bitene anlam veremiyor, sinirden ileri geri salınıyordu. "Tuttuğumuz dairede sigara içilebiliyordu. Tutarken de özellikle dikkat ettik buna."

"Çok basit Bay Brodzinski." Konsolosun gözlerindeki neşe kaybolmuştu; artık yalnızca Tom'un canını sıkıyorlardı. "Buna göre ödeme yaptığınız sürece kaldığınız dairenin sınırları özel alanınız sayılır. Ama bina, bütün olarak kamusal alandır. Ve izmaritin sizin dairenizden ayrılıp Bay ve Bayan Lincoln'ün dairesinin sınırlarına girene kadar izlediği yol, küçücük bir an bile olsa Mimoza'yı çevreleyen yasak alanı ihlal etmiş oluyor. Eminim siz de farkındasınızdır ki bu da kurbanın kötüye giden durumuyla birleştiğinde sizin pozisyonunuz için oldukça ciddi sonuçlar doğuruyor."

Tom bunun bir hata olacağını bile bile kokteylinden bir yudum daha aldı. Elbette her an nikotin ihtiyacı bünyesini sarabilirdi. Ve belki de tüm kararlılığına rağmen kendini bırakmalıydı. O anda yalnızca Tom'u bu korkunç duruma sokan şeyin bir sigara olduğu gerçeği, koşarak evden çıkıp bir paket almasına engel oluyordu.

Neyse ki bu defa içki işe yaradı ve Tom kendini biraz olsun sigara fikrinden kurtulmuş gibi hissetmeye başladı. Nispeten soğukkanlı bir edayla sorabilecek duruma gelmişti: "Nasıl sonuçlar?"

"Şimdi..." Tom, Adams'ın bu durumdan içten içe zevk aldığından şüphelenmeye başlamıştı. "Aslında biraz karışık. Dava artık yeni bir boyut kazandı ama şunu söyleyebilirim ki artık

bu sorunu Bay Lincoln'le hatta ailesiyle doğrudan çözebilmemiz mümkün değil. Savcı bu davayı kendisinin yürüteceğini açıkça belirtti ve çok büyük bir ihtimalle de..."

Konuşmanın en can alıcı yerinde Adams hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Uzun yüzü öne doğru eğildi ve süet ayakkabılarından birinin çözülmüş bağcığıyla uğraşmaya başladı.

"Ne... Büyük ihtimalle ne olur?" diye geveliyordu Tom.

Adams iç çekti. "Cinayete teşebbüsle yargılanırsınız Bay Brodzinski. Ve eğer durum daha da kötüye giderse de cinayetle tabii."

Tom birdenbire ayaklandı ve odanın arka tarafındaki pencerelere doğru yürüdü. Camlardaki sineklikler manzarayı sepya bir görüntüye dönüştürüyordu: Sanki yeşil, tropikal bir dağ eteğinin eski bir fotoğrafı gibiydi dışarısı. Manzaranın ötesinde sömürge güçlerinin içleri kesinlikle şapkalı ve heyecanlı adamlarla dolu çirkin binaları vardı.

Alt kattaki yerli kadınlar yavaşça şarkı söylemeye başladılar: "Bahn-bahn-bahn-boosh. Bahn-bahn-bahn-boosh..." Sürekli aynı şeyi tekrarlıyorlardı.

Tom, Adams'a döndü. "O halde sanırım bu perşembe eve dönemiyorum."

"Bu perşembe de yakın bir zamanda da dönemeyeceksiniz Bay Brodzinski. Dinleyin lütfen." Son bombasını da patlatan Adams artık sakinleştirici bir ses tonuyla konuşuyordu. "Şahsen bu suçlamaların öyle uzun uzadıya destekleneceğini hiç sanmıyorum. Mutlaka savcıyla bir anlaşma yapılacaktır. Ayrıca muhakkak hassas bir tazminat meselesi de olur, Tayswengolara göre tazminatlar da adaletin bir aracı çünkü. Savcı yarı-Tugganarong, Belediye Başkanı da kısmen Inssessitti. İkisi de önümüzdeki altı ay boyunca yeniden seçim kampanyaları düzenleyecekler; tüm bunların göz önüne alınması gerekiyor."

Tom birdenbire Adams'ın koltuğunun önünde durdu ve gururunu hiçe sayarak dizlerinin üzerine düşüverdi. Konsolosun

kolunu iki eliyle sıkıca kavradı. "Tanrı aşkına Adams" diye patladı. "Tamam, biliyorum sen diplomatsın ve yerel otoriteye karşı gelmezsin ama en azından bana bir nasihat ver n'olur. Kaçsam herkes için daha iyi olmaz mı? Kimse pasaportumu almadı; Göçmen Bürosu'na da bildirmemişlerdir herhalde. Yani, kahretsin, ben katil falan değilim, altı üstü kahrolası bir izmarit düşürdüm!"

Tom sustu. Adams kadınsı bir hareketle, sanki ısrarcı talibini reddedermiş gibi kolunu Tom'un ellerinden kurtardı. Ayağa kalktı. "Bay Brodzinski, havaalanı bilgisayar sisteminde mutlaka ayrıntılı bilgileriniz vardır. Ayrıca bir şekilde ülkeden ayrılmayı başarsanız bile –ki bu ülkenin kıyı şeridi bir hayli geniş olsa da bir başka kara parçasıyla arasında bir okyanus olduğunu biliyorsunuz zaten– imzaladığınız kâğıtları unutuyorsunuz. Evet bizde suçlu iadesi yapılmıyor ama Varlık Transferi Sözleşmesi diye bir şey var ve bu sözleşmeye iki taraf da imza atmış durumda."

"Ne... Ne demek oluyor peki bu?"

Tom sıska bacaklarının üzerinde çömeliyordu.

"Biraz... Biraz sıra dışı bir uygulama. Hatta karmaşık." Konsolos bir kez daha üvey ülkesinin derin karmaşıklıkları tarafından büyülenmiş gibiydi. "Bu anlaşmanın Dışişleri Bakanlığı'nın bir şekilde dikkatsizliğine geldiğini düşünüyorum ya da belki de teamül hukukuna uygulandığında sonuçlarının ne olabileceğini hesap edememişlerdir. Ama açıkçası şöyle; kaçmanız halinde, sahip olduğunuz mülklerin teminatta belirtilen miktarın karşılığına denk gelecek kadarı, davacı temsilcileri tarafından yıkıma tabiidir. Haciz demiyorum dikkat ederseniz, yıkım."

"Anlamıyorum."

"Lincolnler teminatta belirtilen para miktarını karşılayacak varlıklarınızı yok edebilirler yani iki milyon dolarlık. Ve ayrıca..." Adams içini çekti. "İnanılmaz ama bu daha önce uygulanmış."

"Aval kabilesinden bir aile, Westphalia otoritelerinin sürülerine arabayla çarpan sonra da kaçan bir Alman turistin evini yıkmalarını istedi. Ve otoriteler de diplomatik bir krizden korkarak bunu gerçekleştirmek zorunda kaldılar. Turistin en sonunda Kellippi'de bir maden ocağında çalışmak zorunda kaldığını duydum. Durumu pek iyi değilmiş."

Adams ayaklandı ve volta atmaya başladı. Sonra bir anlığına durup Tom'a baktı. "Ama bunların hepsi birer teori Bay Brodzinski. Kendinizi toplayın lütfen. Kendinizi ya da karınızı ya da çocuklarınızı tehlikeye atacak bir şey yapmayacaksınız. Eşiniz her yönden oldukça güzel bir kadın..."

Tom'un öfkeli hayal gücünden mi kaynaklanıyordu bu görüntü yoksa Adams tam da bunu söylerken ince dudaklarını mı yalamıştı?

"Bu sabah kendinize iyi bir avukat tutmanızı önermiştim. Bu konuda bir girişiminiz oldu mu? Eğer gerekiyorsa konsolosluk size Vance'de çalışan bir iki isim önerebilir." Sesi giderek alçalarak yok oldu.

Tom pencereden döndü. Konsolos ahşap kertenkele figürünü yerden almış, parmaklarını oymalarının arasında gezdiriyordu. Tom bir anlığına bu adama karşı merhamet hissetmeye başladı. Belki de adam gerçekten kendisi için en doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

"Peki bir avukatla anlaştığımda ne olacak? Lütfen bana yol gösterin."

"Polis merkezine gidip ifade vermen gerekiyor. Orada seni tutuklayacak ve resmi olarak suçlamaları yürürlüğe koyacaklar ve hâkim müsaitse çok büyük ihtimalle hemen orada kefaletle serbest bırakacaklar. Buradaki hesabınıza para aktardınız mı? Çünkü burada kefaletnameciler yok."

"Sanırım... Yani yüksek ihtimalle bankadaki müşteri temsilcim o işi uygulamaya koyabilir."

"Yüksek ihtimalle" ve "uygulamaya koyma" ifadeleri kulağına iyi gelmişti. Konsolosun kendisinin de kullandığı ifadelerdi bunlar. Tom sakinliğini yeniden kazanıyor gibiydi.

"Peki avukat?"

Adams'ın tam da "avukat" dediği anda, elinin cebinde olduğunun bile bilincinde olmayan Tom, Jethro Swai-Phillips'in kartını hissetti. Tom kartı cüzdanına koymaya bile zahmet etmeden öylece terli keteninin cebine atmıştı.

Kartı çıkardı ve düşünmeden konsolosa uzattı. "Bu adam nasıl, iyi midir?"

Adams kartı aldı ve şöyle bir baktı. "Swai-Phillips?" Kısa bir anlığına gülümsedi. "Şehirdeki en iyi avukatlardan biri ve özellikle senin davan için en iyi seçim o olur. Gandaro ve Aval kanı taşıyor, hem dağ hem de çöl insanı yani. Ayrıca soyunda az da olsa Tugganarongluk da var, hatta anneannesi de Belçikalı. Yani her cephede kontrol sahibi. Seni kefaletle serbest bıraktırabilecek biri varsa o da bu adamdır."

"Kefalet..." diye mırıldandı Tom. O an ilk defa gerçekten de daha Vance Körfezi'nin çamurlu kıyılarına, batan güneşin kırmızı ışıkları vurmadan polis hücresinde olabileceği gerçeğini kabullendi.

"Benim telefonumdan arayın" diye devam etti Adams. "Sizinle polis merkezinde buluşabilecek durumdaysa ben sizi bırakırım. Daha sonra savcılığı arayıp ilgili hesap bilgilerini verip para transferini ayarlamamız lazım."

"Sizce ne kadar isterler?"

Tom şimdiden dünyanın öbür ucundaki müşteri temsilcisinin kuşkucu sesini duyabiliyordu: "Ne istiyorum demiştiniz?"

"Kanımca en azından yüz bin dolarlık bir kefalet ücreti olacak, hatta belki bunun iki katı."

Bu finansal ölüm haberini de verdikten sonra Adams ahşap kertenkeleyi cilalı rabıtanın üzerine geri bıraktı. Tom'a işaret ederek kalktı: "Çalışma odama gidelim de aramaları yapalım."

Bir saat kadar sonra Tom kendisini konsolosun Toyotasının yolcu koltuğunda buldu. Vardıklarında avukat Polis Merkezi'nin parıldayan beyaz merdivenlerinde onları bekliyordu.

Swai-Phillips'in bu defa üzerinde bir gömlek olması Tom'u rahatlatmıştı ama bu defa da gömleğin renkliliğine şaşırıyordu: Gömleğin göğsünde Manhattan şehrinin siluetinin deseni vardı. Siluetteki gökdelenler siyahtı ve yüzlerce küçük dikdörtgen pencereyle kaplıydı. Parlayan dişlerin röntgeni gibi görünüyordu.

Swai-Phillips bir yandan Tom'un uzattığı eli sıkarken yeni müvekkilinin bugün zaten telefonda ettiği özrü tekrarlamasını da durdurdu. Hemen ardından Adams'la tokalaşırken diğer eliyle de samimice Tom'un omzunu sıkıyordu. Adams ve avukat, dilleri karıştırarak konuşuyorlardı, anlaşılmaz sesler havada uçuştu ve sonra ikisi de aynı anda güldüler.

"Tamam, o halde, buradan sonrası sende, Jethro" dedi Adams, İngilizce.

"Tabii, sen hiç merak etme" diye cevapladı avukat ve hâlâ bir eliyle Tom'u kucaklayarak döndürdü ve dev mermer sütunların yanındaki merdivenlerden yukarıya çıkardı. Bu devasa sütunların bir devlet dairesine ait olamayacak kadar heybetli göründükleri şoke olmuş ve şaşkın haldeyken bile Tom'un dikkatini çekmişti.

Aynı şekilde gösterişli görünen lobide –parlak mermer zemin, duvardaki güney takımyıldızlarının altın işlemeli desenleri– Swai-Phillips, Tom'u hâlâ ve artık daha da sıkı bir şekilde kavrıyordu. "Sen" dedi, sandal ağacı kokulu saç örgüsü Tom'un yanağını gıdıklıyordu, "sen hiçbir şey söyleme. Ağzını kapalı tut".

Sonra, kayıt masasına doğru ilerledi, masa kaba ama sanatsal bir tarzda pas kırmızısı büyük bir kayadan yontulmuştu. Masanın ardında kamuflaj üniformalı Anglo bir kadın polis oturuyordu. Dekolte gibi göğsünün aşağısından başlayan çelik yelek giyiyordu kadın. Bilgisayar alanının yanına bir tüfek yerleştirilmişti, oturduğu yerin arkasında bir yığın mızrak duvara yaslanmıştı, bazılarının boyu üç buçuk metre vardı.

Swai-Phillips durumlarını açıklayınca bir başka memur onları sorgu odasına götürdü. Burada birkaç plastik sandalye

ve üzerinde bazı cihazların bulunduğu çelik bir masa vardı. Cihazların üzerindeki düğmelere ve kablolara bakarak Tom bu aletlerin kayıt cihazları olduğunu düşündü. Odanın dört köşesinde de güvenlik kamerası vardı; kameraların dördü de Tom'un tüm şehirde, her ara sokakta, bir sürü direğin üzerinde gördüğü güvenlik kameralarıyla aynı modeldi.

Adams'ın kokteylinin etkilerini hisseden Tom, sandalyelerden birine oturdu. Swai-Phillips pencereye gitti ve jaluzileri aralayarak Tom'a marinaya demir atmış bir deniz motorunu gösterdi. Motorun gösterişli beyaz dış cephesi gümüş rengi alüminyumla süslenmişti ve dümen evinin çatısından ince bir radyo anteni uzanıyordu. Kıç tarafınaysa kalın oltalar dizilmişti.

"Benimki" dedi Swai-Phillips alelade bir tavırla. "Bir gün birlikte açılırız."

Arkalarındaki kapı gıcırdayarak açıldı. Tom döndüğünde karşısında oldukça bodur, kahverengi derili bir adam gördü. Rütbeli bir memur olduğu belliydi; polisle aynı askeri üniformayı giyse de koca kafasında aynı parlak –keskin kenarlı ve leylek gagasına benzeyen tepesiyle– origamik şapka takılı olsa da şapkanın üzerinde süslü madalyalar vardı.

Tom'un yanılmayarak bir Tugganarong olduğunu düşündüğü polis ona doğru yaklaştı, nefesini kokladı ve "İçki mi içtin? Ah, Anglolar burayı mahvediyor" dedi. Sonra da gülerek avukata döndü. "Balığa çıkıyosun ha Jethro?" Parmağıyla marinayı işaret ediyordu. "Bak sana diyim, o tekıneylen o iş yaş. Balıkların peşine sürüklenirsin bunla. Ben geçen cum'tesi tonbalığı avlamaya kaçtım ve 200 kiloluk bi'tane kapıverdim ha."

Swai-Phillips kahkahayı bastı. "Yaş mı? Ben aynı gün 300 kiloluk balık avladım be, sen ne diyosun? Güzelce avlayıp ayıkladım sonra da verandada herkese ziyafet çektim. Ben sana diyim Squolly, benim tekne balık yakalamıyo, denizdeki tüm balığı emiyo emiyo!"

İki adam –biri diğerininden iki kafa boyu daha uzundu– beş dakika daha birbirlerine hobilerinden bahsedip palavralar

sıkmaya devam ettiler, iddiaları giderek daha da fantastikleşiyordu.

Bir noktada Swai-Phillips Squolly diye seslendiği polise Milford Chemical Bankası'nın Tom'un para transferiyle ilgili faks bildirisini vermiş olmalıydı zira konuşmaları bittiğinde belge artık elinde değildi ve Tom'a, "Tamamız" dedikten sonra Squolly'ye dönüp, "Adamı geri götüriim, olan bitenden stres oluyo zati" dedi.

İki arkadaş –arkadaş oldukları her hallerinden belliydi– el sıkıştılar ve avukat ağır bir yelkenlinin dümenine dokunur gibi müvekkilinin omzuna dokunarak Tom'u binadan dışarı çıkardı.

Avukatın arabasında polis merkezinden yeterince uzaklaştıktan sonra ticaret bölgesinin geniş bulvarlarında ilerlerken Tom tutulmuş dilini açtı ve sordu: "Ne oldu orada? Yani, Adams tutuklanacağımı söylemişti de..."

"Tutuklandın zaten."

"Peki haklarım? Polis, S-Squolly, bana haklarımı okumadı ama?"

"Haklar mı?!" diye güldü Swai-Phillips. "Burada sahip olduğumuz bütün haklar kendi yarattıklarımız."

Esprisini vurgulamak istercesine sinyal verip bir sonraki tersyöne girdi.

Tom bir süre bunu sindirmeye çalıştı. "Hâkim kefaletle salınıp salınmayacağıma ne zaman karar verecek?"

Bu defa avukat katıla katıla güldü; o kadar kuvvetli gülüyordu ki dev arazi aracı bile sarsılıyordu.

"Ah." Kahkahası bitince Tom'un çıplak dizine hafifçe vurdu. "Kefaletle serbest kaldın zaten, sıkıntı yok dostum. Yüz binlik bir kefaletle Squolly sübyancıları bile serbest bırakır."

Swai-Phillips bir kez daha kahkahalarla gülüyordu, saçındaki o saçma gümüş rengi örgü bir ağacın rüzgârda sallanan ince yaprakları gibi sallanıyordu.

Ne olduğunu anlayamayan Tom, ortada bir hâkim bile olmadığından, bir rüşvet alışverişinin olup olmadığını soracak

oldu. Ama sonra kendi kendine düşündü: Ne kadar derin bir çukurun içine düştüğünü daha yeni yeni anlamaya başlıyordu. Kendi avukatına böyle bir şey sormak bu hain bataklığa daha da gömülmek demekti.

Avukatın cipi Mimoza'nın park alanına vardığında tüm bunların şoku, sıcak hava ve Adams'ın kokteylinin ağır etkisi bir araya gelip kötü bir baş ağrısına dönüşüyordu. Swai-Phillips'in ön paneldeki bir tuşa basmasıyla birlikte kısık sesle kendi halinde çalan geleneksel müzik durdu ve o anda Tom bu müziğin kiraladığı cep telefonunun zil sesindeki aynı bing-bong ritmine sahip olduğunu fark etti.

Avukat arabayı durdurdu ve yana döndü. Tom avukatın güneş gözlüklerine baktı, kendi donuk ya da soğukkanlı, solgun yüzünü gördü.

"Pekâlâ Brodzinski." Artık iş konuşma moduna geçmişti. "Yarın sabah daha uzun süreli kiralayacağın bir daireye geçtikten sonra ofisime gel. Bütçeni kısıtlı tutmak istiyorsun değil mi? Trangaden Bulvarı'ndaki Entreati Pansiyonları'nı tavsiye ederim. Senden depozito almam gerekiyor. Yine banka havalesiyle de yollayabilirsin, gerçi nakit olsa daha iyi olur. Her neyse, 5.000 dolar diyelim. Sekreterim sana hafta sonuna kadar ayrıntılı bir rapor çıkarır. Şansına yerel baroya müşavir avukat olarak çağrıldım, bu yüzden dava avukatına gerek kalmayacak. Bu akşamüstü savcıyla görüşüp kendisini erken tarihli bir birleştirilmiş duruşma için ikna etmeyi umuyorum. Tamam mı?"

"Birleştirilmiş duruşma?" diye sordu Tom zayıf bir sesle.

"Evet. Kefaletin yetkili bir hâkim tarafından onaylanması gerekiyor ama ayrıca geleneksel *makkata*lar da kararda söz sahibi olacak. Hâkim problem değil ama *makkata*ların buraya gelmesi gerekiyor." Swai-Phillips elini Tom'un omzuna koydu ve müvekkilinin gözlerindeki kafa karışıklığını görünce açıkladı: "Yani işte, çölden gelecekler. Her neyse, bir kere *astande* kabul edildiğin zaman hemen Intwennyfortee ailesine tazminat ödeyebilirsin..."

Tom avukatı durdurdu; bu gizemli legal şeylerin hiçbirini anlayamıyordu. Ama aklına takılan esas şey Swai-Phillips'in az önceki tahminiydi. Kelimelerini dikkatle seçerek konuştu: "Yarın sabah Mimoza'dan taşınacağımı nereden çıkardın ki? Karım ve çocuklarım daha perşembeye kadar..."

"Lütfen arkanıza bakın Bay Brodzinski."

Tom arkasını döndü: İkizler, Jeremy ve Lucas binanın önündeki çiçeklerin arasında oynuyorlardı. Jeremy yerden bir tutam kuru yaprak alıp kardeşine fırlattı. Tommy Junior yine dalgın, tekbenci bir coşkunun içinde kaybolmuş halde kaldırımda hantalca tekerlekli bir bavulu bir öne bir arkaya çekiştirip duruyordu.

Tam o anda cam kapılar iki yana açıldı, Martha ve Dixie göründü; aralarında tüm ailenin eşyalarını taşıyan dev boy valiz vardı.

Tom, Swai-Phillips'in patlak gözlerine döndü. O sabah aynı oyuncu kadrosuyla aynı yerde oynanan sahnenin şaşırtıcı tekrarı gibiydi bu. Ama bu defa Tom huzursuzluğunu dile getirdi: "Gittiklerini nereden bildin? Nasıl bilebilirsin ki? Yoksa... Sen..." Konuşurken debeleniyor gibiydi. "Medyum falan gibi bir şey misin?"

Swai-Phillips yine o çıldırtıcı, abartılı kahkahasını atmaya başladı. Ama bu defa valizini bırakıp doğrudan cipe doğru gelen Martha tarafından bölündü. Martha yolcu kapısını açtı ve kocasına doğru eğilerek avukata bağırmaya başladı: "Ne yapmaya çalışıyorsunuz beyefendi? Kancanızı kocama taktınız galiba? Ne istiyorsunuz bizden? Para mı? Kirli para peşinde misiniz?"

Soğukkanlı Swai-Phillips bile bunun karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. İstemsizce elini gözüne götürüp gözlüklerini sıyırdı. Tom –sonradan– fark etti ki, avukat bir kadının ona böyle bağırmasına duyduğu ilginin bir gözbağıyla bölünmesini reddediyordu.

Ama maskesi düşünce avukat kimseye bakamamıştı. Çünkü gözlerinden biri olabildiğine yeşil ve sabitken, diğeri göz

çukurunda geriye doğru kaydı ve göz yuvarlağı pembe, jelatinimsi bir zarın içinde kayboldu. Üçü de donup kaldılar, üçü de bu sakatlığın açığa çıkmasına farklı şekillerde şoke olmuşlardı. Tom da Martha da daha önce kesinlikle böyle bir şey görmemişlerdi.

4

Daha sonra, Brodzinskiler havaalanındaki check-in sırasında önlerindeki yaşlı Anglo çiftin yerel biblolarını valizlerine yerleştirmelerini beklerken Tom karısına neden o kadar sert davrandığını sordu.

Bu bir hataydı. O ana kadar gayet iyi geçiniyorlardı. Tom, Martha ve çocuklar yanında kalırsa kazanacakları pek bir şey olmadığını kabullenmişti, ayrıca doğrudan eve dönerlerse yalnızca Agania'da kısa bir yakıt molası vereceklerdi.

Martha'ya gelince, çocuklarının yanında kocasını azarlamak istemiyordu. Hatta taksinin arka koltuğunda sıkış tıkış otururlarken Tom'un terli elini kendi soğuk eliyle tutmuş ve

sanki çelik gibi sinirlerinden bir parçasını ona vermek istermiş gibi ara ara ritmik bir şekilde sıkmıştı.

Ama Tom, Swai-Phillips konusunu açınca Martha'nın ifadesi sertleşti. Tom'a arkasını dönüp check-in işlemlerini tamamladı, sonra da çocukları hediyelik eşya dükkânına gönderdi. Tom'a öteki yöne, uzun çalılıkların olduğu alana doğru ilerlemesini işaret etti: Sarmaşıklarla kaplanmış ağaçlar, doğal kaya parçalarıyla birlikte dev boy bir konteynerin içine yerleştirilmişti.

Bu devasa konteyner bahçenin arkasına gizlendiklerinde Martha konuyu tekrar açtı. "Bir hata yaptın ve bunu anlıyorum Tom." Başlarken sesi yeterince makul geliyordu. "Ama bu sorunun içine giderek daha çok gömülmen beni aşıyor. Sanki kendini aşağı çekmeye uğraşıyor gibisin... Bizi de yanında götürmeye tabii. Kahretsin!" Dişleriyle avcunun kenarını kemirmeye başladı. Bu Martha'nın sıkıntılı olduğunun bir işaretiydi ve Tom bu hareketi Tommy Junior'ı evlat edinmelerinin ardından ona –her ne kadar kesin olmasa da– teşhis konulduktan sonraki karanlık günlerinden beri görmemişti.

"Ben... Ben... Bilmiyorum..." Kafasında Martha'yı yatıştırmak için doğru formülü bulmaya çalışıyordu. "Yani, ben sandım ki... Swai-Phillips'e kaba davrandığım için bana kızmıştın."

"Aman Tanrım!" diye patladı bir kez daha. "Adama karşı *nazik* olmanı istemiştim sadece, tüm birikimini ona bağlamanı değil! Hiç anlamıyorsun değil mi? Nerede olduğunun farkında mısın? Bu insanlar sana gülüyorlar... Banka hesabına bakıp bakıp gülüyorlar."

Tom elini kısacık kesilmiş saçlarına götürdü. Saçlarındaki gürlük kendine güvenini tazeliyordu. Baş ağrısı da iki ağır ağrı kesiciye karşı koyamamıştı. Martha'ya karşı çıkacak kadar cesur hissetti kendini: "Bak Martha, belki senin açından bakınca sen de haklısın. Ama ben de nerede olduğumun farkındayım ve Swai-Phillips de yerel bir avukat, tüm bu yerel durumlar hakkında her şeyi biliyor, geleneksel düzenlemelerle yasaların

nasıl bir arada işlediğini biliyor. Konsolos Adams bile Swai-Phillips'in Vance'de bu işlere bakan en iyi adam olduğunu söyledi."

"En iyi adam öyle mi?" Martha'nın ses tonunda alaycılık vardı. "Bu durumda sen de o en iyi adamın adamı oluyorsun yani? Hayır. Beni dinle Tom. Sana daha buraya gelmeden önce o kitapları okumanı söylemiştim ama gerçekten okumanı... Ama sen akşamlarını dışarıda sigara içerek geçirmek istediğin için şöyle bir göz gezdirmekle yetindin. Burası büyük, tehlikeli ve karmaşık bir ülke ve bu insanlar senin arkadaşların değil... Hiçbirisi değil. Sen bunlarla içlidışlı olurken ben senin yerine araştırma yaptım. Adams on yılı aşkın bir süredir Dışişleri Bakanlığı'na bağlı değilmiş. O sadece bir Fahri Konsolos. Senden daha fazla gücü yok."

Tom gardını düşürmüştü. Havaalanının cilalı yerlerine bakıyordu. Mazlum bakışlı bir Tugganarong, elindeki çapraz fırçalı cilalama aletini tam bulundukları yerde duran bir sosisin üzerinden geçirdi.

En sonunda Martha'nın duymak istediğini düşündüğü şeyi söyledi: "Ne yapmam gerekiyor peki?"

Martha dudaklarını büzdü; uzun boynu öfkeyle kıvrıldı. Yanlış şeyi söylemişti.

"Ne mi yapman gerekiyor? Bilmiyorum Tom. Ama ben senin yerinde olsam en azından güneydeki elçiliğe bir danışırdım. Telefonla tavsiye veremiyorlarsa da bir uçakla onları görmeye giderdim. Kefaletle serbestsin sonuçta değil mi?"

"Evet ama burada..." İçine düştüğü durumun zır cahili olmadığını kanıtlamak için dünyanın bu kısmındaki yasal düzenlemelerden bahsedecekti.

Ama yirmi yıllık evlilikten sonra Martha böyle bir şeyin geleceğini daha cümleye başlarkenki ses tonundan anlayabiliyordu. "Bir şeyi anlamanı istiyorum Tom: Tüm bu olan bitenin günahı senin boynuna. Hepsinin, yüzde yüz sorumlusu sensin. Her şeyi sen mahvettin, daha önce Munnings'teki emlak

işini mahvettiğin gibi, kardeşimin lanet olası sağlık sigortasını mahvettiğin gibi..."

"O..."

"Duymak istemiyorum. Bunu da sen mahvettin, Dixie'yle, Tommy Junior'la olan ilişkini de. Muhtemelen ikizlerle ilişkini de mahvetme yolunda ilerliyorsun zaten."

Martha hızını alamıyordu ve Tommy Junior onları toksik çardaklarında bulmasa sonsuza kadar devam edebilirdi. Tommy Junior kavga eden ebeveynlerine baktı, kahverengi gözleri parlıyor ve kayıtsız görünüyordu. Sonra annesini omuzlarından iterek kalkış saatlerini gösteren panoya doğru döndürdü.

"Aman Tanrım!" dedi Martha ve el çantasını kaptığı gibi yolcuları güvenliğe yönlendiren okları izleyen yola doğru ilerledi.

Tom bir anlığına somurtarak öylece kaldı, sonra da elini oğlunun kendininkinden daha yüksek ve yapılı olan omzuna atıp Martha'nın peşinden yürümeye başladı.

Güvenlik sınırında karmaşık vedalaşmalar ve hedefini şaşıran, yanağı tutturamayıp havaya savrulan öpücükler sırasında Martha pişman görünüyordu. Tom'a doğru eğildi ve "Korkuyorum canım, hepsi bu" diye fısıldadı.

"Ben de" dedi Tom. İkizler ellerine yapışıp sallanmaya çalışmasalardı bu barışma anını uzun bir kucaklaşmayla mühürleyecekti. İkizler ellerinden ayrıldığında karısı gözden kaybolmuştu bile ve metal dedektörünün yanındaki Dixie babasına kardeşlerini yollaması için seslendi.

İki gün sonra tropikal gün doğumunun ölümcül tekrenkliliğinde, Tom, moteldeki* hamamböceklerinin tıkırtılı hareketlerini dinleyerek uzanıyordu. Havaalanındaki o son anları düşündü. Her ne kadar Dixie babasını Agania'daki bir gecelik konaklamaları sırasında aramış olsa da Tom, Martha'nın aslında ülkeyi terk etmemiş olduğu fikriyle huzursuzlanıyordu. Ka-

*Hamamböceği moteli: Bir tür böcek tuzağı. (ç.n.)

rısını giderken görmemişti ve şimdi perişan haldeki küçük odasında onun keskin varlığını hissediyordu.

Entreati Pansiyonları denilen yer sırt çantalı gezginlerin kaldığı bir tür hosteldi ve en üst katında bir iki minik daire vardı. Sırt çantalıların odaları yuvarlak ve kirli avlu boyunca dizilmişti ve avlunun ortasına renkli tişörtlerin, canlı desenlerle süslenmiş peştemallerin ve bermuda şortların asıldığı bir çamaşır ipi gerilmişti. Çamaşırlar, yakınlardaki konteyner limanından gelen esintiyle ipte sallanıyordu.

Burada, Vance'in ücra bir köşesinde, sokaklarda pek az Anglo görebiliyordunuz. Pansiyonun bulunduğu yolun karşısında yerliler tarafından işletilen bir bar vardı ve barda sürekli huysuz sarhoşlar takılıyor, gece yarısından sonra da yüksek sesle kavga etmeye başlıyorlardı.

Gelgelelim Swai-Phillips haklıydı: Tom pansiyon için çok az kira ödüyordu; işletmeci turist sezonu bittiği için fiyatların da düştüğünü söylemişti. Çok yakında tüm o yanık tenli çocuklar sırt çantalarını toplayıp parmak arası terlikleriyle dünyanın öteki ucundaki üniversitelerine döneceklerdi.

Tom bu konuda karışık hisler içindeydi. Üniversiteli çocukların, üzerinde saçma kurşun delikleri olan kiralık turist karavanlarını gecenin her saati çalıştırmaları insanı deli ediyordu.

Tüysüz sarışın devler, pansiyonun rutubetli koridorlarında Tom'u sıkıştırıyor ve ona yaşadıkları maceraları anlatıyorlardı. Kız arkadaşları yanlarında salınıyor, kıkır kıkır gülüyor, sakız çiğniyor ve daha çok dekolte verebilmek için bikinilerinin ipliklerıyle oynuyorlardı.

Yine de en nihayetinde bu çocuklar gittiğinde Tom tamamen yalnız kalacaktı. Hava yolculuğuna karşı acılı bir özlem duyuyordu. Burada esir kalmış gibiydi; geride bırakılmış turist olmak acınası bir durumdu. Zavallı valizinde zavallı eşyalar vardı: yarısı kullanılmış güneş kremi, üzerinde büyük harfle yazılmış kelimelerin olduğu şort mayolar, bir daha havaalanına gitmeyecek olan havaalanı romanları, içinde mutlu anların keskin resimleriyle dolu dijital bir fotoğraf makinesi.

Avukatın tahmillerini listeleyen kâğıtlar buzdolabının eskimiş kapağına L şeklindeki ada-kıta magnetiyle tutturulmuştu.

Muson ikliminde her geçen gün rutubet giderek artıyordu. Çoğu zaman Tom'un uyanıp kendine gelip üzerine bir şeyler geçirerek Vance'in sıcak ve nemli sokaklarına çıkması öğle vaktini buluyordu. Kaldırımda durup okyanustan gelen kümülonimbüs oluşumlarını izliyordu. Bulutların katmanlı beyaz tepeleri ve yatay gri tabanları, kopmak üzere olan fırtınadan uzak başka güvenli sulara, kalabalık şehirlere, başka alışveriş merkezlerine gitmeye, ayrılmaya hazırlanan körfezdeki yolcu gemilerinin güvertelerini kaplıyordu.

Rıhtımda hamamböceği motelini plastik kutusundan çıkarıyor ve küçük kapısını açıyordu. Özgürlük arayan böcekler kapıdan çıkıp kendilerini kirli sulara bırakıyorlardı. Köpüklü dalgalar bedenlerini toplayıp coşkulu denizde kaybediyordu. Tom geri dönüp en yakın alışveriş merkezine doğru yol alıyordu.

Burada bir kahve dükkânında günlük gazeteye göz gezdirirken çörekle kahvaltı yapıyordu. Yerel haberleri es geçiyor, yirmi beş bin kilometre uzakta olan ve buraya gelene kadar önemini yitiren haberleri incelemeyi tercih ediyordu.

Böyle geçen üç beş günden sonra Tom kendini bir uyuşukluk bataklığına saplanmış gibi hissetmeye başlamıştı. Vance'in havası artık o kadar rutubetliydi ki atmosfer sanki sıcak bir havlu gibi kalın ve nemliydi. Neyse ki avukatı aramış ve Tom'u ofisine çağırmıştı.

Swai-Phillips'in ofisi, Vance'in nispeten daha alçak katlı yapılardan oluşan iş merkezi bölgesindeki 22 katlı Metro-Center'daydı. Kendini avukatın elemanı Abdül olarak tanıtan tuhaf görünümlü, kahverengi derili bir adamın rehberliğinde avukatın odasına giden Tom, Swai-Phillips'i çıplak ayakları masanın üzerinde, güneş gözlüğü takılı ve örtülü bakışlarını karşıdaki duvarın büyük pencerelerine dikilmiş halde otururken buldu. Tom onun da Vance'in küçülen nüfusundaki herkes gibi yağmur beklentisiyle dalıp gittiğini düşündü.

Swai-Phillips gevşek sarılmış büyük bir puro içiyordu, puronun en dış tabakasındaki yaprak kısmen puronun bedeninden ayrılmıştı. Tom onu dehşetle izlerken avukat parmağını yalayıp ayrılan yaprağı tükürüğüyle birleştirdi.

Asansörden avukatın odasına kadar uzanan yolda en az sekiz sigara yasağı uyarısı vardı. Ama Tom bunu söylediğinde Swai-Phillips purosunun dumanını üfleyerek güldü. "Ho ho ho! O yasaklar burada geçerli değil. Burası bir *ev*-ofis. Yani, özel alan."

"Peki ama Abdül?"

"Abdül mü?.." Swai-Phillips hınzırca sırttı. "O da benim oğlum sayılır, değil mi?"

Tom binayla ilgili sorular sormaya başladı: Neden diğer binalardan daha yüksekti burası? Sonuçta burası deprem bölgesi değil miydi?

Avukat bir kez daha Noel Baba kahkahasıyla güldü. "Ho ho ho! Bu bina sadece deprem bölgesinde değil, fayın tam üzerinde yahu. Bir keresinde burada oturuyordum ve sokakların çırpılan kilim gibi sallandığını gördüm. Niye bu kadar yüksek biliyor musun? Çünkü burada politikacılar çok alçak!"

Tom kendini çok güçsüz hissetti ve tuhaf bir şekilde alçak olan sandalyeye oturdu.

"Puro seni rahatsız ediyor mu diye sorardım ama niye sorayım, cevabı biliyorum zaten."

Avukatın bu tavrı sadece kabalık mıydı yoksa saf bir kibir miydi? Tom olan biteni anlamaz bir tavırla kafasını salladı. Odadaki duman katmanı o kadar ağırdı ki avukatın sekreteri Tom'a bir bardak kahve getirdiğinde kadın mavimsi gri duman dalgalarının arasında kaybolmuş gibi görünüyordu.

Avukat purosunun azman dumanını havaya üflerken Tom tüm bu tuhaf durum karşısında agresifleşme ya da pasif kalma seçeneklerinin ikisinin de nikotin yokluğundan kaynaklandığını düşündü. Duygusal olarak bu kadar değişken olmasının sebebi buydu: sürekli sızlanıyor, kendini kandırıyor ve sonra

kendine kızıyordu. Bu yüzden Adams'la, Swai-Phillips'le, hatta cep telefonu dükkânındaki elemanla olan tüm görüşmelerinde halüsinasyon gibi karanlık ve gizemli karakterler görüyordu. Bu yüzden muhakeme yeteneği bulanıklaşmıştı: Düzenli olarak havaya doğru üflediği dumanlar artık Tom'un kafasında dolaşıyor, gördüklerini perdeliyordu.

"Hiç fark etmez değil mi?" dedi Swai-Phillips Tom'u sindirircesine. "Sigaraya tekrar başlasan bile sıkıntı olmaz. Engwegge dediğimiz yerli tütün burada epey yaygın. Hem de sadece içmiyorlar, aynı zamanda çiğniyorlar, kokluyorlar, dişetlerine sürüyorlar. Hatta inanmazsın ama bazıları lavmana doldurup siyah kıçlarından içeri sokuyor ha. Yani o konuda Intwennyfortee ailesi için endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

Ayaklarını masadan indirdi, purosunu küllüğe bıraktı ve daha avukatımsı bir tavra büründü. "Her neyse, duruşmaya çıkacak olursak –ki umarım iş oraya gelmez– büyük ihtimalle çoğunluğunu Angloların oluşturduğu bir jürinin karşısına çıkacağız; burada savunmanın jüriye itiraz etme hakkı yok. Ve sen de fark etmişsindir, ülkedeki tüm bu sigara içme yasakları temelde bu ırk tarafından teşvik ediliyor. Anglolar bir sürü şeyle uğraşıyorlar ama engwegge onlardan biri değil. Bu yüzden sigara içme riskine girmek istemiyorsan engwegge yaprağı çiğneyebilirsin. Bende en iyi cinsinden var biraz." Masasındaki çekmeceyi açtı ve muz yaprağından yapılmış bir kese çıkardı. İşte: Gündelik sıkıntılara iğrenç derecede organik bir çare.

Tom yüzünü buruşturdu. "Senin için fark etmezse Jethro, sağ ol almayayım ben."

"Al lütfen, keyfine bak" dedi avukat alınmış gibi. "Bu sadece küçük bir keyif verici madde değil, ayrıca bir ritüel nesnesi. Eski dostlarım ta oralardan yolluyorlar. Yapraklar özel olarak seçilip sonra da ateşte kurutuluyor. Babamın ailesindeki *makkata*lar tenis topu büyüklüğünde parçalar çiğniyorlar; sonra da... geçmiş, şimdi, gelecek..." Kürek gibi ellerini kendi engwegge transının zaman yolculuğunda sallandırı-

yordu. "Hepsini bir arada görebiliyorlar. Yine de..." Öne doğru eğildi ve çöl mistisizminin şiirselliğiyle konuşmayı bıraktı. "Bunların hiçbirini düşünmene gerek yok. Daha değil. Yarın benim oraya gelmeni istiyorum; görmen gereken bir herif var, tamam mı?"

Tom çekimserlikle homurdandı. Yavan duvara baktı: On dokuzuncu yüzyıldan bir av sahnesi resmi, manyetik bir takvimin yanında asılıydı. Kırmızı ceketli avcılar at sırtında sürü halindeki kocaman ve uçamayan bir tür yerel kuş olan moaileri kovalıyorlardı.

"Buradan ayrılınca ne yapacaksın?" diye sordu Swai-Phillips yüksek sesle.

"Bilmem... Düşünmedim..."

"Hastaneye gidip Lincoln'ü görmen lazım" diye buyurdu. "Yarından sonra bir daha göremeyebilirsin."

Tom hastane odasından içeri girdiğinde Lincoln bir golf dergisi okuyordu. Atalaya'dan ya da çöl kabilesinden eser yoktu. Anglo bir hemşire parlak yerin üzerinde gıcırdatarak büyük bir dikkatle ihtiyarın serumunu değiştiriyordu.

"Dinle beni" dedi Lincoln dergiyi yana koyup Tom'un elini tutarak. "Beni buraya yatırırken kredi kartının limitini doldurmuşsundur. Buna hiç gerek yoktu... Sigortam zaten karşılayacak."

"Ben düşündüm ki... Yani siz de bir Tayswengo olduğunuz için bir şekilde bir tazminat gibi..."

Yaşlı adam güldü. Oldukça çelimsiz görünüyordu ve kazınmış kafasında oldukça kalın bir bandaj vardı ama eliyle Tom'un elini hafif hafif sıkmaya devam ediyordu ve gözlerinde parlak ve canlı bir merhamet vardı. "Ben bir Tayswengo değilim" dedi. "Yanlış anlama. Atalaya'yı çok seviyorum, onunla biz..." Kabarık yastığa dayalı kafasını salladı. "Biz onunla ruh ikiziyiz... Keşke yirmi yıl önce tanışsaydık."

"Yirmi yıl önce tanışsaydınız kız eksi iki yaşında olurdu" diye düşündü Tom ve hemen sonra ihtiyar bu kadar sevimli

davrandığı için kendine kızdı ve daha önce onu görmeye gelmeye cesaret edemediği için kendini korkak gibi hissetti.

Boğazını temizledi ve yatağın yanındaki sehpanın üzerine koyduğu market poşetini gösterdi. "Sana biraz meyve, dergi ve şekerleme getirdim. Ne sevdiğini bilmediğim için karışık aldım."

"Sağ ol." Lincoln gülümsüyordu ama torbaya bakmak için hareket etmedi. "Lafı değiştirme genç adam, bu mühim. Muhtemelen hastane masraflarımı karşılarsan Intwennyfortee ailesiyle de daha iyi geçineceğini düşünüyorsun –ya da o pinti Adams sana öyle söyledi– ama hiç de öyle değil..." Bir anda çöker gibi oldu ve Tom bu kısacık konuşmanın bile onu fazlasıyla yorduğunu fark etti.

Elini yaşlı adamın elinden çekerek, "Seni yormak istemiyorum" dedi.

Ama Lincoln o anda Tom'un elini daha da sıkıca kavradı. "Ben *inquivooyum*, anladın mı? Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyi kimse dikkate almıyor. Ama işin aslı..." Az önce hemşirenin çıktığı kapıya sanki onları gizli gizli dinlediğinden şüpheleniyormuş gibi baktı. "Kesiği yapana kadar hiçbir şeysin." Elini sıkmaya devam ediyordu. Sesi yükseldi. "Kesik Tommy, kesik... Kesiğe sahip olman lazım! Hemen Tommy, hemen!"

Lincoln'ün "kesik" ısrarı –artık ne demekse– Tom'u şaşkına çevirmişti; tabii ihtiyarın Adams'ı yerden yere vurması da öyle. Hastaneden ayrılırken en nihayetinde Martha'nın tavsiyesini dinleyip elçiliği aradı. Elçilik buradan sekiz bin kilometre güneydeki başkentte, ada-kıtanın çöllerinin kalbindeydi.

Dakikalarca telefonda bekletildikten, ofis görevlisinden sekretere aktarıldıktan sonra en sonunda ataşe yardımcısıyla konuşabildi. Kadının neşeli ses tonu ona memleketi hatırlattı. Tom durumu anlatırken kadın sürekli, "Hı-hım, evet, tabii, anlıyorum" sözleriyle onu destekledi. Tom Fahri Konsolos'la ilgili bir şüphesi yokmuş gibi konuşmaya çalışıyordu ama ataşe

yine de durumu kavradı. "Bakın Bay Brodzinski" diye başladı iç çekerek, "durumunuzun oldukça talihsiz olduğunun farkındayım ama buradan yapabileceğimiz pek bir şey yok. Bölgedeki yetkilimiz Adams ve elçilik onu tamamen destekliyor. Zaten bize konuyla ilgili bir rapor yolladı ve durumun hapis cezası almadan halledileceği konusunda kendinden emin. Ben sizin yerinizde olsam Bay Brodzinski, kendisine güvenirdim. Eğer ön duruşmada bir sıkıntı çıkarsa buradan birileri oraya gelir ya da hâkim izin verirse bir görüşme için siz buraya gelebilirsiniz. Ama emin olun bayım, bizim en büyük misyonumuz bu: Biz asla ama asla, asla bir vatandaşımızı açıkta bırakmayız. Vatandaşlık bizim için kutsal bir bağ anlamına geliyor, bundan emin olabilirsiniz. Bizden biri ne yapmış, neye karışmış olursa olsun, o hâlâ bizden biri olarak kalır".

Açıkta bırakmak. "Ne saçma bir ifade bu böyle" diye düşündü Tom. Telefon sanki terli ellerinin arasından kayıyor gibiydi.

Ama sonra Tom, yaşadığı olaya bir suçmuş gibi davranılmasının absürdlüğünden bahsedince ataşenin tavrı bir anda değişti, sesi sertleşmeye başladı. "Biliyorsunuz ki burada sizin niyetinizi yargılayacak ya da tam olarak ne yapmaya çalıştığınıza karar verebilecek bir pozisyonda değilim. Bildiğim tek şey Bay Lincoln'ün yaşlı ve ayrıca hasta bir adam olması. Bildiğim bir başka şeyse sigara içmenin hem kişisel hem de toplumsal olarak zararlı olduğu..."

"Bırakıyordum!" dedi Tom yüksek sesle, ağzından çıkan tükürükler telefona sıçradı. "O içine sıçtığımın sigarası son sigaramdı!"

"Sizi burada durduracağım Bay Brodzinski." Ataşenin fazileletli sesi kendini üstün gören bir tonla tehditkâr bir tavra büründü. "Elçilik personelinin fiziksel şiddet ve sözlü saldırı tehditleri altında çalışmamayı güvence altına alma hakkı vardır. Bu görüşmeyi konuşma tarzınız sebebiyle derhal sonlandırmak zorundayım. Size tehlikeli düşmanlığınız için yeni

kurbanlar aramak yerine sakin olmanızı ve kendi sorumluluklarınıza biraz daha dikkat etmenizi öneririm."

Daha sonra pansiyondaki kadavra yatağında otururken Tom bu telefon görüşmesinin tam da izmarit olayının bir tekrarı gibi olduğunu fark etti: Ataşenin kulağına fırlattığı düşünülmemiş bir söz ve ardından gelen aşırı tepki.

Böyle derin düşüncelere dalınca Tom Brodzinski kendisine olan biten şeylerin özüne daha da yakınlaştığını hissetti. Mimoza'nın balkonunda durup o son acı nefesi çektiğine kendini ikna ederken, ne kendisinin ne ailesinin ne de bir başkasının sağlığını düşünüyordu; dik yükselen tıbbi harcamalara karşı yavaş yavaş azalan kronik hastalıkların grafiğini hesap ederek bırakmıyordu sigarayı. Hayır.

Tom şimdi şimdi, dehşetle fark ediyordu ki dikkatsizce fırlattığı sigara izmariti yalnızca tek bir motivasyondan doğmuştu: Doğru Olanı Yapıyordu... Ve sırf bu yüzden saygı görmeyi hak ediyordu.

İzmarit, parabolünü çizmiş ve küçük bir giriş yarası yaratarak hedefine çarpmıştı. İhtiyarın kafasındaki yanıktı bu giriş yarası. Ama ah, çıkış yarası! Ah o kocaman, tüketici, lanet çıkış yarası... O izmarit kendi gibi bir sürü küçük izmarit yaratmıştı ve o izmaritler şimdi çocuklarına, karısına vuruyor ve korkunç kalıcı zararlar veriyorlardı.

Tom yürüyüş yolundaki kafede yemek yedi. Kafe boştu ve ona soğuk hamburger servis ettiler, sanki orta kısmı hâlâ donuktu etin. Şikâyet etmeye korktuğundan burgerin kenarlarını kemirmekle yetindi. Garson on altı metrelik sigara çizgisinde duruyor ve denize bakıyordu: Son yolcu gemisi de ufukta kayboluyordu.

O gece Tom rüyasında hamamböceği motelinde kaldığını gördü. Motel tamamen doluydu ve batik tişörtler giyen diğer konuklar antenleriyle onu acımasızca gıdıklıyorlardı. Bu plastik hapishanenin gardiyanı, moteli alıp hepsini denize döktü-

günde rahatlamıştı. Düşerken, Tom rıhtıma baktı ve güneş ışığını karanlık ruhsuz yüzüyle bölen dev Swai-Phillips'i gördü.

* * *

Avukatın evi Fahri Konsolos'un evine göre Vance'in daha da dışında, Büyük Sıradağlar'ın eteklerindeydi. Taksi tek şeritli yoldaki keskin dağ virajlarında hızla ilerledikçe Tom önce akıl almaz sıklıktaki çalılıklarla, sonra da mavimsi körfezin yanına dağılmış beyaz küplerden oluşan ve giderek daha da küçülen şehir manzarasıyla karşılaşıyordu.

Taksi en sonunda durduğunda yol bitmişti. Asfalt sona ermiş ve kırınızıya çalan toprağın içinde kaybolmuştu. Obez bir Tugganarong olan taksici arabayı geri döndürmeye çalışırken, "Burası" diye homurdandı.

Tom, "Emin misin?" diye sorduğunda taksici kıs kıs güldü. "Elbette eminim. Phillips'in evi bin yıldır burada. Daha Vance yokken o vardı, ya."

Tom arabanın geri manevrasını ve sonra da tepeden aşağıya doğru kayboluşunu izledi. Yandaki ağaç gövdesine asılı bir posta kutusu gördü, posta kutusunun ardından sık çalılara doğru giden bir patika vardı. O kadar çok bitki ve ağaç vardı ki Tom anlam veremiyordu, parazitik kara yosunları ve kısa sarmaşıklarla bu bol yapraklı dile hâkim değildi.

İsteksizce kendini topladı ve ormanın içine doğru patikadan yürümeye başladı. Hava bunaltıcı derecede durgundu, tek bir nefeslik bile rüzgâr esmiyordu. Güneş ışınları yapraklardan yansıyor, ensesini yakıyordu. Sandaletleri yere düşen yaprakların üzerinde kayıyor, ayakları ağaç köklerine takılıyordu. Zehirli yedi yılan türünü ya da zehirli üç örümcek türünü düşünmemeye çalıştı.

Bir köpek kulübesine geldi. İki sivri burunlu, benekli yerel köpek kulübenin içinde uyuyordu. Sürünerek yanlarından

geçti. Sonrasında yeşilliklerin arasından avukatın, beton yolun sonundaki yanaşma kısmına demirli gemisi belirdi.

Köpekler Tom'un çabalarına rağmen uyanmış olmalıydılar çünkü arkasından acı acı havlamalar ve ağır pati sesleri geliyordu. Tom hızla ve düşe kalka patikayı tırmandı ve en sonunda yakıcı öğle sıcağıyla kavrulacak raddeye geldi.

Kendini oluklu sac levhalardan yapılmış bir çitin yanında buldu, çitlerin ötesinde tepeyi kapsayan geniş bir bina topluluğu vardı. Tam çitlerin üzerinden –içeri girilecek başka bir yol göremediğinden– atlayacaktı ki havlamalar kesildi. Arkasına döndüğünde büyük köpeğin, ağzı salyalar içinde çıldırmış gibi arka ayakları üzerinde tepindiğini gördü: Bağlı olduğu uzun zincirin sonuna gelmişti.

Tom duygusuzca güldü, sonra da çitleri ağır ağır incelemeye ve yanında yürümeye başladı, her adımında bekçi köpeğini biraz daha delirtmek için geriye dönüp ona bakıyordu.

Çitlerin öteki tarafında avukatla ya da onun hizmetçilerinden biriyle karşılaşmayı umuyordu ama çatlamış toprak, etrafa dağılmış yapı malzemeleri, bir çimento karıştırıcısı, tuğla yığınları ve sertleşmiş beton harç yığınlarından başka bir şey yoktu. Bahçenin öteki tarafında, tepenin aşağısına çıkan yer üzerinde dağınık tuğla sıralarının terk edildiği beton bir platform vardı. Kimsenin –bu boğucu sıcaklarda– zahmet edip de yapımına başlamadığı bir evin temeli olmalı diye düşündü Tom.

Tom ilerleyip platformun üzerinde durdu. Cep telefonunu kontrol etti. Neyse ki sinyal vardı. Eğer Swai-Phillips ortaya çıkınazsa onu arayacaktı. Sonra bir kertenkelenin sürünme sesine benzer bir sekme sesi duydu ve platformun kıyısına baktığında yalnız olmadığını gördü.

Birkaç metre aşağıda, platformun temelinin yarattığı gölgede uzun ve koyu siyah bir adam oturuyordu. Daha ilk bakışta Tom adamın fazlasıyla zayıf olduğunu, kalçalarının kendi baldırı kadar bile kalın olmadığını fark etmişti. Adamın

tüm uzuvları birbirine geçmişti, kırılmış bir şemsiyeyi andırıyordu.

Tom kuru toprağın üzerinde ses çıkarmadan aşağı doğru ilerledi. Adam yakından bakıldığında da aynı derecede tuhaftı. Üzerinde yalnızca deri bir peştamal vardı ve bu görüntü ona Adams'ın bahçe önlüğünü hatırlattı. İki kulağının da üzerinden sarkan üç tutam saç haricinde kafası tıraşlıydı, beşinci uzvu gibi görünüyordu, yüzü dirsek gibi çukurluydu, badem gözleri parlıyordu. Adamın yanağında beliren şişlik, vücudunun, oldukça yavaş da olsa hareket eden tek yeriydi. Tom neredeyse engweggenin keskin acı tadını alabiliyordu; adamın *makkata* olduğunu anladı.

Bu mistik transı bölmek istemediğinden –sakıncalı olabilirdi bu– geri döndü. Yine de oradan ayrılmak istemiyordu ve az ötedeki ağacın köküne oturdu. Tropikal öğle vaktinin parlak zulmündeki tek ses *makkata*nın ritmik çiğneme sesiydi. Tom adamın o sırada derin bir geleceği görme deneyimi yaşayıp yaşamadığını merak etti. Ve eğer geleceği görüyorsa Swai-Phillips'in yeni evini, evinin itibarlı arkadaşlarıyla dolu terasını görebiliyor muydu? Üstsüz parti kızları havuza dalarken, sallanan göğüsleriyle tramplenden atlarken *makkata* da onları izliyor muydu? Ama hayır... Tramplen söz konusu olamazdı. Tom yıllardır hiç tramplen görmemişti, hele ki burada –onca yerin içinde– Vance'de böylesine tehlikeli bir zevk mutlaka illegal olmalıydı.

Swai-Phillips kendine has yeteneğiyle bir anda ortaya çıktı. Bir saniye önce orada değilken bir anda pis ve tıraşsız, üzerinde yalnızca dizlerinden yırtılmış kirli-beyaz bir kot pantolonla görünüverdi. Göğsünde birkaç beyaz tüy –hepsi de kıvırcık– olduğunu fark etti Tom. Anlaşılan bunları tıraş etmeyi de unutmuştu.

Swai-Phillips yokuşun aşağısında durmuş, platformun üzerindeki birisine sesleniyordu. "Gelsene Prentice! Hadi o uyuşuk beyaz kıçını buraya getir."

Toprak ve çakıl taşları çıtırdadı. Swai-Phillips güneş gözlüklerini yukarı kaldırıp sakat gözüyle Tom'a göz kırptı. Tom oturduğu yerden kalktı ve onlara doğru yokuştan aşağı ağır ağır gelen, yaşıtı bir Anglo gördü.

Adamın akıl almaz bir saç modeli vardı: Kafasının üst kısmı tamamen keldi ama yanlarda ve alnının üzerinde kahverengi saçları vardı. Bu perçemler öyle keli örtsün diye taranmış falan değildi, aksine diğer kısımlara bakım yapılmış ama bu kısım darmadağınık bırakılmış gibiydi.

Anglo paytak paytak yürüyerek doğrudan Tom'a doğru geliyordu. Adam şişman falan değildi ama şişman biri gibi yürüyordu. İnce ama etli elini Tom'a uzattı. "Brian Prentice."

İsteksizce adamın elini sıktı. "Tom, Tom Brodzinski."

Prentice ülkedeki sığır yetiştiricilerinin giydiklerine benzer son derece yeni ve temiz, dar kesimli, mavi bir kot pantolon giyiyordu. Ayaklarında çelik burunlu, yanları lastik botlar, sırtında da haki renkli spor bir gömlek vardı. Tüm bu otantik kıyafetler elinde taşıdığı ve kenarına sineklik tül tutturulmuş geniş kenarlı şapkasıyla tamamlanıyordu. Prentice belli ki içerideki kanunsuz pisliklerin kıçını tekmelemeye hazır bir maceracı gibi giyinmeye çalışmıştı ya da en azından öyle bir izlenim bırakıyordu. Tom ilk anda bu adamı içten içe hor görmüştü çünkü Prentice'in yüzü böyle bir imajı hiç desteklemiyordu.

Yüzü de nemli elleri gibi ince ama etliydi. Gözleri tereddütlüydü: pembemsi gözkapakları, kırmızımsı kirpikler ve cenini andıran nemli gözbebekleri. Sinir bozucu ve kulak tırmalayan aksanıyla konuşurken tombul ama kansız dudakları dişetine doğru çekiliyordu. Yüzü ya tıraştan dolayı tahriş olmuştu ya da Vance'in duş teknelerinden bir tür mantar enfeksiyonu kapmıştı; güçsüz çenesi ve hindiyi andıran boynu topak topak kızarıklıklarla doluydu. Gelgelelim, Tom daha önce hiç bu kadar antipatik biriyle tanıştığını hatırlamıyordu.

Prentice'in el sıkışması da beklediği gibi sinsiydi: Tek parmağıyla öyle gelişigüzel –sanki kazara Mason olmuş gibi–

Tom'un avuç içine değmişti. Tom elini bıraktığında Prentice'in eli de gevşekçe yanına düştü.

Swai-Phillips bu tanışma faslını aşikâr bir neşeyle izledi. "Dr. Livingstone" dedi dalga geçerek, "bu Bay Stanley. Stanley, bu da meşhur Dr. Livingstone. Umarım birlikte çok mutlu olursunuz!" Sonra da dikkatini trans halindeki *makkata*ya çevirdi ve sessiz harflerden oluşan kısa kısa kelimelerle ve damağından çıkardığı tıkırtılı seslerle ona doğru bir şeyler söyledi.

Tom avukatın yerel dillerden birini konuşabildiğine şaşırmamıştı ama yine de dil vuruşlarıyla çıkarılan sesler ona tuhaf geliyordu. Çöl insanları konuşurken ağızlarının Anglolarla aynı kısımlarını kullanmıyorlardı; hatta ağızlarını pek kullanmıyorlardı. Dişler, damak ve gırtlak bir araya gelip bu vurmalı sesleri oluşturuyordu.

Makkata hayal dünyasından çıktı ve *engwegge*yi avcunun içine çıkarıp peştamalına sıkıştırdı. İncecik bacaklarını toplayarak ayağa kalktı. Büyük kara gözleri berraktı ve hiçbir sarhoşluk belirtisi göstermiyordu. Swai-Phillips'ten daha vurgulu ve tıkırtılı seslerle konuşurken Tom ve Prentice'i işaret etti.

Avukat sırıttı. "Ayin testini hemen yapacağını söylüyor. Önce sen Brodzinski."

Tom korkuya kapılmış, bir kez daha sadist beden eğitimi öğretmeni tarafından zorla takla minderine gönderilen çelimsiz bir oğlana dönüşmüştü sanki. *Makkata*nın sabit bakışlarını başka yöne çevirebilmeyi diledi.

"Peki Prentice? Yani... Alınma ama Prentice... Yani o ne bok yemeye burada ki? O da mı senin müvekkilin Jethro? Bilmek hakkım diye düşünüyorum."

"Hakkın mı?" Swai-Phillips yine kahkahayı bastı. "Haklar, haklar, haklar... Sürekli haktan bahsediyorsunuz be. Yok mülkiyet hakları, yok şahsi haklar, insan hakları, sıçtığımın hayvan hakları... Brodzinski, ben senin avukatınım be adam! Sana bir şey diyeyim mi? Bunun hakla makla ilgisi yok, tamam mı? Bu son derece basit ve hızlı bir ayin protokolü. Bu adam bunu ya-

pabilmek için ta nerelerden geldi. Fazlasıyla önemli biri kendisi ve sana tuhaf gelebilir ama aslında çok da acelesi var. Bu yüzden senin için sakıncası yoksa..." Swai-Phillips Tom'a bunun tartışmaya açık olmadığını vurgulamak için duraksadı. "Benim senin avukatın olarak tavsiyem bu adam ne isterse onu yapmandır. Ve pantolonunu çıkarmanı istiyor... *Derhal*. Lütfen."

Swai-Phillips, Prentice'in koluna girdi ve yokuştan aşağıya ormana doğru indiler. Kemerini açıp pantolonunu indirirken bile Tom bu zayıf itaatkârlığının sebebinin nikotin yoksunluğu olup olmadığını düşünüyordu. *Makkata*nın ona ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Güneşin altında yarı çıplak vaziyette dikilirken aklında korkunç bir fikir belirdi: Belki de tüm bunlar avukatın manyakça eğlencelerinden biriydi. Belki de sırf Tom'u aşağılamak için yapıyordu bunu, böyle bir şey yapabiliyor olmak bile yeterli sebepti. Belki de Prentice aslında Swai-Phillips'in kankalarından biriydi ve bu rezilliğe şahit olmak için gelmişti.

Makkata, Tom'un önüne doğru yaklaştı ve diz çöktü. Gevşek ve kuru dudaklarıyla sürekli takur-tukur sesler çıkarıyordu. Tom kendi kendine –her ne kadar pek ihtimal dahilinde olmasa da– tahrik olmaması gerektiğini söyleyip duruyordu. Ama bu düşüncenin kendisi bile tahrik ediciydi: Kalçasında tanıdık karıncalanmalar hissetmeye başladı, testisleri sıkılaşmıştı. *Makkata*nın nefesi artık iç çamaşırının önündeydi ve Tom ormanın doğal kokularına rağmen adamın nefesinin kokusunu duyabiliyordu. Çölün demirli tozuyla karışmış baharatlı bir kokuydu bu.

Tom, kafasının terli ensesine düşmesine karşı koymadı. Gökyüzünde ağır fırtına bulutları toplanıyordu, süngerimsi, koyu renk bulut kütleleri bekleyen yağmuru taşıyordu. Turist arkadaşları –ve birkaç kadeh içmiş yerli Anglolar– bu muazzam toprakların güzelliği hakkında övgüler dizip durmuşlardı. Ama artık arkada bırakılan olduğu için Tom, bu coğrafyaya

yerlilerin gerçekçi gözleriyle bakabildiğini, kıyı şeridinin yaralı yamaçlarını görebildiğini, mangrov bataklıklarının pislik içinde çürüyüşünün kokusunu alabildiğini düşündü. Zaten ailesiyle birlikte geçtiği içeri kısımlarda da kesinlikle herhangi bir canlılık yoktu: egzama gibi pul pul görünen tuzlalar, siğile benzeyen termit tümsekler, meraların buruşuk parşömenindeki okaliptüs ağaçlarının bitmek bilmez karakalem fırça darbeleri... Burada, sahilde bile Tom bu yabancı toprakları, gerçekliğin içine aralanan ve fokurdayan korkulara açılan kapıyı ardında hissedebiliyordu.

Makkata, Tom'un bacağının iç kısmını başparmağı ve işaretparmağıyla sıkıca kavradı ve aksansız bir İngilizce'yle "Seni koruyacağım" dedi. Tom yakıcı bir bıçaklanma hissiyle sıçrayarak kafasını öne doğru attı ve dehşet içinde, adamın çelik bir bıçağı geri çektiğini gördü.

Tom'un baldırından kan boşalmaya başladı. Başı dönüyordu ve sersemlemiş hissediyordu, sendeleyerek düşecek gibi oldu. Ve Swai-Phillips'in onu destekleyen sesini duydu.

"Erkek ol, bir şey yok. Taze yara sadece."

Avukat, Tom'a tampon yapması için bir tutam peçete verdi. Tamponu yarasına bastıran Tom kıyafetlerini giyerken avukat da toprağa akan ve şimdiden sinekleri beslemeye başlayan kanın şeklini inceleyen *makkata*yla birlikte yere çömeldi. *Makkata* bu kırmızı çamuru bıçağıyla karıştırırken bir yandan da vurmalı büyülü sözler söylüyordu.

"A-ama, mükemmel İngilizce konuşuyor" dedi Tom konuyla ilgisiz. Birkaç titrek adımla geri çekildi. Prentice hâlâ elli metre kadar uzaktaydı, kararlı bir şekilde onlara kambur sırtını dönmüştü.

Swai-Phillips, Tom'un yanına geldi. "Hadi" dedi, "seni benim eve götüreyim. Kuzenim yarana bandaj yapsın. Emin ol hoşuna gidecek".

Tom ilerlerken aniden sordu: "Prentice ne olacak?"

"Prentice?" Avukat bir an kimden bahsettiğini anlayamadı, sonra bir anda döküldü: "Haa, onu diyorsun. Tamam. Şimdi onun sırası di mi? O sersemin de sorunu seninkiyle aynı, bir *makkat*anın onun *astande* olup olmadığına karar vermesi gerekiyor."

Tom'u tepenin yukarısına kadar neredeyse sürükledi, sonra da düzlükte destek vererek yürüttü. Tom kendini avukattan kurtardı ve pat diye sordu: "Peki ben? *Astande* miyim? Çünkü eğer değilsem, ister inan ister inanma seni de o cadı doktorunu da dava edeceğim."

"Evet, evet." Avukat güneş gözlüklerini çıkardı ve sağlam gözünü kırptı. Kendi kendine eğleniyor gibiydi. "Merak etme dostum, sıkıntı yok."

Ormanın canlı jaluzisinin arasından Swai-Phillips'in evi göründü. Evin büyüklüğünü görünce Tom burayı yokuşun tepesinden fark edemediğine şaşırdı. Üç katlı, en az otuz metre verandası olan bir evdi. Tüm yapılar –ana evi diğer ek binalara bağlayan kapalı geçitler dahil– oluklu saclarla birbirlerine bağlıydı. Yer yer paslanmış olan bu malzeme neredeyse evdeki her şeyde kullanılmıştı; pencere kenarlıkları, direkler, çatılar, bacalar ve korkuluklar. Oluklu sacdan yapılmış bir havuz bile vardı.

Malzemenin yapıya verdiği etkiyse hem saçma hem de muhteşemdi: Aptal dâhi bir *brikolajcı*nın, antebellum mimarisine ait bir resim görüp elinde ne malzeme varsa onunla bu tarzı kopyalayarak yaptığı bir ev gibi görünüyordu.

Yaralı baldırından gelen zonklamaya ve *makkat*anın bıçağından tetanos –ya da daha kötü bir şey– kaptığına dair büyüyen endişesine rağmen Tom, avukatın bu absürd evini içten içe komik buluyormuş gibi hissediyordu. Ta ki evin ona neyi çağrıştırdığını fark edene kadar: Tommy Junior'ın ondan istediği şu maket, ihtiyar Anglo'nun bir Gandaro ruh katarı olduğunu söylediği şey. İnsan eliyle ustaca yapılmış ve bir Anglo'nun sahip olmak şöyle dursun, dokunmasının bile bir tabu olduğu o figür.

Birkaç dakika sonra, galvanize balkonun galvanize banklarında otururken Tom'un nefesi düzensizleşmeye başladı. Karşısında oturan Swai-Phillips ellerini çırparak bağırdı: "Gloria! Betsy! İçkiler nerede be! Hadi!"

Derinlerden hurdaların metalik sesleriyle birlikte kadınların ve çıplak ayaklarının yere çarpma sesleri geliyordu.

Tom evi biraz daha inceledi: Yürüyüş yolunun üzerinde, korkulukların oluklu sac direklerini kaplamış sarmaşıklar vardı. Eğri duvarların ve paslı çatıların arasında büyük ağaçlar duruyor ve karanlık ağır ağır inerken denizden gelen rüzgârla salınan dalları tiz bir ses çıkararak metale sürtünüyordu.

"Peki o şey yapacak mı?.. Yani, şey..." Tom soruyu doğru dürüst toparlayamamıştı, yeniden başladı: "Prentice'i diyorum, şeyden sonra buraya gelebilecek mi?"

"Çizildikten sonra mı? Evet evet, *makkata* ona yardım edecek. Tabii o da bir *astande*yse. Çünkü eğer *inquivoo* olursa onu orada bırakması gerekiyor. Aynen öyle."

Tom avukata Prentice'in neyle suçlandığını soracaktı ki verandadan ayak sesleri yaklaşmaya başladı ve Martha Brodzinski sanki şehirdeki bir birahanenin garsonu gibi elinde tepsiyle iki adama doğru geldi.

Tom, Martha'nın uzun ince vücudunu ve uzun boynuna dökülen gür sarı saçlarını görünce metal bankın kolunu sıkıca kavradı. Havanın sıcaklığına rağmen kaşlarından yanaklarına doğru buz gibi ter damlaları akıyordu. Martha koridordan kendilerine doğru yaklaştıkça Tom'un kalbi duracak gibi oluyordu. Bu yüzden onu havaalanında metal dedektörden geçerken görmemişti? Aktarma yaptıklarında bu yüzden mi telefona gelmemişti?

Neden o da burada kalmıştı ki? Tom, önce kendini ona destek olmaya karar verdiği için kaldığına inandırmaya çalıştı; avukatın evinde saklanmış ve belki de genç âşıklar gibi ona sürpriz yapmak istemişti.

Bu güzel hayal yalnızca bir salise kafasında kalabildi, ardından gelen düşünceyse demir gibi ağır ve sarsıcıydı. Durum böyle değildi. Tam tersi, Martha buradaydı çünkü Martha Swai-Phillips'le işbirliği içindeydi, üstelik muhtemelen onunla bir ilişki yaşıyordu. Bu bıyıklı ucubeyle, bu şaklabanla oynaşmak için çocukları eve, dünyanın öteki ucuna yalnız yollamıştı!

Onunla yüzleşmek için ayağa dikildi... Sonra da tekrar oturduğu yere yığıldı çünkü Tom kadın balkondan içeri girdiğinde Martha'nın Püriten yüz hatlarıyla değil, adeta onun bir karikatürüyle karşılaşmıştı: kadının dudakları daha kalın, burnu daha büyük, gözleri daha küçüktü. Ona meyveli uzun bardağı uzatan kadına tam olarak çirkin denemezdi ama Martha'dan daha kaba saba –hatta daha şişman– hatlara sahipti.

Swai-Phillips bir yandan gülüyor bir yandan kadını Tom'a tanıtıyordu: "Brodzinski, bu benim ikinci göbekten kuzenim Gloria; Liège'de, Belçika'da büyüdü ama şimdi bir süre burada bizimle kalıyor."

"İyi günler" dedi Gloria.

"Be-beni uyarabilirdin!" diye patladı Tom.

"Uyarabilir miydim? Tam olarak hangi konuda uyaracaktım?" Avukat, parmağını kuzeninin verdiği içkinin içine daldırıp sonra da çıplak göğsünde gezdirdi. "Ha bu arada Brodzinski, bir kuzenim var ki sorma, karının kopyası gibi... Deli olduğumu düşünürdün böyle desem. Kendin görmen daha iyi oldu. Ama tabii..." Duraksadı, içkisinden bir yudum alıp bardağı masaya koydu. "...Bu sana bir şeylerin açıklaması olmuştur artık."

"Neyin?" Tom bu zalimce şakaya alet olduğu için kendinden nefret ediyordu.

"Neden Bayan Brodzinski'den bu kadar etkilendiğimin tabii. Eğer gerçekten benim kuzen gibi, hmmm, uysal biriyse o zaman –normal koşullar altında– çok mutlu bir adam olman lazım."

Tom kendi pasifliğinin içinde mahsur kalmış halde oturuyordu. Ne oluyordu ona böyle? Neden başına gelen her şey acizliğini kuvvetlendiriyordu? *Makkata* kanını toprakla karıştırmış ve onu *astande* ilan etmişti, yine de öylece oturuyordu. Gloria önünde diz çöküp Tom'un pantolonunu indirebilmek için kalçasını kaldırmasını söyledi, sonra da yarasını temizleyip sardı.

Bir süre sonra artık tamamen karanlık çökmüştü. Uçan tilkiler* verandanın önündeki mango ağacına dadanmışlardı. Tom yağlıymış gibi duran kanatlarının açılıp kapanmasını ve kurnaz gözlerinin ışıltısını görebiliyordu. *Makkata*yı düşündü ve o anda adam Gloria'nın yaktığı tıslayan gaz lambasından yayılan ışığın içinde görünüverdi. Eliyle Prentice'e yolu gösteriyordu, Prentice veranda boyunca sendelerken iradeden yoksun gibiydi. Yanağında kaba bir kırmızı çamur izi vardı ve anlaşılan aptal şapkasını kaybetmişti.

* Uçan tilki (Lat. *pteropus vampyrus*), dev yarasa türüne verilen isimdir, meyve yarasaları olarak da bilinirler. Çoğunlukla Avustralya, Doğu Afrika, bir dizi Hint Okyanusu ve Pasifik Okyanusu adalarında, Asya'nın tropikal ve subtropikal iklimli bölgelerinde yaşarlar. (y.h.n.)

5

Tom pansiyon odasına kapandı ve baldırındaki yaranın iyileşmesini bekledi. Sıkılınca kalkıp yakındaki alışveriş merkezindeki kitapçıya gitti. Kitapçıda çalışan kıza "o taraflara" gidebileceğini söyleyince kız, O. M. ve E. F. Von Sasserlerin yazdığı *Tayswengo Şarkıları* isimli kalın bir kitap verdi ona.

"Bu işini görür" dedi kız. "Von Sasserler on yıllardır oradalar, baba olan da oğlu da. Bilinecek her şeyi biliyorlar. Tüm hikâyeleri de bu kitapta topladılar. Ayrıca çok da güzel yazıyorlar."

Kızın gözleri biraz çılgın gibi bakıyordu; kelimeleri ağzından tuhaf bir coşkuyla çıkıyordu.

Tom *Tayswengo Şarkıları*'nı hiç de güzel yazılmış falan bulmadı. Abartılı bir dille yazılmış ve antropolojik jargonla doldurulmuştu, üstelik şarkıların kendileri de saçma ve anlaşılmazdı: "Gevezelik et bana, kaygan kertenkele / Kumla ovalayayım o üzgün kursağını" gibi tuhaf beyitler vardı şarkılarda.

Ne zaman bu ağır ciltli kitabı okumaya başlasa uyuyakalıyordu, sonra rüyasında kindar bir çocuğun göğsünde oturduğunu görerek uyanıyor ve yeniden başlıyordu.

Von Sasserlerden usanan Tom, başka kitaplar alıp odasındaki terli ve rutubetli yatağında onlara göz attı; dirseğindeki sivrisinek ısırığı yanıyordu. Ne var ki bu yazarlar da kafa karıştırıcıydı: Biri dağ kabilelerine dair psikolojik bir çözümleme yapıyor, diğeri bu çözümlemenin bir saçmalık olduğunu söylüyordu. Handreyler de Anglolar ve diğer insanlar gibi sıradan insanlardı.

Çok temel şeyler hakkında bile anlaşmazlıklar vardı: Bazı uzmanlar çöl insanlarının yüz bin yıldır orada olduklarını iddia ediyor, diğerleriyse Anglo kâşifler bu coğrafyaya ilk ayak bastıklarında Inssessitti *makkata*larla karşılaştıklarını ve *makkata*ların onlara halklarının yalnızca son on yıldır bu bölgede olduklarını, Feltham Adaları'ndan deniz yoluyla buraya vardıklarını söyledikleri konusunda ısrar ediyorlardı.

Çöllerin değişken kumları ve tropikal arazilerdeki nehirlerle yıkanan topraklar, bu tartışmalardaki tarafları doğrulayacak ya da çürütecek tüm kanıtları yok etmişti. Yani bir anlamda bu toprakların kendisi hafızasızdı, kendi tarihini unutmuştu ve hatta kendi korkunç köklerinden habersizdi.

Birkaç gün sonra Swai-Phillips aradı.

Yine herhangi bir selam cümlesiyle başlangıç yapma gereği duymadan doğrudan konuya girdi: "Daha ön duruşma için bir tarih alamadım."

"Tamam, ne zaman alabileceksin peki?"

"Belli değil."

Tom, avukatı, Metro-Center'ın en üst katındaki ofisinde kokulu bir *engwegge* purosu içerken ve masasında oturup maskesinin ardında zırvalarken gözünde canlandırdı.

"Ama mahkeme *makkata*nın delilini kabul ettiğinde, ilk tazminat yolculuğuna çıkabilirsin hemen, tamam mı?"

"İlk mi?"

"Evet, bir dizi yolculuk olacak ama iyi haber dava devam ederken yola çıkabiliyor olman çünkü dava kaç hafta sürer belli olmaz."

Bu yeni bilgiyle harekete geçmeyi uman Tom, "Peki şimdi, kabul edilmiş mi sayılıyorum?"

Swai-Phillips kibirli bir tavırla konuşuyordu. "Kendini kandırma Brodzinski. Eğer bir çöl kabilesine kabul edilme evresinden geçeceğini sanacak kadar aptal olsaydın –bazı Anglolar gibi– günlerini mahkemeyi beklerken kitap okuyarak geçirmezdin herhalde. *Makkata* bir ceza sopasıyla vücudundaki bütün kemikleri kırar, sonra da Atalaya'nın kadınları seni aşağılamak için üzerine işerlerdi. Her neyse, gidip gelince bir daha bana gel olur mu? Gloria seni soruyor. Squolly pazar günü ailesiyle gelecek, barbekü partisi yapacağız. Bir sürü balık, bir sürü bira ve havuza girip çıkan çocukların gürültüleri olacak. Eski aile hayatını hatırlamış olursun hem sen de, iyi mi?"

Tom, Gloria'yı bir kez daha görmek istemiyordu; güpegündüz karısının karikatürize edilmiş yüz hatlarını görmeyi kaldırabileceğinden emin değildi. Ayrıca polisle oturup bira içme fikri de pek cazip gelmiyordu.

Tom'un her gün polis merkezine gidip imza atması gerekiyordu. Squolly –ya da doğru söylenişiyle Amir Squoddoloppolollou– her zaman rahat ve arkadaşça davranıyordu. O görkemli mermer koridorlar çelik çizmelerle doluyken ve park alanına bir sürü milisle dolu üstü açık kamyonlar girip çıkarken bile fıçıya benzeyen polis, Tom'a bir soda ikram edip sorgu odasının serin sınırları içinde onunla oturup konuşacak vakti hep buluyordu.

Squolly, Intwennyfortee ailesinin gelenek ve ayinlerini küçümsüyordu. "Görüyorsun ya Tom, bizim inancımıza göre insanın niyeti önemlidir, evet. Biz suçluları yaptıkları şeylere göre değil yapmayı amaçladıkları şeye göre yargılarız."

"Yerlilerin de öyle yaptığını sanıyordum ben?"

Squolly güldü ve elinde tuttuğu kasketinin parlak ucunda yoğunlaşmış lekeyi üfledi. "Hayır hayır, çöl aileleri –senin bulaştığın Tayswengo; Jethro'nun babasının halkı Aval; Inssessitti ve dönmeler, Entreati– bunlar çok serttir. Çok hiddetli, evet. Onlara göre insanın yaptığı her hareket isteyerek ve iradeyle yapılmış sayılır: Hıçkırık da olabilir bu, cinayet de."

"O kadarını biliyorum. Von Sasserlerin *Tayswengo Şarkıları*'nı okuyorum bu ara."

"Öyle mi? Tabii epeyce... *otantik*." Polis, dişlerini göstere göstere sırıttı ve göğsünü gerdi. "Dağ kabilelerine gelince, onlar da farklıdır. Fena halde ruhlara inanırlar. Ruhlar bir adam ile karısı arasına girebilir, adam ile çocukları arasına ya da bir adamın eli ile şeftali suyu kutusu arasına... Sürekli dua ediyorlar, ruhlara adakta bulunuyorlar; ruhların ellerindeki içkiyi dökmelerini engellemeye çalışıyorlar yahu! Eğer bir Handrey ya da bir Ibbolit büyük bir suça karışırsa, cinayet olur, tecavüz olur, onu gözaltına aldıktan sonra lanet *makkata*yı da buraya getirmek ve *makkata*nın doğru ruhları çağırmasını sağlayıp adamın neden bunu yaptığını öğrenmek zorundayız!"

Squolly tüm bunların birer saçmalık olduğunu vurgularcasına kafasını salladı. Cebinden üzerinde *engwegge* lekeleri olan bir mendil çıkarıp kasketinin üzerini silmeye başladı. "Biz kıyı insanlarıysa; Anglolar olsun, Tugganaronglar olsun, daha mantıklıyız. Adamın biri kötü bir şey yapmakla suçlanıyorsa, senin gibi mesela, onu buraya çekip sorgulamayız. Adamı pataklamayız. Hayır, ne yaparız? Onu gözleriz. Birimlerimizi adamın peşine takarız, sessizce tabii, kendimizi belli etmeden. Ve adamın dünyayla olan ilişkisine bakarız. Sabah kahvesini nasıl sipariş ettiğini, gazetesini nasıl aldığını, gün içinde karşı-

sına çıkan saçmalıklarla nasıl uğraştığını inceleriz. Sonra adamın niyetinin ne olabileceğine dair rapor hazırlarız. Öyle yüksek teknolojili bir şey değil ha bu, psikologlar ya da profil uzmanları falan çalıştırmıyoruz. Eski tip polis araştırması yapıyoruz işte."

Tuhaf bir şekilde bu gözetlemeler Tom'u rahatsız etmemişti. Her ne kadar Squolly'nin adamları insanların aklını okumaya çalışsa da bunu, genellikle insanın annesinin ya da sevgilisinin yaptığı gibi de yapmıyorlardı.

Rahatsız olmak şöyle dursun, ilk muson fırtınalarında ıslanarak gazetesini almaya gittiğinde ya da güneşliklerin altında kahvesini içerken alışveriş merkezinin kapılarında oyalanan, yağmurluklu, bodur bir polis görüntüsü ona bir hayli güvenli geliyordu. Sık sık peşine takılanlardan biri yanına gelip onunla sohbet ediyor, geçen geceki rüzgârın ne kadar kuvvetli olduğundan falan bahsediyor, bu yılın muson mevsiminin geçen yıla göre daha ağır geçip geçmediğini değerlendiriyordu.

Tom, akşamları bir sağanak ile diğeri arasındaki kısa boşlukta eşofmanlarını giyip koşuya çıkıyor, rıhtım bölgesinden alışveriş merkezlerinin olduğu bölgeye doğru koşuyordu. Yılın bu zamanında alışveriş merkezleri içeride gezinen birkaç Anglo dışında bomboş oluyordu. Turistlerin hepsi gitmişti ve madenciler de Noel'den kısa süre öncesine kadar iç bölgelerden bu taraflara gelmiyorlardı. Ticarethanelerin olduğu bölge de pek kalabalık sayılmazdı; nadiren gördüğü memur veya müdürler, üzerlerinde takım elbisenin tropikal bir versiyonuyla – soluk renkli kollarını ve daha da soluk renkli bacaklarını açıkta bırakacak şekilde kısaltılmış ceket ve pantolonlar– kaldırım boyunca su birikintilerinin üzerinden sıçrayarak yürürken, yüzlerine sanki, "Bu su birikintilerinin üzerinden atlama işi inanılmaz ciddi bir iştir" ifadesi takınmışlardı.

Tom su birikintilerine gire çıka geziniyordu. Avukatının ofisinde olup olmadığına bakmak için Metro-Center'a şöyle bir göz attı; sonra da zirai malzemeler satan cam ambarların

bulunduğu, şehrin kenar mahallelerine giden geniş Trangaden Bulvarı'ndan aşağıya, paslanmış reklam panoları arasından tek şeritli beton yolu geçerek sonunda şehrin siyah sahil yoluna doğru indi.

Genellikle balıkçılar halatlarla teknelerini bağladığı sırada dışarıda Tom'dan başka akşam koşucuları da olurdu. Güzel havalarda denizi masmavi bir çuha gibi süsleyen mercanların eğri büğrü şekilleri, şimdi okyanus suyu üzerinde bırakılmış buruşuk çöpler gibi görünüyordu. Bulutlar Vance'in yukarılarında kalan mahalleleri karartarak dağ eteklerini örtmüştü. Tom da buğulu duvarlar arasından karanlık bir dar sokağa girdi.

Bu denizde yüzmek elbette söz konusu bile değildi. Kurak mevsimlerde köpekbalıkları ve denizanaları, muson zamanıysa tehlikeli deniztarakları oluyordu. Rüzgârla birlikte dalgalar arttığında bu doyumsuz kabukluları deniz yataklarından yüzeye çıkıyorlardı. Bu kabuklulara değme talihsizliğini yaşayanlar, çok geçmeden derideki dokuları öldüren sedef hastalığına sahip geniş nüfusun arasına karışıyordu. Tom, Vance'de kaldırımlarda yürüyen ve çıplak kolları ya da bacakları sedef hastalığı izleriyle dolu deniztarağı kurbanlarına daha önce rastlamıştı. Atlarından inmiş, kol ve baldır zırhlarını çıkarmış ortaçağ şövalyelerine benziyorlardı.

Her akşamüstü Tom sahil boyunca koşuyor ve sonra pansiyona geri dönüyordu. Toplamda on-on iki kilometre katetmiş oluyordu. İlk birkaç koşuda soluksuz kalmış olsa da bir hafta sonra artık nefesini kontrol edebiliyordu.

Her nefes alışında nemli hava canlandıracak yeni bir doku keşfediyordu. Tom bir yerlerde, insan akciğerinin tamamen açılırsa iki futbol sahasını kaplayacak kadar büyük olduğunu okumuştu ve şimdi vücudunun, yıllarca katranla tıkadığı bu canlı sahayı yeniden keşfettiğini hissediyordu.

Yağmurlar tekrar yağmaya başlamadan önce kısa bir fırsat aralığı vardı ve Tom her adımında derin nefes alarak bu fırsatı olabildiğine soluyordu. Bu zamanlarda neredeyse ülkede kal-

mak zorunluluğundan memnun gibi hissediyordu. Kendi başarısından fazlasıyla gurur duyuyordu: Eğer bu saçmalık başına gelmeseydi, acaba sigarayı bırakabilecek miydi?

Dairesine döndüğünde duş alıp birkaç şişe soda içiyor ve sonra tekrar dışarı çıkıyordu. Bu kısımsa, gündelik rutininin en zor kısmıydı: Evi aramak.

Vance'in merkezinde yurtdışına arama yapılabilen birkaç telefon dükkânı vardı. Şehrin hizmet sektöründe ağırlıklı olarak çalışan Tugganaronglar, Feltham Adaları'ndaki aileleriyle birkaç dakikalık telefon görüşmesi için bu aydınlatmalı küçük kulübelerde bir günlük yevmiyelerinden daha fazla para ödüyorlardı.

Bu telefon görüşmesi sağlayan dükkânlar aynı zamanda para transferi de yapabiliyorlardı. Tom şehrin ezilmiş Tugganaronglarından bazılarına, sık sık maaşlarının yarısını Western Union'a diğer yarısını da telefon parasına harcarken rastlıyordu. Squoily, Tugganarongların çalıştıkları hizmet işlerinde –belediyede, ev işlerinde ya da diğer işletmelerde– asgari ücret aldıklarını ve kalacak yer ve yemeklerinin verildiğini söylemişti. Bu yüzden de telefon görüşmesi yapmak için bu dükkânlara geldiklerinde geriye sadece bozuk paralar kalıyordu ki kalan miktar da sokakta içki içmeye yetiyordu, sonra da barınaklarına yani şehrin ücra yerlerindeki çürümüş kulübelerine dönüyorlardı.

Tugganaronglar, gür ve kalın saçlarını Anglolar gibi şekillendirmek için kullandıkları lanolin kokarlardı. Ayrıca oldukça yüksek sesle konuşuyorlardı, memleketleriyle telefonda konuşurken hayal kırıklığı ve kızgınlık karışımı bir duygu yaşıyorlardı sanki. Onlar o dar telefon kabinlerinde bağırırken, dilleri, kulağa "oli" gibi gelen hecelerin araya serpiştirildiği keskin ünsüzlerden ibaret akıl almaz bir dil gibi geliyordu Tom'a. Onlar toplu aramalarını yaparken –operatör arka arkaya üç aramaya izin veriyordu– Tom'un duyduğu tek şey "Golirolifolitoliboli!"den oluşan bir arka plan gürültüsüydü.

Kendi aydınlık açık mutfağının duvara sabitlenmiş telefonundan gelen tanıdık bir ses duyduğunda Tom'un hayal kırıklığının yerini yoğun bir ümitsizlik alıyordu. Telefona cevap veren çocuklar sırayla konuşup sorumluluk sahibi yetişkinler gibi ahizeyi elden ele veriyorlardı. Onları kırmızı fayanslı yerin üzerinde boy sırasına göre dizilmiş halde hayal ediyordu.

İkizler, okul ve arkadaşları hakkında konuşuyorlar –sekiz yaşındakilerin sürekli değişen dostlukları– ve sonra telefonu Tommy Junior'a veriyorlardı, böylece on dört yaşındaki tutuk zekâlı, bilgisayar oyunları ve oyun kartlarıyla ilgili homurdanıyordu. "Golirolitoli..." Tommy Junior da Tom'un etrafındaki Tugganaronglar gibi konuşuyordu sanki. Tom, Tommy Junior'ı bir Tugganarong olarak hayal etti, beyaz derisi kararmış, çelimsiz göğsü kabarmış. Ayrıca –çocuk konuşurken Tom düşüncelere dalıyordu– Tommy Junior da bir nevi kendi yatılı işçisi değil miydi? Tom'un vicdanını hançerlemekle görevli bir işçi.

En zor konuşmalar Dixie'yle oluyordu. Dixie telefona geldiğinde Tom ahizeyi o incecik ve küçücük sesi duyabilmek için kulağına iyice bastırmak zorunda kalıyordu. Dixie, babasına neden sabahın bu saatinde –hesaplarına göre sabah 8 gibi– annesinin mutfakta onlara kahvaltı hazırlamadığını ya da çocukları okula göndermeden önce saçlarını taramadığını yani kısaca iyi bir ebeveynin yapması beklenen herhangi bir şeyi yapmadığını açıklamakla görevlendirilmişti.

İlk aramalarında karısının yerine kızıyla konuştuğunda Tom anlayışlı bir tavır takınmıştı. Ne olabilirdi ki zaten? Evet, Martha çoktan işe gitmişti, anlayabiliyordu. Elbette evden erken çıkması gerekiyor olabilirdi, öyle zamanlar oluyordu. Peki hâlâ uyuduğu zamanlar?.. Tom isterse, Dixie gidip annesini uyandıracaktı... Ama hayır, Tom istememişti çünkü anlıyordu. Annesi sonuçta geç yatmış ve yorgun olabilirdi.

Ve bu böyle her gün devam etti; en sonunda Tom dayanamayıp karısının vekili kızına patladı: "Dixie! Dixie! Lanet olsun, annen nerede? Siz eve döndüğünüzden beri konuşmadık,

iki haftayı geçti be! Çabuk anneni telefona çağır. Hemen! Duyuyor musun beni?"

Dixie, bu patlamayı duymamayı tercih etti.

"Baba? Baba? Ne diyorsun baba?" Sesi denizin altından ya da stratosferden yankılanıyordu sanki. "Baba? Baba?"

Ve o anda hat kesildi ve Tom Brodzinski'yi Tugganarongların bu öldürücü sahildeki sürgünlerinin içine çeken arka plandaki "Golirolifoli"ler yükselmeye başladı.

O gece dışarıda muson yağmurları yağarken, dairesindeki rutubetli odacığında yattığında tekrar izmariti düşünmeye başladı. O balkondaki, Atalaya Intwennyfortee'ye doğru baktığı ana geri döndü. Kadının göğüslerini fazla kasıtlı mı incelemişti ki? Gözünün takılması elbette son derece doğaldı ama o an belki de biraz şehvetle izlemişti onu? Atalaya'nın kendisini ona bakarken yakaladığını görmemişti ama zaten mesele o da değildi. Önemli olan onun niyetiydi.

Sonra izmarit vardı. Von Sasserlerin ağır kitabı karnında, yatakta yatarken işaretparmağının tırnağını başparmağının etine bastırdı. O sırada ne kadar gerilim yaratıyordu? Ne kadar baskı uyguluyordu? Bu kadar mı? Yoksa şu kadar mı? Gloria'nın serin parmakları *makkata*nın bıçağının yarattığı hilal biçimli kesik üzerinde ve etrafında gezindiğinde, Tom herhangi bir tahrik hissi yaşamamıştı, yalnızca rahatlama hissetmişti.

Şimdiyse tahrik oluyordu. Karşı barda içen yerliler bir polis arabası sireniyle birlikte toplu halde uzaklaşıyordu. Yağmurun sesi duyuluyordu. Motele gelen ilk hamamböcekleri, daha şimdiden konaklamayı tercih ettikleri yerden pişman olup odalarının yerlerini aşındırıyorlardı. Çarşafın altında Tom'un değil Gloria'nın eli vardı. Kasığındaki yarayı arayarak aşağılara iniyordu... Gloria'nın parmakları şeyine dokundu... Yoksa... Martha'nınkiler mi?

Bir anda yattığı yerde dikeldi ve kirli duvarları, naylon perdeleri ve hamamböceği moteline yeni gelenleri keskince aydınlatan ışığa bastı.

"Şoktaydım" dedi yüksek sesle kendi kendine. "Ben şoktaydım ve o makyajlıydı... Hatta belki protez falan da takmıştır."

Yirmi yıllık karısı avukatıyla işbirliği içindeydi. Mimoza'nın önündeki performansı da Tom bir şey çakmasın diye özellikle yapılmıştı. Tom ondan önce Martha'nın bu kadar kendini kaybettiğini hiç görmemişti çünkü o asla kontrolünü yitirmezdi. Evet, Martha oradaydı, Swai-Phillips'in o saçma sapan teneke evinde, bambaşka birisiymiş gibi davranıyordu.

"Peki ama neden?" diye yakındı geceye ve böceklere.

Artık uyuyamayacak kadar sarsılmıştı, ayağa kalktı ve üstünü giydi. Yağmurluk pançosunu sokakta üzerine geçirdi ve yürüyüş yoluna doğru yürümeye başladı. Takipçisi de yine peşindeydi. Gerçi gecenin bu saatinde polisi hâlâ iş üzerindeyken gördüğüne bir hayli şaşırmıştı. Meydana vardıklarına iki bitişik bilgilendirme noktasının plastik yağmurluğuna sığındılar. Tom'un üzerinde ilk sömürgecilere dair bir ses kaydı vardı ama tekrar dinlemek istemedi. Orada durup gri şafağın sökmesini ve yeşil sular çamurlu katmanların üzerinden çekilirken çirkin timsahların ortaya çıkmasını bekledi.

Bir iki kere polisten görev başında olsa da büyük bir ikiyüzlülükle –ve muhtemelen illegal olarak– sigara içme izni isteyecekti ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü, kendi aptallığına ve ahmaklığına, karısının hainliğine ve ihanetine sövmeye devam etti.

Ertesi akşam Tom, Fahri Konsolos Adams'ın evinde yemek yedi. Yanında içki dükkânındaki tozlu raflardan zar zor bulabildiği bir şişe Côte du Rhone götürdü ve ev sahibi Adams, bahçe kapısına kadar çıkıp Tom'un taksisinin kapısını açtıktan sonra şarabı ona uzattı.

Tom taksiciye parasını öderken Adams da şişeye bakarak, "Harika, harika" diye mırıldanıyordu. Sonra Tom'a döndü: "Ana yemekle çok iyi gidecek. Iıı, arkadaşlarım bizim için çok güzel bir misk kedisi buldu."

Sonra sanki Tom'u ilk defa görüyormuş gibi ona doğru eğildi: "Vejetaryen değildin değil mi Brodzinski?"

Geceleyin Adams'ın evi zarifleşmişti. Koyu renk yerler tepedeki yelpazenin kollarını yansıtıyor ve ışığın hareketiyle konsolosun yerel sanat eserleri parıldıyordu. Hasır koltukta oturan Tom bir kadeh Daquiri teklifini kabul etti ve bunun son kadeh olması konusunda kararlıydı. Sanki önceden anlaşmışlar gibi ikisi de izmarit meselesinden hiç bahsetmediler. Tom, Adams'a sokakta gördüğü deniztarağı kurbanlarına ne kadar şaşırdığını anlattı.

"Evet, çok üzücü değil mi?" Adams içkisinden bir yudum aldı, sesi bu durumu pek de üzücü bulmuyormuş gibiydi.

"Araştırma merkezi bu sorunla ilgili bir çözüm bulmaya çalışıyor. Aslında hafifletici bir ilaç buldular ama oldukça pahalı, bir tek zenginler temin edebilir ilacı ki onlar da zaten denizde yüzecek kadar sersem ya da çaresiz değiller." Sinsice gülümsedi. "Zaten onların havuzları var."

Tom öylece oturmuş, konsolosun hazırladığı Daquiriyi yudumlarken havadan sudan sohbet etmekten gayet memnundu. Adams'tan bir şey istemediği sürece adamın muhabbeti iyiydi. Ayrıca, ev sahibine vermek istediği bir şey vardı: Kendisine sakladığı bir sır, suçlu ama bir o kadar da önemli çocuksu bir sır.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur başlamıştı. Çatıdan gelen sesleri bastırmak için konsolos sesini yükselterek konuşmak zorunda kalıyordu. Tom'a uzun uzun –ve kesinlikle yazdığı bir hikâyeden okuyormuş ya da en azından daha önce aynı hikâyeyi çok defalar anlatmış gibi süslemelerle– şehir arabasıyla Vance'e yaptığı yolculuğu anlatıyordu.

Arada sırada Handrey kadınları çıplak ayaklarıyla yeri döve döve odaya giriyor, Adams'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı. Bu her olduğunda Adams, Tom'a açıklama yapıyordu: "Yemek neredeyse hazır. Misk kedisini pişirmek çok zor, doğru zamanda fırından almak gerekiyor."

Bir defasında Tom, Adams'ın kadınlardan birinin koca memesini kavrayıp sıktığını gördüğünü sandı ama emin olamıyordu. Adams'ın bu yerli kadınlarla olan ilişkisinde

muhtemelen iki taraflı bir istismar söz konusu olmalı diye düşündü.

Adams arabanın nasıl bozulduğunu ve boksit bölgesi olan Tontine ilçesinde kaldığını anlatıyordu. "Bozulan parçaların yenilerini bulmak imkânsızdı ve şehir dışından getirtmek de haftalar alacaktı. O zamanki halim pek... Yani ne yalan söyleyeyim, epeyce korkuyordum. Ama arabayı orada terk etmem söz konusu bile olamazdı." Fazla alçakgönüllü bir edayla gülümsedi. "Sonuçta o yolculuk, bu ülkeyi keşfettiğim yolculuk oldu. Bu ülkenin gerçekten bir parçası olduğum..."

Adams'ın bu maceraları Tom'un hiç mi hiç ilgisini çekmiyordu, misk kedisini de öyle hevesle beklediği falan yoktu. Brodzinskiler, Highlands'te bir doğa gezisine çıktıklarında hayvanın canlısını yabanda görmüştü. Ağaçta yaşayan büyük bir memeliydi misk kedisi, şekil ve cüsse olarak insana benzeyen maymunları andırıyordu ama hareketleri ve ormanın derinliklerindeki yüksek ağaçların yatay dallarına boydan boya uzanışı kediye benziyordu.

Ailesi yanındayken yerel yemeklerden –çöl kabilelerinin yoğun kremamsı dokuda güveç yemeklerinden, Tugganarongların meyvemsi baharatlarından– tatmaya oldukça hevesliydi ama şimdi yalnız olduğundan memleketinin abur cuburlarını özlüyordu. Sürekli *fast-food* lokantalarına gidiyor, yemeği elleriyle yiyerek hidrolize yağ ve mısır şurubu depoluyordu. Karton bardaktan gazozunu yudumluyor, içindeki buz parçalarının tanıdık sesinin tadını çıkarıyordu. Bu sırada gözlerini de iyice kısıyor ve etrafındaki manzaradan –dükkânın garip yeşilimsi camı ardında, yemek yiyen saçları yağlı bir Tugganarong'un görüntüsü– kurtulmaya çalışıp evdeymiş gibi hissetmeyi deniyordu.

Fahri Konsolos'un yatak odasında ince bacaklı bir katlanır masa hazırlanmıştı. Beyaz duvarları ve cilalı yerleriyle gayet sade döşenmiş odanın köşesinde son derece düzenli katlanmış bir çarşaf ve kahverengi bir battaniyeyle dar bir askeri karyola duruyordu. Çekmecelerin üstünde oval bir ayna, aynanın

önünde dizilmiş gümüş rengi taraklar ve kristal bir otomatik oda kokusu vardı.

Pişmiş misk kedisi odaya gelmese, Tom tüm bunların tuhaflığıyla ilgili bir şeyler söyleyebilirdi. Üzerindekileri zar zor taşıyormuş gibi duran masada kocaman bir servis tahtası ve tahtanın üzerinde hayvanın uzun pembe parlak bedeni vardı.

Handrey kadınları hayvanı dilimlemeden önce kafasını kesip ayırdılar ve sebzelerin yanına koydular. Göz çukurları siyah ve kırışıktı, iğne gibi keskin dişleri açıktaydı. Tom hayvanın gizli askeri tesislerdeki sahte uzaylı fotoğraflarına benzediğini düşündü. Daquirisinin dibinde kalanı kafasına dikti ve kadınlardan birinin içkisini tazeleyeceğini umarak boş bardağını masaya vurdu.

Adams müdahale etti ve sinir bozucu bir ses tonuyla: "Sanırım ben senin getirdiğin o harika şaraptan isteyeceğim Brodzinski. Bununla likör pek gitmiyor."

Bir bıçağı yavaşça ve dikkatli darbelerle silindirik bir bileği taşında biledi. Tom geri çekilerek Adams'ın bütün halde servis edilmiş hayvanın arka bacaklarından birini tamamen koparmasını izledi. Bıçağı sürttükçe masa ileri geri hareket ediyor, yemekten sıçrayan yağlar Adams'ın keten pantolonuna konuyordu. Bir an alnındaki teri silmek için duraksadı, sonra da işine kaldığı yerden devam etti.

"Şerap?" dedi Handrey kadınlarından biri Tom'a kadehi uzatırken. Tom teşekkür ederek aldı.

Misk kedisi oldukça lezzetli çıkmıştı. Eti o kadar yumuşaktı ki spagetti gibi çatalla incecik parçalara ayrılabiliyordu. Tadı keklik ile domuz arasında bir yerlerdeydi. Tom, yarım şişe Côte du Rhone ve Handrey kadınlarının hazırladığı humus ve sebze tabağı eşliğinde bir bacağın neredeyse tamamını ve biraz da Adams'ın hayvanın en lezzetli yeri olduğunu söylediği karın etini yedi.

Servis yapan kadın onlar yerken süpürgeliğe çömelip yatak odasında kaldı. Yavaş yavaş Adams'ın ona kestiği pençe kısmının

kemiklerini ayırdı. Tom arada bir göz ucuyla kadının pençeyi adeta küçük bir çocuğun elini tutar gibi nazikçe tutuşunu izledi.

Yemek yerken pek konuşmadılar. Adams tabağına doğru eğilerek ve sabit bir güç sarf ederek çiğniyordu. Pervane dönüyor, yağmur yağmaya devam ediyordu. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra Handrey kadınlarının geleneksel şarkıları evin alt kısmından yukarı doğru yankılanmaya başladı. "Bahn-bahn-bahn-bahn-boosh" sesleri tavandan gelen sesi bastırana kadar yükselmeye devam etti.

Servis tahtası aşağıdaki koroculari doyurmak üzere masadan kaldırıldığında, üzerindeki misk kedisinin büyük bir kısmına hâlâ dokunulmamıştı ve Tom çakırkeyifti. Bu yüzden de muhabbeti açmak için doğru modda olduğunu düşündü. Sert bir peçeteye ağzını silip ev sahibine sordu: "Şu Brian Prentice denen adamı tanıyor musun? Swai-Phillips'in müvekkili?"

Adams söylediğini duymamış gibiydi. "Sanırım kahvemizi içeride içebiliriz" dedi aşağı doğru kıvrılan dudaklarını titizlikle silerek. "Kızlara tatlı yapmakla uğraşmanıza gerek yok demiştim. Umarım senin için sakıncası yoktur?"

Tom kafasını, "Elbette sakıncası yok" dercesine salladı ve ağır ağır öteki odaya geçip gıcırdayan hasır koltuklardan birine oturdu. Raflardan birinde duran bir müzik çaları biraz kurcaladıktan sonra konsolos da Tom'un karşısına oturdu. Rüzgâr çanlarından, flütlerden ve theraminden oluşan New Age tarzı bir müzik, evdeki yoğun ritmik seslerin arasına giriyordu. Tom, Adams'tan hiç beklemediği bu ılımlı müzik seçimine şaşırmıştı. Adams dalgın bir edayla parmaklarını ritme uyumlu bir şekilde birbirine vururken, "Prentice mi?" dedi. "O bizim vatandaşımız değil, dolayısıyla ben de doğrudan ilgilenmiyorum. Ama tabii yabancı vatandaşlara da normalde olduğundan daha fazla ilgi gösteriyorum, bu durumda da öyle oldu ve onların Vance'deki ataşeleriyle konuştum, Sir Colm, IIII, Mulgrene'le. Tabii fazlaca detay vermeden ikinizin durumunda, II, birtakım benzerlikler olduğuna karar verdik."

"Burada, Vance'de ataşeleri mi var?" Şaşırmıştı, burası iki ülkenin de temsilcilik alanından oldukça uzak bir yerdi sonuçta.

"Eskiden kalma tabii ki" dedi Adams. "Burada kolonyal bir güçleri olduğundan değil ama yıllar boyunca kapsamlı çıkarları oldu buradan. Bu arada..." Dudaklarını büzdü. "Benim, ıı, kapasitem konusunda bazı şüpheler taşıdığından haberdarım..."

Tom inkâr etmeye çalıştı ama Adams izin vermedi. "Artık Dışişleri Bakanlığı'nın kadrolu çalışanı olmayabilirim ama inan bana yaptığım şey tam kapsamlı konsolosluk ve seni desteklemek için her şeyi yapabilecek yetkiye sahibim. Her şeyi."

Tom'a soğuk bir bakış atıp devam etti: "Prentice için aynı şey geçerli değil."

"O neyle suçlanıyor?" diye sordu Tom açık açık.

Adams hiç duraksamadan cevap verdi: "Sana söyleyemem."

"Söyleyemez misin? Yoksa söylemez misin?"

"Söyleyemem. Söylemem. Söylememeliyim. Burada suç davalarında, özellikle de yerel kabilelerin dahil olduğu olaylarda katı gizlilik kuralları var. Senin ön duruşman söz konusuyken bu gizlilik senin de işine yarayacak. Hâkimlerin sanık karşılarına gelene kadar neyle suçlandıklarını bilmemesi ve söylenenlerden etkilenmemesi anlamına geliyor bu."

Tom düşüncelerini müziğin ve ışığın akışına bıraktı. "Swai-Phillips, Squolly'nin yeter miktarda nakit karşılığında çocuk tacizcilerini bile kefaletle serbest bırakacağını söyledi. Doğru mu bu? Prentice de böyle bir şey mi yaptı? Yerli çocuklardan birine mi musallat oldu? Öyle bir tipe benziyor çünkü."

Handrey kadınları ellerinde kahve ıvır zıvırları ve küçük bir kâsede çikolata topları olan bir tepsiyle odaya girmeseler Tom lafı daha da uzatacaktı. Kadın kahveyi bardaklara doldurup geri çekildikten sonra Adams çay kaşığını yavaşça eğerek bir miktar Türk şekeri alıp fincanına götürdü. Sonra da içini çekti. "Bak Brodzinski" dedi, "konuyu saptırmayalım; ikimiz de se-

nin canını sıkanın aslında Swai-Phillips olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Tom çikolatalardan aldığına pişman olmuştu, başparmağı ve işaretparmağı parlak çikolata kalıntılarıyla kaplıydı şimdi. Ağırbaşlı ve düşünceli olduğunu umduğu bir edayla parmaklarını emdi ve cevap verdi: "Martha'yı... Karımı Swai-Phillips'in evinde gördüm. Hâlâ burada. Bence... bence..." Küçük bir duraksamadan sonra kelimeler hızla ardı ardına dizildi. "Bence avukatla bir işler çeviriyor. Defalarca aradım onu ama ulaşamadım. Milford'a dönmediği kesin."

Tom sustu. Adams birden ayağa kalktı ve tuhaf bir yarı-tebessümle Tom'a doğru eğildi. "Öncelikle" dedi huysuz bir çocuğu sakinleştirmek ister gibi bir tavırla, "Swai-Phillips'in evinde gördüğünün kim olduğunu biliyorum. Swai-Phillips'in kuzeni Gloria o. Fevkalade bir kadındır. Tontine ilçesinde birkaç yetimhane yönetiyor. Ve evet, karınla arasında inanılmaz bir benzerlik olduğu doğru". Duraksayıp içini çekti. "Aslına bakarsan, senin ve ailenin dikkat çekmenizin nedeni de esasen bu benzerlik zaten."

"Dikkat çekmemizin mi?"

"Yani" dedi Adams kısaca güldükten sonra, "turist sezonunda buraya bir sürü Anglo geliyor, çoğu da birbirine benziyor. Karınsa, ailenizin diğerlerinden farklı görünmesine neden oldu... Gloria Swai-Phillips burada oldukça tanınmış ve etkili bir insandır".

Adams içki dolabına doğru ilerledi. "Bir 7&7* senin derdine derman olur sanıyorum" dedi elinde tuttuğu viski şişesine bakarak. "Ama maalesef evde hiç 7-Up yok; Seagram's'ın içine biraz sade su katayım mı?"

Adams içkileri hazırlayıp, yerine oturana kadar konuşmaya devam etmedi. "Aslında, Brodzinski, karın hâlâ Vance'de olamaz."

---

* Seagram's markalı viskiyle 7-Up markalı gazozun karıştırılmasıyla yapılan kokteyl. (ç.n.)

"Öyle mi?" Tom içkisinden bir yudum aldı, gazozun verdiği tatlı aroma yoktu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ben kendisiyle konuştum. Beni aramış... Ben de onu Milford'daki numarasından geri aradım."

"Seni mi aramış? Neden? Beni mi merak ediyormuş?" Yağmur dinmişti, gökyüzünde bir boşluk oluşuyordu ve o boşluğun arasından Martha'nın ilgisinden oluşan canlı bir güneş doğuyordu.

Adams güneşi derhal durdurdu: "Bak, bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum Brodzinski; benim gibi kısmen yabancı birinin karının sana karşı soğumasına tanık olması yani. Ama işte... Aslında... Senin durumunla ilgilendiğini bilmeni istiyor ama seninle konuşmak istemiyor maalesef. Beni başka bir mesele için aradı, bir şeyden duyduğu bir sıkıntı için... Sizin oradaki alışveriş merkezinde gördüğü birinden dolayı..."

"Alışveriş merkezi mi? Kimi görmüş?" Tom kesinlikle çok fazla içmişti. Kelimeleri ağzından darmadağınık çıkıyor ve etrafa saçılıyordu.

Adams akademik bilge tavrına büründü. "*Makkata* tam da Swai-Phillips'in evinde *astande* ayinini gerçekleştirdiği sırada görmüş ya da belki ondan yirmi dakika falan sonra. L. L. Bean'de Tayswengo bir adam görmüş ya da gördüğünü sanmış."

"L. L. Bean'de?"

"Evet, L. L. Bean'de. Adam bir pantolon deniyormuş. Ki denemesi de lazımmış zaten!" Adams tuhaf bir şekilde bu durumdan zevk alıyormuş gibi konuşuyordu. "Çünkü üstündeki peştamalı dışında adam çırılçıplakmış."

Tom konsolosun çılgın mantığını takip ederek anlamaya çalışıyordu. "Doğru mu anlıyorum? Karım seni aradı ve Milford Alışveriş Merkezi'nde L. L. Bean mağazasında *makkata*yı gördüğünü söyledi, öyle mi?"

Bunun gülünç derecede saçma olmasına rağmen Tom, o büyücü adamı orada hayal etmenin kendisi için de oldukça

kolay olduğunu fark ederek düşündü: Alüminyum bir paravanın arkasında bir kot ya da bol pantolon denerken, öteki tarafta da şişkin montlu 15-16 yaşlarında çocuklar buz pistinin yüzeyinin temizlenmesini seyrediyorlar.

"Sihir" dedi Adams, "çoğunlukla yanlış anlaşılmış bir kavram. Ayrıca bunun illaki sihir olduğunu söylemiyorum tabii ki. Ama burada yeterince uzun yaşayan her insan, geleneksel insanların yapabileceklerinin farkına varıyor, ıı, mesela bazı tesadüfleri etkileyebileceklerinin..."

Tom buna nasıl cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden de susmakla yetindi. Bu, Adams'ın çarpık görgü kuralları gereği yapılması gereken şey olmalıydı çünkü bulaşık teline benzeyen kaşlarının altından Tom'a bir süre daha bakıp, "Güzel, anladığına sevindim" dedi. "Şimdi, dünyevi meselelere gelecek olursak; Jethro bugün uğrayıp bazı dava ifadelerini bıraktı."

Ayağa kalktı, raflara doğru gitti ve plastik bir dosya çıkarıp Tom'un kucağına attı. "Balistik raporları, görgü şahidi ifadeleri... Böyle şeyler. Jethro şu anda" bir elinin başparmağıyla omuzunun arkasını işaret ederek, "orada. Ön duruşmaya kadar dönecek. Ön duruşma için de tarih olarak önümüzdeki cuma verildi bu arada. O zamana kadar seninle bunları gözden geçirmemi istedi".

Adams bambu taburelerden birini sandalyelerin arasına çekti, Tom'un kucağından dosyayı aldı ve içinden formları ve şemaları çıkarıp tabureye koymaya başladı.

"Mesela bu..." diye başladı. "Bu, ıı, bilgisayar yardımıyla şekillendirilmiş, attığın izmaritin havada çizdiği parabolü gösteren bir şema; bu figürler parmaklarınla uyguladığın kuvveti gösteriyor. Bu da izmaritin Bay Lincoln'ün kafasına düşmeden önce ulaştığı hız. Savcılık kasıt olduğuna dair bu kanıtları zorlayabilir, savunmada bunu engellememiz gerekiyor."

Tom viskisinden bir yudum aldı. "Neden?"

"Neden mi?" Adams'ın sesi usanmış gibi geliyordu. "Neden? Çünkü Brodzinski, eğer bu hesaplamalar kanıt olarak su-

nulursa senin izmariti ihmalkârlıkla atabileceğinden daha fazla güç uyguladığını gösterecek. Bu da senin izmariti bir tür bomba atar ya da benzer bir saldırı silahı gibi kullandığın anlamına geliyor."

Tom bu absürdlüğü sindirebilmek için bir süre New Age müziğin akışını, Handrey kadınlarının söylediği şarkıları ve yağmurun sesini dinledi. At gözlüğünü çıkarmak ona kalmıştı. Adams bunu yapamazdı; o artık yerlileşmişti. Swai-Phillips de yapamazdı, o *zaten* lanet olası bir yerliydi. Tüm bu çılgınlığın arasında önemli bir nokta eksik gibi görünüyordu.

Öne doğru eğildi, şemayı tabureden aldı ve Adams'ın uzun yüzüne doğru salladı. "Bay Lincoln'e tam olarak nasıl bir gerekçeyle saldırmış olabilirim?"

"Gerekçe? Gerekçe ha?" Adams'ın sesinde tuhaf bir kinaye seziliyor, gözkapakları titriyordu ve mavi gözleri nemliydi. Basbayağı gülüyordu. "Epeyce bir gerekçe var Brodzinski" diyebildi sonunda. "Mesela kıskançlık. Atalaya, Amir Squoddoloppololou'ya sen izmariti fırlatmadan önce onun göğüslerine baktığını söylemiş bile."

"Yok artık daha neler ya!"

Adams devam etti: "Ya da bunun bir nefret suçu olduğunu söyleyebilirler."

"Lincoln siyah değil ki!" diye patladı Tom.

"Bay Lincoln, Tayswengo kabilesinin bir üyesi Brodzinski." Dudakları alaycılıkla bükülüyordu. "Ve onlar için renkten daha önemli olan da bu tabii."

Aşağı yukarı bir saat sonra Adams, Tom'u bahçenin dışındaki kaldırıma yanaşmış taksiye kadar geçirdi. Konsolosun elinde minik bir şemsiye vardı ve ikisini birden yağmurdan koruyabilmesi bir hayli enteresandı. Adams hafifçe Tom'un sırtını sıvazlıyordu. Kafayı bulmuş olan Tom, Adams'ın da sarhoş olabileceğini düşündü.

Arabanın kapısını açtı ve yüzünü ev sahibine döndü. "Bak" dedi, "sana öyle davrandığım için özür dilerim. Sen bana karşı

hep iyiydin Adams... Bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını biliyorum. Ayrıca yemek için de teşekkürler, misk kedisi çok lezzetliydi".

Yağmur o kadar yoğun yağıyordu ki sanki ikisi bir şelalenin altında şemsiyeyle duruyorlarmış gibiydi. Adams şemsiyenin sapını Tom'un çenesinin yanında tutuyordu.

"Pekâlâ, teşekkürler Brod... Ah artık sana Tom dememin bir mahsuru var mı?"

"Y-yok tabii." Tom afallamıştı.

"Sen de bana bundan sonra Winnie dersin, olur mu?" Adams'ın gözlerinde acınası bir heves vardı.

"Olur tabii. Winnie" dedi Tom.

Sonra sanki bu anlaşmaya imza atarcasına Adams kafasını eğdi ve Tom'u alnından öptü, dudakları birkaç saniye Tom'un teninde kaldı. Dudaklarını alnında hissettiği an Tom konsolosun dudaklarının kuru ve incecik görünmesine rağmen böyle ıslak ve dolgun bir his yaratmasına şaşırmıştı. Dudaklarını Tom'un alnından çektiğinde sanki bir pompayı yapıştığı yerden çekermiş gibi ufak bir "plop" sesi çıkarmıştı.

"Tom konsolosun gri ve ıslak suratına bakarak bir an öylece durdu. İki kaşının arasından süzülen bir salya hissediyordu.

Bu tuhaf sessizliği bozması gerektiğini hissetti. "W-Winnie. Yapabileceğim başka bir şey var mı peki?"

Adams kafasını bir kez daha eğerek Tom'un gözlerine baktı. "Astande'nin kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Tayswengo kozmolojisine göre, 'Tezcanlı Olan' demek, 'Hataların Düzelticisi' yani her zaman yapabileceğin bir şeyler vardır. Bay Lincoln'ü ziyaret ediyorsun değil mi? Etmeye devam et. Sana karşı suçlamaları hafifletebilecek en önemli şey *astande*nin *inquivoo*suna karşı olan iyi niyetidir. Yani adamı ziyaret et. Hadi, git artık."

Adams elini Tom'un omzuna koyup bastırdı.

Tom taksiye binince camı indirip vedalaşmak istedi ama döndüğünde Adams çoktan evin ön kapısına doğru yürümeye başlamıştı bile. Taksici motoru çalıştırıp uzaklaşana kadar evin küçük verandasındaki ışıklar da söndü. Adams ve şişman Handrey kadınları artık yatıyorlardı.

Tom, konsolosu küçük karyolasına boydan boya uzanmış, battaniyeyi çenesine kadar çekmiş hayal etti.

"Ama nasıl?" diye kendi kendine sordu yüksek sesle. "7&7 içtiğimi nereden biliyor ki?"

"Ne diyon?" dedi taksici; Tom taksiciye cevap vermedi, ona yalnızca hastaneye gideceklerini söyledi.

6

Taksici Tom'u hastanenin otoparkına bıraktı. Dolup boşalan ambülanslar yağan yağmur altında renkli ışık oyunları yaratıyordu. Tom hepsinde sarhoş ve yaralı yerlilerin yattığı sedyelerin arasından geçti. Sedyede yatanların hepsi sırılsıklamdı ve pek de acıya katlanabilir bir halleri yoktu; sızlanmaları ve inlemeleri abartılı denebilecek kadar dramatikti. Her sedyenin başında hastanın kabilesinden ağıt yakan kadınları uzaklaştırmaya çalışmakla görevli bir ekip vardı. Parıldayan yağmurluk pançolar giyinmiş sağlık görevlileri ve polis, bu sesli kalabalığı yararak sedyede uzanan hastayı Acil Girişi'nin kapısından içeriye sokmaya çalışıyordu.

Dün sabah onu yürüyüş yoluna kadar izleyen polisi gören Tom yaklaştı ve el salladı. Dışarıdaki arbadeden sonra içerideki beyaz karolu koridorların sessizliği ürkütücüydü. Lobideki ana asansöre yürürken etrafta hiç hastane çalışanına rastlamadı. Her ne kadar etrafta orada burada cenin pozisyonunda uyuyan hastalar olsa da büyük kapıların ardındaki yataklar boştu.

Asansörü beklerken, hastane antiseptik temizlik hülyalarına dalmış, derin bir uykuda gibi ıssızken neden bu kadar çok hastanın dışarıda yağmurda bekletildiğini merak etti.

Beşinci kat biraz daha hareketliydi. Tom asansörden çıkarken içi leş gibi kokan bir sıvıyla dolu bir ameliyat tabağını dikkatle taşıyan birisi asansöre bindi. Anglo bir hemşire, hemşirelerin alanının yanında bornozlu Anglo bir hastayla konuşuyordu. Konuşmayı yarıda kesip Tom'a döndü ve ne istediğini sordu.

Tom neden böyle bir şey yaptığını kendisi bile anlayamadan şortunun paçasını çekti ve baldırındaki *makkata*nın bıçağının kestiği yarayı gösterdi.

"*A-Astande*" dedi. Karşısındaki iki Anglo da sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi kafalarını salladılar.

"Tamam, gidebilirsin" dedi hemşire. "Intwennyfortee ailesi de ayinlerini az önce bitirdiler galiba." Tom, teşekkür edip devam etti.

Lincoln'ün odasına giden koridor, geceleyin yanan ışıklarla daha uzun görünüyordu. Elektrik kablolarının ve kauçuk tekerleklerinin sessizlik kadar öldürücü olduğunu işaret eden gizemli birtakım makineleri geçerek uzuyor ve kıvrılıyordu. Tom su damlalarının şıp şıp karo zemine düşüşünün ve alevlerin çatırdamasının sesini duydu.

Bir sonraki köşeden döndü: Birileri ince dalları duvara doğru yığıp koridorda ateş yakmıştı. Duman havalandırma deliğinden emiliyordu; yangın alarmı devreye girmiş ve tavandan sular akıyordu. Suyun ateşe değdiği yerlerde hıslayarak bir

tür buhar çıkıyor ve ateşin renklerini dağıtıyordu, duvardan yere doğru ufak bir gökkuşağı oluşmuştu.

Tom bu iç hava durumu sistemi karşısında adeta mıhlanmıştı. Bir alarm butonu gördü ve ona doğru uzandı ama eli havada kalmıştı.

"Senin yerinde olsam düğmeye basmazdım."

Askeri tipte beyaz bir önlük giyen bir doktordu bu. Bir omzundan stetoskop sarkıyordu.

"Neden ki?" diye sordu Tom.

Tüm dünyadaki doktorların otoriter tavrına sahip olan adam bir anlığına afallamış gibi görünüyordu, sonra açıkladı: "Çünkü Intwennyfortee ailesi o; kendi işlerini yapıyorlar işte. *Engwegge*... Kurutulmuş olması gerekiyor."

Doktor yere çömeldi ve yerden etrafa saçılmış yeşilimsi bitki parçalarından birini ağzına götürüp dişledi. "İyi mal" dedi gülümseyerek. Oldukça gençti, kestanerengi saçları vardı ve kalın siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Büyümüş gözleri – hem yorgun hem de meraklı bir halde– yerdeki küçük parçalara takılmıştı.

"Şaşırdım biraz..." dedi Tom, kelimelerini çakırkeyif bir dikkatle seçerek. "Hastanede böyle geleneksel ayinler yapılmasına izin vermenize."

"Başka seçeneğimiz yok ki." Doktor ayağa kalktı ve Tom'un yüzüne baktı. "Bir kere girdiler mi giriyorlar işte. Zaten, hastane koridorunda ateş yakmak, izmaritini atan herifler için dava açmak falan... Hepsi aynı allak bullak durumun bir parçası, değil mi?"

"Siz... Siz kim olduğumu biliyorsunuz o zaman?" Tom buna pek şaşırmamıştı.

"Evet, elbette. İhtiyar tarif etmişti seni *astande*, tanımak kolay oldu. Şu anda ihtiyarı görüp göremeyeceğini Atalaya'nın ruhani menajerine sorayım."

"Menajeri?" Tom sersemlemişti.

Genç doktor güldü. "Ruhani aracısı. Tayswengolar *makkata*larıyla doğrudan konuşamazlar; ayinsel meseleleri aracı dü-

zenler. Tabii onlar menajer ya da aracı demiyorlar; bire bir çevirirsek 'zihin-dünya-beden muammasının aydın yorumlayıcısı' gibi bir şey."

"İnanılmaz, yani sizin bu kadar..."

"Bu saçmalıklarla ilgili bu kadar çok şey bilmemiz değil mi?" Doktor sırıtıyordu. "Bölgede yaşayınca böyle oluyor. Bilmezsek doktorluk da yapamayız. Bu arada ben Vishtar Loman." Tom doktorun uzattığı eli sıktı.

Lincoln'ün odasına giden koridoru birlikte yürüdüler. Dr. Loman kapıyı açıp içeri girdi. Tom bekliyordu. Keskin bir pişmiş et kokusu geliyordu burnuna. Küçük yangın, su sistemine karşı koyamamıştı, tamamen söndürdüler. Buhar ve duman bulutları havalandırmaya doğru uçuyordu. Etraf bir anda sessizleşti ve Tom artık tekrar, giriş katındaki yerlilerin içeri girmek için ettikleri feryatları duyabiliyordu.

Doktor geri döndü.

"Artık içeri girebilirsin." Tom'a doğru eğildi ve fısıldamaya başladı: "Beni dinle dostum, sana martaval okumayacağım. Seninkinin durumu bayağı kötü. Adama ne kadar antibiyotik verdiysek de septiseminin önüne geçemiyoruz. Böyle devam ederse enfeksiyonun özünü temizlemek zorunda kalacağız. Intwennyfortee ailesi de bu yüzden burada; Atalaya'nın *makkatası*, biz ameliyata girmeden önce beni ve esas cerrah Bay Bridges'i arındıracaklar gibi bir şey."

Tom, loş ışıklı odaya girince son ziyaretinden sonra odaya yeni makinelerin getirilmiş olduğunu fark etti: LCD ekranlı metal kutular, makineye bağlı inip çıkan pompaya benzer bir şey, üzerinde sekiz farklı grafiğin dalgalandığı bir başka monitör... Yine de bu teknolojik aletlerin arasında küçük gaz lambaları vardı, her biri yarım konserve kutusu kadardı. Odada boşta kalan tüm düz yerlere yerleştirilmiş lambalar etrafa isli bir duman yayıyorlardı.

Hâlâ fısıldayarak konuşan doktor Tom'a yaklaştı. "Reggie'ye ayine dayanabilsin diye biraz diamorfin verdim. Kafası biraz güzel."

İçerideki loş havaya gözleri alışınca, Tom beyaz yastıkların üzerinde Reginald Lincoln'ün yüz hatlarını seçebiliyordu. İhtiyarın gözleri heyecanla parladı ve bembeyaz çarşafın üzerindeki elini kaldırıp Tom'u çağırdı. "Tommy." Sesi tuhaf bir şekilde güçlü ve güvenliydi. "Gelsene evlat, konuşmamız lazım."

Ona doğru giderken bir beden aniden yoluna çıktı ve incecik kollarıyla Tom'u sardı. Tom'un göğsüne yaslanmış göğüsler o kadar diriydi ki meme uçlarını birer düğme gibi hissedebiliyordu. Atalaya Intwennyfortee'nin saçları Tayswengo tarzında toplanmıştı ve topuzundan sarkan teller Tom'un boynunu okşuyor, ensesinden kalçasına kadar erotik bir etki yayıyordu.

"Gelceni biliyodum" dedi Tom'un köprücük kemiğine bastırarak. "Artık *astande* oldun, her şey iyiye gidebilir."

Tom kendisini saran kollar arasında hareketsiz duruyordu ama bacağını baldırlarının arasına doğru soktuğunda o da ona sarıldı, elleri güzel siyah derinin üzerinde gezindi.

İstemsizce gözlerini kaldırdığında etraftaki her şeyi görebildiğini ve kendisinin de görünür olduğunu fark etti. Hastane odasının fonksiyonel mobilyaları –yüksek yatağı, geniş pencerelerdeki jaluziler, kaba komodin, elektrikli ışık– onların bu erotik sarılışlarına tanık olmuştu.

Odada Lincoln, Dr. Loman, Atalaya ve kendisinden başka beş kişi daha vardı. Çıplak bir *makkata* yatağın yanında oturmuş bir golf dergisinin sayfalarını karıştırıyordu. Pencerenin yanındaki kanepede yan yana oturmuş üç Tayswengo kadını vardı, hepsinin disk şeklindeki saç topuzları da uzun, ince kafataslarına gösterişli bir hava veriyordu. Balkona açılan cam kapının yanında beşinci Tayswengo kadını ayakta duruyordu. Yoksa o Tayswengo değil miydi? Kadın bile olmayabilirdi gerçi.

Kadın bir bacağı önde kendinden emin bir edayla duruyordu. Çıplaktı ve hiç tüyü yoktu, kaşları ve kasıkları da saçları gibi kazınmıştı. Uzun zaman önce iki göğsünü de aldırmış ol-

malıydı, kötü bir elbise fermuarına benzeyen iki büyük yara izi vardı göğsünde. Bir elinde uzun saplı bir kaşık tutuyordu. Tom, çapraz atılmış iki ince bacağının arasından, arkada, üzerinde alüminyum bir kabın kaynadığı küçük kamp ocağını görebiliyordu.

"Intwakka-lakka-twakka-ka-ka-la!"

Tom, kadının söylediklerini kısmen anlayabiliyordu. Bir şekilde onun çöl kabilelerinin en vahşisi ve en az asimile edilmiş olanı, Entreati büyücülerinden biri ve Atalaya'nın sözde menajeri olduğunu kavrayabilmişti.

Tom testislerinin sıkılaştığını ve bir dizinin kontrolsüzce sallandığını hissetti. Hastane odasında onu ve büyücüyü kurtarabilecek kimse yoktu: Gece, yağmur ve diğerleri geri çekilmişti. Büyücü kadın Tom'un hayatının odunluğunda duruyordu, ayağı sanki unutulmuş dostların artık pek değer verilmeyen anılarını kesen bir bıçaktı. Paslı bir buz pateni, küflenmiş bir üniversite yıllığı almak için yere eğildi. Belli ki kullanabileceği bir şeyler arıyordu.

Tayswengo kadınlarından biri ayağa kalktı ve balkona açılan kapıyı açtı. Büyüyü bozdu. Yağmur ve rüzgâr içeri taştı, gaz lambaları titreyerek söndü. Dr. Loman tavan ışıklarını yaktı. Herkes irkildi, herkes elleriyle gözlerini kapamaya çalıştı. Büyücü kadın mırıldanarak balkona doğru geri çekildi.

İhtiyarın kafasındaki enfeksiyon iyice büyümüştü. Yaranın üzerinde oluşan kırmızı tepeden seyrek saçlarının arasında sepsis lavları akıyordu. Enfeksiyon sanki bedenini ele geçirmiş kötü ruhlu bir varlık gibiydi. Lincoln'ün göz çukurları ve bir yanağı şişmiş ve gerilmişti ama buna rağmen gözleri hâlâ parıl parıldı, titreyen parmağıyla Tom'u çağırıyordu. "Gelsene Tommy" dedi, "Hadi gel".

"Sıkıntı yo, hadin git yanına." Atalaya Tom'un kolunu sıktı. "Artık temizlendin... *Astande*sin."

Bir başka Tayswengo kadını kanepeden kalktı ve Atalaya'ya küçük bir kap uzattı. Atalaya kabın içine parmağını daldırdı ve

yapış yapış bir şeye bulanmış olarak geri çıkardı. Sonra uzanıp Tom'un iki yanağına ve burun kemiğine sürdü.

"Git yanına" dedi tekrar. "Git hadi."

Tom ihtiyarın yüksek yatağına ağır ağır yaklaşırken Lincoln coşkuyla bir daha seslendi: "Haydii, gel otur yanıma."

Tüplere ve kablolara dokunmamaya çalışarak yatağın ucuna dayandı. Lincoln, büyücünün kabında pişen etten daha fazla et gibi kokuyordu. Çökmüş bedeni dünyevi yumruklarla yumuşatılmış ve sigaradan altmış kat daha koyu bir dumanla tedavi edilmişti. Artık kokuşmuştu. Tom'un tişörtünün yakasını tuttu ve kendi yüzüne doğru çekti. İhtiyarın nefesi korkunç kötü kokuyordu.

"Oraya gir evlat" dedi acıyla.

"Pardon?"

"Oraya gir evlat" dedi Lincoln tekrar. İhtiyarın gözbebeklerini takip eden Tom önce çarşafın altındaki saçma hareketlenmeyi, sonra da o hareketlenmenin ötesinde, kocasının idrar torbasını rafa kaldıran Atalaya Intwennyfortee'nin dişilik organını fark etti.

"*Oraya* gir, evlat" dedi Lincoln, vurgulu bir şekilde. "Ve sonra da çık odadan... Çık git buradan! Toparlanma, kimseyi arama... Apar topar sıvış..." Lincoln'ün sesi kurbağa gibi çıkıyordu ve en sonunda demirlerin birbirine çarpması gibi çıkana kadar giderek daha da tiz bir hale geldi: "Başkentteki elçiliktekilerle konuştum... O muhallebi çocuğu Winthrop Adams ayarladı her şeyi." Dr. Loman yanlarına geldi ama Lincoln onu eliyle uzaklaştırdı. "Affedildin çocuk, şimdi hâlâ kaçabiliyorken kaç Tommy."

Tom kalkıp gitmeye çalıştı ama ihtiyarın eli tişörtünü giderek daha sıkı tutuyordu. Koyu renkli bir damla tükürük Tom'un göğsüne sıçradı. "İyice becer onu" neredeyse bağırıyordu artık, "yapman lazım çocuk... Sonra da git. Git!"

Lincoln kasılarak geriye doğru yastıklara düştü. Atalaya bir karton tabakla kocasının yanına geldi, ihtiyar tabağa kahverengi bir sıvı çıkardı.

"*Engwegge*" diye iç geçirdi Dr. Loman. Sonra Tom'a dönerek, "Artık gitsen iyi olur" dedi.

Tom beyaz önlüklü doktoru dışarıya doğru takip ederken Atalaya ona kocaman bir gülücük attı.

Hastane normale dönmüştü. Ana girişte sağlık görevlileri ve hastabakıcılar vardı. Sarhoş ve yaralı hastalar plastik koltuklara oturtulmuştu.

"Deminki olay neydi?" diye sordu Tom, Loman'a. "Kimseyi içeri almıyorlardı."

"*Engwegge*" dedi doktor. "Baksana."

Tom'la birlikte acil kapısının önüne çıktı ve siyah yerleri gösterdi. "Şu küçük kahverengi topakları görüyor musun?"

Tom yerdeki yağmurun ufaladığı çiğnenmiş *engwegge* parçalarını on altı metre uzaktan da olsa seçebiliyordu.

"Olay şu" diye devam etti Loman, "hastanede *engweggeye* izin verilmiyor. Bu yüzden de muayene olmaları için çiğneme tütünlerini tükürmeleri gerekiyor".

"Durumları ne kadar ağır olursa olsun mu?"

"İsterlerse ölüyor olsunlar, fark etmez. Kendi sağlıklarını bozarlarken onları tedavi etmiyoruz. Bak" dedi Loman omuz silkerek, "benim içeriye dönmem lazım. Ana girişin önünde taksi bulabilirsin muhtemelen. Genelde bu saatte bile birkaç tanesi oralarda oluyor". Ve uzaklaştı.

Tom doktorun arkasından seslendi: "Peki ama o zaman... *Engwegge*... Yani odada da Bay Lincoln'e veriyorlardı."

"Ha o mu?" Loman gülüyordu. "Çöl kabilelerinin talepleri doğrultusunda bazı kural istisnaları yapılıyor... Epey büyük istisnalar."

Tom'un yiyeceklerini aldığı dükkânda çalışan kızın yakasında bir isim etiketi vardı: HİTLER. Tom, Swai-Phillips'e bunu sordu. Avukat, "Tabii ki gerçek ismidir" dedi, "Neydi ki kız, Ibbolit? Belkim Gandaro?"

"Heralde" dedi Tom, artık her ne kadar çöl kabilelerinden olanları dağ kabilelerinden olanlardan ayırabiliyorsa da hâlâ alt grupları tanımakta güçlük çekiyordu.

"Adi dağ kabileleri." Avukat birasını bir dikişte bitirip barmene eliyle işaret etti, barmen taze bir *shot* bardağı getirip barın üzerindeki yirmi beş senti aldı ve fıstık şeklindeki bir fıstık kutusunun yanındaki yüksek taburesine geri döndü. Barın arkasındaki içki dolaplarından gelen ışık, barmenin tıraşlı ve kabuk bağlamış yaralara sahip kafa derisine adeta bir sorgu ışığı gibi vuruyordu. Barmenin çirkin, sert bakışlarını gözleyen Tom, kafasındaki yaraların onun kötü niyetli ve ters karakterli biri olduğunu gösterdiğini düşündü.

Avukat gizemli bir ses tonuyla devam etti. "Neyin ne olduğunu bilmiyorlar ki. Kargo kültü diye bir saçmalık var, böyle abuk sabuk isimler koyuyorlar kendilerine. Bu isimlerin kendilerine güç verceeni, kötü ruhları kovcaanı falan sanıyolar." Homurdanıyordu. "Saçmalık! Sıçtığımın batıl inançları. Neyse ne, Brodzinski, sen ne alıyodun?"

Tom cevap vermeden önce birasından bir yudum aldı. İkisi de bira içiyordu, hava bira havasıydı. Ama Tom, Swai-Phillips gelmeden önce bir iki kadeh içmişti zaten. Biraz sarhoştu ve bunu düzgün konuşarak saklamayı deniyordu. "Pansiyonda yemek pişirmek için bir şeyler aldım. Küçük bir mutfağım var sonuçta, hem daha ucuza geliyor."

"Saçmalık!" diye söylendi avukat. "Buralarda birkaç sente çok iyi yemekler yiyebilirdin. Asıl sebebin ne?" Tom'a doğru dönüp kötü kötü bakmaya başladı.

"Eh, illa bilmen lazımsa, Prentice."

"Seni rahatsız mı ediyor? Aranız iyi değil mi? Hayırdır?" Swai-Phillips'leyken çoğu zaman hissettiği gibi yine kendine gülünüyormuş gibi hissediyordu Tom.

"Hayır, tam olarak rahatsız etmek değil ama ne zaman hostelden dışarı adımımı atsam karşıma çıkıyor. Nerede kalıyor ki?"

"Prentice?" Swai-Phillips şaşkın görünüyordu. "Ne biliim... Ataşeleriyle, Mulgrene'le heralde. Kendisine sor en iyisi... Ya da Squolly'ye. Prentice'in kefalet koşulları seninkinden daha sert."

Swai-Phillips, Prentice'le ilgili söylediği her şeyi, Tom'un adamın suçunu bilmemesiyle dalga geçmek için söylüyordu sanki. Gerçi Tom artık pek de bilmiyormuş gibi hissetmiyordu, elinde yeteri kadar ipucu vardı: Prentice bir tür cinsel suça karışmış olmalıydı, muhtemelen de "sübyancı". Deli perçemi, hamurumsu yüzü ve züppe kılığıyla öyle göründüğü kesindi.

Prentice de polisler gibi pansiyonun önünde dikiliyor olmalı diye düşündü Tom. Geçen hafta boyunca Tom ne zaman hostelden dışarı çıksa Prentice oradaydı, aptal şapkası –ya da başka bir aptal şapka– koltukaltına sıkıştırılmış halde kaldırımda yanına geliyordu.

"Seninle biraz dolaşsam olur mu?" diyordu. Tom reddettiği zaman ısrar ediyordu: "Hey, baksana, Vance'de konuşabileceğim kimse yok, biraz arkadaşlık etsek çok minnettar olurum."

Biraz arkadaşlık ha? Tom, Prentice'in çenesinden başlayarak daha da yaygınlaşan kızarıklarla dolu yüzüne tokadı basacak gibi oluyordu. Acıdığı için mi bilinmez ama Tom hep pes ediyor ve birlikte daha az suçlu yayaların arasından yürümeye başlıyorlardı.

Alışveriş merkezine ya da telefon dükkânına gidene kadarki sürelerde Tom, Prentice'in hikâyesini öğrenmişti.

"Karım güneyde kalıyor. Kuzeninin başkente yakın küçük bir arazisi var. Daha iyi bir hayat yaşamak için buraya göçmüş, bilirsin... Benim memleketimde, bizlerin burayla sağlam bağları vardır, biliyorsundur zaten... Tam bir sahiplik duygusu gibi bir bağ değil bu, daha ziyade kâhyalık gibi. Buralara göz kulak olmalıyız. Yerel Angloların işleri düşüncesizce yürütmediğinden emin olmalıyız."

"Gerçekten bu saçmalığa inanıyor musun?" Tom sert çıkmıştı; Prentice, beyaz adamın yükünü taşıması için kolonilerini yollayan küçük bir lord gibi konuşuyordu.

"Tabii inanıyorum" diye sakince cevapladı Prentice. "Mesela karımın kuzeninin sahip olduğu topraklar. Neredeyse bütün bölgeye sahipti ama artık verim alamıyordu. Görüyorsun ya"

sır verir gibi eğildi, "bu *bing-bong*lar, yıllardır otları yalıyorlarmış. E öyle olunca da toprağın su dengesi tamamen değişiyor, toprağı besleyen şeyler yerini tuza bırakıyor. Gerard'ın, karımın kuzeninin, şimdi bir tek sığır yetiştirebilmesi için bir buçuk iki kilometre karelik araziye ihtiyacı var".

Ve çarpık bacaklı Prentice çarpık bacaklarıyla ve ağır adımlarla kaldırımda yürürken kâhyalık fantezilerinin içinde kayboluyordu.

Tom, Prentice'in *bing-bong* soyundan gelen avukatla anlaşmasına neyin sebep olduğunu merak ediyordu. Prentice her şeyi karikatürize ederek anlatıyordu, söylediği şeylerin sınırları saptırılmış gibiydi. Tom ne zaman onunla konuşsa, "Tam olarak ne yaptın sen? Söyle bana, derhal!" diye patlamanın sınırına geliyordu.

Ama Prentice hiçbir zaman söylemedi. Dahası, bu tuhaf yürüyüşleri devam ettikçe, Tom çift taraflı gizliliklerinin meraklı bir dinlenme molası gibi olduğunu fark etti. Sanki neden Vance'de olduklarıyla ilgili birbirleriyle tam olarak konuşamamaları, bir tür sıkıntılara göğüs germe, hatta mertlik hissi veriyordu.

Swai-Phillips'in, bir kadehi bitirip diğerine başlarken alternatif bir açıklaması vardı: "*Makkata*, evet. Şimdi, *makkata*, *astande* derecelerini belirliyor: *astande por mio*, *astande vel dyav*, *astande hikkal*. Bazısı erkekler için, bazısı kadınlar için, bazıları sadece Tayswengolar için... Diğerleri de Inssessittiler için. Çiftli ya da melez olanlar da var, birçoğunun bir arada olduğu biçimler de var ve her farklı *astande* derecesi, bütün *inquivoo* dereceleriyle ve birbirleriyle farklı ilişki kurar. Evet."

"Karmaşık görünüyor" dedi Tom boş boş bakarak. *Tayswengo Şarkıları*'nı okuyordu okumasına ama sonra –şimdiki gibi– bu karmakarışık sistem yumağında ipuçlarını bulup bir araya getirmek kendi uyuşuk anlayışına inanılmaz zor geliyordu.

Barın dışından bir çırpınma sesi geldi. Squolly'nin adamlarından biri yağmurluğunun üzerindeki suyu çırpıyordu. İçeri

girdi, bara oturdu ve tanıdık biriymiş gibi Tom'a ve Swai-Phillips'e kafasını sallayarak selam verdi. Sonra otomatik tüfeğini askısından çıkarıp güvenliğinin kapalı olup olmadığını kontrol etti ve dikkatle bar hasırı üzerine yerleştirdi. Polis, hiçbir şey sormadan doğrudan birasını getiren barmenle konuşmaya başladı.

Swai-Phillips daha kısık bir sesle devam etti: "Evet, karmaşık. Benim için bile öyle ki ben bunlarla büyüdüm. Ama en tuhaf olan da ne biliyo musun? Hangi *astande* derecesinde olduunu bi' şeyler yaparken keşfetceksin; başkaları için yapabilceklerinle, başkalarının senin için yapabilcekleriyle. Senle Prentice, ikiniz de Tayswengolara bulaştığınız için, daha keşfetmediysen bile onun için yapabilcek şeylerin olduunu keşfetceksin... Onun da senin'çin tabii."

"Lanet 'mazotunu' almak gibi mi?" diye mırıldandı Tom alaycı bir tonla. Çünkü Prentice'in onun peşine takılma sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordu. Ne zaman zoraki gezintilerine çıksalar Prentice haki gömleğinin cebini yoklayıp haykırıyordu: "Hay Allah be! Gene unutmuşum. Baksana Brodzinski, şu büfeden bana bir paket mazot alır mısın? Yani, neden olduğunu tam olarak ben de bilmiyorum ama kendime sigara alamıyorum. Senin için sakıncası olmaz değil mi? Çok minnettar olurum. Otuzluk kırmızı paket."

Tom, elinde Prentice'in verdiği on dolarlık banknotla tezgâhın önünde dururken "mazot" (tıpkı Prentice'in kendisi gibi gülünç ve aynı zamanda meymenetsiz buluyordu sigaradan mazot diye bahsedilmesini) alma teklifini neden bu kadar hazır ve nazır bir şekilde kabul ettiğini düşündü. Dahası, Prentice'in Tom'dan böyle bir şey isteyebilmesi, avukat her ne kadar tersini söylese de diğer Anglo'nun kendisi hakkındaki suçlamaların kapsamını bildiği anlamına geliyordu.

Prentice'in yenmiş tırnaklı parmaklarıyla kırmızı paketin üzerindeki selofanla oynamasını, gözenekli, etli beyaz yüzünü izleyen Tom, bir kez daha bağımlılıktan kurtulmak için göster-

diği hakiki çabayla gurur duydu. Bu çaba şimdiden karşılığını vermeye başlamıştı bile: Sağlık Bakanlığı'nın sigara paketlerinin üzerine konmasını zorunlu tuttuğu medikal korku fotoğraflarını görmek zorunda değildi artık; içten içe çürüyen ağızlar ya da kanserli dokusuyla ürküten burunlardan oluşan korkunç resimlerdi bunlar.

Swai-Phillips dikkatle Tom'un dudağının üzerinde kalmış bira köpüğüne bakıyordu. "Evet, neyse" dedi. "Yarınki ön duruşmadan sonra o herifi bi daha hiç görmeyebilirsin. Onun davasını döndürebilir miyim çok emin değilim."

"Nasıl yani? Yarınki duruşmada Prentice de mi olacak?"

"Evet olcak" dedi avukat ağır ağır. "Savcılıkla ve Tayswengo aileleriyle görüştüm, günü kapattım desem yeri. Mahkemeye de Tayswengo'ya da uyuyomuş gün. *Makkata*lar, aracılar, tanıklar..."

"Tanıklar mı? Ne tanıkları?" Atalaya'yı mı diyorsun?"

"Tanıklar..." Swai-Phillips lafının bölünmesine aldırmadan devam etti. "Hepsinin ordan gelmesi gerekiyo." Eliyle Tom'um omzunu tuttu. "Ayrıca" diye devam etti, "Squolly'nin adamları ifade vermek için takiplerini uzun süreliğine bırakamazlar, yoksa kim bilir neler olur buralarda!"

Bardaki polis bunun üzerine bir kahkaha atıp birasını kafaya dikti. Barmen de gülüyordu ve doğal olarak Swai-Phillips de karşılık bulan şakasından ötürü epeyce eğleniyordu. Dışarıda kalmak istemeyen Tom da isteksizce güldü ve birasını yudumlayarak sarhoşluk jakuzisinin içine biraz daha gömüldü.

Daha sonra, Swai-Phillips Tom'u evine bıraktı. Arazi aracının önünde dikilip sordu: "Kıyafetlerini ayarladın di mi?"

"Evet." Kim bu adam diye düşündü Tom, annem falan mı?

Swai-Phillips'in tavsiye ettiği terziye gitmişti: Sezon açıkken Kızgın Kayalar'a gelen teknelerin durduğu ruhtımda, dalgıçlık malzemeleri satan dükkânların arasındaki evinde terzilik yapan sarı bir Asyalıydı terzi. Prentice de Tom'la birlikte gelmişti çünkü onun da kıyafet alması gerekiyordu.

Tom pamuklu kumaştan bir takım seçmişti ama Prentice yünlü kumaşların arasında dolanıp en sonunda memlekette bankacıların ya da CEO'ların giydiği türden ince çizgili bir kumaş seçmişti.

Tom, Prentice'in seçimine güldü. "Bu kumaştan takım giyemezsin! Daha jüri yemin bile etmeden terden sırılsıklam olursun."

Prentice'in yüzü asıldı ve olağandışı bir keskinlikle hemen cevap verdi: "Tüm mahkeme salonlarında klima var Brodzinski, görürsün. Ayrıca ön duruşmada jüri yok." Son cümleyi iğneler bir tonda eklemişti.

Feci durumdaki küçücük apartman dairesinde Tom sivrisinek kovucu tütsüyü yaktı ve bok rengi vinille kaplı koltuğa oturdu. Dakikalar içinde koltuğun döşemesi terden ıslanmıştı. Dairedeki klima, tahta parmaklıklara sürten bir sopa gibi ses çıkarıyordu ve kahverengimsi bir sıvı akıtıyordu. Çoğu gün Tom klimayı açmıyor, yapış yapış nem yüzünden ıstırap çekmeyi tercih ediyordu.

Banyo kapısına asılı duran gülünç takım elbiseye bakarak öylece oturdu. Belki de daha koyu renk bir kumaş seçmeliydim diye düşündü. Hâkim belki huysuzun tekiydi ve... Belki Tom'un bilmediği bir tür mavi tabusu vardı.

İç çekti. Ağzı kıvrılarak kapatılmış kahverengi kâğıt poşeti kaldırdı. Sonra beşinci viskisini içmekten vazgeçti: Akşamdan kalma bir halde mahkemeye gitmek iyi bir fikir değildi.

Dijital fotoğraf makinesini aldı. Mimoza'dan buraya taşındıktan sonra makineyi valizinden çıkardığını hatırlamıyordu. Son üç hafta içinde kullanmadığı da kesindi... Neyin fotoğrafını çekebilirdi ki zaten? Prentice'in mi? *Makkata*nın kesiğinin mi?

Makineyi açtı ve fotoğraf klasörüne girip Brodzinski ailesinin tatil resimlerine sırayla bakmaya başladı. İşte hepsi oradaydı, Martha, Dixie ve ikizler sis ormanında bir havuzda yüzerken, arabanın yanında poz verirken, yolüstü bir lokanta-

da yemek yerken... Fotoğraflar taze ve canlıydı... Şimdi içinde oyalandığı bu nemli dünyadan çok daha taze ve canlı. İri cüssesine rağmen Tommy Junior albümde pek görünmüyordu. Bir iki karede belli belirsiz sırtı çıkmıştı ama hiçbirinde yüzü yoktu.

Tom, Tommy Junior'un sırtını, daha doğrusu ensesini dikkatle inceledi. Fotoğrafların birinde çocuğun ensesinden kafasına uzanan yara izi jöleli saçlarının arasından oldukça belli oluyordu. Tommy Junior bu yara iziyle gelmişti onlara, güzel bir bebekteki çirkin bir yara iziyle. Evlatlık edinme işlemleriyle ilgilenen Martha, Tom'a bu yara izinin aslında evlat edindirme ajansında bundan daha mükemmel –ve aşağı yukarı beyaz– bir bebeğin olmadığını da açıkladığını söylemişti çünkü ajansın kaynağı dünyanın yoksul ve koyu bölgeleriydi.

Yara... Tom buna benzer bir yara izini yakınlarda görmüştü... Ama nerede? Sonra bir anda hatırladı: Dağ şehrindeki ATM'nin önünden sigara izmariti toplayan yaşlı Anglo.

İçini çekti ve kamerayı kapadı. Viskiyi yeniden çıkardı ve bir yudum aldı. Nakit parasını ve evin anahtarını bir araya topladı ve o akşamki aile görüşmesi için telefon dükkânına doğru yola çıktı.

Belki de çakırkeyif olduğundan, Tugganarongların "golibolifoli"leri bu defa sanki her zamankinden daha yüksek geliyordu. Dixie'nin söylediklerini duyabilmek için boştaki kulağını parmağıyla iyice tıkamak ve ahizeyi diğer kulağına iyice bastırmak zorunda kaldı: "Şeye gittim de... Stacey'nin değil de... Brian'ın yanında duruyordum ve bir, şey ... orta, iki de büyük menü aldı! Öyle işte, hiç keyifli değildi."

Dixie duraksadı ve kızının anlattıklarını önemsemeyen Tom kardeşlerini telefona vermesini söyledi.

"Onlar şimdi dışarıda baba" dedi Dixie. "Ama annem burada, konuşmak ister misin?"

Adams, Tom'a karısının ondan uzaklaştığını bildirdiğinden beri Tom Martha'nın evde olup olmadığını bile sormuyordu

artık. Kendisini geri çekmişti ve şimdi de yalnızca mırıldanabildi: "Iıı, tamam, olur."

Telefon önce bir yere çarpma sesiyle tıkırdadı, sonra da o kadar yüksek bir cızırtı geldi ki Tom ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kulağını tekrar ahizeye dayadığında Martha konuşuyordu: "Orada mısın Tom?" Sesi endişeli geliyordu.

"Evet, evet buradayım canım" dedi. "Buradayım, nasılsın? Endişelenmeye başlamıştım."

Cızırtı tekrar araya girdi.

"İyiyim." Araya giren cızırtıların arasında Martha'nın kendinden emin, soğukkanlı sesi geliyordu. "Duruşman yaklaştı değil mi? Çocuklar anlatıyor hep."

Tom bekledi, Martha'nın bir şeyler ekleyeceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Aralarındaki binlerce kilometre cızırdıyordu.

"Yarın" dedi Tom sonunda. "Ama sadece ön duruşma. Swai-Phillips yarından sonra Bay Lincoln'ün ailesine, Intwennyfortee ailesine tazminat ödeyebileceğimi söylüyor, sonra da daha iyi şartlarda buluşabilirmişiz."

Cızırtı.

"Onun iyi bir avukat olduğunu duydum." Tom artık Martha'nın sesinde ayrı bir tekdüzelik hissediyordu. "Eminim ona tam olarak güvenirsen sorunları çözecektir."

Bu hiç de Martha'nın konuşma tarzına benzemiyordu. Tom'un kafası karıştı ve ahizeyi elinden bıraktı. Telefon duvardaki rafa düştü, sonra araya bir kez daha statik bir cızırtı girdi ve cızırtıların arasından Martha'nın sesi kendini tekrar etti: "Onun iyi bir avukat olduğunu duydum. Eminim ona tam olarak güvenirsen sorunları çözecektir."

Yavaşça ve dikkatle telefonun ahizesini yerine oturtarak telefonu kapadı. Saçlarından kaşlarına doğru ter akıyordu. Tugganarongların "golimolidoli"leri cırcırböceği sesleri gibi etrafı dolduruyordu. Sörfçülerle ve cankurtaranlarla ilgili bir televizyon programı izleyen işletmeciye gidip parayı ödedi.

O gece geç saatlerde, rüyasında bir çöl dansı şöleni gördü; yüzlerce çıplak, memeleri olmayan Entreati kadını ay ışığı altında uluyorlardı; cep telefonu sıtmaya yakalanmıştı. Titreyerek üzerindeki raftan kafasına düştü. Sersemlemiş halde telefonu uykulu kulağına dayadı.

Önce düzensiz sesler, ritmik şıngırtılar duydu. Birileri yanlışlıkla aradı herhalde diye düşünerek kapatmak üzereydi ki kıkırdayarak gülen bir ses geldi.

"Ahah! Ehehehe!" Martha'nın sesi devam etti: "Nası olduğunu bilirsin, mutlu etmek'çin bööle şeyler söylemen lazım, di mi? Zavallı küçük egoları bunu istiyo, di mi?"

Hayır, bu Martha olamazdı... Tabii kasten, kelimeleri yutan ve cümle sonlarında gereksiz yere soru ünlemleri kullanan yerel Anglo aksanını taklit etmiyorsa, o olamazdı.

7

Kısa kollu ceketli ve şortlu özel dikim gök mavisi takım elbisesiyle oldukça dikkat çeken bir halde olduğunu hisseden Tom, adliyeye erken olduğunu umduğu bir saatte vardı. Sabahın yedisiydi ama Vance'in ofis çalışanları şimdiden yağmurlu sokaklarda telaş içinde koşturuyorlardı bile.

Merkez Ağır Ceza Mahkemesi Dundas Bulvarı'ndaydı. Beş katlı çirkin ve hantal binalardan oluşuyordu. Beton yüzeyinin dokusu Gandaro yapılarında görülen desenlere benziyordu. Ortaçağ kalelerini andıran mazgal şeklindeki dar pencereler, mimarın acınası sanrısının bir ürünü olmalıydı: Bir zamanlar tehditkâr ve gülünç olan, parti şapkası takan bir diktatörü andıran bir Anglo binasıydı burası.

Binanın kısa ve kalın alınlığına bir arma oyulmuştu. Polislerin parlak şapkalarındaki armanın genişletilmiş haliydi bu. Güney yıldızlarının bulunduğu bir alanın karşısında ağzı ve gagasıyla Cumhuriyet Tacı'nı tutan bir yaban öküzü ve bir moai vardı armada. Toynakların ve pençelerin altında üzerinde Ceza Yargılaması Bölümü ilkesi yazılı bir parşömen duruyordu: ABYSSUS ABYSSUM IN VOCAT.

Acınası dairesinin mutfak lavabosunda elde yıkadığı, takımını tamamlayan beyaz çoraplarını çekmek için sakar bir liseli kız gibi eğildi. Vance Körfezi'nde bir gök gürültüsü yankılandı.

Doğrulunca erken gelmeyi bırak, neredeyse geç bile kaldığını fark etti. Binadan on altı metre uzaktaki yarı dairede toplanmış sigara içen takım elbiseli adamlar gördü. Dairenin ortasında Jethro Swai-Phillips vardı ve dudaklarının arasındaki *engwegge* purosuna rağmen takım elbisesinin içinde iki dirhem bir çekirdek görünüyordu.

Bu tesadüf olabilir miydi yoksa Prentice –avukatın hemen yanında, avukatın karizmasından nemalanarak sigarasını içiyordu– hazırlanmış mıydı? Swai-Phillips'in kıyafeti de onunkiyle aynı kumaştandı. Avukatın takımındaki koyu renk ince çizgiler amirane bir hava katıyordu: Gömleğinin beyaz kolları ceketinin üzerine doğru kıvrılmıştı ve oval altın kol düğmeleriyle tutturulmuştu. Swai-Phillips'in beyaz çorapları dize kadar çekilmişti ve yaldızlı püskülleri vardı, geniş omuzlarından da mor ve pembe kurdelelerle süslenmiş kısa, büzgülü bir cüppe sarkıyordu. Kıvırcık saçlarının üzerinde demode bir avukat peruğu vardı... Demodeliğine rağmen ona son derece ağırbaşlı bir hava katıyordu.

Neşeli, yarasa kulaklı, aralık dişli, çilli, Kelt suratlı bir Anglo'nun yanında duruyordu. Adamın burnu alkoliklerinki gibi kırmızıydı. Tom bu adamın ataşe Mulgrene olduğunu düşündü ve kendi devletinin temsilcisinin, Adams'ın nerede olduğunu merak etti.

Yaklaşınca Swai-Phillips'in izlerinin görünmediğini ve sağ gözündeki glokomun mucizevi bir şekilde yok olduğunu fark etti. Onun yerine parlak bir göz gelmişti adeta: beyazı çok beyazdı, gözbebeği çok siyahtı ve kahverengi iris düzelmişti ve sabitti. Tom'un şaşkınlığını gören avukat hemen açıklamaya girişti: "Gözümde lens var Brodzinski, korkmana gerek yok." Prentice gülmemeye çalışırken adeta kişnedi.

"Çok havalısın" diye devam etti Swai-Phillips. "Listeler her an asılabilir, ilk önce kimin duruşması var öğreniriz."

Yanında sigara içen adama döndü, Tom adamın Metro-Center'daki eleman olduğunu fark etti. "İfadeler sende di mi Abdül?" Swai-Phillips öksürdü. Eleman, patronunun cüppesinden sarkan kurdelelerin aynısıyla bağlanmış rulo kâğıtlarla kabarmış deri bir çanta gösterdi.

"Tamam." Swai-Phillips, Tom ve Prentice'i kalabalığa doğru sürükledi. "Şuradaki adam var ya..." İşaret ederken purosunun ucunu kullanmıştı. "O adam Savcı Tancroppollopp."

Adam dev gibiydi, en az iki metre; kaslı ve sert görünüyordu. Adams savcının Tugganarong kanından olduğunu söylemişti, Tom adamın Ur-Tugganarong yani sadece kürek büyüklüğündeki ellerini kullanarak Feltham Adaları'nı yerlerinde oynatan büyük Ata olduğunu düşündü. Savcının bir elinde tırsak bir liseli gibi tuttuğu sigarası vardı. Bu basit duruş ve iri, kaslı kolları birleşince komik bir görüntü oluşabilirdi ama bakır renkli yüzündeki savaşçı ifade ve tıraşlı kafa derisinden aşağı, kulaklarının arkasına doğru kıvrılan iki agresif dövme buna fırsat vermiyordu.

"Kiminle konuşuyor ki?" diye sordu Tom merakla.

"Kapa çeneni!" dedi Swai-Phillips ve Prentice kıkırdadı. Tancroppollop'la konuşan adam uzun kıvrımlı, seramik gövdeli bir pipo içiyordu.

Adam belki böyle bir pipoyu kendi fiziğiyle uyumlu olduğu için seçmişti çünkü o da oldukça uzun ve çarpıktı. Savcı kadar uzun ama çöl kabilelerinden biri gibi incecik bir Anglo'ydu.

Anglo'nun pantolonu uzundu ve sıska kalçasını daha da ortaya çıkarıyordu. Aslında bu görüntünün onu gülünç ve tuhaf göstermesi gerekirdi ama öyle görünmüyordu çünkü yırtıcı bir kuş dikkatine sahipti. Adamın yüzü de kuşa benziyordu: Keskin bir gagayı andıran damarlı bir burnu, birbirine yakın, sarıya çalan gözleri ve çökmüş yanakları vardı. Çerçevesi yaldızlı kelebek bir gözlük takıyordu ve Swai-Phillips'inkinin aynısından bir cüppe giymişti, gerçi onun kurdeleleri kırmızı ve beyazdı.

"Von Sasser" dedi Tom'un avukatı. "Başsavcı... Doğu Eyaleti için dava vekilliği yapıyor olmalı. Güneyde olacağını umuyodum. Normalde sadece en ciddi davalara bakar. Hiç öyle zayıflık gösterecek değilim." Swai-Phillips purosundan derin bir nefes çekti ve ağzından çıkan yoğun beyaz bulutun içinden konuşmaya başladı: "Ama çok zorlu bi rakip."

"Von Sasser mi?" dedi Tom şaşkınlıkla. "Antropolog değil miydi o?"

"Kardeşi" diye cevapladı Swai-Phillips. "Bu Hippolyte... Öbürü Erich. Onu buralarda, Vance'de asla göremezsin, buralar onun için çok medeni..."

Avukat sözlerine devam edecek gibiydi ama birden –sanki yalnızca sigara tiryakilerinin duyabileceği ultrasonik bir düdük sesine tepki veriyormuş gibi– oradaki herkes taş çelikten kül tablasının önünde sıra oluşturdu ve birer birer hepsi sigaralarının izmaritlerini attılar. Von Sasser deri kılıfına koymadan önce dikkatle piposunun içini temizledi. Sonra hepsi birden merdivenlere yöneldi ve Ağır Ceza Mahkemesi'nden içeri girdi.

Adliye salonunun girişi kasvetliydi, muson ikliminin karanlık sarı havasından sonra bile loş görünüyordu. İçeride muazzam bir telaş hâkimdi; bina çalışanları, adliye memurları, polisler ve avukatlar duyuru duvarlarına asılı listelere gidiyor, sonra da müvekkilleriyle birlikte yine telaşla koşturuyorlardı. Abdül bu mahalle kavgası gibi ortamın içine daldı, birkaç da-

kika sonra çıkıp Swai-Phillips'e doğru geldi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Avukat müvekkillerine döndü. "Haberler iyi! Senin duruşman bu sabah Prentice; Brodzinski, seninki de bu akşamüstü görülecek."

"Sen" diye atılıp Prentice'in kravatını çekti. "Benimle gel. Sen de..." Tom'un omzuna bastırarak banka oturttu. "Burada kal."

Tom, Prentice'in kesilmeye giden pis bir koyun gibi uzaklaşmasını izledi. Tacizci herifin suratında biraz olsun endişe göstergesi aradı ama Prentice oldukça kaygısız görünüyordu.

Sabah celseleri başlayınca telaş da yok oldu. Birkaç dağ insanı girişteki en karanlık yerlere tünemiş "bahn-bahn-bahn-boosh"ları söylüyorlardı ama o kadar kısık sesliydiler ki Tom sesin onlardan mı yoksa heyecandan kulaklarında atan kalbinden mi geldiğine emin olamıyordu.

Ana kayıt masasındaki bir polis titizlikle ama yine de kaygısız bir havayla silahlarını kontrol etti; her bir mermiyi yerinden çıkarıp mendiliyle siliyor ve tekrar yerleştiriyordu.

Zaman zaman bir avukat ya da adliye memuru yüksek kapılardan birinden çıkıyor, girişin arka tarafına doğru gidiyor ve telaşla dışarı çıkıyordu. On altı metre ilerledikten sonra sigaralarını içerken cep telefonlarını kontrol edip sonra yine telaşla içeri giriyorlardı.

Tom otururken baldırlarındaki beyazlığa baktı. Adams'ın ve tabii Atalaya Intwennyfortee'nin nerede kaldığını merak ediyordu. Fahri Konsolos'u ve davacıyı özlüyordu: Sanki hâlâ sigara içiyordu da onlar da bir paket sigara ve çakmak gibiydiler. Bir iki kere Tom kendini, sanki minik bedenleriyle kendi cebinden çıkacaklarmış umuduyla takımının ceplerini yoklarken yakaladı: Adams'ın gofre gülüşü ve Atalaya'nın donuk siyah teni.

Daha ağır ve yavaş gök gürültüleri gelmeye başladı; en sonunda da bardaktan boşanırcasına yağmur sesi... Tom, yerlile-

rin "bahn-bahn-bahn-boosh"larını, arızalı klimanın gıcırtılı sesini ve büyük dijital saatin tiktaklarını dinlerken kendini adliyenin girişinde hapsolmuş gibi hissetti.

Saat on birde, Gloria Swai-Phillips naylon pançosundan sular damlayarak içeri girdi. Koridoru şöyle bir tarayıp Tom'u gördü ve banka doğru gelip yanına oturdu. Martha'nın yüz hatlarını taşıması hem zorlayıcı hem de rahatlatıcıydı. Yağmurluğunu üzerinden çıkarırken geniş ağzı ve uzun dudağı büküldü. Yağmurluğun altına krem rengi ipek bir gömlekle büzgülü bir etek giymişti. Tom gözlerini bacaklarındaki yeni tıraş olmuş gözeneklere dikti.

Gloria başta hiç konuşmadı, sadece eğilip Tom'un bacağını tuttu. Parmaklarıyla *makkata*nın açtığı yarayı buldu.

"Acıyo mu?"

"Dün gece beni sen mi..." demeye hazırlanıyordu ki kendini durdurdu. "Yok, çok değil" diye cevap verdi. "Savaş yarası gibi oldu. Yağmur yağmadan önce sızlıyor."

Gloria kabaca güldü ve elini çekti. "Bu öğleden sonra gidiyorum" dedi. "Önce batı yakasındaki Amherst'e uçuyorum, sonra da bi konvoyla Tontine'e..." Duraksadı ve Tom'a baktı. Tom da tüm bunların kendisiyle ne ilgisi olduğunu merak ederek ona bakıyordu. "Biliyosun" diye devam etti Gloria, "burda işlettiim yetimaneler, onlar'çin kaynak bulmam lazım, di mi?"

"Tabii" dedi Tom. "Elbette... Anlıyorum."

"Ben... Ben..." Tom'un elini tutup iki eliyle bir aşağı bir yukarı çevirdi. Ojeli tırnakları o kadar uzundu ki uçları kıvrılmıştı. "Orda görüşürüz umarım."

Tom ne cevap vereceğini düşünürken Gloria yağmurluğunu yeniden üstüne geçirmeye uğraşıyordu bile. Topuklarıyla taş zeminde tıkırdayarak ana kapıya doğru yürüdü. Geriye dönüp omzunun üzerinden Tom'a baktı, sonra da kapüşonuyla sarı saçlarını kapatıp yağmur altında dışarı çıktı.

Tom bu ziyareti analiz etmeye fırsat bulamadı: 3 No.lu Duruşma Salonu'nun kapısı açıldı ve Gloria'nın kuzeni dışarı çık-

tı. Ardından da kendi elemanı Abdül ve Ataşe Mulgrene. Arkalarından da birkaç adliye memuruyla birlikte Prentice. Mulgrene sanki potansiyel Swai-Phillips müvekkillerine reklam yaparmış gibi yüksek sesle konuşuyordu: "Çok etkileyiciydi Jethro, resmen ilham vericiydi. Daha önce kimsenin Von Sasser'i böyle hevesle kıstırdığını görmemiştim. Bir içkiyi hak ettin dostum."

Tüm ekip, Tom'un oturduğu banka doğru gelip onun etrafını sardı. Birbirleriyle az önce gördükleri avukatlık dehasını konuşurken Tom'u görmezden geliyorlardı sanki. Tom, Prentice'in gözlerine bakmaya çalıştı ama gözleri Swai-Phillips'in gözlerine tiksindirici bir hayranlıkla kitlenmişti.

Tancroppollopp ve Van Sasser yanlarından geçip doğrudan yağmurun içine yürüdüler. Bir çalışan davalıların yanına geldi ve Mulgrene'e bir parça kâğıt uzattı. Ataşe, meraklı gözlerle kâğıdı inceledi ve palyaço gibi sırıtışı tersine döndü.

"Dört kutu çok kullanımlık emzik, dört paket tek kullanımlık bebek bezi. Ribavirin... Ampul olarak 400 doz, amoxycillin, antiseptik mendiller..." Durdu ve Prentice'e döndü. "Beklemediğimiz bir şey yok burada. Parayı ayarladın değil mi?"

Prentice kafasını salladı.

"O zaman hepsini yarın alabilirsin" diye bağırdı Swai-Phillips. "Şimdi çık git burdan!"

* * *

Öğle yemeği saatler sürdü. Grup, testere gibi yaprakları olan tehditkâr çalılıklar arasına yerleştirilmiş formika kaplı masalarda oturuyordu. Swai-Phillips, ardı ardına zaferine kaldırılan kadehler arasında Tom'a dönüp, "Mahkeme akşam saat üçten önce bir daha toplanmayacak" diye açıkladı. "Atalaya ve aracısının *makkata*lara kanıt sunabilmesi için paravan yapmaları gerekiyo. Gerilmemeye çalış Brodzinski; iyi olcak. Bi bira iç de rahatla."

Tom rahatlayamıyordu. Yemek bölümünün dışına çıktı. Yağmur cam verandaya vururken o gün belki yirminci defa tekrar arama düğmesine bastı: "Bu numara geçici olarak kullanım dışıdır, aramanız mesaj kayıt sistemiyle..."

Bip sesi geldikten sonra Tom bastırdığı tüm endişesini bir anda kusuverdi: "Allah aşkına Adams! Beni burada böyle mal gibi bırakacak mısın?"

İçeri girdiğinde tekerlekli bir buzluk elden ele itiliyordu. Sıra tamamlanınca da herkes bira bardaklarını alıyor ve "Adalete!" "Hitabet sanatına!" "Mantığa!" kadeh kaldırılıyordu. Ceketler sandalyelerin arkalarına asılmıştı. Çıplak kollar köri lekeleriyle ve hindistan cevizi kırıntılarıyla dolmuştu.

Swai-Phillips masanın başköşesinde oturuyordu, kravatı gevşemişti, saçları terden o kadar ıslanmıştı ki mücevher gibi parlıyordu. Yine de hâlâ Mulgrene ve Prentice'e göre epeyce ayık durumdaydı. (Onlar tam olarak küfelikti).

Saat iki buçuğa geldiğinde Tom, garsona para verip köşedeki içki dükkânına yolladı ve Seagram's almasını istedi. Garson geri döndüğünde Tom iki shot fondip attı. Viski hemen çarpmıştı, başı dönüyordu. Tom gökyüzünü görmek için kafasını kaldırdı. Swai-Phillips elini müvekkilinin gözlerinin önünde salladı. "Saat iki buçuğu geçti Brodzinski. Mahkeme on beş dakika içinde toplanacak; geç kalmak istemeyiz dostum, hadi."

Prentice, Mulgrene ve diğerlerinden ayrılıp akşam mahkemesine doğru yol aldılar. Abdül patronunun omuzlarına bir palto attı. Paltonun altında avukatın takım elbisesi ve cüppesi hâlâ gıcır gıcır duruyordu; oysa yağmurdan korunmak için şemsiye kullanan Tom ceketinin çoktan su lekeleriyle kirlendiğini fark etti.

Koridordan girdiklerinde Fahri Konsolos'la karşılaştılar. Konsolos, Tom'u kolundan tutarak doğrudan duruşma salonuna itekledi. Tom'un beklediği gibi, Adams gofre kumaştan bir takım giyiyordu. Duruşma salonundaki heybetli figürlerin arasında Adams erken irileşmiş bir okul çocuğu gibi görünü-

yordu. Adams'ın taktığı mavi kemerde, onun rozeti olmalıymış gibi bir izlenim –çoğunlukla yanıltıcı– uyanıyordu Tom'da.

Hâkim kürsüsü boştu ama Hippolyte von Sasser ve savcı Tancroppollopp savunmanın karşısındaki masada oturuyorlardı.

Adams eğilerek fısıldadı: "Özür dilerim geç kaldım Brodzinski ama biliyorsun ki biraz hassas bir konumdayım; ıı, davacının da çıkarlarını düşünmem gerekiyor. Bu sabah erkenden hastaneye gitmem gerekti; ıı, Bay Lincoln'le ilgili bazı tatsız gelişmeler oldu."

Adams durdu ve Tom viskinin verdiği etkiyle kişnercesine sordu: "Ne gelişmesi?"

Kürsünün yanındaki kapı açılırken Adams Tom'u susturdu, mübaşir hâkimlere yol verdi.

İçeri giren üçlüye şaşkınlıkla bakarken, Tom, duruşma salonunun kendisini nasıl aldattığını düşünüyordu. İçeri ilk girdiğinde neredeyse banal olacak kadar sıradan gelmişti: sade masalar, izleyiciler için dizilmiş sıralar, kürsünün aşağısındaki masada oturan kâtip ve diğer memurlar. İçeriye dalga dalga vuran ışığın sert görünümünü ve halının sarp desenlerini Seagram's'ın etkisine yordu. Bu mental astigmatizm belki de kürsünün yukarısında dik bir açıyla uzanan duvardan kaynaklanıyordu.

Bununla birlikte, siyah vücudu özenle beyaz çizgilerle boyanmış olan yerli hâkim, salonu ikiye bölen dikenli paravanın öteki tarafına geçerken, Tom bu tuhaf organik bölmeyi ancak fark etmişti.

Tom'un şaşkınlığını gören Adams fısıldadı: "*Karroo* dikeni: Çöldeki Tayswengolar tarafından dokunuyor. Daha önce açıkladığım gibi, ne Bayan Lincoln ne de onun kabilesinden herhangi biri açık mahkemeye delil sunarlar."

Mübaşir ayağıyla kuvvetlice yere vurdu ve bağırdı: "Ayağa!"

Tom ayağa kalktı ve geride kalan iki hâkime baktı: biri Anglo, diğeri Tugganarong'tu. Uzun cüppeleri farklı renklerde kur-

delelerle süslenmişti ve üzerlerine insan kafası oturtulmuş pejmürde oyuncak bebeklere benziyorlardı.

Mübaşir eliyle gizli bir düğme ararken tuhaf bir sessizlik oldu. Duruşma salonundakiler topluca boğazlarını temizlediler. Ardından statik bir çıtırtı ve trompetlerin sesinin *kazoo* sesi gibi geldiği bir müzik sesi duyuldu. Birbirleriyle uyumsuz seslerle herkes bir ağızdan söylemeye başladı:

"Parlayan denizlerden dehşetli çöllere,
Kızgın kayalıklardan cömert madenlere,
Sonsuz umudun altın krallığı,
O senindir Tanrım, senindir bu diyar..."

Tom bu marşı daha önceden de duymuştu, hatta çocuklar için taklidini bile yapmıştı. Şen şakrak melodisi ve yapmacık şiiriyle sıradan, dandik bir ulusal şarkı olduğunu düşünmüştü. Şimdi bu ciddi ortamda nasıl yankılandığına şahit oluyordu ve sağına baktığında Swai-Phillips'in gözyaşlarıyla marşa eşlik ettiğini görüp şaşkına döndü. Gözyaşları avukatın yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Mahkemedekiler giderek hızlanan bir tempoda marşı söylüyorlardı:

"Sana adıyoruz Tanrım, tüm ülkemizi,
Sana aaa-dıı-yooo-ruuuuuz...!"

Kayıt önce hafiften cızırdadı sonra da durdu. "Otur!" diye bağırdı mübaşir, herkes oturdu, bir tek savcı ayakta kaldı ve herhangi bir önsöze ihtiyaç duymadan doğrudan Tom'a yüklenen suçlamaları okumaya başladı. "Bu yılın 26 Ağustos gününde, sanık Thomas Jefferson Brodzinski, Dundas Bulvarı'nda konumlanan Mimoza Rezidans Daireleri'nde geçici olarak ikamet ettiği sırada, kasten ve kötü niyetli davranışın muhtemel sonuçlarının tümüyle farkında olarak, toksik maddeyle dolu, atımlık bir silahla Bay Üçüncü Reginald Lincoln'e –bundan sonra kurban olarak anılacak– saldırmıştır ve ağır bir şekilde yaralanan kurban, hem benim ofisim hem de karısının ruhani aracısı aracılığıyla anayasal ve yerli kanun hükümlerine bağlı

üç form içinde adaletin sağlanması için bu mahkemeye başvurmuştur: Ceza, misilleme ve ıslah etme. Saygıdeğer meslektaşım Bay Von Sasser, Doğu Eyaleti'nin davalı hakkındaki suç dosyasını sunmadan önce, yargılama yetkisi alanlarının karışıklığının tümüyle aydınlatılmasının, yargılamanın daha sonraki aşamalarında daha az karışıklık yaratması açısından önemli olduğuna inanıyorum sayın hâkimler."

Heybetli ve hissiz yüz hatlarının aksine, savcı oldukça canlı bir tonla konuşuyordu. Sesinin tınısını sevdiği ve uzun bir konuşmaya hazırlandığı belliydi. Bir sigara izmaritinden "toksik maddeyle dolu, atımlık bir silah" olarak bahsedildiğini duyan Tom afallamış ve savcının öngördüğü karışıklığı kafasının içinde yaşamaya başlamıştı bile.

Sonra Anglo hâkimin huysuz sesini duydu: "Evet, evet Bay Tancroppollopp, sanırım hepimiz tüm *bunlardan* haberdarız. Bırakın da Von Sasser açılış sunumunu yapsın."

Hâkim yaşlıcaydı ve tavırları ılımlıydı, bifokal gözlük camlarının ardında, solgun mavi gözleri belli belirsiz görünüyordu. Ama ılımlı görüntüsüne rağmen Tancroppollopp'un lafını kesmiş ve onu durdurmuştu. Savcı birdenbire yerine oturdu, salona hafif bir rahatlama hissi yayıldı. İzleyici sıralarındakiler birbirleriyle konuşmaya başladılar; kâtip yazmayı bıraktı ve önünde duran plastik şişeden bir yudum su içti.

Swai-Phillips, Tom'a fısıldadı: "Bunlar hep göz korkutma konuşmaları Brodzinski. Savcıların hiçbir davası ön duruşmada talep ettikleri gibi ilerlemez; Intwennyfortee ailesi önceliklidir. Onun için tüm önemli şeyler paravanın arkasında oluyor."

Paravanın kıvrımlı organik eğrileri ile eskimiş ahşap panel arasındaki tezat bir bütün oluşturuyordu. Mahkemenin önünde, bir tüp gibi kıvrılmış ve hâkim kürsüsüne dolanmış olan paravan, tavana, yere ve hatta bizzat kürsüye çakılmış kancalara bağlı kordonlarla tutturulmuştu.

Dikenli dallarla sıkıca örülmüş olmasına rağmen, Tom bu organik paravandaki yarıkların arasından *makkata* hâkimin

kürsünün sonunda, hasır bir ağ üzerindeki bir örümcek misali bacak bacak üstüne atmış halde oturduğunu görebiliyordu. Paravanın arkasında başka yerlerde bazı gölgeler hareket ediyor ve sürekli gırtlaktan gelen bir mırıltı duyuluyordu. Tom, Atalaya Intwennyfortee'nin kıvrak bedenini diğer gölgelerin arasından seçmeye çalıştı. *Astande* ilan edilmesine rağmen neden hâlâ *inquivoo* gibi bir pozisyonda olduğunu, bu korkunç soruşturmada neden bu kadar pasif olmak zorunda kaldığını manasızca sorguluyordu.

Adams Tom'u dürttü. "Brodzinski" diye fısıldadı. "Daha önce şey diyecektim... Bay Lincoln bugün..." Ama bir kez daha lafı yarım kalmıştı.

Van Sasser ayağa kalktı; izleyiciler sessizleştiler; kâtip bir piyanist gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Sayın yargıçlar, değerli meslektaşlarım." Tancroppollopp'a kafasını salladı. "Vance vatandaşları." Devam etmeden önce çok küçük bir anlığına duraksayıp savunma masasına baktı. "Bir karşılaştırma yapabilir miyim?"

Bu kör soru herkesin dikkatini çekmişti. Az önce kürsüsündeki bir deste belgeyi kurcalayan Tugganarong hâkim koltuğunda doğrulup, Başsavcı'ya döndü ve "Neden olmasın?" dedi.

Von Sasser cüppesinden iki kurdele çıkardı. Dimdik durarak iki kurdeleyi de iki ayrı elinde başparmağı ve işaretparmağıyla tuttu.

"Burada bulunan hiç kimseye –belki davalı hariç– bir zamanlar saf bir coğrafya olan bu toprakların yabancı unsurlar tarafından kirletilmesinin ne kadar mühim bir durum olduğunu anlatmama gerek yok."

Paravanın ardındaki yerliler bile mırıldanmayı kestiler. Von Sasser gülümseyerek devam etti. "Bu unsurlar insan da olsa, insanların davranışları ya da hatta yanlarında getirdikleri başka canlı türleri de olsa, sonuçlar neredeyse her zaman buranın insanları ve onların çevreleri için felaket getirmiştir."

"Şimdi." Von Sasser tamamen Tom'a döndü ve yırtıcı kuşlar gibi sert bakışlarında onu boğmaya başladı. "İşte burada bir... Bir *turist* var... - Her ne kadar başka unvanlarla anılabilecek olsa da.– Buraya hem medeni kanunlarımızdan hem de teamül hukukundan bihaber bir halde gelmiş bir turist. Bu turist o çirkin yabancı alışkanlığına burada da devam ediyor ve bağımlılığının adi nesnesini, toplumumuzun saygıdeğer ihtiyar bir üyesine bir saldırıda hem de şiddetli bir saldırıda kullanıyor. Elbette olay olduktan sonra bu şahıs meslektaşım Bay Swai-Phillips'i arayıp eyleminin 'bir kaza' olduğunu savunacak ve hiç şüphesiz sanık aynı zamanda –tıpkı diğer yurttaşları gibi– deniztarağının da 'bir kaza' olduğunu, Kellippi madencilerindeki asbest hastalığının da 'bir kaza olduğunu' iddia..."

"İtiraz ediyorum sayın yargıç!"

Swai-Phillips ayağa kalkmıştı, Tom hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Sıska Başsavcı karalamalarını sıraladıkça Tom tüm bu olup bitenlerin adaletsizliği içinde boğuluyordu: Bu hâlâ tütün tiryakisi olan Anglo, onu suçlama ikiyüzlülüğü gösterebiliyordu.

"Gerekçenizi belirtin avukat bey" diye fısıldadı Anglo hâkim.

"Müvekkilimi tekil bir saldırı olayıyla karşılaştırmak belki bilgili arkadaşıma davasını kurarken analojinin gücünden faydalanmasını sağlayabilir..." Swai-Phillips duraksadı ve kibirle peruğuna dokundu. Tom avukatın diksiyonunun düzgünlüğünden etkilenmişti; demek ki ortamda bira olmadığında böyle konuşuyordu. "Ama sömürgeciliğin tüm kusurlarını Bay Brodzinski'nin üzerinden okumanın oldukça hatalı bir kıyas olduğunu düşünüyorum: Evet, bütün yabancı unsurlar yıkıcıdır ve evet Bay Brodzinski de yabancı bir unsur hiç şüphesiz... QED.* Ama buradaki bastırılmış önyargıyı sizin gibi mantıklı ve ölçülü zihinlere açıklamam gerekmez herhalde."

* Latince "quod erat demonstrandum" cümlesinin kısaltması. Günümüze, sorulan bir sorunun cevabının verildiği veya kesin bir kanıtın sunulduğu anlamında metnin sonunda kullanılır ve mevzunun kapandığını/çözüldüğünü ima eder. (y.h.n.)

Sözleri bitince aniden yerine oturdu, kendinden memnun kaldığı belliydi.

Kürsüdekiler de Swai-Phillips'in itirazından etkilenmiş gibi görünüyorlardı. Anglo hâkim Tugganarong meslektaşına döndü ve fısır fısır tartışmaya başladılar. Salondaki konuşma uğultusu yeniden odaya hâkimiyetini kurdu. Tom, Swai-Phillips'e dönüp sordu: "Bu duruşmalar tam olarak ne kadar sürecek?"

"Ne kadar kısa kesebilirsek bizim için o kadar iyi olur. Ama ön duruşmalarda genelde bir haftadan önce karar çıkmıyor."

"Bir hafta mı?" Tom'un nefesi kesildi.

Swai-Phillips'e ödediği beş bin dolarlık depozito daha ön duruşma toplantılarında tükenmişti bile; *astande* ayininde aynı miktardan iki kez daha ödeme yapmak zorunda kalmıştı. Tom bankaya avukatın hesabına bir on bin doların daha aktarılması talimatını vermişti ama Swai-Phillips temsil ücretleri konusunda çok acımasızdı: "Mahkemede bulunduğumuz her gün bi' binlik. Müşavir avukat olmam bu işlerde en iyisi olmadım anlamına gelmiyo, di mi?"

Tom'un sıkıntısını anlayan Adams ona merhamet gösterdi. "Jethro seninle dalga geçiyor Brodzinski. Unutma, Intwennyfortee ailesinin cezalandırıcı tazminat talebi mahkemeye göre önceliklidir. Tazminatın da bir an önce kararlaştırılması lazım... Zira artık Bay Lincoln komada."

"Komada mı?"

"Evet, dün gece komaya girmiş. Görürsün bak, bu ön duruşmayı kısa kesmeye yarayacak. Intwennyfortee ailesi bir an önce alabileceğini almak isteyecek, çünkü eğer..."

"Eğer ne?" diye sözünü kesti Tom.

Adams usanmış bir edayla iç çekti. "Eğer ihtiyar ölürse işler değişir. O zaman seni cinayetten yargılarlar ve ıı, kan parası." Bunu söylerken bu kavramdan nefret edercesine suratını buruşturdu. "Devletin keseceği cezaya göre uygulanır ve almaları yıllar sürebilir."

Konsolos kendi sandalyesine doğru geri kaykıldı. "Ama eğer yanılmıyorsam hastanedeki doktor sağlık raporuyla gelecek. Bu da işleri hızlandıracak, göreceksin."

Vishtar Loman, silahlı iki polis eşliğinde kürsüye yaklaştı ve Anglo hâkime bir zarf uzattı. Tugganarong hâkim meslektaşına gelen bu zarfı görmezden geliyor, eskimiş cüppesinden çıkardığı cep bıçağıyla tırnaklarını temizliyordu. Loman ve Anglo hâkim birbirlerine bir şeyler söylediler ve doktor gözden kayboldu. Anglo hâkim arkasına yaslandı, ılıman yüzünde bir rahatlama duygusu oluşmuş gibiydi. Mahkeme salonunu genel konuşma uğultuları dolduruyordu. Anglo hâkim zarfı meslektaşına verdi. Zarfı açıp içinden çıkanı okuyan hâkim paravanın ardındaki boyalı *makkata*yla konuşabilmek için kürsünün öteki tarafına doğru kaydı. *Makkata* da hâkimden aldığı bilgiyi yanında duran gölgeye iletti. Tom, gölge, Atalaya'nın aracısı, Entreati büyücüsü olmalı diye düşündü.

Ve ardından paravanın ardından muazzam bir feryat yükselmeye ve gölgeler feryat edene doğru kapanmaya başladı. Anglo hâkim mübaşire işaret etti, mübaşir sessizliği sağlayana kadar yumruğunu yere vurarak salondakileri uyardı.

"Duruşmaya ara veriyoruz" dedi hâkim. "Bay Tancroppollopp, Avukatlar Von Sasser ve Swai-Phillips, on dakika içinde odamda olun. Ve Bay Swai-Phillips." Avukat saygıyla ayağa kalkıp dinledi. "Müvekkilinizi de yanınızda getirin."

Tom ara boyunca, bütün sabah işgal ettiği bankta titreyerek oturdu. Swai-Phillips dışarı sigara içmeye çıkmış, Adams da onunla birlikte gitmişti.

Savcı ve Başsavcı hızla yanından geçerken Von Sasser bir anda arkasını dönüp Tom'a yaklaştı. "Bay Brodzinski." Atmaca gibi gagasını iyice yaklaştırmıştı.

"E-Evet?"

"Neredeyse yüzde yüz oraya gitmek durumunda kalacaksınız. Eğer kardeşim Erich'le karşılaşma şansınız olursa..." Duraksadı.

"Evet?" Tom şaşkındı. "Ne yapayım? Yani, karşılaşma şansım olur mu ki zaten? 'Orası' büyük bir yer değil mi?"

"Doğru." Von Sasser hassas bir incelikle konuşuyordu. "Yine de kardeşim oldukça cana yakın biridir... İçerilerde çok dolaşır, o..." Von Sasser, söylemesi gerektiğinden fazlasını söylüyormuş olduğunu hissedip durdu, topuğunun üzerinde döndü ve veda etmeden uzaklaştı.

Swai-Phillips geri döndüğünden Tom, Von Sasser'in yanına geldiğini anlattı.

"Ah bu Von Sasserler..." diye homurdandı avukat. "Orası bunların derebeyliğiymiş gibi davranıyolar. Biliyosun artık yıllar oldu..'' Ve sonra o da aynı şekilde aniden sustu ve Adams'la birlikte Tom'u binanın arka tarafına ulaşan bir koridordan geçirdiler.

"Von Sasser ve Savcı da hâkimin odasına gelecek sanıyordum, öyle değil mi?" diye sordu Tom.

Swai-Phillips yine homurdanarak cevap verdi. "Yok yahu, o sadece göstermelik bir çağrıydı, tamam?"

Kime göstermelik, diye düşündü Tom. Adams sıradan bir kapıyı eliyle tıklattı, mübaşir kapıyı açıp onları içeriye çağırdı.

Tom bir kez daha korkunç zevksiz bir odanın içine düşmüştü. Masalarda dantel bardak altlıkları vardı, lambri duvarlarda sis ormanlarının suluboya resimleri asılıydı, elektrikli su ısıtıcı kaynıyordu.

Ve işte Intwennyfortee ailesini gördü. Üzeri dergilerle dolu sehpanın yanındaki mat açık kahverengi sandalyelerde oturuyorlardı: Atalaya, Entreati büyücüsü ve Tom'un hastanede gördüğü diğer iki kadın. Yanlarında bir de zebra deseniyle boyalı *makkata* hâkim vardı. Su ısıtıcı daha önce de kaynatılmış olmalıydı ki yerliler ellerinde dumanı üstünde bardaklar tutuyorlardı, Tom öylece bakarken *makkata* eğilip sehpadan aldığı iki tatlandırıcıyı bardağına attı. Atalaya çikolatalı kurabiye kemiriyordu.

"Çay alır mısınız Bay Brodzinski?"

Tom aniden döndü. Üzerinde sadece desenli *boxer* ve göğüs kıllarını sıkıştıran kolsuz bir fanila olan minyon bir Anglo adam omzunun üzerinden ona bakıyordu.

"Pardon?"

"Çay, diyorum, alır mısınız?"

Tom ancak o an askıda duran yargıç cüppesini fark etti sorunun hâkimin bizzat kendisi tarafından sorulduğunu anladı.

"Iıı, tabii, alırım, teşekkürler efendim" diye geveledi.

"Brodzinski." Swai-Phillips, Tom'un kolunu yakaladı. "Bu Baş Yargıç Hogg."

"B-bayım." Tom adama elini uzatıp uzatmamak arasında bocaladı. Yargıç Hogg hiç de oralı değildi. Uzaklaştı ve düşüncelerini herkese deklare ederken yeni misafirine çay yapmaya koyuldu.

"Ciddiyetsizliğimi bağışlayın lütfen. Lanet cüppeler çok rahatsız... Hiç alışamadım. Meslektaşım Yargıç Antollopollollou kaytardı. Biliyorsunuz, tazmin düzenlemeleri, bu muvakkat olaylar... Onun ilgilendiği şeyler değil. Şeker? Süt? Ya da limon?"

Bunlar olurken Intwennyfortee ailesi ve *makkata* hâkim ilgisizce kurabiyelerini yiyorlardı. Ama savunma ekibi kendi sandalyelerine oturduklarında ve Yargıç Hogg geniş masasının kenarına tüneyince, *makkata* dişlerinden çıkan kıtırtıları ve damak takırtılarıyla konuşmaya başladı. Swai-Phillips karşılık verdi ve ikisi patlayan sessiz harflerle konuşmaya devam ettiler.

Tom, Atalaya'ya baktı. Kadın, liseli bir kız gibi bacaklarını sandalyenin bir kolundan sarkıtmış, kurabiyesine bakarak sırıtıyordu. Tom çayından bir yudum aldı. Şekerli ve sütlü; kaygılı ağzındaki kötü viski tadını hafifletmişti çay.

Yargıç Hogg, Tom'a doğru eğildi: "Bir süre böyle konuşacaklar."

"Ne konuşuyorlar?"

"Sizinkiler anlaşma pazarlığı diyor buna sanırım. Ama tabii buradaki pazarlığın geleneksel bir fonksiyonu da var. Int-

wennyfortee ailesine yapacağın tazmin bedelinin koşullarını tartışıyorlar."

"Peki avukatım... Bedeli azaltmaya çalışıyor değil mi?"

"Tam olarak değil." Gülümsedi. "*Astande* ilan edildiğin için kabul edeceklerinden daha fazlasını önermekle yükümlüsün. Sen yanlışların düzelticisisin. *Makkata* ve Bayan Lincoln'ün ruhani aracısı, kabul edilebilir bir dereceye kadar senin üzerindeki iddialarını düşürecekler."

Kime göre kabul edilebilir? Tom bunu sormak istedi ama Swai-Phillips tartışmanın arasında Tom'a dönüp, "Neredeyse bitiyor Brodzinski. Neden bilmiyorum ama davacı bir hayli makul davranıyor" dedi. Sonra dönüp takırdamaya devam etti.

Tom, Atalaya'nın değil makul, herhangi bir davranış içinde olduğunun bile farkında değildi. Diğer kadınlar pazarlığın içinde yer alırken o katur kutur kurabiyesini yiyor ve dalgınlıkla küçük, perdeli pencereden dışarıyı seyrediyordu.

Bir şekilde anlaşmaya varılmış olmalıydı çünkü *makkata*, hâkimden aldığı bir kâğıda keçeli kalemiyle bir liste yapıyordu. Bitirdiğinde kâğıdı odadaki herkesin okuyabileceği şekilde havaya kaldırdı.

İYİ AV TÜFENKLERİ
BİR PİŞİRME TENCERLERİ TAKIMI
10.000 DOLAR

"Bu kadar mı?" diye sordu Tom. "İlaç yok mu? Prentice'in listesinde ilaç da vardı."

"Farklı topluluklar bunlar" dedi Adams. "Prentice'in davacısı aile Tontine Vilayeti'nde; seninkiler oraya çok uzaklar." Tom'un omzunu kavradı. "Tayswengo kabilesinin anayurdundaki Eyre Çukuru'nun ötesinde. Bunlar çöl insanları Brodzinski, onların en çok ihtiyaç duyduğu şeyler bunlar."

Intwennyforteeler gitmeye hazırlanıyorlardı. *Makkata* ayağa kalktı, yorgunlukla gerindi ve peştamalının içinden bir tutam *engwegge* tütünü çıkardı. Tayswengo kadınları ve cinsiyeti belirsiz ruhani aracı boş boş duran Atalaya'nın çevresine top-

landılar. Tom şaşkındı: İhtiyarın durumunu sormalı mıydı yoksa bu bir başka tabuya saygısızlık mı demekti acaba? Yerliler Tom'a fırsat vermeden ve odadaki kimseye veda etmeden Atalaya'yı kaldırıp götürdüler.

"Peki o zaman, şimdi ne olacak?" diye sordu Tom, Yargıç Hogg'un yanında duran Swai-Phillips'e; yargıç o sırada *boxer*ının üzerine şortunu giyiyordu. "Parayı, tencereleri ve tüfekleri verince tamam mıyız?"

Avukat kahkahayı bastı. "Ho-ho! Yok canım, Brodzinski, burada hiçbir şey *o kadar* kolay değil. Tüm tazminatlar bire bir teslim edilmeli. Bir araba kiralayacaksın ve oraya doğru yola çıkacaksın... Bir sürü yol yapman gerekecek. Ama iyi haberim de var."

Avukatla hâkim ne söyleyeceğini bilircesine birbirlerine baktılar. Beklemeye sinir olan Tom dayanamadı: "Neymiş o?"

Swai-Phillips sırıtarak cevap verdi: "Prentice'in de Tontine'e gitmesi gerekiyor. Yani ikiniz birlikte gidip yol masraflarını bölüşebilirsiniz. Ayrıca bir de yol arkadaşın olmuş olur. En azından ilk birkaç bin kilometre..."

8

"Daha önce bizden araba kiralamış mıydınız beyefendi?"

Dükkândaki eleman Tom Brodzinski'ye profesyonel bir mesafeyle yaklaşıyordu. Tom, elemanın gözlerinden, turist sezonunun bitmesine rağmen bir Anglo'nun onun için hâlâ diğerlerinden hiçbir farkı olmadığı sonucuna varmıştı. Kayıtsız gözlerinin altında morluklar vardı. Gür saçları belli ki Batılıların beklentilerini karşılamak için birçok kez kesilmişti, derisindeki sütlü kahve vücut lekeler, şirketin dünya çapında üniforması olan kırmızı çan eteği ve kırmızı omuzluklu beyaz gömleğinin açık bıraktığı yerleri kaplamıştı.

Adams, Tom'a Vance'de yaşayan çoğu çöl insanının diyabetli olduğunu söylemişti. Şekeri ve genellikle üşengeçlik ya da

ekonomik sebeplerle tükettikleri işlenmiş gıdalardaki diğer katkı maddelerini sindirmeye yarayan enzimlerin eksikliğinden mustariptiler.

"Evet, kiraladım" dedi Tom telaşla. Daha önce buradan araba kiralamakla kalmamış, aynı zamanda Brodzinski ailesi Highlands'e geziye giderken o büyük aracı kiraladığı zaman şu anda ona soru soran aynı eleman ilgilenmişti onunla.

Tom o zaman bu kadınla –hem arabayı alırken hem de teslim ederken– en az yirmişer dakika muhabbet etmişti. Arabayı birlikte kontrol ederken konuşmuşlardı. Ayrıca yedek lastiğin nerede olduğunu bulamadıklarında ve tampona ufak bir darbe aldıklarında da yine bu kadınla telefonda görüşmüşlerdi. Tom kadının adını biliyordu –gerçi zaten yaka kartında yazıyordu ismi– ama kadın Tom'un varlığını bile unutmuştu.

"Adım Brodzinski" dedi gergin bir tonla. "Sistemde kaydım vardır."

Klavyesine bir şeyler yazıp önce ekrana sonra da önündeki evraklara baktı. Tom'un yüzüne bakmadan bir şeyler söylemeye başladı. "Kaza hasarından feragat? Sınırsız kilometre? Yakıt ilave bedelinden feragat? Kişisel sigorta? Tontine sigortası?"

Tom hepsini olumlu bir homurtuyla kafa sallayarak kabul etmişti ama sonuncuda duraksadı. "Efendim?" dedi. "Tontine sigortası mı? O nedir?"

"Kişisel sigortanız Tontine Vilayeti'nde bulunduğunuzda kapsam dışı kalıyor efendim. Bu yüzden de ayrıca bir Tontine sigortası öneriyoruz."

"Tam olarak ne demek oluyor peki bu?"

Eleman derin bir iç çekti. "Sürücü ya da yolcu bu vilayette hayatını kaybeder ya da başına bir şey gelirse temel poliçe, kaza sebebine göre pay sahiplerine on bin ile iki yüz bin dolar arasında ödeme yapıyor. Bu Premium Eagle Sigortaları'nın katkılarıyla Şirket tarafından garanti ediliyor. Hayat sigortasının tüm detayları kiralama anlaşmasının A19 maddesinde belirtiliyor."

Eleman o kadar hızlı anlatmıştı ki tüm bunlar Tom'u sarsmış olsa da tek söyleyebildiği, "Bu yüzden mi oraların adı Tontine Vilayeti?" oldu.*

Kadın ilk defa Tom'un gözlerine baktı, üstelik sanki Tom aptalca bir şey söylemiş gibi baktı. "Tontine sigortası istiyor musunuz?" diye sordu tekrar.

Tom arkasına dönüp alçak bir sandalyede oturan Prentice'e baktı, gösterişli şapkasını dizlerinden birine geçirmişti, kafasındaki kelliğin üstünde Tom'un ne olduğunu çıkaramadığı bir yaprak duruyordu. Prentice kafasıyla onayladı.

"Hmm, peki tamam, olsun o halde" dedi.

"O zaman..." Tombul parmaklarının klavyeye dokunmasıyla yazıcının sesinin duyulması bir oldu. Arkasını döndü, yazıcıdan çıkan evrakları aldı ve tekrar dönüp tezgâha koydu. "Burayı, burayı ve burayı imzalayın. Buraya, buraya, buraya, buraya ve buraya da adınızı yazın. Bay Prentice'in de hayat sigortası için şurayı imzalaması gerekiyor."

Tom kadına neden kendisinin adını değil de Prentice'inkini bildiğini sormak istedi, Prentice araba bile kullanamıyordu nihayetinde. Ama kadın konuşmasına ara vermiyordu: "Ehliyetiniz ve kredi kartınız burada, unutmayın. İki bin dolarlık bir depozito çektik, oraya giden kiralıklar için standart prosedür. Bunlar da arabanın anahtarları; bana bir dakika izin verin yağmurluğumu ve kontrol listesini alayım, aracı kontrol etmek için sizinle park alanında buluşalım."

Tom ve Prentice'in devlet temsilcileri dışarıda bekliyorlardı. Sir Colm Mulgrene, Prentice'i bir kenara çektiği sırada Tom da Adams'a hayat sigortası meselesini sordu. Ama konsolos Tom'un sorusunu duymamış gibiydi; elindeki eczane poşetini didik didik aramakla meşguldü. Tom konsolosun aldığı ilaçları tahmin edebiliyordu: nasır bandı, mantar pudrası, yoğun Handrey yemeklerinin verdiği hazımsızlığı rahatlatan haplar.

---

* Tontine sözcüğü, aynı zamanda İngilizce'de hayat sigortası anlamına gelir. (ç.n.)

Bu sabah bulutlar çok alçaktı. O kadar alçaktaydılar ki Metro-Center'ın üst kısımları bulutların kirli saçaklarında kaybolmuştu. Park alanının yağlı, çukurlu yerleri yağmur suyuyla dolmuştu ama günün sağanak yağışı hâlâ bastırmamıştı.

Tom, Adams'ı dürttü: "Hey, nedir bu hayat sigortası nanesi?"

Ama konsolos konuyla pek ilgilenmiyordu. "Sanırım bunu yolda öğrenirsin Brodzinski. Kafana takma, yolculuğa biraz heyecan katıyormuşsun gibi düşün. Açıkçası seni kıskanıyorum. Günler boyunca o muazzam coğrafyada yol katetmek, ufukta dalgalanan yüksek dağların arasından geçmek..."

Romantik manzaraları düşünmek Adams'ı samimileştirmişti. "Biliyorsun ya Tom, çöl halkları toprağın hep... Iıı... Hiç bitmediğine inanırlar. Ne zaman bir misafir bölgeyi ziyaret etse toprak ona karışır, toprak zihninin karakteristiğini alır..."

Bunları söyleyip gitti. Tom, Adams'la Mimoza'nın kahvaltı salonundaki o ilk buluşmasını hatırladı. O zaman Adams Tom'a muhafazakâr, diplomatik doğruculuğun simgesi gibi görünmüştü: Üniversitedeki erkek öğrenci birliğine katılınca kendi doruğuna çıkan ve Dışişleri Bakanlığı'nda boş pozisyon bulunca ağır ağır gerileme dönemine geçen tipik bir ikinci derece Sarmaşık Birliği* üyesi gibi. Ama artık bundan o kadar emin değildi. Belki de Adams biraz çılgındı?

Adeta bunu kanıtlamak istercesine –ve ayrıca akıl okuma yeteneğini sergilercesine– Fahri Konsolos elini havaya kaldırdı ve ensesine doğru eliyle hava akımı yaratmaya çalıştı. Tom bu hareketi yaptığını daha önce de görmüştü ama basit bir jest olmak için fazla çalışılmış bir hareket gibi görünüyordu.

Araç kiralama elemanı park alanında belirdi. Tom'un dikkatini stepnenin garip yerine çekerek –ön tamponun altına

* *Ivy League* (Sarmaşık Birliği), ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birliktir. Aslında bir spor ligi olarak kurulmuştur ancak zamanla daha geniş bir anlama kavuşmuştur. Günümüzde *Ivy League*, akademik mükemmellik, öğrenci almada çok seçicilik ve elitizmle bağdaştırılmıştır. Okul binalarını kaplayan sarmaşıkların, bu okulların eski bir geleneğe dayandığını gösterdiğine inanılır ve adını buradan alır. (y.h.n.)

gizlenmişti– "Bu sadece acil durumlar için kullanılacak bir lastik, onun için bunu kırk kilometreden fazla kullanmayın yoksa arabaya zarar verirsiniz" dedi.

"Biraz saçma değil mi bu?" diye çıkıştı Tom. "Sonuçta bu bir arazi aracı ve anladığım kadarıyla çoğunlukla dağ taş, çamurun içinde kullanacağız. İki durak arasında bir sürü mesafe olacak, yüzlerce kilometre."

Kadın sert bir şekilde cevap verdi: "Bakın, oraya gitmek için kiralayabileceğiniz tek araç bu, sizin gibiler için bir tek bu var."

Kadının gözü dörtçekerinin bagajından bebek bezlerini çıkaran Mulgrene'nin olduğu yere doğru kaydı. Prentice yanında duruyor, her zamanki gibi sigara içiyordu.

Ön koltuğa otururken, "Kötü bir araç değil bu" dedi daha yumuşak bir sesle. "Düz vites kullanabiliyorsun di mi? Beş ileri, bir geri, şunu çevirince de dört çekere geçiyor, tamam mı?"

Cipin tekerlek açıklığı arazi için fazla kısa görünüyordu ve tavanı da neredeyse Tom'un kafasına değecek kadar alçaktı. Ön koltuklar sıkışıktı, arka koltuk zaten daracık bir bank gibiydi ve bagaj büyüklüğü kesinlikle yetersizdi. Tom kaygılanmaya başlamıştı.

"Çantamı nereye koyacağım? Hadi her şeyi geçtim Ralladayo'ya götüreceğim onca şey nasıl sığacak?"

Ayrıca arabanın bembeyaz olması da hoşuna gitmemişti. Çöl rengi hatta kamuflajlı bir araç olacağını tahmin etmişti.

"Bunları kafana takma" dedi Prentice şakacı bir edayla, "portbagajı bile var".

Prentice o sabah Entreati Pansiyonları'na çıkageldiğinden beri sürekli ukala ukala konuşuyordu. Görünüşe göre işlediği sapıkça suçların telafisi için binlerce kilometre yolculuk etmek, onun için hoş bir gezintiden başka bir şey değildi. Ya da belki de o kadar adi ve saçma bir suç işlemişti ki çöl kabilesi ailesi onu yargılarken hoşgörülü davranmıştı ve bu yüzden bu kadar tasasızdı.

Tom sırt çantasını sürücü koltuğunun arkasındaki boşluğa sıkıştırdı. Çantada zaten çok az şey vardı: tuvalet kâğıdı, bir iki tişört ve bir yedek şort, birkaç iç çamaşırı ve Von Sasserlerin *Tayswengo Şarkıları* kitabı. Aile tatilinin enkazından geriye kalan diğer hüzünlü eşyaları bir kutuya doldurmuş ve onun için saklayabileceğini söyleyen pansiyon işletmecisine vermişti.

Bir de Gloria Swai-Phillips'in, Tom, Tontine Vilayeti'ne götürsün diye hostelde bıraktığı paket vardı. Futbol topu büyüklüğündeki ve şeklindeki paket, gazete kâğıtlarıyla sarılmış ve naylon iple bağlanmıştı; sanki bir çocuğa yırtarak açsın diye hazırlanmış özel bir hediye paketi gibi.

Prentice sigarasıyla kendi çantasını işaret etti. "Brodzinski, sakıncası var mı?"

"Sakıncası mı? Neyin?"

"Çantayı benim için arabaya koymanın? Bileğimi incitinişim de." Bileğini acı içinde hareket ettirmeye çalıştı. "Sallayamıyorum bile, çok fena."

Adams yanlarına geldi. "Polis Amiri Squolloppoloppou'nun adamları sizi Goods Shed Store'da karşılayacak; şeyde, bu Webley ve Frangipani'nin..."

Prentice, Adams'ın lafını keserek araya girdi: "Ben biliyorum."

Konsolos onu duymamazlıktan gelip devam etti: "Tüfekleri ve diğer şeyleri oradan satın alabilirsiniz. Prentice'in sanırım ilaç alması da gerekiyor. Polise bu Mahkeme Emri'ni ve bu vize haklarından feragat belgesinin kopyasını vermeniz gerekiyor. Bunları verince polis size bir geçiş belgesi verecek. Maalesef pasaportunu senden almak zorundayım, ihtiyacın olmayacak zaten."

Belgeleri birbirlerine verdikten sonra Adams Tom'un pasaportunu dikkatle evrak çantasının içindeki bir bölmeye yerleştirdi. Sanki Adams'la bir turu tamamlamışlar ve tekrar Mimoza'daki kahvaltı anına dönmüşler gibi hissediyordu Tom. Adams birlikte misk kedisi yedikleri o akşamdan sonra kendi-

ni biraz geri çekmiş gibiydi. Konsolos kendisini adeta içinde profesyonel bağlantılarının olduğu o fermuarlı evrak çantasına adamış gibiydi.

Tom arabaya bindi. Adams pencereye doğru eğildi ve Tom'u mavi gözleriyle şöyle bir süzdü. "Daha önce de söylediğim gibi, burada hukuk dolambaçlı yollardan ilerliyor. Ama güven bana Brodzinski, malları Intwennyfortee ailesine teslim edip geri döndüğünde durumlar değişmiş olacak. Belki hemen bugünden yarına değil ama yakında ve değiştiği zaman hayatının sonuna kadar değişmiş olacak."

Tom bunlara cevap verircesine kontağı çalıştırdı. Cip öksürerek hayata döndü. Yan tarafta oturan Prentice'e döndü ve onun da kendi diplomatıyla görüşmesini bitirip son söz olarak, "Anladım" dediğini gördü.

"Tamam mı?" dedi Adams ısrarla.

"Tamam" dedi Tom isteksizce.

Araç kiralama elemanı Adams'ı kenara itip pencereden seslendi: "Bu araç benzinle değil dizelle çalışıyor. Bunu unutmayın yoksa fena olur ha" dedi gülerek.

Tom motoru çalıştırınca araba eski bir pervaneli uçak gibi uğuldamaya başladı.

Tom'u göndermeye isteksizmiş gibi görünen Adams konuşmaya devam ediyordu: "Belki ben de bir ara Tontine Vilayeti'ne giderim. Danışmanlık yapmam gereken işler va..."

Ama bu durumdan fena halde sıkılmış olan Tom, Adams'ın sözlerini duymuyordu bile ve gaza bastı. Cip park alanından hızla yola çıktı.

"Heeey!" diye bağırdı Prentice. "Sir Colm'un bir eli camdaydı be. Yaralayabilirdin adamı."

Tom karşı yolda durup Prentice'e baktı. "Senden tek bir şey istiyorum Prentice, baştan paşa paşa anlaşalım."

"N-ne?"

"Sıçtığımın arabasında sigara içmek yok. Anladın mı? Arabada sigara içilmeyecek. Buna uyarsan belki seni boğazlamadan yolculuğu tamamlayabiliriz."

Tom yola devam etti. Öfkelenmek iyi gelmişti. Prentice'e duyduğu ve iğrenç bir şekilde sürekli çoğalan mantar enfeksiyonuna benzeyen kızgınlığını, iyileştirici bir merhemle ovalamış gibiydi.

"Öküz gibi davranmana gerek yok abi" dedi Prentice. "Sorman yeterliydi."

İzmariti camdan dışarı fırlattı ve balıketi ellerini kalçalarının altına sıkıştırdı. "İçimden bir ses bunun pek de mükemmel bir ilişki olmayacağını söylüyor."

Good Shed Store'un park alanında üzerinde hiçbir işaret olmayan bir araba duruyordu. Böyle şeylerden pek az anlayan Tom bile arabanın zırhlı ve bir sivil araç için fazla uzun bir antene sahip olduğunu anlayabilmişti. Arabanın içinde üç polis birbirleriyle Golidoli dilinde konuşuyordu. Bakırımsı plaj topuna benzer suratları kayıtsızdı, tuhaf şapkaları yüzlerine doğru eğilmişti. Şeffaf yağmurluklarının altından son derece öldürücü silahları görünüyordu.

Rütbeli olan polis –komiser– Tom ve Prentice'in belgelerini kontrol etti. Diğer ikisi kabaca üstlerini aradılar ve arabanın içine baktılar.

Mağazanın içindeki Anglo çalışanlar –uzun tel tel saçlı ve heavy metal tişörtlü bir çift gıcık tip– polisin varlığından habersiz gibiydi. Tom ve Prentice tezgâha yaklaştıklarında nihayet elemanlar onları herhangi bir müşteri gibi karşıladılar.

"Nasıl yardımcı olabilirim efendim?" dedi biri Tom'a. Tom tezgâhın ilerisindeki mağaramsı oyuklu koridorlara baktı. Bu koridor duvarlarının rafları "orada" gerekli olabilecek her türlü malzemeyle doluydu: tel balyalar, çadır bezinden tenteler, su fıçıları, kazmalar, balıkçı çizmeleri, açılır kapanır kayıklar, kocaman ahşap heykeller, halatlar, yığınla yedek lastik ve zincirli portatif vinçler.

İleride, gömme ışıklar altında çuvallar dolusu kuru gıda ve bazı kimyasallar, benzin ve içilebilir sıvılarla dolu plastik damacanalar duruyordu.

"Iıı, aslında..." dedi Tom kendini toplayarak. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok." Eli istemsizce pantolonunun ağ kısmına sakladığı bir tomar paraya gitti. "Birkaç pişirme kabına ve ıı, bir çift de av tüfeğine ihtiyacım var."

"Tamamdır, hemmen efendim, hemmen." Eleman ince kollarını sıvadı. "Öncee, ne tür bir kabile için lazım bunlar, çöl mü dağ mı?"

"Çöl."

"Tammam. Pekiii, Aval, Inssessitti, Tayswengo ya da..." Sesinin tonunu düşürdü. "Entreati belki?"

"Tayswengo. Ayrıca, ne fark eder ki yahu?"

"Ahah, epey fark ediyor tabii. Tayswengo mesela, büyük yaban öküzü pişiriyorlar, değil mi? Dolayısıyla ona özel, uygun bir kap lazım. Silahlar da aynı şekilde, hepsinin avlanma biçimi farklı."

Açıklamasını tamamlayınca kauçuk yeri gıcırdatarak ilerledi ve tekerlekli bir merdivenle duvarlarından birine çıktı.

Bir süre ortada görünmedi. Prentice'le ilgilenen eleman hangar gibi bir dolabın raflarındaki kilitli bir ecza kutusundan, müşterisinin istediği ribavirin ve amoxycillin kutularını çıkardı.

Prentice şapkasının üst kısmını bacağına, topuklarını da birbirine vuruyordu. Beklerken elemanla ilaçlar üzerine bilgisini belli eden konuşmalar yaptı. "Bu Apo-Amoxi'ler, 200 miligramlık kapsüllerde mi yoksa 500 miligramlık mı?" Ve SANDOZ markalı kutularda ribavirin ortaya çıktığında "Hmm, jenerik markaların burada bulunabildiğini bilmiyordum" dedi.

"Neden?" diye sordu Tom. "Tazminatın özel olarak bu markalardan mı almanı gerektiriyor?"

"Bilmiyorum ki abi. Yani Tontine'de çok fazla hepatit vakası görüldüğünü biliyorum ama aynı zamanda HIV de var. Amoxycillin her türlü enfeksiyonla başa çıkabilen bir ilaç: Göğüs, kulak, idrar yolları..." Yüzüne düşünceli bir ifade oturdu. "Bak

Brodzinski, vilayetle ilgili ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum ya da genel olarak oralarla ilgili... Ama oraların Vance'le uzaktan yakından ilgisi olduğunu düşünme sakın. Yerlilerden bahsediyoruz, Dördüncü Dünya ülkeleri koşullarında yaşıyorlar."

"Biliyorum Prentice" dedi Tom. "Anlamadığım şey senin neden ilaç almak zorunda olduğun, benim ise silah..."

"Sanırım suçlarımızın içeriğiyle alakalı bir şey bu." Prentice şen şakrak cevap vermişti, sonra da elemana doğru dönüp sordu: "Bu Apo-Amoxi, çocuklar için de uygun değil mi?"

Tom, oracıkta, araba aramasını bitirip yanlarında birbirleriyle su soğutucu hakkında Golifoli diliyle sohbet eden polislerin yanında, Prentice'e dalabilecek kadar gıcık oluyordu. Ama tam o anda kendisiyle ilgilenen eleman gıcırdayarak geri döndü. Arkasında tüfeklerle dolu darmadağın bir alışveriş arabası sürüklüyordu.

Tüfeklerin hepsini kaldırıp teker teker tezgâha yayarken bir yandan da anlatıyordu: "Bu H & K PSG-1. 308'lik. Beşlik ya da yirmilik sökülebilir mermiliği var. Kullanırken tripod lazım. Şu da aydınlatmalı dürbünlü Hendsoldt... Bu bebek de Parker-Hale M-85." Prentice'e doğru kafasını salladı. "Arkadaşınız bunu biliyor olabilir. Bu da 308 kalibrelik. Onluk mermiliği var, sökülebilir. Uzun menzilli sağlam bir silahtır. Bazısı bunun çok uzun ve çok ağır olduğunu söyler ama benim o konuda bi' bilgim yok. Belki arkadaşınızın vardır?"

Prentice doğruldu. "Bundan kullandım tabii" dedi. "Bana çok ağır gelmedi."

Tom ona hiç inanmadı ama eleman kafasını salladı, saçlarını kulağının arkasına attı ve arabadan son tüfeği çıkardı. "Bunlarda kampanyamız var, Galil, av tüfeğidir. Tek tek üçyüzellibeş dolar, beş tane alırsanız bin dolar. Bu da yine 308'lik, yirmilik sökülüp takılabilir mermiliği var yine. Çok temiz bi' parça: namlusu yirmi inç ve dipçiği on bir inç eğimli. Avcı tetiği ve ikili destek sistemi var. 6,4 kilo. Sağlam ama çok ağır değil. Paranın karşılığını verir."

Tom hiçbir zaman ateşli silahlara ilgi duymamıştı. Milford'daki bazı arkadaşları avlanıyorlardı ama o yalnızca daha çocukken bir kere bir 2'2likle yaban tavşanı avlamaya gitmişti. Polislerin bellerine takılı olanlar hariç, hayatında gördüğü tek silahı da o zaman görmüştü zaten.

Ama buna rağmen alışveriş arabasındaki tüfekleri gördüğü anda silahlarda bir sıkıntı olduğunu anlamıştı. Özellikle Galil en sorunlu olanı gibi görünüyordu. Namlusunun ucu delikti ve kılıfı zeytin yeşili bir metalden yapılmıştı. Dipçiği cilalı ahşaptan, uzun kayışı haki rengi ketenden ve şarjörü –ya da elemanın dediği gibi "mermiliği"– milislerin suikast silahlarında olduğu gibi eğimliydi.

Polisler etrafta dolanıyor, dükkânı geziyorlardı. Komiser – Tom'a kendini Elldollopollollou olarak tanıtmıştı– Galil'i aldı ve emniyetini kontrol etti. Sonra da dükkânın öteki köşesine nişan alıp tetiğini çekti.

"İki kademeli tetik sistemi" dedi ortaya konuşarak. "İsabet olayı zor olur bunlarda, öyle derler yani." Tüfeğin şarjörünü çıkarıp tezgâha geri koydu. "Bi daha söylesene" dedi Tom'a, "tam nereye gidiyodunuz?"

"İkimiz de Tontine Vilayeti'ne gidiyoruz" dedi Tom. "Sonra ben Tayswengo topraklarına gideceğim, Ralladayo'nun aşağısına."

Elldollopollollou uzun uzun gülümsedi. Galil tüfeğini işaret etti. "O zaman senin bebeğin bu" dedi. "Daha çok bi suikast tüfeği ya." Gülümseyerek devam etti. "İsrailliler bunu şehirleri kontrol etmek için yaptı. Tayswengo avları gibi yani... Yani, aşağı yukarı aynı şey, di mi?" Yandaşlarına döndü ve sesini yükseltti. "Di mi lan?"

Diğer polisler ağız dolusu gülerken yapmacık küçük kişnemesiyle Prentice de onlara katıldı.

Komiser tekrar Tom'a döndü. "Oralarda pantolla ve bot da lazım sana. Dikenler kayalar falan bacaklarını da ayaklarını da parçalar." Parmağıyla Prentice'i gösterdi. "Arkadaşın iyi giyinmiş bak."

Elemana döndü. "Adama birkaç çöl pantoluyla lazımlı kılık kıyafetten getir işte. Silahlar için de gitmişken mühimmat getir bari. Ha bi de şu adamın ilaçlara soğutucu kap. O külüstürde klima mlima yok." Tom'la Prentice'e döndü. "İlaçlar siz daha orlara varmadan mahvolur."

"Çabuk ol!" diye seslendi elemanın ardından. "Bunları sınıra götürüp maça kadar dönmemiz lazım daa."

Görevini ihmal etmeyi böyle adam gibi deklare etmesi çok muazzam bir şeymiş gibi tüm polisler, elemanlar ve Prentice hep bir ağızdan gülmeye başladı.

* * *

Vance şehrinin dörtyol ağzına vardıklarında saat neredeyse dört olmuştu. Burada renkli kaldırım taşlarıyla, kıpkırmızı yangın musluklarıyla ve floresanlı işaretleriyle asfalt yol aniden bitiyor ve yerini 1. Bölgelerarası Rota'nın başladığı çukurlu yola bırakıyordu.

Polislerin sivil arabası güvenlik şeridinde durdu, Tom da hemen arkasına çekti. Hepsi arabalardan dışarı çıktılar ve Komiser Elldollopollollou adamlarına arabanın bagajından yeşil kılıflı iki Galil tüfeğini getirmelerini söyledi ve tüfekleri cipin arkasına yerleştirdi. Diğer tazminat eşyaları zaten araca yerleştirilmişti: Bebek bezleri portbagaja tıkıştırılmıştı, cipin arka koltukları da diğer kutularla doluydu.

"Tontines için izinler" dedi. "Ve bu da senin Brodzinski, Tayswengo Kabile Toprakları için. Unutma ha, yerel polisin yetkisindeki bölgede olcan. Zaten ondan pasaportlarınız Vance'de kalıyor. Yerel Kalkınma Ajansı tarafından verilen bu geçiş belgelerini alıp her kontrol noktasında damgalatacaksınız. Eğer damgalatmazsanız hapsi boylarsınız ha."

İçinde evrakların olduğu plastik dosyayı Tom'a uzattı. "Unutmayın çocuklar" diye ekledi, "Oralarda çok yanlış işler dönüyor." İşaretparmağını kaldırdı. "Yoğurdu üfleyerek yiyin."

Yağlı bedenini tekrar arabaya soktu. Tom'un gördüğü son parçası buruşmuş ensesiydi. Ensesinin altında bir sürü beyaz kıvrımlı leke vardı. Hepsi Togganarong kabilesinin dövmelerinden olmalı diye düşündü Tom, herhalde polis doktorları tarafından lazerle silindikten sonra polis kuvvetlerine katıldı.

Polis arabası 1. Rota'ya doğru ilerleyip kavşaktan tam tur atarak geri döndü ve Vance'in merkezine doğru gitmeye başladı.

Tom arabanın ardından öylece bakıyordu ki Prentice seslendi:

"Yanında fotoğraf makinesi yoktur değil mi? Girdiğimiz ortamlarda fotoğraf çekseydik ya."

Tom gökyüzüne bakınca üç farklı hava olayının mucize gibi aynı anda göründüğünü fark etti. Muson rüzgârları, kent merkezinin beyazımsı küpleri ile kestanerengi bulut kümelerinin arasını gölgeliyordu. Metro-Center'ın üzerinden bir gökkuşağı doğmuştu, renkleri açıkça seçiliyordu ve aydınlıktı. Daha ileride, kuzeyde havaalanına doğru gök gürlüyor ve şimşek Vance'in çamurlu bölgelerini aydınlatarak çakıyordu. Yine de ön planda, yüzü aydınlık akşamüstü güneşiyle aydınlanmış Prentice ayakta duruyor, ayağının altındaki asfalt buharlaşıyor gibi görünüyordu. Fotoğraf makinesi Prentice'i yakaladı ve alüminyum kutusunda "bir başka tip" olarak sakladı.

Birkaç yüz metre sonra bir betonkarar sesli bir şekilde dönmeye başladı. Beton bloklardan oluşan yığınları ve kazıklı çitlerle çevrilmiş tepeyi görünce Tom birdenbire nerede olduklarını anladı: Swai-Phillips'in yaşadığı yere yakındılar.

Tom avukatın "oralara" gittiğini biliyordu. Ön duruşmanın ertesi günü Swai-Phillips Tom'u aramıştı. Tom yürüyüş yolundaki kafelerden biri olan Cap'n Bob's'ta oturmuş sosisli sandviç yiyor ve kola içiyordu.

"Gidip veda etsen iyi olur" dedi avukat, yine herhangi bir şekilde selam vermeye gerek duymadan.

"Kime veda edeyim?"

"Lincoln'e tabii ki."

"Ama adam komada, benim orada olduğumu anlamaz bile."

Sosisli keyfi mahvolmuştu bile; kanlı dikişler üzerine bir parça tıbbi atık daha.

"Kaç kere söylemem lazım sana Brodzinski? Sen yanlışların düzelticisisin..."

Lincoln hastanede oksijen çadırında tek başınaydı. Ne Atalaya'da ne de diğer Tayswengolardan iz vardı. Tom, Vishtar Loman'ı sordu ama genç doktor oralara gitmesi gerektiği için izindeydi.

Gün ışığında Lincoln'ün odası bir kez daha sıradan görünüyordu. İnsan hayatının evde kullanılan temizlik aletleri gibi kapatıldığı bir ortam beklemek korkunç geliyordu.

Tom, Lincoln'ün başında bekleyen hemşireyle birlikte öylece durup bir süre Lincoln'ü, yaşama gayretini ve tükenmişliğini izledi. Koma hali ölümden beter diye düşündü: Bu kesinlik kazanmamış bitmişlik –beyin fonksiyonları manasında– durumu Adams'ın "ah"larına denkti.

Şimdi dar burunlu cipin içindeki Prentice'e bakan Tom, bu durumda bile hâlâ bir işaret, mucizevi bir iyileşme beklediğini fark etti: İhtiyar adam yatağında otursun, neşeyle gülerek, "Senle dalga geçiyordum!" desin istiyordu. Hemşirenin kolunu yakalasın, bir bira ve sigara istesin istiyordu.

En azından bu sabahı Prentice olmadan geçirebilmişti. Ağzındaki bir apseden dolayı dişçiye gitmesi gerekiyordu. Tom bu diş probleminin Prentice'e uygun olduğunu düşünmüştü. Tedavinin eski usul, anestezisiz olmasını umdu.

"Lanet olası diş..." dedi Prentice şişmiş yanağını tutarak. "Ama sanırım bunu halletmem gerekiyor. Yani sonuçta oralarda düzgün bir doktor bulmamız imkânsız gibi bir şey."

Tom'a ülkesinin kısa süren sömürge döneminde buraya yolladığı kolonyal memurları hatırlattı. Tom, bir yerlerde bu adamların ülkelerinden ayrılmadan önce apandisit ameliyatı olmak zorunda olduklarını okumuştu; kabilelerin arasında-

ken bu gereksiz organ sıkıntı çıkarırsa iltihaptan ölmemek için alınan bir önlemdi bu.

Tom son bir kez manzaraya baktı. Fırtına kuzeyden çekilirken yağmurun yıkadığı binalar güneş ışınları altında parlıyordu. Geniş bulvarları ve tropikal çiçekli çitleriyle, mücevher gibi parıldayan sinekkuşlarının havada bir alçalıp bir yükseldiği mutlu, temiz, *mantıklı* Vance şehri.

Kumarhanenin mermer piramidi, İl Genel Meclisi binasının sarmal yapısı, Adliye Sarayı'nın büyük hacmi... Bunlar Vance Körfezi sahnesinin başrolleriydi. Çıplak *makkata*lar ve iç çamaşırlı hâkimler, öpücük veren konsoloslar ve karınızın aynısı tipler... Bunlar, açık denizin üzerinden göz çevresini saran güneş gözlüğü camları misali şehri kaplayan bulutlardan daha sağlam olmayan katıksız fantezinin yaratıklarıydı.

Tom kafasını salladı. Yeni güneş gözlüklerinin ardından gözleri yorgunlukla bocalıyordu. İyi uyuyamamıştı. Epeyce bir kafa yorduktan sonra yanında getirmeye karar verdiği hamamböceği motelini düşünüyordu ki motelin son ziyaretçilerinin cesetlerini pansiyon odasının yağla kaplı mutfak tezgâhında bulduğu eski bir çubukla dürterek bile dışarı çıkaramamıştı.

Arabaya binen Tom, kapısını açıp dışarı sarkarak sigarasını tüttüren yol arkadaşına kaşlarını çattı.

"Ben *astande*yim" dedi Tom çöl insanlarının konuşma tarzını taklit ederek. "Yanlışların Düzelticisi."

Prentice sigarasını atıp kapıyı çarparak kapadı; bir başka sinir bozucu alışkanlığıydı bu da. "Ben de *Astande Por Mio*'yum" dedi. "Yüklerden Kurtulan." Yerel haritalarından ilkini dizlerine yaydı. Bu haliyle birilerinin ihtiyar bunak annesine benziyordu.

"O ne demek ki?" dedi Tom arabayı çalıştırırken.

"Ne dediysem o işte Brodzinski... *Bing-bong* düzenbazın bana verdiği *astande* derecesi."

"Son günlerde yüklerinden kurtulduğun kesin çünkü onları ben taşıyorum."

Tom hızlanmak ve yolun bir kısmını tüketmek istiyordu ama acemi plakalı küçük bir hatchback hemen önlerindeydi ve kırk kilometreden fazla hız yapamıyorlardı.

"Evet" dedi Prentice düşünceye dalarak. "Çok acayip olaylar. Yani, bu abuk sabuk totemlerin hiçbirine inanmıyorum ama bir şekilde kendimi... Tam nasıl anlatılır bilmiyorum ama bunlara *mecbur* hissediyorum."

"Ben de" diye düşündü Tom içinden. "Ben de." Ve yağmur yeniden başladı, silecekleri açtı.

Sonraki üç saat boyunca sessizce ilerlediler. Büyük Sıradağlar'ın aykırı tepeleri üzerinde dalgalanan 1. Rota düz ovalarda duruldu. Yolun iki tarafında da yeşilimsi donuk sıralar halinde dizilmiş yoğun şekerkamışı tarlaları vardı. Bir saat kadar sonra yağmur dindi ve ardında kamış tarlalarına çöken sis bulutları bıraktı. Ara sıra göze çarpan kazıklar üzerine inşa edilmiş ahşap kulübelerin karaltısı, insana, karşısına hayalet çıkmış gibi ölümcül bir his veriyordu.

Dar hatlı demiryolunun rayları aralıkla yolu bölüyordu ve üstlerinden şekerkamışı taşıyan vagonlarıyla gürültülü lokomotifler geçiyordu: "Böylesine tatsız bir coğrafya için çok fazla tatlılık" diye düşündü Tom. Trenler geçerken durmak zorunda kalıyordu ama önünde ya da dikiz aynasından bir karayolu treni gördüğünde kükreyerek gelen üç hatta bazen dört tırın altında kalmamak için asfalt yolda kenara çekip bekliyordu.

Tom için yolculuk hem sıkıcı hem de sinir bozucuydu; oysa Prentice kopilot olarak hiçbir şey yapmıyordu. Zaten yalnızca şehirlerarası bir anayol vardı, onun da üstündeydiler işte ve Tontine Vilayeti'ne varana kadar kamışlar diyarından geçerken binlerce kilometre, sonra ardından dağ diyarından geçerken binlerce kilometre ve sonra da çöl diyarından geçerken yine binlerce kilometre aynı yol üzerinde kalacaklardı. Tontine'e vardıklarındaysa Tom, Prentice'i bırakıp sola dönecekti.

Cip sağlam tekerlekleriyle derin çukurlardan ve demiryolu raylarından hoplaya zıplaya geçiyordu. Her ne kadar Tom ara ara heyecan verici manevralar yapma arzusu hissetse de sürekli kendine bunun uzun mesafe yolculuğu olduğunu hatırlatıyordu.

Üstelik 1. Rota'dan, daha önce ailesiyle sisli ormana gidip sonra tekrar Vance'e geri döndüklerinde de geçmişti. Kendini sürekli bunun başka bir yolculuk olduğuna ikna etmeye çalışıyordu, Prentice de başka bir geri zekâlı çocuk gibiydi. Çocuk Tom ise yol boyu sıralanmış, sürücülerin dikkatini çekip yavaşlamalarını sağlayan cafcaflı reklam panoları için rafting veya paraşütle atlama yapıyordu.

Yağmurun yıkadığı kasabalardan geçtiler. Kasabalardaki tek yaşam belirtisi, barların ve zirai ilaçlar satan camlı aydınlık binaların on altı metre önündeki yarım dairelere toplanmış sigara içen adamlardı. Karanlık, bir kuş kafesine örtülen örtü gibi aniden çökmüştü. Cipin farları önlerinde uzanan zifiri karanlığı yararken, sanki usanmaksızın boşluğun üzerine gidiyorlardı.

Arabada moai farları vardı ama buna rağmen Tom bir kere dağ kısmına, sonra da çöle geçtikten sonra geceleri yolda olmamaları gerektiğini biliyordu. O bölgelerde uçamayan devasa kuşların, hareket eden araçların farlarının saçtığı ışığa doğru kendilerini atıp intihar ederken insanlara da bir hayli zarar verdikleri konusunda uyarılmıştı.

Tom ıssız bir otelin avlusuna arabayı çektiğinde saat on buçuktu. Otelin aydınlatmalı dikdörtgen tabelası böceklerle kaplanmıştı ve Tom arabadan iner inmez gece atmosferinin rutubetli yumuşaklığıyla mayışıverdi.

Nemli lobide somurtan bir Anglo kız geçiş belgelerinin seri numaralarını kaydederken, Tom duvara sabitlenmiş tam boy aynaya baktı ve lastik kenarlı botları, kot pantolonları ve haki gömlekleriyle birbirleriyle neredeyse aynı giyinmiş olduklarını gördü. Sanki kendi karanlık tarafıydı. Hatta Tom sonradan

kendine naylon sineklikli geniş bir şapka bile edinmişti. İstenmeyen yol arkadaşıyla bir örnek olduğu gerçeğinin arkına varınca resepsiyondaki kızın yakasına yapışıp bağırarak haykırmak istedi: "Ben onun gibi değilim! Onunla geziyorum çünkü bunu yapmak zorundayım!" Ama bunun yerine kızın solgun suratına bakıp, "Buralarda bir şeyler içebileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu sadece.

Tom geri döndüğünde Prentice kendi kabinine çekilmişti bile. Ama Tom iki Galil tüfeğini kabinindeki rafa asarken yeniden belirdi: "Brodzinski" dedi, "ya sakıncası yoksa şunu..." İsteği elinde tuttuğu merhem ve çenesindeki kızarıklıklarla tamamlandı.

"Yok artık. Sana krem süreyim mi istiyorsun?" Tom elindeki viski şişesinden bir yudum aldı.

"Yani, ııı... Ya Vance'deyken Mulgrene şey yapıyordu..."

Prentice utanmış falan değildi; yalnızca ışığın etrafında dönen pervaneler gibi tereddütlüydü.

"Bunun *astande* derecelerimizle bir ilgisi var mı?" diye sordu Tom. Viski, duygularını gözü pek tartışmalara çekiyordu.

"Ah." Prentice gülümsüyordu. "Yok canım, ne alakası var? Sadece ben her yere süremiyorum hepsi bu. Yapar mısın?"

Tom bir yudum daha aldı. "Dinle beni Prentice." Sesi hafifften kaymaya başlamıştı. "Eğer bunu yapacak olsam bile lastik eldiven lazım çünkü bana bulaşsın istemem."

"Bulaşacak bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Sedef hastalığı bu Brodzinski, sadece fazla streslendiğim durumlarda böyle alevleniyor!"

Tom dikkatle şişeyi yere koydu ve tüpü aldı. Prentice, Tom merhemi sürerken hafif hafif homurdanıyordu. Nefesi ekşi ekşi kokuyordu. Tom'un dokunduğu derisi çatlaklarla hatta yarıklarla dolu gibiydi. Merhemi sürmeyi bitirince, "Hemen ellerimi yıkamam lazım" dedi.

"Tabii abi, tabii" dedi ama Tom'a teşekkür etmek ya da onun için kapıyı açmak gibi bir girişimde bulunmadı.

Tom yatağın kenarına oturup viskisinden yudumlarken, yastığın yanına bırakılmış turist broşürlerine göz gezdirdi. Broşürlere göre Prentice'le birlikte ertesi sabah Wilmington'daki Dev Şeker Kesesi'ni ziyaret edebilir, sonra da evcil yaban öküzlerine binebilecekleri Villeneuve'daki çiftliğe gidebilirlerdi.

Pantolonunun ağındaki tomar bütün gün Tom'u rahatsız etmişti. On bin dolar, nakit olarak bir hayli şişkindi. Pantolonunu çıkardı: Para, kasıklarının bir banka veznedarının parmakları gibi kokmasını sağlamıştı. Daha iyi bir saklama yeri bulmalıydı. Etrafa bakınırken Tom *Tayswengo Şarkıları*'nı gördü. Bu kitabı tamamen okumasının imkânı yoktu, daha birkaç sayfada nakavt oluyordu bile. Tom tırnak makasını çıkardı ve sonraki yirmi dakika boyunca özenle kitabın son bölümündeki sayfalarının orta kısımlarını keserek kitapta bir oyuk açtı. Son bölümün adı: "Tayswengo Şafakları: Yeni Bir Gelecek"ti.

Yeterince büyük bir boşluk oluşturabildiğinde Atalaya Intwennyfortee'nin kan parasını kitabın içine koydu ve kapağını kapadı. Özenli birkaç selobant hamlesiyle herhangi birinin kitabı alıp ilk sayfaları okusa bile küçük bir servet barındırdığını fark etmeyeceği hale getirdi.

Viski sayesinde iyice ağırlaştığı sırada kafası, para dolu bir yastık haline gelen kitabın üzerine düştü. Yatağın yanındaki masadaki cep telefonuna ve fotoğraf makinesine bakarken gözleri kapanıyordu. Sarhoş ve uykulu bir halde iki cihazı eliyle uzanarak aynı hizaya getirdi.

O gece Tom kendini Komiser Elldollopollollou'nun yanında buldu. Tugganarong polis heybetli cüssesiyle, kirli bir bebek bezi giyiyordu... Kaslı, kızıl-kahverengi kollarını Tom'a doğru uzatıyor, "Sarıl bana!" diye sesleniyordu. "Sarıl bana!"

Tom bunu emir belliyordu.

9

Wilmington'daki Dev Şeker Kesesi'ni gerçekten de ziyaret ettiler. Prentice ısrarla Tom'dan kesenin üzerindeki buruşuk kâğıda benzeyen çelik parmaklıkların kenarında kendisinin fotoğrafını çekmesini istedi.

Tom objektiften bakarken Prentice'in kafasının ardında, rafinerinin soğutucu borularından yükselen buharı gördü. Prentice ayrıca bir rafineri turu da yapmak istemişti ama Tom buna karşı çıktı. Hava şeker ve yanık kokuyordu. Akşamdan kalma Tom, Prentice'in bu teklifini ağzına tıkadı: "Eğer Tree Top Pansiyonu'na geceden önce varmak istiyorsak hemen yola çıkmamız lazım."

Gün ilerledikçe etraf da değişmeye başlıyordu. Sabit şekerkamışı sıraları sarsılıyor, aralıkları çoğalıyordu. Daha küçük ekili araziler ortaya çıkmaya başlamıştı. Yüksek temelli ahşap kulübeler yerini oluklu sacdan yapılmış yapılara bırakıyordu. 1. Rota döne döne, kıvrıla kıvrıla bir dizi zikzaklı yolla Büyük Sıradağlar'a tırmanmaya başlamıştı. Eğreltiotlarıyla kaplı, tropik sarmaşıklarla örülü yağmur ormanı sıska cipleriyle buluşmak için kıvrılıyordu.

Artık karayolu trenleri yoktu. Keskin virajlardan dönen ve yüksek arazilerde ince ince akan su kaynaklarıyla, geçici, hareket eden köprüler oluşturan kamyonlarla karşılaşıyorlardı. Bunlar haricinde trafikte görülen tek araçlar, üstü açık, arkalarında elleri tüfeklerinde, gözleri boş boş bakan ruhsuz Tugganarong mangalarının oturduğu 6x6 polis kamyonlarıydı.

Tom'un, Tommy Junior için Gandaro ruh kantarı satın almaya çalıştığı Hayden'daki bir barda bir şeyler yemek için oturdular. Yerli zanaatkârlar ve ıvır zıvır satıcıları baobap ağacı altına toplanmışlardı. Çamurlu sokaklarda ne yaban öküzü kantarları ne de çekçekler vardı. Haftalar önce para çektiği ATM'nin yanından geçerken Tom'un gözleri o ihtiyar ayyaşı aradı ama ortalarda görünmüyordu. Tabi etrafta Haydenlı birkaç çöl insanı vardı ve beton kutulara benzeyen dükkânların arasında da onlar dışında her türlü tanıma uyan Anglolar çene çalıyordu.

Barda oturmuş, yumurta, domates, ananas, peynir dilimleri ve pastırmayla dolu sandviçlerini yerken Tom etrafı süzüyordu: "Buralarda yaşayan bu kadar az Anglo olması çok enteresan. Yereller tamamen turistlere bel bağlıyorlar herhalde, turistler gidince ne yapıyorlar ki?"

Prentice nikotin parmaklarıyla perçemiyle oynuyordu. "Şimdi şöyle Brodzinski. Bu *bing-bong*lar böyle işler yapmıyorlar zaten. Onlar anca barakalarında oturur, *engwegge* çiğner, kapılarının önüne üç beş tohum atarlar. Toprak o kadar bereketli ki tohumlarla ilgilenmeleri bile gerekmiyor. Gölevezler

çıkınca da kadınlarını tarlaya çalışmaya ve ekinleri toplamaya gönderirler."

Tom yerli barmenin yanlarına gelip Prentice'e tokadı basmasını istedi içten içe. Ama barmen barın üzerindeki televizyona kilitlenmişti; televizyonda otomatik silahların patladığı ve çöl kumunun ortasında kıyıya vurmuş bir balina gibi kıvranan yan devrilmiş bir tankla ilgili bir şeyler vardı.

Ses kısıktı ama altyazılar haberin neyle ilgili olduğunu özetliyordu: "Tontine Townships'in doğusundaki yoldaki pusu 22 kişinin ölümüne sebep oldu. Asilerin suçladığı..."

"Ne derler bilirsin Brodzinski..." Prentice konuşmaya devam ediyordu. "Anglolar burayı keşfettiklerinde esas Tugganaronglar gibi etnik gruplarla karşılaşmak istemişler ama onun yerine ilk... –açık açık barmeni işaret ederek– bunlarla karşılaşmışlar."

"Neyse ne, umrumda değil" dedi Tom. Sonra barmene seslendi: "Arkadaşım bakar mısın? Biraz ısıtıcıyı açsan ya, donuyorum burada."

Yemekten aşağı yukarı bir saat sonra dik kayalıkların bulunduğu yolun tepesine ulaşmışlardı. Tom ısınmak için içtiği o tekten pişmanlık duyuyordu. Arabanın ısıtıcısını ne kadar dikkatle ayarlasa da içerisi ya fazla ısınıyor ve bedeni uyuşuyor ya da artık asfaltta iyice krater haline gelen çukurları idare edemeyecek kadar üşüyerek titriyordu.

Prentice bunların hiçbirinin farkında değildi; yolcu koltuğunda öylece oturmuş, kendi ulusal gazetesinin sayfalarını hışırdatıp duruyordu. Tom gazeteyi Hayden'da nereden bulup da aldığına akıl erdiremiyordu. Prentice, Tom'a sürekli ilgisini çeken bir spor dalıyla ilgili yorumlar okumakta ısrarcıydı: "Addenley oyun dışı kaldıktan sonra ardından gelecek sayıların önlenmesi mümkün değildi." Ta Vance'deyken bile Tom ona bu oyunla ilgili hiçbir şey bilmediğini ve üstelik oyunun zerre kadar da ilgisini çekmediğini söylemişti oysa.

Tom sürekli buğulanan ön camdan önünü görmeye ve direksiyonu kontrol etmeye çalışırken, uyuşuk yol arkadaşı da geriye doğru iyice kaykılmış ve ayaklarını torpidonun üzerine uzatmış, sanki motorlu televizyon koltuğunda keyif yapıyormuş gibiydi. Ve Prentice her ne kadar arabanın içinde de yeterince mutlu görünse de yine de belli aralıklarla sürekli Tom'a ne zaman duracaklarını soruyordu. Sonra da olası bir "mazot molası" beklentisiyle paketinden bir sigara çıkarıp, özel şoförü en sonunda –ilgisini dağıttığı ve öfkesini köpürttüğü için– kenara çekene kadar elinde döndüre döndüre oynuyordu.

En azından manzara durmaya değiyordu. Prentice sigarasını hindi gibi kabara kabara içerken Tom da sis ormanını izliyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar yolun üzerinden uzaklara doğru ilerliyor, vadilerin içine dalıyor, kıvrılıyor, sağanakların içinde büyüyüp fışkırmış yeşilin arasına süzülüyordu.

Bu manzara bütün olarak hem gösterişsiz hem de fantastikti ve bu etkiler mola verdikleri yerdeki Anglo çiftliklerinin kuru taş duvarları ve üzerinde Frizye sığırları dolanan fazla yeşil çimleriyle daha da kuvvetleniyordu. Sığırların üzerindeki çikolata ve beyaz renkli desenler çocuk çıkartmalarındaki gibi gerçeküstü ve etraftaki bu yabancı çevreyle uyumluydu.

Handrey barakaları baş döndürücü yüksek yokuşların tepelerine konumlanmıştı. Tom bunlardan bazılarının fazla büyük olduğunu ve yapısı itibarıyla insan eliyle yapılmış gibi değil de organik olduğunu tahmin ediyordu.

Vahşi yaban öküzleri ağaçların ötesinde bir araya toplanmışlar, uzun boyunlarını birbirlerine sürtüyorlardı. Bir defasında bir boğa, bir inek, üç ya da dört dana hoplaya zıplaya, toynaklarını tıkırdata tıkırdata bir anda yola, çukurlardan atlayıp cipin önüne çıkmışlardı. Tom ani fren yaparak anca durabildi, gazetesinden kafasını kaldıran Prentice ise muazzam bir kaygısızlıkla "mükemmel yaratıklar" dedi.

Tom küfretti, vites değiştirip yola devam etti.

Akşam karanlığına yakalanmadan kısa süre önce Tree Top Pansiyonu'na vardılar; Brodzinskiler daha önce tatillerinin en

mutlu üç gününü burada geçirmişlerdi. Tom ta Vance'den beri burada rahatlayacağı bir mola vermeyi bekliyordu. Havuza atlayıp duran kahverengi çıplak çocukların, turistlerin pembe çocuklarıyla karışıp kıkırdayışlarını hatırladı.

Beyaz çocukların anne babaları gözyaşı şeklindeki havuzu çevreleyen ahşap iskelede keyif yaparken, kahverengi çocukların anne babaları onlara soğuk içecekler ve bambu şişlere takılı etli atıştırmalıklar servis ediyordu.

Sis ormanının içinde Tom, Martha ve çocuklar gayet konforluydu. Bu pastoral topraklardaki etnik gerginliklerin hiçbiri orada yoktu sanki. Tommy Junior bile sanal dünyasından çıkmış ve dar mayosunu giyip kendi esmer bedeniyle bu çok ırklı havuza bodoslama atlamıştı. Çocuklar Tommy Junior'ın atlayışıyla keyifli çığlıklar atmış, büyüklerse havuz kenarından suratlarını ekşitmişlerdi.

O gece güzel kulübelerinde –Handrey barakalarının küçük versiyonlarına benzeyen– Tom ile Martha uyurken sımsıkı sarılmışlardı. Bu yeterliydi.

Handrey aileleri gitmişti. Tom, hatırladığı bazı isimleri, loş lobideki resepsiyon masasında oturan babacan suratlı ihtiyar bir Anglo'ya yani yağmur sezonu işletmecisine sordu.

"Hildegard" dedi, "sanırım ilk ismi de Harry'ydi? Kabile Konseyi adına burayı onlar işletiyor diye biliyordum".

"Kabile Konseyi!" İhtiyar adam kahkahayı bastı. "Altıma işettircen ha beni. Buranın sahibi, turist sezonunda yerel renk olsun diye *bing-bong*ları çalıştırıyor." Adam *engwegge* çiğniyordu ve Tom, adamın âdemelması üzerinde topaklanmış kıllardan gözlerini almakta güçlük çekiyordu.

Adam tükürük hokkasına tükürdü.

"O aile" dedi ağzını şapırdatarak, "onlar bira fabrikasındaki tuvaleti bile işletemezler be".

Tom kendisinin ve Prentice'in belgelerini uzatırken ihtiyar Anglo'nun eli titriyordu. Geçiş belgelerine şöyle bir bakıp sonra da kayıt belgesini Tom'a imzalatmak için çevirdi.

"Onun adına da imzalayabilirsin" dedi ihtiyar. Tom, adam bunca zamandır buralarda olduğundan acaba *astande* derecelerini de bakarak anlayabiliyor mu merak etti.

Prentice geride, üzerinde bu tuhaf işletmenin diğer ortağının, obez bir Tugganarong'un uzandığı hasır divanın yanında duruyordu. Adam düpedüz sarhoştu, lobiye gerçekdışı bir samimiyet katan ve bir başka pusu yüzünden yanmakta olan yakıt tankerlerini yakın çekimde göstermekte olan televizyonun önünde uyukluyordu.

Televizyonun yaydığı ışık dışında, tüm yapıyı aydınlatan tek ışık duvarlardan ve kulübelere giden ahşap yoldaki ağaçlardan sarkan gemici fenerleriydi. Odalardan birine topallarken, ihtiyar adam, "Jeneratör buzdolaplarına bağlı" dedi. "Güneş enerjisi de bir tek televizyonu çalıştırıyor. Eee televizyon olmazsa olmaz, di mi?"

Kalacakları bitişik kulübeleri gösterdikten sonra Tom'a doğru eğilip sordu: "Arabada hiç ateşli silah var mı?"

Tom olduğunu söyleyince işletmeci nazik bir tavır takındı. "Stephen'a söyliyim de buraya getirsin, silah dolabına kitleyelim." Kıkırdadı. "Sonuçta tüfek söz konusu olunca o da tipik bi Tugi."

Yalnız kalınca Tom doğrudan banyoya gitti ama ne sabun ne de şampuan bulabildi. Sonra, kişisel temizlik malzemelerinin olması gerektiğini hatırladığı banyo sepetinde yalnızca buruşmuş bir kâğıt olduğunu fark etti ve kâğıt "banyo gereklilikleri için, W. F. Turpin-İşletmeci" tarafından titrek ellerle imzalanmış bir senetti.

Minibar için de aynı şey söz konusuydu ama bu defa haftalar öncesinin tarihi atılmış bir sürü senet vardı. "Londra yapımı minyatür cin için borç senedi." Hepsi aynı titrek imzayla imzalanmıştı.

Tom bunun üzerine fazla düşünemeden Prentice kapıyı çaldı ve yakınmaya başladı: "Bu kadar yorucu bir günün sonunda soğuk suyla nasıl yıkanayım ki?" Bütün bunları yeterince dra-

matik bulmamış olacak ki yağmur tam o anda gürleyerek gökyüzünden boşalmaya karar vermişti. Kafalarından aşağı sular inerken Tom yol boyunca arabayı sürenin kendisi olduğunu hatırlatsa da Prentice'in cevabı hazırdı: "Bak ne diyeceğim Brodzinski, ben yeni bir çift ödünç vermesem şimdi temiz iç çamaşırın olmayacaktı."

Akşam yemeği somurtkan geçiyordu. Uzun verandada oturmuş, yaprakların ele geçirdiği boş yüzme havuzuna bakıyorlardı. İşletmeci gemici fenerlerinin loş ışığının arasından topallayarak mutfağa doğru gitti. Ardından da şişman Tugganarong Stephen "parmak yedirtecek yemekler pişirmeye" gidiyordu. Aşırı yüklü gökgürültüsünün patlama ve düşme sesleriyle kapışan yüksek sesli küfürlerle tasdiklenmiş bir açıklama.

Küçücük bir tabakta gelen başlangıç mezesi Prentice'in suratı gibi pembe ve kremsi bir dokudaydı. Tom daha kendisininkine elini bile süremeden yol arkadaşı önündeki tabağı silip süpürüp sonra da "Yemeyeceksen yiyorum ha" diyerek Tom'unkini de bitirdi.

Sonra uzun bir bekleyiş...

İki treylerli bir karayolu treni çamurlu park alanına girdi. Treylerlerin yan taraflarında karanlığın içinde antik tanrıçaların adak ikonalarıyla sırıtan, birbirinin aynısı iki Akdenizli kadın çizilmişti. Keskin bakışlı suratlarının altında, "SAĞDUYULU ANNELER HER ZAMAN SIBYLLINE PİZZA SERVİS EDER" sloganı yazıyordu.

Şoför keskin bir fıslamayla frene bastı. Motoru durdurdu ve kamyondan indi; kirli bir fanila giymiş iri ve kıllı bir adamdı. Tom adamın tipik yüz hatlarına, bayık gözlerine ve verandaya çıkarkenki tavırlarına bakarak Tugganarong kanı taşıdığını tahmin ediyordu.

Tırın dört güçlü farının da etrafı böceklerle kaplıydı ve çelik kapıya yapışmış bir yaban öküzünün çene kemiği hâlâ seğiriyordu.

"Pısss" sesiyle birlikte adam hava frenine bastı. Motoru kapattı ve araçtan indi. Hantal, kıllı bir adamdı ve üzerinde kirli bir fanila vardı. Adam sert hareketlerle verandaya çıktı ve Tom, gözüne çarpan tipik özellikler ile eğik gözlerinden adamın Tugganarong kanı taşıdığını anladı.

Adam işletmeciye seslendi: "Hey! William! Bira!" Sonra da diğer konuklardan olabildiğince uzak bir yer seçip oturdu. Birasını ve mezesini sessiz sedasız tüketti. Yaban öküzü hareketsizleşti.

Tom titriyordu, aç olduğu kadar üşüyordu da. Tom gözlerini ahşap zemindeki kan lekeli büzülmüş bandaja sabitledi. Havuzun kenarında yırtık pırtık ve küflenmiş gibi görünen bir kot pantolon, epeyce yıpranmış lastik bir sandalet ve kırık bir şnorkel vardı.

Ekranda ilgisini çeken bir haber olduğunu gören Prentice, lobiye televizyon izlemeye gitti. En sonunda işletmeci –ya da William– kollarına sığdırdığı üç büyük tabakla mutfaktan çıktı. Birini gösterişli ve ciddi bir sesle, "Tütsülenmiş devekuşu eti, Stephen'ın *özel tarifi*dir" diyerek Tom'un önüne koydu. Sonra da ikinci tabağı Prentice'in yerine koyup şoföre doğru yürüdü.

"Yolculuk zor muydu ha Bay McGowan?" dedi neşeyle.

Şoför yalnızca homurdanarak cevap verdi: "Bi' bira daha ver William." Geğirdi ve pantolonunun cebinden bir tabanca çıkarıp masanın üzerine koydu.

İnce beyaz dilimli devekuşu etleri iki iri dilimli tereyağlı ekmeğin üzerinde duruyordu. Tabağın kenar boşluklarında ince kıyılmış ananas vardı ve yıldız meyveleri parıldıyordu. İştah kaçırıcı bu manzara başlangıç mezesinin içindeki aynı pembe sosla sulandırılarak taçlandırılmıştı.

Tom kendi kendine sızlandı ve birasından büyük bir yudum aldı. William kendisine net bir tonla viski olmadığını söylemişti ama Stephen'ın Jack Daniel's şişesinden içtiği açık seçik görülüyordu.

Prentice lobiden geri döndü. "Devam ediyorlar" dedi ve devekuşu etine gömüldü.

Tom, Prentice'in neden bahsettiğini elbette bilmiyordu. Tabağındaki, ete benzer parçaları çaresizce bakıyordu. Bu yolculuk daha şimdiden onu kabız etmişti, girip çıktığı her çukurda sarsıntıyla koltuk kıçına vuruyordu. Tom bu yaz o neşeli Handrey kadınlarının servis ettiği, hindistan cevizi sütüyle yapılmış yemekleri hatırladı. Çatalıyla yemeğinden bir parça aldı ve uzun uzun çiğnemeye başladı.

Bir süre sonra Bay McGowan kalkıp masalarının yanına geldi ve şaşkın şaşkın bakıp, "Size katılsam olur mu?" dedi. Sonra da cevabı beklemeden yanlarına bir sanldalye çekip oturdu. "William!" diye seslendi yeniden. "Herkese bira çek!"

Sonra, hiçbir şey olmadı.

Üçü de cansız bir sessizlikle uzun süre öylece oturdu. Tom ve McGowan içiyor, Prentice de tabağındaki öbeği özenle tüketiyordu. Mutfakta, Stephen bir tür sinir krizi falan geçiriyordu. Tom onun hıçkırıklarını ve William'ın şefi susturmaya çalışan fısıltılı lanet okumalarını duyabiliyordu.

Tom yeterince sarhoş hissetmeye başladı lakin bundan pek de hoşnut değildi. Bira, derialtı bir serinletici gibi göbeğinin altında soğuk soğuk salınıyordu sanki. En sonunda McGowan cipi göstererek, "Sizin mi?" diye sordu.

"Evet" dedi Tom, sonra da sanki kendisinin sahip olacağı aracın çok daha iyi bir model olacağını vurgulamaya çalışarak ekledi: "ama kiralık".

"Tahmin ettim" dedi McGowan kafasını sallayarak. Başparmaklarını atletinin askısının içine soktu. "Aslında... Oralara gidiyorsanız size biraz daha geniş benzin kapasiteli bi' şey lazım. En azından bi' on litre daha fazlası, belki on beş."

"Anladığım kadarıyla" dedi Tom, "1. Rota'dan Tontine'e giden yolda belirli aralıklarla mola yerleri var..." Duraksadı, sonra ilk defa, o gereksiz soru ünlemini ekledi: "Di mi?"

McGowan yaklaşık otuz saniye boyunca Tom'a bakakaldı, sonra da kontrolsüzce patlayarak kahkahalarla gülmeye başla-

dı. "Tsıhahhahah! Ah, tabii." Kahkahalarına bir yudum birayla devam etti. "Belirli aralıklarla mola yerleri var, tabii. Ama o mola yerlerinde durabileceğinden pek emin olma dostum."

Bu konuşmadan kısa süre sonra Tom izin isteyip odasına çekildi. Kapının içindeki gemici fenerini eline aldığında, ikiz yatağın üzerindeki çarşaftan geçip Tom'un Vance'den getirdiği motele giriş yapmaya çalışan hamamböceklerini gördü. Ama Tom'un yatağın üzerinde bıraktığı Gloria Swai-Phillips'e ait kutunun üzerinde daha fazla hamamböceği toplanmıştı.

Tom elindeki gemici fenerini neredeyse düşürecekti. Sonra kendinden nefret ederek lobiye geri döndü, verandadan on altı, birbirlerinden beşer metre uzakta, park alanında sigara içen Prentice ve McGowan'ı görmezden gelerek işletmeciye gitti.

William hamamböceklerini görünce kıkırdadı. "Çocuklar odalarda hep yemek bırakıyorlar" dedi. "Ana babaları bakmıyolar ki. Çeşit çeşit insan var."

İçinde şekerli su olan bir şişe getirdi ve yatağın yanından kapının dışına kadar şekerli su serpti.

"Kapını açık bırak, az sonra giderler" dedi, sonra da ekledi: "Hadi iyi uykular."

Tom tabii ki iyi uyuyamadı.

Tuhaf rüya sahnesinde bir kadın vardı, Martha, Gloria, ikisi de. Odanın köşesinde oturuyor ve hasır koltuğun kalçasına batmasından şikâyet ediyordu. Derisindeki çatlaklar derinleşmişti, beyaz göbeğinde kırmızı tırnak izleri vardı. Gloria'nın Tom'a verdiği paketi iki eliyle tutup bacaklarına vuruyordu. "Dava başlıyor" diye sesleniyordu, "duruşmayı ben yönetiyorum ve ben seçiyorum, Tom, ben seçiyorum..."

Hasır sandalyesinin altındaki ahşap yerler kanla doluyordu, kan sandalyenin boşluklarından muson sağanakları gibi akıyordu.

Bu kâbusla uyandı, işemek için banyoya gitti ve geri dönüp yattığında bir başka kâbusun içinde buldu kendini.

Yatakta sigara içerek uzanıyordu; daha doğrusu derisi kâğıt gibi altın renkli katmanlardan yapılmıştı. Nefes verirken çıkardığı dumanla ağzı fena halde yanıyordu.

"Ateşin var" diyordu Atalaya. "Öyle yat, yüzünü yıkayayım."

Ona doğru eğiliyor, göğüslerini yüzüne bastırıyordu.

"Ya-yapma" diye uyarmaya çalışıyordu Tom onu ama çok geçti... Atalaya acıyla geri çekiliyor ve ondan uzaklaşıyordu.

"Neden bööle bişi yaptın?" diye bağırıyordu.

Tom'un ağzı hâlâ feci halde yanıyor, biraz daha duman çıkarıyordu...

Ve sıçrayarak bir kez daha uyandı. Sırtüstü yatmıştı. Penceredeki panjurların arasından ışık süzülüyordu ve ışığın içinde kendi yoğunlaşan nefesinin dumanını görebiliyordu.

Tom verandaya çıktığında Prentice çoktan yağlı kahvaltısına başlamıştı bile. "Kahvaltı tabağım resmen kalp krizi sebebi" dedi arkadaşça bir tonla. "Akşamdan kalmalık için en iyi çözüm." Tom'a yumurtanın sarısı bulaşmış çatalıyla karşısına oturmasını işaret etti.

McGowan ya da kamyonu ortalıkta görünmüyordu. Kendi ciplerinin tepesineyse bir sürü tavuk tünemişti ve dışkıları ön camı kaplıyordu. Tom ümitsizce camı temizleme işinin de kendisine kalacağını biliyordu.

İsterik Şef Stephen, Tom'un önüne bir tabak koyup sordu: "Kahve?"

Tom oturdu ama yemeklerin kokusundan, büyük boy yumurtaların, kalın dilimli pastırmaların, yağlanmış katran gibi parlayan domuz sosisi parçalarının görüntüsünden midesi bulanmıştı.

Prentice boğazını temizledi. "Iı-ııh. Söylemekten nefret ediyorum ama..." Göğüs cebinden sigara paketini çıkardı. "Kahvaltının üzerine tüttürmek gibisi yok."

Tom banyodaki komodine doğru eğildi. Karnını ovaladı, mucizevi bir boşaltım aktivitesi için farklı yollar deniyordu ama başarılı olamadı. Beynini ayık tutmak için içtiği bardak

bardak Nescafe onu daha da sinirli bir hale sokmuştu. Bugün gerçekten de korkunç şeyler yapabileceğini düşündü: Mesela Galillerden birinin şarjörünü uzun, şeytani görünümlü mermilerle doldurmak, Prentice'in kottan bacağına nişan almak ve ateş etmek gibi.

Bön bön parçalanmış bacağına bakan Prentice, "Baksana, niye böyle şeytanca bir şey yaptın ha?" diye sorardı herhalde.

Tom gülmemeye çalışarak bir tutam tuvalet kâğıdı kopardı ve ağrılı derisini sildi.

Tom ne William'ı ne de Stephen'ı bulabiliyordu ama yeşil kılıflarındaki tüfekler arabanın içindeki askılara asılmış, ön camdaki tavuk pisliği de temizlenmişti. Tom resepsiyonda gördüğü tarifeye göre ödeme yapmaya yetecek kadar nakit para hazırladı. Tom ve Prentice'in artık bir hesap yapmasının zamanı gelmişti. Şimdiye kadar her şeyi Tom ya kredi kartından ya da nakit ödüyordu. Prentice bir kez bile para ödemeyi teklif etmemişti ama nedense Tom sormaya çekiniyordu.

Seslendi: "William? Stephen?"

Verandanın arkasında muhabbet kuşları ötüşüyordu ama locaya meşum bir sessizlik hâkimdi. Televizyon bile kapalıydı. Tom işletmecinin meniyle nemlenmiş bir yatakta yattığını gözünde canlandırdı. William'ın fare gibi kaşları Tugganarong dostunun göğüsleri arasına dalmış halde. Tom sessizce lobiden çıkıp park alanına giden ahşap merdivenlerden indi. Geri alınamaz bir şekilde mekânı terk ettiğinin farkındaydı ve son kez kulübesine gidip kontrol etme dürtüsü hissediyordu. Prentice çoktan cipin içine kurulmuş onu bekliyordu. Yine yolcu koltuğuna yan oturmuş, parlak güneş ışığı altında kapıdan sarkarak sigarasını içiyordu.

Bütün gün yalnızca benzin ve McGowan'ın önerdiği ekstra benzin bidonunu almak için durdular.

Yol volkanik labirentlerin arasından ilmek ilmek ilerlerken manzara da giderek artıyordu. Sis ormanları köpürüyor, uzun, yosunlu sarmaşıklar arabanın ön camını okşarken alacalı tünellere girip çıkıyorlardı.

Yollarda neredeyse hiç motorlu taşıt trafiği yoktu ama zaman zaman kimi Handrey ailelerle, yüklendikleri ekinleri ağır ağır ilerleyerek taşıyan kadınlar, öküzlerini otlatan adamlar ve birbirleriyle elim sende oynayan çıplak çocuklarla karşılaşıyorlardı.

Bu kahverengi insanlar, kenara çekilip yol verdiğinde Tom da arabanın camını açıp eliyle onları selamlıyor, bu neşeli dağ insanlarıyla karşılaştığı için –geçici de olsa– mutlu oluyordu.

Prentice yerinden kıpırdamıyordu. Gözleri önünde, suratını nefretle buruşturarak öylece oturuyor ve Tom tekrar hızlandığında sayıp sövmeye başlıyordu: "Hay lanet olası tembel *bing-bong*lar. Liberaller bunların Tanrı'ya daha yakın olduğunu söylüyorlar ama resmen maymunlarla el ele yaşıyor bunlar. Bak söylüyorum Brodzinski, yine de çöl kabileleri daha kötü, lanet olası çıplak vahşiler. Bir tek bu Tugganaronglar işe yarıyorlar, o da işte adamakıllı bir kolonyal güçle karşılaştıkları için. Eğitilmişler, efendilerine hizmetkâr olmayı öğrenmişler. Tugganaronglara yaptırdığımız işler olmasa Anglolar şimdiye çoktaan nalları dikmişti."

Tom artık Prentice'in lafını kesmemeyi öğrenmişti: Prentice'in savunduğu şeyin tersini savunmak sadece tartışmayı uzatmaya ve onu daha çok konuşturmaya yarıyordu.

"Güneyde bir Tugganarong'um var... Yani, tabii arkadaşım da sayılmaz ama yine de Jonas'a saygı duyuyorum..."

Prentice gevezelik ederken açıklık bir alana vardılar; burada iki manga dolusu paramiliter polis, öğle güneşinin altında kırmızı kayaların üzerinde oyalanıyorlardı. Bazısı portatif ocaklarda çay yapıyor, bazısı üniformalarını çıkarmış akıntının sularında serinliyordu. Bir grup, tripod üzerine kurulmuş geniş kalibreli makineli tüfeğin başına toplanmıştı. Cip yanlarından geçerken yere yüzükoyun uzanmış Anglo memurlardan biri silahının ağzıyla onları takip etti.

Bu Prentice'i bir müddet susturmuştu. Tom, Prentice'in yakınlığı –rezil, tiksindirici varlığından– yüzünden eziyet çekse

de kendini tamamen yalnız hissediyordu. Tıpkı evli bir çift gibi, Prentice tüm yolculuk boyunca Tom'un sinirlerini bozuyordu: tırnak makası ve şampuanını ödünç alıyor, sürekli bir şeyleri taşımasını istiyordu. Ve tam bir karı koca ilişkisi gibi, Tom'un kendi duyguları söz konusu olduğunda adam Tom'u kendisiyle baş başa bırakıyordu.

Coğrafya değişiyordu. Ağaç örtüsü seyrekleşmeye başlamıştı, yolun düğümü çözülüyor, volkanik oluşumlar yoğun çimlerin arasında geri çekiliyordu. Yukarıda bulut kümeleri yoğunlaşıyor, sonra da dağılarak berrak gökyüzü tuvalinde saçaklı fırça darbeleri bırakıyordu. Isı giderek artıyordu. Sonra, belli ama kesinlikle önceden tahmin edilmeyen bir noktada cip Büyük Sıradağlar'ın ana ucuna geldi ve yeni, eski bir dünyaya doğru inmeye başladılar.

"Burası" diye bağırdı Prentice, "işte burası *gerçek* oralar, evet. Ah ulan. İşte oralar..."

Tom, her ne kadar kendisi de önlerinde açılan bu manzara karşısında şaşkına dönmüş olsa da dişlerini sıktı: olabildiğine geniş, uçsuz bucaksız ve eski görünümlü topraklar; sanki deniz geri çekilince açığa çıkmış bir balina gibi yumuşak hareketli ve pürüzsüz bej kayalardan oluşan bir coğrafya...

Kupkuru sarı otlar ile uzun ve incecik okaliptüs ağaçlarından oluşan yerlerdi buralar. Ağaçların çıplak, kavruk gövdeleri, parlak güneş altında elli, altmış fitlik gölgeler oluşturuyordu. Ağaçların araları o kadar boşlukluydu ki özel bir ekim tarzı olduğunu düşünebilirdiniz. Tom kilometrelerce uzanan yolun iki tarafına da bakıp ormancıların yerleşim yerlerini aradı.

Asfalt önce taşlanmaya başladı, giderek seyrekleşti ve en sonunda da tamamen yok oldu. 1. Rota artık oldukça oyuklu, kırmızı topraktan ibaret bir yoldu. Çukurlara girip çıkarken tekerlekler çamurla doluyordu. Tom kaymayı engellemek için vites büyüttü ve hızla devam ettiler.

Hafif sisin ardından o gün ilk defa yolda kocaman bir tabelayla karşılaştılar. Tabelada gittikleri yolun istikameti listelen-

mişti; TONTINE BÖLGESİ, KELLIPPI BOKSİT MADENLERİ, AMHERST, TRANGADEN... Yazılara bakınca gayet sıradan bir yol gibi görünüyordu ama mesafeler inanılmazdı: 2134 KM, 2578 KM, 5067 KM, 5789 KM. Tom bunun üzerine bir de Trangaden'den çöl kabilelerine kadar olan bin kilometreyi de ekleyince dünyanın çevresinde tam tur atmış kadar olacaktı neredeyse.

Onları ilk Prentice gördü: "Kenara çek!"

Tom, Prentice'in işaret ettiği yere doğru eğildi; dört yüz metre kadar ötede çalılıkların arasında devasa kuşlar toplanmıştı. Tom onların parıl parıl parlayan tüylerini ve onlara doğru meraklı hareketlerle ilerleyen bacaklarını görebiliyordu. Yüzden fazla moai olmalıydı ve bu kadar açık arazide bile Tom kuşların korkutucu pürüzlü sesleriyle şakırdadıklarını duyabiliyordu.

"Böyle açık bir alanda bu kadar çok kuşa yakalanmak istemeyiz abi" dedi Prentice. "Biliyosun aşırı saldırganlar. Güneye doğru..."

Lafı açık camdan girip doğrudan ağzına girmeye çalışırken suratına çarpan bir sürü karasinek tarafından kesilmişti. Tom gülecek gibi oldu ama saniyeler içinde tüm araba vızıldayan siyah yaratıklar tarafından sarıldı ve onları kovmaya çalışan iki adamın hareketleriyle sarsılmaya başladı.

"Ah, tabii" diye isyan etti Prentice. "Oralar dedikleri yer gerçekten burası işte, Allahın belası, sinekler... ve... ve bunlar hep kimin suçu biliyo musun?"

"Kimin?"

"*Bing-bong*ların tabii. Lanet olası *bing-bong*ların."

Tom gaza basıp sürebildiği kadar hızlı sürmeye başladı. Camlar ağzına kadar açık olunca hava basıncıyla sineklerin çoğu dağıldı ama hâlâ hatırı sayılır bir miktarı içeride kalmayı başarmıştı. Prentice şapkasını geçirip sineklik tülünü indirdi ve Viktoryen misyoner imajını tamamlamış oldu. Tom kendi sinekliğini indirmeye çalışınca tülün yolu göremeyeceği kadar

koyu olduğunu fark etti. Ağzını kapatıp burun deliklerindeki ve göz çevresindeki kıpırdanmaya katlanmaya çalışarak arabayı sürmeye devam etti.

Sonraki üç yüz küsur kilometre boyunca yüzlerini ısıran bir sürü sineğin acısıyla çukurlu yollardan öylece ilerlediler. En sonunda Bimple Kaplıcaları diye bir yer göründü ve Tom bir şeyler yemek için durmayı önerdi.

"Arkadaşınızın söylediği şey doğru" dedi Bay Courtney pörtlek gözlerinden sinekleri yavaş yavaş elini sallayarak kovarken, "sinekler hakkında yani. Gerçekten de *bing-bong*ların suçuydu bu. Üstelik hâlâ öyle".

"Nasıl?" Tom da elini sallayarak sinekleri kovuyordu ama aynı zamanda acı içindeydi. Bu adam gibi sineklere bu denli alışıp doğal bir şeymiş gibi davranması için acaba kaç kez daha ısırılması gerekiyordu?

Bay Courtney içinde yattığı çamur birikintisinin içinden bir avuç çamur alıp güneşte kızarmış geniş kaşlarına sürdü. "Biliyonuz bu *bing-bong*lar ilkel mızraklarıylan tek tük devekuşu, bi de tosbağa öldürebiliyolar di mi? İşte soora biz geldik de tüfenk getirdik, di mi? İşte bu *bing-bong*lar zaten tasasız, yarınını düşünmez insanlar. Tek düşündükleri 'et'. Tüfenkler gelince bunlar sürekli öldürmeye başladı. Seksen yıldır falan burlardayız. Moailerin çoğunu avladılar, tosbağaları silip süpürdüler, yaban öküzlerini bitirdiler, lanet şeyler vahşi develerle yılkı atlarını da tabii. Eee şimdi bu *bing-bong*lar etleri saklayıp düzgün kullanmıyo, lanet köpekleri bile güzel et yiyo. Tüm o lanet etler de ortalığa saçılıyo, sonra da sinekler üşüşüyo işte."

Courtney bütün bedeniyle kayıp çamurun altına girdi, yalnızca suratının üst kısmı çamurun dışında kaldı, dişlek ağzı da çamurdan nasibi aldı.

Bayan Courtney –kocasından daha da iriydi– kabaca homurdandı, piknik sandalyesinde şöyle bir doğrulup kocasını onayladı: "Lanet *bing-bong*lar..."

"Lanet" dedi Tom da içinden. "Lanet, lanet, lanet."

Courtneyler çoktan kaplıcalara yerleşmişlerdi. Karavanları park alanındaki tek araçtı ve yan taraflardaki paslanmış kurşun deliklerine rağmen karavanın renkli çizgili üst kısmı, önündeki piknik sandalyeleri ve masası, küçük kamplarına bir gey tatili havası katmıştı. Bayan Courtney de halüsinatif Van Gogh ayçiçekleriyle kaplı kıyafetinin içinde misafirlerine çay ikram etmekte ısrarcıydı.

Suyu ısıtıcıdan bardaklara döküp içine sallama çayları atarken, "Ordaki şişko şıllık size yemek yaparsa şanslısınız demektir" dedi. "O aptal inek kendi gölgesinden bile korkuyor."

Tom'a göre kadının kurduğu bu cümleler inanılmaz derecede saçmaydı çünkü Bayan Courtney'in kendisi zaten dünya üzerindeki tüm ineklerden daha şişmandı.

Yaralı sakızağaçlarındaki yarıklar ve kaplıcaların kükürtlü dumanlar saçarak fokurdaması biraz korkutucu bir atmosfer yaratıyordu. Oluklu sacdan yapılmış motel de eskimiş sütunlar üzerinde duran köhne verandasıyla atmosfere katkıda bulunuyordu.

Bayan Courtney'in teorisini test etmek için Tom sineklikli kapının çengelini açıp motelden içeri girdi. Turuncu saçlı ve çizgi film makyajlı, ince dudaklarının kenarlarını mor kalemle çizmiş, tombul bir kız yüksek bir taburede oturmuş elindeki magazin dergisini karıştırıyordu.

Tom şaşırmıştı: Kapıdan tezgâha kadar uzanan dar yol dışında bütün oda parmaklıklar ardında kalıyordu... Sağlam çelikten parmaklıklar yerden tavana kadar uzanıyordu. Tezgâhın önünde alışveriş için para alınıp verilebilecek kadar küçük bir bölme vardı. Arkadaki ahşap raflarda bir sürü şeker, çikolata, kutu kutu içecek, fasulye gibi konserveler ve Bimple Kaplıcaları kartpostalları vardı. Kızın arkasındaki duvarda bir otomatik tüfek asılıydı.

Tom sessizce bekledi; kız da öyle. Tom önce buzlu pencere camına, sonra yere, botlarındaki tokalar üzerinde kümelenmiş, kirli yapışkan bir maddeye dönüşmüş sineklere baktı.

Kız son derece kasıtlı bir tavırla önce işaretparmağını sonra da başparmağını yaladı. Hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyordu. Sayfayı çevirdi.

"Doluyuz" dedi dalgın bir tonla. "Ve hamburgerden başka servisimiz yok... Lanet *bing-bong*lar son konvoyumuzu vurdular."

* * *

Prentice nihayet Tom'un kaplıcanın karşısından ısmarladığı hamburgerleri getirmişti. Tom kaplıcaları haritada mola yeri sembolüyle birlikte ilk gördüğünde aklına canlandırıcı temiz sıcak su havuzları gelmişti. Ama gerçekte hayalet sakızağaçlarıyla çevrili kokuşmuş çamur banyoları vardı. Bu obez Anglolarda görünürdeki tek müşteriydi ve emekli olup güneyden buraları keşfe gelmişlerdi.

En azından bu pis koku, sinekleri de uzaklaştırmaya yarıyordu. Tom girdiği bataklıktan çıkmaya çalıştı. Bedeni ve uzuvları tamamen bu pürüzsüz kahverengi çamurla kaplanmıştı.

"Lanet bir *bing-bong*a benzedin ha" diyerek güldü Bayan Courtney, Prentice de ağzındaki hamburgerle birlikte kişnedi.

Tom dışarıdaki açık duşta yıkanıp geri döndüğünde Prentice kendi yemeğini bitirmiş, yavaş yavaş kıyafetlerini çıkarıyordu. Belinde –Tom'un kendi havlusu olduğunu gördüğü– bir havlu sarılıydı.

Prentice pantolonunu çıkarırken tuhaf bir debelenme hali içindeydi. Kasıklarını saklamak için iyice eğilmişti. Tom suratını ekşitti. Ama bu kadar örtbas çabasına rağmen mayosunu giydiği sırada havlu açıldı ve pembe ve kılsız testis torbası ortaya çıkıverdi.

Tom *makkata*nın açtığı yaranın sızısını hissetti. Ama yine de Prentice arkasını dönene kadar bu sızıyı neyin kışkırttığını anlamamıştı: Prentice'in kasıklarında hiç yara izi yoktu.

Çamur banyosuna vardığında Prentice eğilerek ve kafasını da içeri sokacak şekilde çamurun içine atladı. Nefes almak için kafasını çıkarınca parmaklarıyla gözlerindeki çamuru sildi ve Tom'a döndü: "Baksana Brodzinski. Şu an acayip komik görünüyorumdur kesin... Rica etsem bi' resim çeker misin? Karım bunu görmek ister."

Hamburger yenebilecek durumda değildi; etin kenarları yanmış, ortası pişmemişti; bayat ekmek her ısırışta parçalanıp Courtney'in piknik masasının altındaki kuru toprağa, susamlar da Tom'un kucağına dökülüyordu. Afişlerdeki reklamlarda yazanları hatırladı: "Masayı kurduk ve sofrayı hazırladık... Nerede kaldınız?"

Çocuk tacizcisi sıcak su kaynağının içinde yuvarlanıyor, eliyle çamuru ensesine ve boynuna sürüyordu.

"İyi gelir" dedi Bay Courtney. "Lanet egzamaya ve ona benzer şeylere çok iyi geliyor bu. Buralarda kalan tek doğru düzgün yerler bu kaynaklar zaten. Lanet *bing-bong*lar buradan Tontine'e kadar her yeri mahvettiler."

"Nasıl mahvettiler?" diye sordu Tom.

"Nasıl olcak..." Courtney bir avuç çamur daha aldı ve kafasının arkasına sürdü. "Bütün ağaçları yok ettiler. Bir tane uzun zincir alıyolar, iki traktörün arasına geriyolar, sonra da ağaçların üzerine sürüyolar. Ağacın gövdesi zaten o kadar zarar görünce bi'kaç sağanaklı fırtınada devriliveriyo. Ama bu da araziyi o kara kalplerini tatmin etcek kadar çölleştirmeye yetmezse bi de üstüne toprağı tuzluyolar. Bütün bu topraklar *bing-bong*lar buralara kadar tuzlamadan önce acayip verimliydi. Önce avlanırken her şeyi mahvettiler, şimdi de bitki örtüsünü mahvediyolar işte."

"Ama neden?" diye araya girdi Tom.

Ama Courtney devam ediyordu. "En hastalıklı olan şey de ne biliyo musun?"

"Ne?"

"Güneydeki bu hasta ruhlu liberaller *bing-bong*lara bunu yapmaları için *ödenek* veriyolar, ya."

"Veriyolar ya, lanet olsun onlara" diye sızlandı Bayan Courtney de. Karavanın kapısını açmıştı ve her nasılsa yerlilerin korkunç katliamından kurtulabilmiş bir devekuşu gibi karavandan çıkıp etrafta dolanmaya başladı.

Bimple Kaplıcaları'ndan çıktıktan yaklaşık bir saat sonra etraf yine değişmeye başlamıştı ve bu değişim Bay Courtney'in analizini olmasa da tarifini doğrular nitelikteydi.

Sakızağaçları arasındaki boşluklar giderek açılıyor ve kupkuru çalılıklar da giderek seyreliyordu. Etrafa devrilmiş ağaç gövdeleri ve kemik rengi dallar saçılmıştı. Ayakta duran ağaçların diplerinde öbeklenmiş kızgın güneşle parıldayan tuzlar, küçük cipin altında ufalanıyordu.

Sinekler çok acımasızdı. Tom çaresizce Prentice'e arabada sigara içebileceğini, hatta ara ara dumanını yüzüne doğru üflemesini söyledi. Prentice tabii ki neşeyle uyguladı bu isteği. Sigaranın kokusu Tom'a inanılmaz derecede cazip geliyordu, sanki yol arkadaşının parmakları arasında dumanı tütmekte olan bir fileto vardı. Bu korkutucu açlığına karşı koymak için konuşmaya başladı: "Yerlilerin arazileri çölleştirmeleri için ödeme aldıkları saçmalığına inanmıyorsun değil mi?"

"Tabii ki inanıyorum yahu çünkü kesinlikle doğru bu."

"Ama..." Can çekişen bitki örtüsüne doğru elini salladı. "Tüm bunları Angloların çiftlikleri yapmadı mı?"

"İnsanlar öyle düşünsün istiyorlar işte." Prentice kendinden emin bir şekilde kollarını bağladı. "Ama işin doğrusu *bingbong*ların o çok sevdikleri çöllerini çoğaltmak *istiyorlar*. Temizledikleri her hektar için bin dolar veriyorlarmış, karımın kuzeni öyle diyor. Bazıları tüm tarım arazileri yok olana kadar huzura ermeyecek. Kuzeydeki bambu arazileri, hatta Amherst'in çevresindeki tarlalar ve otlaklar... Hepsi gidecek. Lanet olsun bunlara."

Lanet olsun bunlara, lanet olsun şunlara, her şeye lanet olsun... Neden bütün ulusun en sevdiği argo bu mu acaba, diye merak etti Tom kendi kendine. Bu kadar lanet okunduğuna

göre gerçekten ortada lanetli bir şey olsa gerekti. Sinekli zihninde içten içe bir melodiye dönüştü bu lanetler. "Lanet olsun bunlara, lanet olsun şunlara, bahn-bahn-bahn-bahn-boosh..." Kilometreler boyunca mırıldanarak bunu söyledi durdu.

Tom'un zihni o kadar boştu ki yolun kenarındaki, üzerinde kurşun delikleri olan, camları parçalanmış ve lastikleri sökülmüş, yanmış araçları neredeyse fark etmeyecekti. Bu manzaradan kısa süre sonra havada helikopterler dönüp durmaya başladı. Bu sıcak havada acemice uçan kanatlı hamamböcekleri gibi görünüyorlardı.

Ve sonra Tom sıranın en ucunu gördü.

Avları araçların arkasından sarkan yerli avcılarla dolu karavanlar, sedan arabalar, çok treylerli karayolu trenleri, pikaplar ve arazi araçları arka arkaya dizilmişti.

Sıra, yolun bir tarafında daha çok uzuyordu, Tom da yan taraftaki boşluktan biraz ilerledi. Bir iki kilometre boyunca sıranın bitmediği görülüyordu. Arabayı durdurup Prentice'e döndü: "Bir sonraki mola yerine ne kadar var?"

Prentice haritayı inceleyip cevap verdi: "Beş kilometre falan."

Tom camdan, eski bir Ford pikapın arkasında oturan yerliye selam verdi. "Neyin sırası bu?"

Adam *engwegge*den kızarmış gözlerini Tom'a çevirdi. "Benzin" dedi. "Sonra da yol kapalı. Bin kilometre içindeki tek gaz istasyonu bura. Bir sürü yol kapalı."

Kendi kendine güldü ve *engwegge*li kahverengi salyasını tozlu yola tükürdü.

10

Motel mavimsi gri beton bloklardan oluşuyordu ve çatısı oluklu sacdan yapılmıştı. Zeki atlar tarafından yapılmış dev bir tuvalete benziyordu. Ahır kapısına benzeyen kapıların her birinin üzerinde jetonlu kilitler vardı, "konuklar" anahtarlarına ulaşmak için yirmişer dolar vermek zorundaydı. Görünürde hiç çalışan yok gibiydi.

Tom, Prentice'i sıra ilerlediği takdirde mutlaka arabayı ilerletmesi talimatı vererek arabada bırakmıştı. "*Astande* derecen izin veriyor mu vermiyor mu anlamam, arabayı ilerlet." Şimdi de bir sürü arabanın arasından gerekli olan nakdi almak için cipe geri dönüyordu.

Sürücülerin çoğu Tom önlerinden ya da yanlarından geçmeye çalışırken onu umursamıyordu bile. Kavrulan arabalarında oturmuş –hem Anglolar hem Tugganaronglar hem de yerliler– radyolarından Prentice'in de takıntılı olduğu o bitmez tükenmez spor liginden bir maç anlatımını dinliyorlardı.

Tom, araçların aralarında ilerlerken duyduğu radyo seslerinden maçın Başkent Oval'da ve ulusal takım ile Prentice'in memleketi arasında oynandığını anlayabilmişti. Anlatıcılar klasik tırı vırı laflar ediyorlardı ama Tom'un –büyük bir zevkle– anladığı kadarıyla Prentice'in takımı oldukça gerideydi.

Tom en sonunda cipe ulaşabildiğinde Prentice'in suratındaki somurtkan ifadeyi de açıklıyordu bu. Avcundaki kırk dolarlık bozuk parayı Prentice'e uzattı.

"Motele gidip kayıt yaptırsana" dedi emir verirmiş gibi bir ses tonuyla. "En azından o kadarını yapabilirsin herhalde?"

Prentice sigarasını arabanın küllüğünde gereksiz bir şiddetle söndürdü. "Bir şey taşımak zorunda değilsem olur Brodzinski."

"Hiçbir şey mi taşıyamıyorsun?"

"Hiçbir şey." Prentice yüzüne yumuşak bir ifade takınmaya çalıştı ama çok yapmacık görünüyordu. "Bak, biliyosun bu *bing-bong* saçmalıklarına inanmıyorum ama ne bileyim, bir şekilde onlara uymaya *zorlandığımı* hissediyorum. Ve..." Koltuğunda arkaya doğru döndü ve ilaçların olduğu kutulara baktı. "Bu malzemeleri Tontine'e götürmezsem işler benim için çok kötüye gidebilirdi."

Bu Prentice'in dolaysız olarak işlediği suçtan bahsettiği ilk andı. Tom bir kez daha adamı tam olarak ne yaptığını söylemeye zorlamak istedi. Gözünün önüne çölün ortasında bir yaz idamı sahnesi geldi: Prentice kendi kazdığı sığ bir mezarın yanında diz çökmüş duruyor. Yüzünde pişmanlık ifadesi var: "Elveda abi" diyor. "Sana bir rahatsızlık verdiysem özür dilerim..."

"Her neyse" dedi Tom o ana geri dönerek. "Ben burada beklerim. Eğer benzin alamazsak işler ikimiz için de kötüye gidecek."

Güneş kabarmış, koyulaşmış ve olgun hacmi ufukta ezilmeye başlamıştı. Gün ışığında bir hayli sevimsiz görünen etraf hızla dokunaklı gölgelere bürünüyordu: Gece, uzaktaki ovaları koyu mora boyayana ve yıldızlar gökyüzünden sarkmaya başlayana kadar pembemsi kırmızı, menekşe rengi, gümüşe çalan gri tonlar hâkimdi etrafa.

Benzin sırası neredeyse hiç ilerlemiyordu.

Prentice'in maçı uzun süre önce gece için ara vermişti ve radyo istasyonu da çok geçmeden yayınını durdurmuştu. Tom düğmeyi çevirdi ama başka frekans bulamadı. Öylece, hiç konuşmadan duruyorlardı. Tom düşünüyordu; acaba her şey Swai-Phillips'in anlattığı gibi mi gidecekti? Tüfekler, pişirme kapları ve para teslim edildikten sonra Vance'deki bu saçma hukuki süreç de son bulacak mıydı? Öyleyse belki Şükran Günü'nde evde, Milford'da olabilirdi. Pilgrimler,* kalıplı mumlar, siyah şapkalarından erimeye başlayarak yemek odasındaki büfenin üzerinde yanacaklardı.

"Bak" dedi Tom en sonunda. "Biraz uyumam lazım. Arabayı yolun dışına bir kenara çekeceğim, sonra da değerli eşyalarımızı alır otele gideriz. Benzini de yarın sabah alırız."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin abi?"

Tom, Prentice'in yüzündeki o saçma ukala ifadeyi ve boyalı saçından sarkan şapşal perçemini göremediği için memnundu. Anahtarı çevirdi ve 1. Rota'dan çıktı. Farları kapattı ve çölde birkaç yüz metre ilerlediler. Sonra tüfekleri, cephaneleri,

* Pilgrimler veya Pilgrim Atalar, Plymouth Kolonisi'nin (aynı zamanda New England bölgesinin) ilk yerleşimcileri için kullanılan bir tabirdir. Doğu Midlands'te yaşanan geçici bir siyasi gerilim esnasında Britanya'yı terk ederek bugün Massachusetts Plymouth olarak bilinen yere gelmiş ve 1620'de ilk kolonilerini kurmuşlardır. Bu koloni, 1607'de Virginia Jamestown kolonisinden sonra Yeni Dünya'daki ikinci başarılı İngiliz yerleşimi olmuştur. Şükran Günü olarak bilinen ve geçmişi 1621'lere uzanan bu günü Amerika'da ilk kez Pilgrimler kutlamıştır. (y.h.n.)

Prentice'in ribavirin ve amoxycillin kutularını zar zor yüklenip mola yerinin ışıklarına doğru Prentice'i takip etti.

Motel'in on altı metre önünde durdular, Prentice sigara içerken Tom onun suratına merhem sürdü.

"Kaplıca hakikaten de temizlemiş gibi görünüyor" dedi. Sonra kendi ilgili tavrından nefret ederek devam etti: "Orda kalsan olurmuş."

Prentice homurdandı.

İkisi de aç ve yorgundu. Motel'de sıcak yemek yoktu, benzin istasyonundan kıymalı börek buldular: Böreğin içindeki kıyma patatesle birlikte ezilmiş ve iğrenç bir püre kıvamına getirilmişti. Prentice bile bitiremedi.

Üstelik egzoz dumanı ve benzin kokusu her yeri kaplamıştı ve ağır silahlı paramiliter polisler kirli havaya bir de gerginlik katan kontrol noktaları oluşturmuşlardı.

"Ben yatmaya gidiyorum" dedi Tom ve merhemi Prentice'e uzattı.

Birkaç dakika daha maço muhabbeti devam etti, sonra Tom kendini, neon ışıklı kiralık odasında, böcekleri kendine doğru çekip intihara sürükleyen mavi ışıktan gelen cızırtılarla baş başa buldu.

Tom sessiz karanlığın ortasına uyandı. Havalandırmanın vızıltısını ve damlattığı suyun sesini duyabiliyordu; jeneratör homurdandı, bir helikopter geçti. Von Sasserleri okurken uyuyakalmıştı ve kalın ciltli kitap seviştikten sonra sevgilisinin göğsünde uyuyakalmış gibi göğsüne bastırıyordu. Gördüğü rüyanın sahneleri gözünün önüne geldi. Uyumadan önce *engwegge* ayiniyle ilgili kısmı okuyordu: Kadınların kuru yaprakları çiğneyip sonra da ağızlarından erkeklerin ağızlarına geçirişlerini. Rüyasında da Gloria aynı şeyi ona yapıyor, diliyle acı topağı Tom'un ağzına bastırıyordu.

Tom başucundaki ipi bulup çekti. Lamba titreyerek yandı, beton duvarları ve köşeye yaslanmış tüfekleri aydınlattı. Gloria'nın sureti böcek öldürücüye doğru uçtu, sonra cızırdadı

ve sahneden çekildi. Tom masanın üzerindeki maden suyuna uzanıp bir dikişte, o ılık ve acımsı tadına vararak içti. Canı sigara istedi; uzun zamandır hiç hissetmediği bir şekilde derinden, sanki iç organları talep ediyormuşcasına nikotin ihtiyacı hissetti. Şehvet duyar gibi sigara istiyordu canı.

Dışarıda kontrol noktası tepelerindeki direklerde ark lambaları yanıyordu. Uzun benzin kuyruğu yok olmuştu ve Tom'un görebildiği kadarıyla sadece 1. Rota'nın alçak, çelik direklerine yanaşmış polis kamyonetleri vardı.

Benzinliğe gitti. Camlı tezgâhın ardındaki kasada bir eleman oturmuş kutu kola içiyordu. Benzin istasyonu o kadar uluslararası bir sıradanlığa sahipti ki aynısını Tom kendi memleketinde de görebilirdi. Şirketin logosunu taşıyan oval tabela bile tanıdık geliyordu: Tom gibi yaratıklar dünyayı böyle şeyler üzerinden gözlemliyordu işte.

Kendisini içeride büyük bir patates cipsi poşetiyle oynarken buldu. Tezgâhtaki eleman hışırtıya doğru baktı.

"Kırklık yeşil" dedi Tom.

Eleman raftan şişkin bir paket çıkardı. "Sadece ellilik var dostum" dedi paketi göstererek.

Tom kot pantolonunun cebindeki kırışmış banknotlardan çıkarıp verdi. Sigarayla birlikte bir de üzeri reklamlı çakmak aldı: EYRE ÇUKURLARI: HİKMET DERİNLİĞİ DENEYİMİ.

Tekrar geceye doğru dışarı çıkan Tom, benzinlik binasından dışarı doğru dikkatli on altı adım attı. Botlarının altındaki çakıl taşlarının arasına atılmış izmaritleri, insani ihtiyaçtan kaynaklı duyulan açlık ve ardından tatmine ulaşmak için çekilen büyük sıkıntıdan geriye kalan artıkları görebiliyordu.

Parmak uçlarıyla paketin üzerindeki jelatinden sarkan minik kordonu tuttu.

Ve durdu.

Ne anlamı vardı ki? Sonuçta bir kerelik bir şey olmayacaktı bu, ardından yirmi-otuz bin kere daha aynı şeyi yapacak gibiydi, sarılı tütün şeritleri dünyasının kemerini açacak...

Gloria. Rüya. *Engwegge*... Gloria'nın paketi. Tom paketi arabada bıraktığını hatırladı. Açılmamış sigara paketini gömlek cebine koyup çöle doğru yürümeye başladı. Her adımında içindeki gurur kabarıyordu: Gerçekten *astande*ydi, İş Bitirici; yanlışların düzelticisi, en azından kendi yanlışlarının düzelticisi.

Eğer Prentice, sabah uyanıp dışarı çıktığında cipi motel kapısının önünde benzini doldurulmuş ve yolculuğa hazır halde görünce sevindiyse de bunu hiç belli etmemeyi başarmıştı. Gözleri haşlanmış yumurta gibi şişmişti ve çirkin elleriyle akını ovuşturuyordu.

"Gece çok kötü uyudum, lanet olsun" diye homurdandı. "Yemin ederim bu sinek yakalayıcı aletler sinekleri daha da coşturuyor."

"Prentice." Tom birden lafa girdi. "Geçen geceki otel ücreti 20 dolardı, Tree Top Locası altmış beş dolardı. Araba kirası benim üzerime. Benzin alıyoruz, yemek yiyoruz... Senin hesaplarını da daha ne kadar ben ödeyeceğim?"

Tom motel odasına girip çıkarak eşyaları arabaya taşırken Prentice tasasız görünüyordu. "Belli oldu, sen bugün sol tarafından kalkmışsın."

Sesi yatıştırıcı bir tona bürünerek devam etti. "Sana olan borcumu ödeyeceğim tabii ki Brodzinski. Ama işte şu ara finansal bir kriz durumum var... Ribavirinler sayesinde param bitti."

"Hadi be?" Tom, Prentice'in aksanını taklit ediyordu. "O zaman nası oluyo da ortak dostumuz Bay Swai-Phillips'e ödeme yapabiliyosun? Ha?"

"Hmm, yani, açıkçası..." Prentice telaşlanmış gibi görünüyordu. "Benim davamı, kazanırsa ödeme alacağı şekilde üstlendi." Bu konuda fazla konuşmak istemediği açıktı, hemen konuyu değiştirdi. "Tontine'e varınca biraz para bulucam, karımın kuzeni bir şeyler ayarlayacağına söz verdi. Orada ödeşiriz."

Tom son söylediğini neredeyse duymamıştı bile; o Swai-Phillips'in daha önce söylediği şeyleri gözünde canlandırıyordu: "Kişisel yaralama olaylarında kazanma garantisi yoksa ödeme de yok davalarını almıyorum." Elbette bu Prentice'in suçunun kendisininkinden çok daha büyük bir şey olduğunu kanıtlayan bir göstergeydi, gerçi kanıta pek de gerek yoktu zaten.

Para mevzusunu tartıştıktan sonra, sıkılmış Tugganarong polisler teleskopik aynalarla cipin altını kontrol ederken Tom ve Prentice arabanın içinde sessiz ama gergin bir şekilde oturdular. Tom polislerin geçiş belgelerini bu kadar gelişigüzel kontrol etmelerine şaşkındı. Memur pencereden şöyle bir eğilip göz attığı belgeleri Tom'un kucağına atıverdi.

"Tontine'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"İyi yolculuklar o zaman." Makineli tüfeğinin ağzını el sallarmış gibi salladı.

Yola çıktıklarında, sineklerin vızıltısı ve camdan gelen rüzgâr uğultusu dışında arabaya sessizlik hâkimdi. Bir saat kadar sonra Prentice radyoyu açtı. Radyoda coşkulu bir ses bağırıyordu: "Evet! Aldı! Topu tertemiz bir şekilde aldı ve karşısındaki bundan hiç mi hiç hoşlanmamış olmalı ki..." Cızırtı, sesi böldü. İşkenceye uğramış gibi bir ifadeyle, Prentice öne doğru eğildi ve radyonun düğmelerini kör bir piyano akortçusu gibi karıştırmaya başladı. Sonra pes edip arkasına yaslandı.

Tom bütün o trafiğin nereye gittiğini merak ediyordu. Gece benzin istasyonunun önünde dizilmiş o kadar araç, karayolu trenleri, pikaplar, karavanlar ortadan kaybolmuştu. Yol bomboştu ve geçen gün tepede dolaşan helikopterler de gözyüzünde görünmüyordu.

Öğleye doğru, Tom yol kenarında yanmış bir araba gördü. Yakın zamanda olup olmadığını anlamak için yavaşladı ve arabanın kaportasının tamamen pas içinde olduğunu ve içine de kum dolduğunu görünce tekrar hızlandı.

Çok geçmeden başka terk edilmiş araçlarla da karşılaştılar. Bazısı daha az hasar almıştı, yalnızca tamponları ve camları kırılmıştı, yan taraflarında kurşun delikleri vardı. Bazılarıysa inanılmaz derecede mahvolmuş haldeydi, sanki dev bir çocuk, oyuncak arabalarını çarpıştırarak kırıyormuş gibi gövdeleri ezilmiş ve parçalanmıştı. Cipler, pikaplar hatta paramiliter polisin kullandığı kamyonlar bile vardı aralarında. Tom'un 1. Rota'da gördüğü her çeşit araç yol kenarlarında terk edilmiş halde duruyordu. Yoldan uzakta bir arazide bir benzin tankeri gördü, kararmış metal tankı açıktı.

Normalde böyle şeyler görünce aşırı ve hevesli tepkiler veren Prentice, bugün sessiz sedasız öylece oturuyordu.

Sonra hâlâ alevler içinde olan son derece normal bir sedanla karşılaştılar, arabanın arka pencere rafındaki süslü peçete kutusu hâlâ sağlamdı. Canlı alevler arabanın içinden dışarı doğru fırlıyor, yoğun koyu bir duman çıkarıyordu. Prentice olduğu yerde biraz doğruldu ama sonra yine uyuşuk haline döndü. Başka ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan Tom, yola devam etti.

Ama birkaç kilometre sonra durmak zorunda kaldı.

Bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğinin ilk göstergesi, arabanın tepesinde dönüp duran helikopterlerdi. Bunlar tek pervaneli, plastik tenteli araçlardı. Helikopterler iyice alçalıp dakikalar içinde gitmiş olsalar dahi Tom helikopterlerin alt kısımlarına bağlı olan füzeleri görebilmişti. Helikopterlerin yükselirken, havada Tom'un helikopterler tarafından mı çıkarıldığını yoksa onların gidermeye çalıştığı sorunun bir parçası mı olduğunu anlayamadığı gözle görülür bir duman birikmişti.

İki polis cipe doğru yaklaşırken Tom arabayı durdurdu. Polislerin elinde birinde SİLAHLARINIZI BIRAKIN, diğerindeyse KENARA ÇEKİN yazan iki tabela vardı. Polislerin durduğu yerin ötesinde, dev bir çukura devrilmiş halde yatan ve üzerinden yoğun dumanlar çıkan bir karayolu treni duruyordu, McGowan'ın kamyonuydu bu.

Daha ileri bir açıklıkta, parlayan pilot kabinleri birbirine dönük, sanki grupça muhabbet edermiş gibi helikopterler duruyordu. Ağır ağır dönen pervanelerinden, yanmakta olan barbekü etrafına toplanmış, partiden sıkılmış konuk mırıltılarını çağrıştıran sesler geliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Prentice cipin camına doğru yaklaşan memura.

Tom sorunun gayet açık olduğunu düşünüyordu ama Tugganarong yine de cevap verdi.

"Alçak *bing-bong*lar yola gene EYP yerleştirmişler" dedi Prentice'in uzattığı belgeleri alırken. "Merak etmeyin, Aval çetesidir bunlar. Şimdiye kadar oralara geçmişlerdir çoktan." Sonra başparmağıyla omzunun üzerini silkeledi, izinleri ve geçiş belgelerini inceleyebilmek için copunu kalın baldırlarının arasına sıkıştırdı.

"Arkadaki tüfekler sizin mi efendim?" diye sordu sürücü penceresine yaklaşan ikinci polis.

"Ah evet. Yani, tabii ki bizim" diye cevap verdi Tom gergince.

"Korkarım bunları almak zorundayız. Sadece rutin güvenlik tedbirleri. Mühimmatınızı da alacağız tabii. Aşağı yukarı yarım kilometre sonra sizinle buluşup geri veririz. Tamam mı?"

"Tabii. Tamam."

Tom mühimmat kutularını polislere uzattı ve polislerden biri arkadan yeşil kılıflı tüfekleri alana kadar bekledi. Komiser, Prentice'e belgelerini geri verip işaret edince Tom tekrar yola çıktı.

Kapanmış yoldaki işaretler onları devrilen kamyondan sızan benzinin üzerinden geçirdi. Prentice sigarasını yakmak için çakmağını çıkardığı sırada Tom bağırarak durdurdu. "Arkadaş sen deli misin yahu? Adamlar niye silahları aldılar sence? Her yere benzin saçılmış."

Yerler karayolu treninden kopan küçük parçalar ve göllenmiş benzinle kaplıydı. McGowan'ın treylerlerinden biri patla-

mayla havaya uçmuş ve ters bir şekilde diğerinin üzerine düşmüştü. İkisi de alevler içinde yanıyordu. Yüz metre uzaktayken bile Tom, antik tanrıçaların yüzlerini yalayan kızgın ateşi hissedebiliyordu. Treylerlerin içindekiler bu kızgın ateşte pişiyor ve kokuları rüzgârla birlikte etrafa dağılıyordu: Erimiş mozzarellayla karışmış benzin kokusu.

Her nasılsa kamyonun ana gövdesi neredeyse hiç zarar görmemişti. Kamyonun birazdan gitmek üzere rölantide beklemediğini fark etmelerini sağlayan tek şey, yola saçılmış birkaç kaporta parçasıydı. Bunca şeyin arasında McGowan'ın cansız bedeni de vardı ve yola çıktıkları an ikisi de cesedi oldukça net bir açıdan görmüşlerdi.

Şoförün cansız yüzündeki ifade sakindi, rahat bir duruşu vardı ve saçları yuvarlak kafasının üzerine yapışınıştı ve esas enteresan olan, McGowan'ın kamyonun kasasındaki camdan geriye doğru eğilmiş olmasıydı, sanki son anda kendini korumak için yüksek atlama yaparcasına geriye doğru sıçramış gibiydi. Göğsü kanla doluydu, kanlar atletindeki her bir delikten sıcak domates püresi gibi süzülmüştü.

Koni şeklinde ayrılmış dar yolun sonunda önlem olarak polis barikatı kurulmuştu. Polisler karabina tüfekleri ve uçuş kasklarıyla barikata dizilmişti. Komiser bir ciple geldi ve Tom'a tüfeklerini teslim etti.

Tom arabadan çıktı ve polis tüfekleri cipin arkasındaki askıya asarken yardım etti. "Acaba buradan sonra..." Soruyu sorma yolunu değiştirmeye karar verip tekrar başladı cümleye: "Burayla Tontine arasındaki yolda güvenlik durumunu nasıl değerlendirirsiniz memur bey?"

Tom bu cümlenin kulağa biraz otoriter, hatta cesur geldiğini umuyordu. Ama komiser pek de öyle anlamış gibi değildi, Tom'a şüpheyle baktı.

"Merak etmenizi gerektirecek bir durum yok bayım" dedi. "Asiler bir tek benzin ve erzak kamyonlarını vururlar... Kellippi'deki boksit madenlerine giden malzemeleri yani. Bu bizim

için sıradan bir kanun ve düzen sorunu, büyütülecek bir şey yok. Ayrıca alınmayın ama bu suçlular yolunu şaşırmış bir çift Anglo'yu iplerine bile takmazlar."

"Alınmadım tabii" diye mırıldandı Tom.

Komiser devam etti: "Ama unutmayın, bu yalnızca önümüzdeki bin kilometre için geçerli... Ondan sonra Tontine'e çok yaklaşmış olacaksınız." Acı acı güldü. "Orada her şey olabilir. Her şey."

Tom da zekice bir tavır sergilemek istercesine güldü.

Komiser tüfeklerden birini sıvazladı. "Galil ha" dedi. "İyi parça. Güneydeki *bing-bong*lar çok sever bunları... Bizde de birkaç tane var. İki aşamalı tetik sistemi pek başarılı değil gerçi. Yine de ful otomatiğe alırsan, bu siyah piçleri onlar daha yaklaşamadan haklayabilirsin."

Komiser parmağını parlak şapkasına götürdü ve kontrol noktasındaki diğer polislerin yanına doğru yürümeye başladı. Sonra birden durup arkasını döndü: "Tabii el tabancanız da vardır heralde, di mi?"

Polislerden uzaklaştıktan ve cipleriyle bir kez daha 1. Rota'da salınmaya başladıktan sonra Tom, Prentice'e, "Duydun değil mi polisin söylediğini?" diye sordu.

"Duydum abi."

Prentice'in kendine güvenli ses tonuna şaşıran Tom ona doğru kafasını çevirdi. Prentice elinde otomatik bir tabanca tutuyordu. Tom tedirginlikle bir yola bir silaha bakıyordu. Silah Prentice'in yumuşak eline son derece yabancı gibi duruyordu. İşaretparmağı tetik mahfazasını ovalayıp içeri doğru itti, sonra da tetiğin kendisini çekti.

"Güvenliği açık değil mi?" diye bağırdı Tom.

"Tabii açık abi." Prentice rüyalar âlemine dalmış gibiydi. "Sen beni moron falan mı sanıyorsun?"

"Nereden buldun bunu? Nasıl kullanacağını biliyor musun? Niye yanında böyle bir şey olduğunu bana daha önce söylemedin? Senin yüzünden tutuklanabilirdik."

Sitemleri dumanlı arabanın içinde yankılanıyordu. Tom'un anladığı kadarıyla Prentice'in ülkesinde tabancalar lanetli şeyler olarak görülüyordu ve Prentice'in doğru dürüst silah kullanmayı bilmesi pek olası değildi.

Prentice tetikle oynamaya devam ediyordu ve aynı rüya âleminden tutkulu bir ses tonuyla cevap verdi. "Açıkçası Brodzinski, senin bu kadar gergin bir hırt olduğunu hiç tahmin etmezdim. Buralarda tabanca taşımak illegal falan değil ki... Herkes taşıyor. Eğer kendi durumundan başka bir şeyler de düşünseydin, sen de güvenlik meselesini biraz daha ayrıntılı değerlendirirdin."

"Saçmalama. Nasıl kullanacağını biliyor musun diyorum!"

"Karımın kuzeninin silahı bu." Prentice tabancayı ağzının hizasına kadar kaldırdı, namluyu öpecek gibi duruyordu. "Güneyden getirdim bunu; Vance'de bile ne zaman karşına manyak bir *bing-bong*un çıkıp seni öldürmeye, kadınına tecavüz etmeye kalkacağını bilemezsin."

Tom direksiyonu döndürüp aniden ve kuvvetle frene bastı. Cip yolun kenarındaki toprak alana kadar kayıp durdu. Bir anlık sessizlikten sonra Prentice'e döndü: "Silahı nasıl kullanacağını biliyor musun? Yani, diyorum ki: Hayatında hiç gerçekten silah kullandın mı? Yapmacık piç seni, cevap ver."

Uzun sayılacak sarsıntılı bir sessizlik oldu, sonra arabanın ani duruşuyla savrulan sinekler tekrar toparlanmaya ve uçuşmaya başladılar.

Prentice boğazını temizledi. "Ihmm, yani hayır, bunu soruyorsan, daha önce hiç silah kullanmadım Brodzinski. Ama silahlardan gayet iyi anlarım. Bu bir Browning mesela. On beşlik şarjörü var ve dokuz milimetrelik. Şuradaki anahtar, tabancayı 'revolver moduna' geçirmek için kullanılıyor..."

Tom dinlemiyordu. Arabayı vitese geçirdi ve tekrar asfalta çıktı. Uğultuyla yola kaldıkları yerden devam edene kadar konuşmadı.

"Kaldır şunu Prentice" dedi. "Kaldır diyorum. Nasıl ateş edeceğimizi öğrenene kadar bu da yeni bir yükten başka bir

şey değil. Kaldır şimdi, sonra..." Uzlaşmacı ve sakin bir ses tonuna geçerek devam ediyordu. "O olaydan yeterince uzaklaştıktan sonra, tabancayı da tüfekleri de deneyebileceğimiz tenha bir yer buluruz. Tamam mı?"

Prentice şarjörü geri çekerek buna razı olduğunu belirtti. Büyük bir titizlikle tabancayı torpido gözüne yerleştirdi.

* * *

Cip uçsuz bucaksız çölün ortasında uğuldayarak ilerliyordu. Sıcaklık giderek artıyor, Tom ve Prentice terliyordu. Prentice şapkasının sinekliğini açmıştı. O sabahki mola yerinden ayrıldıklarından beri manzara giderek daha da anlaşılmaz bir hal alıyordu, yavaş yavaş önce ürkütücü sonra da iyiden iyiye korkutucu bir hale gelmişti.

Dalgalanan ovaların siluetleri, uzakta, kuzey ufkunda geriliyordu. Zihinlerini meşgul eden yol, büküldü ve dağıldı. Yüzeyinde derin çukurlar oluştu, toplandı ve ardından birleşerek keskin vadilere dönüştü. Renkler parlaktan soluğa doğru değişti, paslı kırmızılar kızıla, ince samur kumlar iltihabımsı kirli sarı atıklara dönüştü. Tuzlalar iyice parlaklaştı ve giderek daha da mavileşti.

Prentice'in yaktığı her sigarayla Tom içindeki nikotin isteğinin canlandığını hissediyordu. Bu isteği gururla bastırdı. İçindeki arzuyu reddetmesinin ardında güç, doğruluk ve bu ifadeden hiç hoşlanmasa da yine de içselleştirdiği ahlaki kişilik yatıyordu.

Parlak ışıklar Tom'un polaroid güneş gözlüklerinden geçiyordu. Derisinin gerildiğini ve dudaklarının kuruduğunu hissedebiliyordu. Doğru düzgün bir dükkâna ilk rastladıkları yerde, daha kaliteli bir güneş gözlüğü, daha yüksek faktörlü bir güneş kremi ve nemlendirici satın almaya karar verdi.

En azından etraftaki çorak araziler yanmış araçları gizliyordu. 1. Rota toprak setler ve derin çukurların arasında dümdüz

devam ederken araba cesetlerinin çürümüş metalleri düzensiz kayalıkların arasında kalıyor, çölün aldatıcı kıvrımlarının içinde kayboluyordu. Tom bu coğrafyada hırpani eşkıyaların da nereden çıkıp geleceğini göremeyeceklerini biliyordu.

Üç yüz kilometre boyunca hızlı gittiler. Prentice'in yaltakçı, çocuksu sesi, "Daha gelmedik mi?" diyerek sessizliği bozduğunda vakit öğleyi geçmişti. "Hmm, epey acıktım Brodzinski" dedi. "Durup bir piknik mi yapsak?"

"Olur" dedi Tom. "Neden olmasın? Piknik ve atış talimi ha? Ne dersin Prentice? Şahane olmaz mı ha? *İhtiyar delikanlı* seni..."

Tom'un arabayı dikkatle içerilere kadar sokabildiği derin ve soğuk bir vadide kamp yaptılar. Yoldan yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı ama yine de mor damarlı parlak kayaların ardında yoldan tamamen izoleydiler.

Prentice yaşlı bir hizmetçi gibi telaşla cipin arka koltuğunda birikmiş çöpler arasından yere serilecek bir örtü ve Tom'un gece için önlem olarak hazırladığı sandviçleri buldu ve iki şişe maden suyuyla birlikte örtünün üzerine yerleştirdi.

"Karidesli olanı mı yoksa tavuklu olanı mı istiyorsun Prentice, sen seç" dedi Tom umursamaz bir edayla.

Prentice karidesli sandviçin paketini yırtıp burnuna götürdü. Kokudan irkilip geri çekildikten kısa bir süre sonra da ısırıp çiğnemeye başladı.

Tom bunun keyifli bir piknik olduğuna kendini ikna etmeye çalışırmış gibi hiç acele etmiyordu. Maden suyu şişelerinden birini aldı ve tam ağzına götürecekken geri çekip üzerindeki etiketi okumaya başladı. "Batı Eyaleti'nin derin çöl arazilerinin içinde bin kilometre boyunca uzanan Mulgrene Gölü sağlık, saflık ve hidroliz dengesiyle berrak bir su yaratıyor." Metin yazarı bunu füme cam üzerine, başkentte titrek bir buzdolabı için yazmıştı.

"Burada, Entreati halkı kışlık kamplarını 'Tanrı'nın Yüzünün Yüce Aynası' olarak adlandırdıkları kıyılarda kuruyorlar.

Ve bin yıllık teknolojileriyle içmek üzere olduğunuz bu kıymetli suyu arıtıyor ve saflaştırıyorlar. Onlar bu suya *entw'yona-heemo* yani 'Cennetin Gözyaşları' adını veriyorlar. Bizse kısaca Mulgrene Maden Suyu diyoruz çünkü böyle sevdiğinizi biliyoruz."

Tom suratını ekşiterek güldü ve acımsı sudan bir yudum aldı. Prentice tıkınınayı bırakmıştı. "Azar azar içmen lazım Brodzinski. İki üç litre suyumuz kaldı farkında mısın?"

"Evet" dedi Tom ve inadına uzun bir yudum daha aldı. "Farkındayım Prentice... Sen hiçbir şeyin farkında değilsin asıl. Senin *astande* derecen ne kadar yanlışmış. Tek yaptığın şey konuşmak, konuşmak, konuşmak. Sen anca konuş." Melodili bir şekilde şarkı söylemeye başladı: "Tra-la-la-la, an-an-an-ca ko-ko-ko-konuuş seeen!"

Prentice'in kafası aniden döndü, yüz hatları keskinleşmişti. "Ne ima ediyorsun sen?" dedi sinirle. "Ne ima etmeye çalışıyorsun abi sen?" Sonra, kendini toplayıp daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Ne diyorsun yani şimdi?"

"Hiçbir şey." Tom böyle geri adım attığı için kendisinden ürkmüştü. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Sakin ol Prentice. Sandviçini ye."

Yemeğin geri kalanı sessizlik içinde geçti. Vadideki sığ kayalıklarla oluşan dar gölgeye sığınmışlardı. Hava daha ne kadar sıcak olabilir diye düşündü Tom. Tropikal Vance gibi değildi buralar, kuru sıcak vardı. Özgürce ve bol bol terlemeye hasret kalmıştı... Burada sadece azar azar terleyebiliyordu. Organlarının kendi tuzlarıyla haşlandıklarını hissediyordu.

Prentice sandviçini bitirdi. Hayvansı yüzündeki çenesini ve ağzını kaba bir titizlikle peçeteye sildi.

"Yapabileceğim bir şey var" dedi.

"Hadi ya? Neymiş?"

"Ateş edebilmek... Jethro bunun sorun olmayacağını söyledi."

Tom güldü ama Prentice çoktan oturdukları kayadan kalkmış cipe doğru yürümeye başlamıştı. Tom piknik malzemele-

rini toplayıp peşinden gitti. Birlikte tüfekleri arabadan indirdiler ve otomatik tabancayı torpidodan çıkardılar.

Galil tüfeğini çıplak kollarında tutarken, Tom, kendini sağlam ve haklı hissediyordu. Dipçiği yanağına dayadı: Silahın benzini andıran bir kokusu vardı. Gözünü geze ve arpacığa odakladı. Vadideki kayalıkların üstünde beş yüz metre içindeki tek şey ensesi kabarıp kabarıp inen bir yakalı kertenkele vardı. Tom ensesindeki yakaya parmaklarıyla dokunmak istedi. Tüfeği yavaşça ona doğru çevirdi ve tetiği çekerkenki tıkırtıyı ve ardından omzunda hissettiği ağır basıncı hissederek ateş etti.

"ÇEKKİİİİLLLÇİİyuuuvvv!" diye öttü sanki tüfek. Kertenkele sırtüstü düşmüş, arka ayakları kıvranıyordu, pençeleriyle toprağı oyuyordu.

"Mükemmel atış ihtiyar delikanlı!" diye bağırdı Prentice neşeyle. "İnanılmaz iyi atış yahu."

"Sıra sende" dedi Tom mütevazı bir tavırla. Prentice pozisyonunu aldı.

Galil tüfeği öttüyse, tabanca da adeta kükredi: Kuru dere yatağı boyunca yankılanan kocaman bir bumlama çıktı. Kolları ve dirsekleri esnemişti ama Prentice yine de Browning'in geri tepmesinden sonra sağ salimdi. Nişan aldığı maden suyu şişesi parçalanmış, parçaları Cennetin Gözyaşları içinde dağılmıştı.

"Gördün mü? Gördün mü abi, gördün mü?" Prentice coşku içindeydi. Şapkasını çıkarıp bacağına vurdu. Botlarını yere vurarak kumlu toprağı çapalıyordu adeta.

Tom'un çatlak dudaklarından davetsiz bir bağırış çıkıverdi. "Huu huuuuuoo! Harika, Prentice, harika!"

Prentice birden ciddileşti. Elindeki tabancanın namlusu Tom'un ayaklarına doğru bakıyordu.

"Brian" dedi. "Lütfen bana Brian de artık Tom."

"Ah, tamam." Tom bu silahlı samimiyetin büyüsüne kapılmıştı. "Brian o zaman, Brian." Sonra bu barış ortamını bir

adım daha ileri götürmek adına cebindeki ellilik sigara paketini çıkarıp Prentice'e uzattı.

Tüfeği ateşlediği an adeta Tom'un kanına girmişti: Çok kolay gelmişti her şey; mermileri kutusundan çıkarıp şarjöre yerleştirmek, dipçiği yanağına oturtup nişan almak... Bunlar nabız atışını hızlandıran içgüdüsel hareketlerdi sanki. Tom kendini ateş etmeye odaklamıştı. İkisi de duruşlarını bozmadan dumanı tüten kayalara rastgele ateş etmeye devam ediyorlardı.

Tom, küçük taşlardan oluşmuş bir tümseğin tam ortasına nişan alıp vurdu, taşlar paramparça oldu. Prentice kendinden geçmiş halde ardı ardına ateş ediyordu. Tabancanın mermisi tüfeğinkinden önce bitince Prentice Tom'a seslendi. "Tom, heeey!"

Tom durdu. Galil'in geri teperek vurduğu yanağı yanmıştı.

"Fotoğraf çekelim mi?" Prentice heyecandan sersemlemiş durumdaydı. "Karım beni böyle görünce çok şaşıracak kesin."

Tom gönülsüz de olsa arabadan fotoğraf makinesini getirdi ve hafıza kartında Prentice'in Bimple Kaplıcaları'ndaki, sis ormanındaki, Dev Şeker Kesesi'nin üzerindeki görüntülerinin yanına bir şapşal poz daha eklenmiş oldu.

Ve sonra birden Tom'un cep telefonu çalmaya başladı. Tom telefonunun açık olduğunun bile farkında değildi. Nasıl oluyordu da günlerdir oradan oraya giderlerken telefonun hâlâ şarjı olabiliyordu ki?

Tom düğmeye bastı ve canlı melodi sustu. Elleri titreyerek telefonu kulağına götürdü. Ses yoktu... Ya da en fazla geceleyin sahilde olduğu gibi bir tıslama vardı. Telefonu tekrar cebine koydu.

Prentice'in ağzı açık kalmıştı. "Bu da nesi..." diye başladı söylenmeye ama daha cümlesini tamamlayamadan telefon bir kez daha çaldı. Tom telefonu çıkardı ve bir kez daha aynı tıslamayı dinledi. Sonra telefonu suratından uzaklaştırıp bakışlarıyla ne olduğunu anlamlandırmaya çalıştı.

"Arıza falan gibi bir şey herhalde" dedi yol arkadaşına. "Yani sonuçta çekim alanının çok dışındayız, değil mi? Neyse, ben en iyisi kapatayım."

Prentice tekrar pozisyon aldı ve taşlara ateş etti. İsabet ettirdiği yerdeki kayalar un ufak oluyordu.

Ve telefon bir kez daha çaldı.

"Yok devenin nalı! N'oluyor be!" Tom bağıra çağıra telefonu cebinden çıkarırken yere düşürdü. Telefon yerde yaralı bir kuş gibi titriyordu. Prentice yaklaştı, telefonu aldı ve bir kez daha kapattı.

"Tüm bunlar ne demek oluyor bilmiyorum Tom" dedi telefonu uzatırken. "Ama hiç hoşuma gitmedi. Artık gitsek iyi olacak."

Tom cipe doğru yürüdü. Tam arabanın kapısını açmak üzereyken, belirgin ama çok yüksek olmayan yabancı bir ses duydu. "İy' günler arkadaşım."

Sesin sahibi arabanın tamponundan birkaç metre ötede duruyordu. Adam buraya kadar gelebilmek için vadinin içinden geçen kuru su kanallarından yürümüş olmalı, diye düşündü Tom. Oldukça uzun boylu ve kaslı bir Anglo'ydu. Elindeki tüfeği doğrudan onlara doğrultmasa da Tom ve Prentice'in tüfeğin menzilinde olduğunu belli eder gibi tutuyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Aniden ortaya çıkışı, geniş cüssesi ve silahına rağmen Anglo pek de tehditkâr bir görüntüye sahip değildi. Yuvarlak ve bebeksi bir yüzü vardı; açık mavi şortu çok kısaydı ve gömleğinin kollarıyla aynı renkteydi, bebeklere giydirilen takımları çağrıştırıyordu üstündekiler.

Anglo, Prentice'e de selam verdi. "Sana da iy' günler arkadaşım."

Prentice gözünün etrafına toplanan sinekleri eliyle kovarken sordu: "Deminki sen miydin? Telefondaki yani?"

Koca Anglo kıkırdadı. "Ahah, eet, arkadaşım, bendim. Araçta verici var, ya. Her zaman sinyal gönderiyoruz."

"Neden peki?" diye sordu Tom.

Adam, Tom'a bir geri zekâlıya bakarmış gibi baktı. "EYP'ler için tabii, lanet olası EYP'ler için. *Bing-bong*lar yaptıkları bombaları sadece tellerle değil, cep telefonlarıyla da kontrol ediyorlar. Biz de arsamızda asiler olduğundan şüphelendiğimizde onlara küçük bir sürpriz yapıyor ve bubi tuzaklarını birazcık erken patlatıyoruz... Ya da en azından zamanlamasıyla oynuyoruz. Sinyalimizi Parnassus Dağı üzerinden alıyoruz. Sonra da sabit bir nokta belirleyip gelip kontrol ediyoruz. Bazen biraz temizlik yapmamız gerekiyor."

Etrafı kontrol ettiğini ve tehlikeli bir durum olmadığını göstermek istercesine tüfeğini arabaya yasladı.

Prentice ellerini hâlâ omuzlarının üzerine kaldırmış halde durarak sordu: "Peki ama belgelerimizi kontrol etmeyecek misiniz? Burada ne yaptığımızı öğrenmek istemiyor musunuz? Nereye gittiğimizi falan?"

"Yoo, bana ne sizin belgelerinizden." Anglo bu sorulara incinmiş gibi duruyordu. "O lanet kıçı kalkık Tugi polislere benzer bi' tarafım mı var?"

"N-ne?" Prentice'in ses tonu cesaretle korkaklık arasında gidip geliyordu. "Peki ya silahlı olsak? Yani zaten silahlıyız, görmüyor musunuz?"

Kendine bir sigara çıkarıp yakan Anglo kafasını geriye doğru attı ve kıkırdadı. "Beyler" dedi Prentice ve Tom'un arkasını işaret ederek, "tanıştırayım: karım".

Prentice de Tom da arkasını dönüp baktı. Kayalıkların üzerindeki makineli tüfeğin ardında duran birisi vardı. Doğruldu ve o tarafa doğru seslendi. "Tanışma faslına geldik galiba. Ben Daphne Hufferman; bu da kocam Dave."

Sesi kadın sesiydi ama bedeni kocasınınki kadar büyük ve kaslıydı.

"Siz ikiniz" dedi, "planınız ne bilmiyorum ama on beş kilometre sonraki handa durmayı düşünüyorsanız unutun. *Bing-bong*lar birkaç hafta önce orayı ele geçirdiler. Orayı yağmalamaya gitmeyecekseniz ki hiç tavsiye etmem, Dave ve benimle birlikte kampa gelin en iyisi".

Kadın konuşurken makineli tüfeği omzundan indirdi ve onlara doğru yaklaşmaya başladı. Kadın yaklaşınca Tom kadının yalnızca fiziksel açıdan kocasına benzemediğini, aynı zamanda üzerindeki kıyafetlerin de tam olarak aynı olduğunu fark etti. Ama kadının üzerindeki şort pembeydi. V şeklindeki yakasından taşan göğüsleri tuhaf bir şekilde kadının belirsiz cinsiyetini daha da belirsizleştiriyordu sanki.

"Eee?" Prentice'in önünde durdu ve şüpheci gözlerle onu tepeden tırnağa süzdü. "Ne diyosunuz?"

Gergin ve komik bir âşık gibi, Prentice kadının sabit bakışlarının altında ezilmiş ve korkmuş görünüyordu. Cümlesini zar zor toparlayabildi: "Hımmm... Eğer... Eğer polis değilseniz, nesiniz o zaman?"

Gülme sırası Daphne'deydi. "Ne miyiz? Evcil hayvan yemi avcısıyız biz arkadaşım. Evcil hayvan yemi avcısı. Hadi arabanıza binin artık yahu. Hava *bing-bong*ların kalbi kadar kararmadan önce kampa varsak iyi olacak."

11

Hayvan yemi avcılarının kampı demonte edilebilir bir karavan ve bir soğutuculu konteynerden ibaretti. Sakızağacının altındaki konteyner gurulduyordu. Soğutma sıvısı boya kabarcıklarıyla dolu çelik kaburgalarının arasından sızıyordu. Karavan gümüş renkli alüminyum bir kapsüldü, küçücük pencerelerindeki perdeler ve kapının önüne çakılı kazıklar üzerindeki çizgili tenteyle –tabiri caizse– evcilleştirilmişti.

Tom arabayı Huffermanların pikabının yanına çekti ve dışarı çıktı.

Kampın arka tarafında kurumuş dere yataklarının toplandığı bir alan vardı ve çizgili bir avuç içine benziyordu. Avcun parmakları bir noktadan sonra çölün yüzeyinden bin beş yüz

kilometre yükseklikteki kayalık dağın kollarına dönüşüyorlardı. Parnassus Dağı. Zirvesinden aşağı doğru kayarak gelen ve Tom'un çatlak dudaklarını sızlatan sıcak, kumlu bir esinti.

"Çok bir şey değil ama bizim evimiz de burası işte" dedi Dave Hufferman pikabından inerken. Adam evine döndüğü için oldukça rahatlamış görünüyordu ama karısı hemen karavanın arkasına gidip çamaşır ipinden kocaman pedleri indirmeye başladı.

Dave Hufferman, konukları için katlanır sandalyeleri açıp yerleştirdi ve barbeküyü yaktı. Sonra da konteynere gidip sürgüsünü açtı ve arka kapağını indirdi. Açılan kapaktan kalın beyaz bir buz dumanı ona doğru süzüldü. Kollarına bira kutuları doldururken Tom da hemen ona yardım etmek için yanına gitti.

Konteyner parçalara ayrılmış bir sürü moai porsiyonlarıyla doluydu. Kocaman kanatlar, butlar ve göğüsler buzla kaplanmıştı. Konteynerin ön tarafında, bu av hayvanından geriye kalan boşluktaysa Huffermanların erzakları vardı: kutu kutu pizza ve hazır yemekler, kutu kutu vanilyalı dondurma ve poşet poşet biftek.

"Bunları sizi kontrol etmeye gelmeden hemen önce koymuştum" diye açıkladı Hufferman. Muhtemelen misafirinin kafasında biraların neden donuk olmadığını sorguladığını düşünmüştü.

Tom bunu sorgulamıyordu. Konteynerde aynı zamanda biberonlar da vardı. Hayvan yemi avcılarının bebeği olabilir miydi? Eğer öyleyse epey iri bir çocuk olmalıydı çünkü biberonlar Tom'un hatırladığından iki üç kat daha büyüktü. Aklına Tommy Junior gelmişti. "Konteyner dolunca ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Prentice'in sigarasını tüttürdüğü yere doğru ilerlerken cevap verdi Dave Hufferman: "Yani, şöyle... Ay sonuna doğru karayolu trenlerinin hakkını yememek için işleri yavaşlatıyoruz." Prentice'e ve Tom'a birer kutu bira uzattı, üçü de biralarını

açıp birer yudum aldılar. "Arkadaşım, kusura bakma ama lanet sınırın içindesin!" dedi Prentice'e.

"Ne sınırı?" Prentice şaşkındı.

"On altı metre sınırı. Kıçını şöyle ileri kaydır." Hufferman eliyle kırmızı toprakta söndürülmüş sigaraların olduğu yeri gösterdi. "Ben kendim de sigara içiyorum ama konteyner işyeri olarak sınıflandırılıyor ve kural kuraldır, di mi?"

Prentice piknik sandalyesini görünmez sınırın ötesine çekti. Hufferman da Tom'un ilgisini çekeceğini düşünerek ona araziyi gezdirmeye başladı.

Kamptan yüz metre kadar uzakta okaliptüs ağaçlarından oluşan doğal bir perdenin içinden geçtiler. Tom'un karşılaştığı manzara inanılmazdı: Bir açık hava mezbahası. Ortalıkta, üzerinde büyük kesme tahtaları olan ağır masalar ve satırlar ve kasap bıçakları duran çelik raflar vardı. Kurumuş bir ağacın gövdesinden, kancasında kuştüyleri olan bir vinç sarkıyordu. Çimlerin üzerinde dağılmış kuştüyleri vardı ve çıplak toprağa kemik ve et parçaları saçılmıştı. Sinekler yerdeki artık parlak bir halı gibi görünen yoğun ve kurumuş kanın üzerine toplanmışlardı.

"Hanımla ikimiz günde on tane moai yakalayıp arabaya atıyoruz, sonra da buraya getirip ayıklayıp buzluğa. Ama dediğim gibi tek sorun kamyonların bugünlerde *bing-bong*ların saldırıları yüzünden düzenli gelmemesi. O yüzden de geldiklerinden emin olana kadar tam doldurmuyoruz. E bu sonuçta parça başı iş ve konteyner ağzına kadar dolu olmayınca tam para da alamıyoruz tabii."

Ama Tom'un aklı karman çormandı. Vinçe bakınca üzerinde karayolu treni şoförünün, McGowan'ın asılı olduğunu ve öfkeli bir asinin adamın kolunu kestiğini görüyordu. McGowan'ın treylerinden yükselen alevler akşamı cehenneme çevirmişti.

Tom birasından bir yudum alarak kendine geldi ve ev sahibine döndü. "Sormayayım dedim ama..." dedi. "Siz, ıı, asilerden korkmuyor musunuz?"

"Biz mi? Kampın etrafında hareket sensörlü termit bombalarımız var. O kara piçler bombalarla yanıp kül olmadan geçmeyi başarsalar bile Daphne'yle icaplarına bakabiliriz. Gece gözlüklerimiz, koruyucularımız falan var yahu, profesyoneliz biz burada, boru değil. Profesyonel diyorum ha. Daphne..." Hufferman'ın sesi birden sevecenlikle doldu. "Doğu Eyaleti'ndeki en iyi nişancı."

Daha sonra bu tuhaf çift yükselen ayın gümüş ışınlarının altında moai göğsü yedi. Biraların ardı arkası kesilmiyordu. Sakızağaçları rüzgârda hışırdıyordu ve aynı rüzgârla tuhaf bir şekilde keskin ve çekici bir koku geliyordu. Tom, Hufferman'a bu kokunun ne olduğunu sordu. "*Engwegge* tabii ki. *Engwegge* olan yerde moai vardır, di mi? *Bing-bong*lar da vardır tabii."

Moai eti koyu ve güçlü bir etti. Tom piknik sandalyesine çökmüş, tabağındaki av hayvanını ağzını şapırdatarak yiyordu. Bir süre sonra cesaretini toplayıp aklındaki konuya girdi: "Buralarda, ıı, buna değecek kadar moai var mı? Yani, gü-güvenlik koşullarını düşününce..."

Kekelemesi çok saçmaydı, kulağa kedi yavrusu miyavlaması gibi gelmişti.

"Sadece finansal olarak değil" dedi Daphne Hufferman, "ayrıca manevi olarak da buna değer".

"Manevi olarak derken?"

Etleri pişirip haşlanmış fasulyeyle servis ederken ağzından tek kelime bile çıkmayan bu iriyarı kadın şimdi birden coşkulu görünüyordu. "Güneyde, şehirlerde küçük oğlanlar ve küçük kızlar sevgililerinin pipilerini ya da kukularını seviyolar di mi? Onlara âşık oluyolar. İşte biz de aynı şey 'çin savaşıyoruz Tom, aynı aşk için. Bunun 'çin yaşıyoruz... Ve bunun için moai vuruyoruz, di mi?"

"Be-ben... Sizi gücendirecek bir şey söylemek istemedim..."

"Gücenmedim zaten arkadaşım, merak etme" dedi ve yeniden dalgın haline döndü.

Prentice yemek boyunca sessizdi. Seyrek saçları kaşının üzerine düşmüş, solgun ve cılız boynu omuzlarına eğilmişti.

Tom'a göre her zamankinden daha güçsüz ve tehlikeli görünüyordu. İçinden yol arkadaşının ismini arka arkaya tekrarladığını fark etti: Prentice, Prentice, Prentice... Bir noktada sesler düşmüştü: Penis, penis, penis...

Prentice sessizliğini bozmak için tam da bu anı seçti: "Baksana Dave, Test maçının sonucunu biliyor olma ihtimalin var mı acaba abi?"

Dave Hufferman güldü. "Seninkiler fena bozguna uğradı arkadaşım. İkinci atışlarda iki-iki-dokuz yaptılar... Feci tozunu attırdılar ha."

"Nereden biliyorsun ki?" Prentice sinirliydi ama neyse ki öfkesini kontrol edebiliyordu. Tom rüya aleminden uyanıp sıçrayarak doğruldu.

"Oralar hakkında duymadığımız pek bir şey yok" dedi Daphne. "Kısa dalgalı telsizler var ve insanlar bunları kullanmayı seviyor."

"Peki Tontine?" diye araya girdi Tom. "İnsanlar ne diyor orası hakkında? Kötüler mi?"

Dave Hufferman cevap vermeden önce birasını kafasına dikip kutuyu elinde buruşturdu ve yerde biriken boş kutu yığınına attı.

"Sizin *astande*lik durumunuza bakacak olursak... Yani, biraz şüpheli derim."

Heyecanla atılma sırası bu defa Tom'daydı: "Nereden biliyorsun bunları?"

"E işte..." Hufferman ağır ağır konuşuyordu. "Daphne'nin de dediği gibi, insanların durumları onlardan önce varır buralara." Prentice'e kibirli bir bakış attı. "Ama bunlar hep değişebilir arkadaşım... Sizin *astande*lik durumunuz, Tontine'de herkese açık durumdasınız. İlaveyi imzaladınız di mi?"

"Ne ilavesi?"

"Araba kiralama sözleşmenize eklenen hayat sigortası ilavesi."

Tom, Vance'deki araç kiralama şirketini, evrak işlerinin arasında bunalmış dağ kabilesi kadınını düşündü. Kadının öne sürdüğü ayrı hayat sigortası poliçesinin tuhaflığı Tom'u zaten bir süre düşündürmüştü ama yol boyunca karşılaştıkları diğer tuhaflıklar bu kaygısının üstünü örtmüştü.

"Evet" dedi Tom. "Evet imzaladık, kadın kişisel sigortalarımızın burada işe yaramadığını söyledi."

Hufferman bir kez daha güldü. "Ah be çocuklar, herkese aynı şeyi söylüyolar. Turistler de hep imzalıyo. İşin aslı arkadaşım, hayat sigortası seni bağlıyor. Senin hayat sigortan esasen özel bir tür sigorta poliçesi, tamam mı? Müşterek bir çeşit sigorta. Bir grup, bir aile, bir çete ya da bir grup iş arkadaşını kapsıyo. Şimdi, bu hayat sigortasının kapsadığı kişilerden biri nalları dikerse, doğal sebeplerden mi başka bir şeyden mi öldüğü de hiç fark etmiyo, sermaye kalan heriflere devrediyor, ta ki hepsi ölüp de tek kişi kalana kadar. Tek kişi kalınca parayı kapıyo!"

Tom'un bunu hemen anlayamadı çünkü bira algılarını karıştırıyordu.

Prentice, Tom'dan önce anlayıp atılıverdi: "A-ama o zaman, yani eğer para en sonuncuya kalıyosa, o zaman onlar da birbirlerini..."

Hufferman gülüyordu. "Birbirlerini haklarlar. Aynen arkadaşım, aynen."

Öne doğru eğildi ve hâlâ için için yanan barbeküye doğru kuru kuru öksürdü. Öksürükle alevlenen ateş, hayvan yemi avcısının cüssesini aydınlattı. Hufferman bir kabile büyücüsü gibi kısılmış bir ses tonuyla devam etti:

"Tabii devlet güneyde bu hayat sigortalarını çoook önce yasakladı, bir sürü çatışma çıkarıyo diye. Ama burada... Yani işte, bazıları bu sigortaların *bing-bong*ları, toplu olarak hukuki açıdan da geleceklerini düşünmeye teşvik ettiğini savunuyor. Bazılarıysa bu sigortaların insanlığı aşağılayan, tüm kabileleri bitirmeye yönelik bi' taktik olduğuna inanıyo. Bu kabileler, ya-

şanan hiçbi' şeyin kaza olmadığına inanır. Ama buralarda bi' sürü kaza oluyo. Bi' sürü. Özellikle de boksit madenlerinde, çoğu da oralarda çalışıyo zati. Herifler kömür yığınlarının altında eziliyo, üzerlerinden kamyon geçiyo falan... Öyle olunca da ailesi sigortada pay sahibi olan diğerlerinin peşine düşüyo. Ne yapcaklar tabi, di mi? Sonra diğerlerinin aileleri ötekilerin peşine düşüyo falan, öyle devam ediyo. Bu sigortalar virüs gibi... Direkman beyinlerine yürüyo, düzenlerini bozuyo. Hiç durmuyolar. Daha fazla sigorta yaptırıp daha fazla adam öldürüyolar. Böyle kanlı lanet bi' kısır döngü bu da işte."

"Peki Tontine Bölgesi? Oraların bu olaylarla alakası ne?"

Tom gözlerini, sorusuna tüyler ürpertici kelimelerle dolu bir cevap veren Daphne Hufferman'ın uyuşuk yüzünden alamıyordu: "Tontine *bing-bong*ları yutuyo. Orda devletten ve yolüstü mola yerlerinden başka para eden hiçbi' şe' yok. Artık bi' sürü sigorta kırıcı çakal simsar türedi bi' de, herkes 7/24 birbirini öldürüyo."

"Şöyle..." diye lafa girdi Dave Hufferman, sesi neredeyse yerlilere sempati besliyor gibiydi. "Şimdi bi' kere bu tür hayat sigortası yaptırınca... Yani bi' şekilde bu durum sizi içine çekiyo. En iyi dostlar bile bu döngünün tuzağına düşebilir. E tetikçi *bing-bong*lar da bi' paket sigaraya kiralanabiliyo zati."

"Peki biz ne yapabiliriz?" Tom bu sarhoş histerik sesinden nefret ediyordu. "Hayat sigortamızı iptal ettirebilir miyiz?"

"Ha-ha, mümkün diil arkadaşım. Aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık durumu burdaki. Bu yollardan o sigorta olmadan geçemiyosun, geçiş belgelerinize işlenmiş. Maalesef. En iyi seçeneğiniz direkman hükümet bölgesine gitmek; orda güvende olursunuz. Sonra da rabya için görüşmeniz gerekecek."

"Rabya mı? O ne ki?"

Ama bu soru artık hayvan yemi avcılarına çok gelmişti. Karı koca ayağa kalkıp hiç çekinmeden kıyafetlerine yapışmış teri açık açık göstere göstere gerindiler.

"Bu gece bu kadar gevezelik yeter" dedi Dave. "Geri kalan şeyleri gün ağarınca konuşuruz. "Hanım size nerde yatacağınızı göstersin. Konteynerin yan tarafında hela var kullancaksanız. Ama giderken fener alın, geceleri böcek möcek olabiliyo, sokmasın."

Tom'un kafası dik durmuyordu. Ayağının altında biriken bira kutularına basarak kalkmayı denedi ama başarılı olamadı. Sonra onu nazikçe ama sıkıca tutup kaldıran elleri hissetti. Prentice'in elleri olduğunu fark etti.

Prentice, Tom'u tuvalete götürdü ve işini bitirene kadar kapıda bekledi. Sonra da karavandaki Hufferman'ın gösterdiği küçük odacığa götürdü. Daracık çelik duvarların arasındaki yatağın üstünde çiçekli çarşaflar seriliydi.

Tom, Prentice'in üstünü değiştirmesine yardım etmesine karşı koyamayacak kadar çok sarhoştu ama kemerini açarken "Naberrş? Yanlış *astande* seni.." diyebildi.

Karavandaki klima şaşırtıcı derecede işlevliydi. Dar karyolada yatarken Tom neredeyse üşüyordu. Bu onu biraz olsun ayılttı. Klimanın ritmik tıkırtısının ardından hayvan yemi avcısı ev sahiplerinin seslerini duyabiliyor ve duymazdan gelmeyi deniyordu. Prentice çoktan uyumuştu.

Daphne Hufferman kısık sesle konuşuyordu: "Seni koca kötü bebek seni."

"Ann-nnee, ha-diii" diye mırıldanıyordu kocası.

"Anne bay-baydan önce altını değişsin bakalım" dedi Daphne.

"Biberon... Pudra.." diye inledi koca adam bebek sesiyle.

"Önce iyice bi temizlenicen; ondan sonra biberon, pudra ve kucak genç adam, tammam?"

Sonra Tom, bu yetişkin bebek ve bakıcısının giderek artan gürültülü coşkusunu duymamak için kulaklarını tıkadı.

O tanıdık anı, yine aklının içinde dolanmaya başladı: Mimoza'nın balkonu, Atalaya'nın mükemmel göğüslerinin üstten görünüşü, Lincoln'ün kafası... Sonra da o izmariti fırlattığı an.

Aklı neredeydi ki sanki? Tom tekrar o günlere dönmüştü. Dağ tarafına gitmişti, evet. Banyan ağacının altında, dağ kabilesinden o adamın kendisine o ruh katarını satmayı reddettiği zamana. Acaba hatasının kuluçkaya yattığı an, o an mıydı? Acaba o istemsiz hareket bir tür niyetten mi kaynaklanıyordu? Avcunun içindeki küller, parmaklarının arasındaki izmarit, ağzından çıkan duman. İşaretparmağının başparmağına bastırarak izmariti itmesi. Ve o fırlayış...

Tom sonunda uyumuştu. Ve rüyasında soğuk kış aydınlığına sahip bir odadaydı. Pencerelerden dışarıdaki çıplak kuzey ağaçlarının dallarını görebiliyordu. Hemen önünde son derece düzenli yapılmış bir yatak vardı. Tom açık renkli desenli yorgana bakınca steril hastane hissine kapıldı.

Yatağın diğer başında annesi oturuyordu. Koyu renkli bol bir pantolon ve koyu renkli bir kazak giymişti ve sigara içiyordu. Bir kolu 1950'lerden kalma göğüslerinin altında, diğeri sigarayı keskin, esrarengiz yüzüne götürmebilmek için bükülmüştü. Ayağa kalktı, ince silueti, dumanlı kancalardan sarkan bir kefen gibi odada salınıyordu. Kadının kendisinden ziyade ıskartaya çıkarılmış insanlık üniformasıydı bu.

"Artık gitme vaktin geldi Tom" dedi karakteristik bir sertlikle.

Tom ne kadar istese de cevap veremiyordu. Annesi bunu anlıyor gibiydi: "Artık gitme vaktin geldi" dedi tekrar, "Ben evliyim, sen de öyle".

Tom'un annesi bir anda Martha'ya dönüştü, sonra tekrar eski haline döndü. Tom dehşetle sarsıldı. Değişim durmadan devam ediyordu: Anneden eşe, eşten anneye, giderek daha da hızlanarak sürekli şekil değiştiriyordu.

Uyandı; çarşaf terden bedenine yapışmıştı, beyninin ince zarına saplanmış bu ifade, bu anlam kayması derinden bir acı veriyordu.

Kahvaltı, bir önceki geceden kalan haşlanmış fasulyelerden ve sulandırılmış portakal suyundan ibaretti. Tom yalnızca portakal suyunu içebiliyordu.

Barbekünün yanmış kömürlerini bir çuvala dolduran Dave Hufferman, "Biz düşündük de" dedi, "daha karayolu treninin buraya gelmesine nerden baksan on beş gün var, ana jeneratörümüzün de bi' parçası bozuk. Daphne sizle Tontine'e gelip yedek parçayı alacak".

Tom şaşkınlıkla kekeledi: "A-ama nasıl geri dönecek?"

"Merak etme arkadaşım, polislerle geri dönebilir. Öyle değil mi hayatım?"

"Tabi canım" dedi kocasının bir kolunun altına girerek. "Hem de başlarına bi' şey gelecek olursa çocuklara da göz kulak olurum."

Huffermanlar bu sabah kanarya sarısı tulum giyiyorlardı ve suratlarında şehvetli bir ifade vardı.

"Bu.. B-bu gerçekten... Çok iyi. Yani.." Tom akşamdan kalmalığın buzlu yüzeyinde yürümeye çalışıyordu.

Yüzüne kendi kendine merhem süren Prentice araya girdi: "Zaten şimdiye kadar yaptıklarınız için size çok minnettarız... Şimdi de bu. Çok ama *çok* teşekkür ederiz."

Tom, Huffermanların da Prentice'e karşı kendisiyle aynı hoşnutsuzluk hissini paylaştığından emindi ama gece boyunca duyguları değişmiş gibiydi. Dave Hufferman Prentice'in omuzunu hafifçe tuttu ve: "Olur mu canım, ne demek!" dedi.

Sonra Tom'un suyoluna kustuğu kokuşmuş tuvaletten topallayarak dönerken, Tom'u hayrete düşüren bir şey söyledi: "Biliyosunuz di mi? Çoğu Anglo *bing-bong*ları çok yanlış anlıyo. Sonuçta onlar biranın şehre ulaşan köpüğünü görüyolar sadece."

Tek elini kalçasına koymuş halde poz vermiş gibi duruyordu. Bu görüntünün aslında çok gülünç olması gerekirdi ama nedense gayet normal görünüyordu.

"Şimdi" diye devam etti, "beni yanlış anlama ha, konvoyları patlatan ve yollara EYP yerleştiren zenci piçlere gram sempatim yok. Onlar başlarına gelen her şeyi hak ediyolar. Ama doğal *bing-bong*lar, kendi çevresi içinde yaşayan *bing-bong*lar, işte onlar başka bi' konu".

"Nasıl yani?" diye geveledi Tom.

"Yanisi, arkadaşım..." Hufferman Tom'a şüpheci gözlerle baktı. "Hayatımda tanıdığım en yüce gönüllü insanlar *bing-bong*lar. Matarasındaki son yudumu sana verir, öyle cömerttir. Ama aynı zamanda hayatımda tanıdığım en açgözlü şerefsizler de *bing-bong*tu... İşte zaten onun için hayat sigortalarının peşine düşüyolar. Onlardan daha mütevazısı –ya da daha kibirlisi, daha soğukkanlısı– yoktur. Hiçbir şey düşünmeden ya da şehvetlerini doyurana kadar kudurmuşçasına aylarca çölde dolanabilirler."

Çamaşırlıktan çarşafları toplayan karısına baktı ve keskin nişancı da ona gülümsedi. "Dünyada *bing-bong*lardan daha cesuru da daha korkağı da yok. Tüm bu saçmalıklar başlamadan önce Daphne'yle ben onlarla çalışırdık, iz sürücü olarak kullanıyoduk onları. İnanılmaz iyi iz sürerler. Moainin kokusunu rüzgâra karşı yirmi kilometre öteden alırlar. Devlet, Tugi polisler bunların hiç hakkından gelemediler. Onlar zati *bing-bong*ları hiç anlamıyolar, onların politikalarını anlamıyolar çünkü *bing-bong*lar aslında çok politik herifler. Bu çöl kabilelerinin kendi içleri hep karışık olaylarla dolu ve aslında biz Anglolardan ve piyadelerimizden daha fazla birbirlerinden nefret ediyolar."

Tom kendine gelmişti. "Anlamadığım bir şey var; burada her şeyin bu kadar kaotik olduğunu neden açıklamıyor kimse? Yani, demek istediğim..." Gevezelik ettiğinin farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. "Televizyonlarda çatışma görüntüleri falan veriliyor hep ama medya da devlet yetkilileri de hiçbir zaman bu tarafların ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmiyorlar. Neden?"

Hayvan yemi avcısı Tom'un sorusunu duymamazlıktan gelmiş gibi karısına seslendi: "Daph, onları bırak artık hayatım. Bu heriflerin bi' an önce yola çıkması lazım. Hadi." Sonra tekrar Tom'a dönüp cevap verdi: "Çok basit di mi?" Olağanüstü ciddi ve resmi bir ses tonuyla devam etti. "Güvenlik durumu,

güvenlik sebepleriyle açıkça belirtilemez." Sonra bir kahkaha attı ve portakal suyunun kalan birkaç damlasını toprağa döktü. "Hadi" dedi, "galiba arkadaşın ne yapması gerektiğini biliyo".

Prentice konteynerden Tom'un tüfeklerini çıkarıyordu. Gün giderek ısınmaya başlamıştı bile. Parnassus Dağı güneşin altında kemik beyazı renginde parıldıyordu. Evcil hayvan yemi avcılarının, Tom ve Prentice'i bulmak için kullandıkları radyo, dağın zirvesine zor bir iniş yapmış uzay aracını andırıyordu.

"Mekanizmalarının çalıştığına emin olman lazım" dedi Daphne Hufferman Prentice'e. "Ve bi' tanesini de arabanın içinde tutun."

İri yapılı kadın çamaşırları bırakmış ve bir yandan boynuna bir fişek kemeri asarak onlara doğru geliyordu. Boş elinde, sanki sıradan bir ev kadınının alışveriş poşetlerini taşıması gibi makineli tüfeği tutuyordu.

Tom karavana gitti ve bir gece önce yol arkadaşı tarafından düşünceli ve özenli bir şekilde yerleştirilen eşyalarını topladı. Ev sahiplerine biraz güneş kremi alıp alamayacağını sormaya niyetlenmişti ama Prentice'i faydalı ve yardım eder halde görmenin tuhaflığı onu kaygılandırıyordu. Acaba birbirleriyle ilişkileri geliştikçe *astande* dereceleri de değişiyor muydu gerçekten?

Tom tekrar dışarı çıktığında, Prentice Galillerden birini cipin askısına asıyordu. Diğerini arka pencereden içeriye soktu. Kendi otomatik tabancasını omzuna takılı bir silah kılıfı askısında taşıyordu. Tom, küçük külüstürlerinin tozlu yan aynalarından yansıyan kendi görüntüsüne bakmadan edemedi.

Dave Hufferman boş bira kutularıyla dolu koca bir çuvalı arka pencereden ittirerek sığdırmayı başardı.

"Bunları geri dönüşüme bırakırken dikkatli ol Daph" dedi.

"Tamam canım" dedi Daphne ve çuvalın yanına sığıştı.

Hufferman bu sefer ön pencereden Tom'un kucağına bez bir çanta attı. Tom sıçrayıverdi.

"Huuu arkadaş." Dave sırıtıyordu. "Çanta sadece be. Yolda reflekslerini kullanmanı gerektirecek bi' sürü şey olacak."

Eğilip nefesini Tom'un yüzüne vurarak devam etti: "Bak, bi' Anglo kardeşimi eleştirecek değilim ama bazen sizin gibi uzaklardan gelen heriflerin işerken bile çüklerinizi fazla önemsediğinizi düşünüyorum..."

"Tamamız" dedi Prentice.

Ama Hufferman, Prentice'i tehditkâr bir bakışla susturdu ve sözüne devam etti: "Herkes buradaki güvenlik durumunun boktan olduğunu biliyor, gazete karıştıran ya da televizyon izleyen herkes bunu saniyesinde anlar zati. Daph'le ben sizi bu durumdan sağ salim çıkaracağız..."

"Bunun için çok minnettarız zate..."

Bir sert bakış daha. "Sizin minnettarlığınızla falan ilgilenmiyorum." Derin bir iç çekti. "Ama biraz olsun saygı istiyorum, tamam mı? Lanet *bing-bong*lara biraz olsun saygı duymanızı istiyorum."

Söylemek istediğini vurguladıktan sonra doğruldu ve cipin üstüne vurdu. Tom arabayı çalıştırıp döndürdü ve çöle doğru giderek kamptan uzaklaştılar.

Vitesin yanındaki maden suyu şişesini alıp bir yudum içti. Hayatın suyu! Leş gibi ağzında, tadı aynı ölümün suyu gibiydi.

* * *

Güneş en tepeye çıkana kadar durmaksızın gittiler. Son günlerin bütün stresi Tom'un omuzlarına ağrılı bir yük olarak binmişti.

Prentice, arka koltuktaki eşyaları iriyarı kadın kucağındaki makineli tüfekle oturabilsin diye yeniden düzenlemişti. Tom ne zaman dikiz aynasından arkaya baksa kadının pembe dolgun suratını görüyordu.

Parnassus Dağı etrafındaki, beyaz kumlar ve alacalı sert tuzlalarla yanan yaylalar alçalıyordu. İleride, rüzgâr nedeniyle

mermer tozuna bulanmış, ok şeritli 1. Rota başlıyordu. Bütün bu alev alev boşlukta görülen tek yaşam belirtisi leş kuşlarıydı. Arabanın yaklaşan gürültüsü, en az tepesine üşüştükleri asfalt leşi kadar yoluk yoluk ve yağlı tüylere sahip bu kuşları ürküterek, biçimsizce havalanmalarına sebep oldu.

Tom sessizdi, maden suyunun ağzında bıraktığı o leş gibi tat hâlâ etkisini sürdürüyordu. Annesi, kendisi gibi uzun süredir tedavülden kaldırılmış sigarasının ucuyla Tom'u terslemeye devam ediyordu.

Arabanın içindeki atmosfere aldırmayan Daphne, Prentice sigara içerken sürekli konuşuyordu. Prentice'in yaktığı her sigarada Tom kendi içindeki nikotin isteğinin kabarmasını bastırıyor, pencereden dışarı attığı her izmarit sonrasında da haklı gururunun tadını çıkarıyordu.

"Güvenlik durumunun iyileştiğine eminim" dedi Daphne. "Ordu aşağılara çekiliyor ve çoğunlukla da devriyeye polis çıkıyor."

Bu tuhaf teselli, avcının dakikalar önce ağzından çıkan şu alelade sözler üzerine gelmişti: "Burayla Tontine arasındaki tek ekonomik faaliyet yoldan geçenlerin soyulması, biliyosunuz di mi?"

Sonra da kablolu televizyonun eğitim kanallarından birindeki dördüncü sınıf bir belgeselin satırlarını ezberlemiş gibi anlatmaya başladı: "Zamanla asiler de bu yaptıklarından vazgeçecekler ve başka işlerde çalışmaya başlayacaklar; sanayide çalışacaklar, sanat yapacaklar, öğretmen falan olacaklar, di mi?"

Bu neredeyse her cümlenin sonunda gelen "di mi"ler tam Tom'un beynini ağır ağır kazarken asilerin pususuna düştüler.

EYP erken patlamış olmalıydı çünkü patlama ve gürültü canlı kalmalarına ve arabanın zarar almamasına yetecek kadar uzaktaydı. Tom önce kıvılcımlarla alevlenen patlamayı görmüştü ve ilk anda nedense çocukların çöp konteynerlerinden birini maytaplarla doldurup yaktığını düşündü.

Daphne Hufferman ilk saniyede çılgınca bağırdı sonra hemen soğukkanlılıkla komutlar sıralamaya başladı: "Arabayı yoldan çıkar, kenara çek! Silahlarınızı kapın, dışarı çıkın hemen, hemen yere yatın!"

Daha sonra Tom bu anı düşününce, olayın içindeki canlılık ve becerilerine inanmakta güçlük çekecekti: Adrenalin denizinde yüzen üç kişilik bir manga gibiydiler.

Tom direksiyonu aniden döndürdü, cip asfalt yoldan çıktı ve durdu. Arkaya uzanıp Galil tüfeğini kaptı. Prentice çoktan arabadan çıkmış, kapının arkasında siper almıştı bile. Elinde tabancasıyla kapının açık penceresinden etrafı gözlüyordu.

Daphne Hufferman cüssesine rağmen bir şekilde koltuktaki kayıp ilaç kutularının üzerinden kendini dışarı atmayı başarmıştı. Şimdi de Tom ve Prentice'in dizlerinin üzerine çökmüş etrafı kolladığı yere doğru kumun üzerinde yüzüstü sürünerek geliyordu.

Patlamanın ekosu hâlâ kulaklarını çınlatıyordu ve cipin tavanına taş parçaları düşüyordu.

"Yere yatın! Yere!" Daphne komutlarına devam ediyordu. Üçü de cipin altına doğru eğilirken Daphne güneydeki bir dere yatağını işaret etti. "Pusuyu şuraya kurmuşlar, suyoluna. Her an ortaya çıkabilirler."

Haklıydı.

Birden yolun karşısından kendilerine doğru tüfekleriyle ateş ederek gelen dört kişi belirdi.

"Fena faka bastılar" dedi Daphne, "Buraya gelene kadar nerden baksan üç yüz metre var. Çabuk adamınızı seçin. Siz vuramazsanız ben indiririm."

Yolun karşısına doğru ateş etmeye başladı. Silah sesleri Tom'un kulaklarını tıkamıştı. Tüfeğin güvenliğini açtı. Dipçiği omuzuna yerleştirdi, gözünü sabitledi ve işaretparmağını tetiğe koydu. Aklından davetsiz düşünceler geçiyordu: Ne pahasına olursa olsun kendini değil ama arabanın koltuğunun altındaki Gloria Swai-Phillips'in kutusunu korumalıydı.

Görüş hizasına tam karşıdan ona doğru koşarak gelen bir asi girdi. Tom saldırganların daha çok Entreati büyücüsünün erkek versiyonu gibi olacaklarını sanıyordu; beysbol kasketinin altından böyle masum bakışlı tıknaz ve gencecik birini beklemiyordu. Çocuk tüfeğinden çıkan kurşunlara ölüm marşıyla eşlik ediyordu: "In-twakka-lakka-twakka-ka-ka-la!"

Tüfeğin dürbününden gördüğü bu figür giderek daha da büyüyordu. Çocuğun üzerinde yeşil bir futbol tişörtü vardı, üstünde GREEN BAY PACKERS 69 yazıyordu. Şapkası kepçe kulaklarını kapatamamıştı ve ağzı açıktı.

Tom, Galil'in tetiğine bastı ve ilk geri tepmeyi hissetti... Çocuk ateş sesini duyunca yolda ters salto yapmaya çalıştı ama kilolu biri için oldukça saçma bir hareketti bu. Tabii ki başaramadı ve kalçasının üzerine düşerken mermilerden biri göğsüne saplandı.

Çocuk düştükten sonra Tom içine düştüğü bu ölüm diyarına baktı. Korkuyla ayağa kalktı ve sendeleyerek cipten uzaklaştı. Çok geçmeden çatışma sesinin kesildiğini ve diğer üç saldırganın da yerde yattığını gördü.

Ama asilerden biri 1. Rota'nın kuzeyinde pusuya yatmış olmalıydı ki Tom çöle doğru dehşet içinde salınırken arkadaki bir kayalıktan çıkıverdi. Ağır otomatik Browning'inin gürültüsü omzuna açılan delikle bir anda kesildi. "Ya-yaaaa! Ya-yaaa!" diye bağırarak yere çöktü.

Tom, Prentice'e döndü; Prentice önce tabancasından çıkan barutun dumanını üfledi, sonra da birden hıçkırıklara boğuldu.

Tontine'e doğru tekrar yola çıktıklarında hâlâ ağzında sigarasıyla sessiz sessiz hıçkırıyor olacaktı.

Tom, kendisi bizzat kimseyi öldürmediği için rahatlamıştı. Ortalık durulduktan sonra Daphne Hufferman, Green Bay Packers taraftarı çocuğun yanına gidip göğsündeki kurşunların kendisinin tüfeğinden çıktığını söyledi. "Sen nereye ateş ettin bilmiyorum Tom" dedi, "ama çok acemisin, orası kesin bak".

Sonra her cesedin başına tek tek gitti ve onları bileklerinden tutarak 1. Rota'nın dışına sürükledi. Prentice'in omzundan vurduğu asiye de yanında taşıdığı morfin iğnelerinden vurdu. Sonra da Tom'la birlikte adamı ayağa kaldırıp kayalıkların gölgesine götürüp oturttular.

Aval kabilesinden olan adam ilk başta şoka girmişti, sonra da morfinin etkisiyle kafası iyi oldu. Tom onun yanında otururken Daphne de çöle doğru gezinip asilerin pikabını buldu ve aracın telsiziyle polise haber verdi.

Tekrardan yola çıkmadan önce, "Polisler ona ne yapacaklar?" diye sordu Tom.

"Kim bilir..." dedi Daphne. "Tontine'deki kodese tıkabilirler. Hemen burada bir çukur kazıp işini bitirebilirler." Kıkırdadı. "Bunlar sana ağır geliyodur tabi ama bu herifin sanayide kariyer yapmak için öldürmekten vazgeçmeyeceği kesin. Arabalarının tamponundaki yazıyı görmen lazımdı: CENNETİN KAPILARINDA ANGLO KELLELERİYLE BEKLİYOR OLACAĞIZ. Böyle işte, ya."

Tom hiçbir şey düşünemiyordu. Ağzı kupkuruydu, bütün vücudunda derin bir uyuşukluk vardı. Demek ki gerçek şok böyle oluyor diye düşündü: Hiçbir şey hissetmiyorsun. Nefsi müdafaa dedikleri şey, meğer Novacaine iğneleriyle uyuşturulan bilince uygulanan ahlaki bir ameliyatmış.

Prentice'e yaptığı şey için teşekkür etmek istiyordu ama hissettiği bu minnettarlık kavrulan dilinin ucuna gelmiyordu bir türlü. Hem zaten Prentice de içine kapanmıştı, hıçkırıkları dindikten sonra sigaraları ardı ardına yakmaya başlamıştı. Sürekli elindeki otomatik tabancayla oynuyor, şarjörü çıkarıp takıyor, arabanın camından çöldeki gölgelere nişan alıyordu.

Daphne, Tom'a yoldaki çelik iskeletli geri dönüşüm çöpüne yanaşıp durmasını söyledi. Tom'la Prentice arabanın içinden onu korurken Daphne de boş bira kutularıyla dolu çuvalı atıp geri döndü. Prentice en sonunda Browning'ini omuzundaki kılıfına taktığında eski haline dönmüş değildi, eski halinden

çok daha fazlasıydı artık: Kan emen antrapoid bir sivrisinek gibiydi. Tom, Prentice'in kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu: "Ben İş Bitirici'yim. Ben Yanlışların Düzelticisiyim..." Printice arada sırada da yüksek sesle homurdanıyordu: "Bu öyle basit bir çekirge değil."

Tontine'e varmadan yirmi kilometre önce yanmış araba geçidi yeniden başlamıştı. On kilometre sonra fosforlu güvenlik ceketleriyle çalışan bir ekip ve bir greyderle karşılaştılar. Sonra da şehrin sınırına ulaştılar.

Şehrin girişindeki tabela çölün alacakaranlığındaki bir darağacı kadar ıssızdı: TONTINE VİLAYETİ'NE HOŞ GELDİNİZ. ŞEHİR MERKEZİ BELÇİKA'DAKİ DENDERMONDE İLE İKİZDİR. Cumhuriyet armasının yanında Belçika bayrağındaki üç dikine çizgi (siyah, sarı, kırmızı) vardı. Tabelanın paslanmış yazılarının yanında koyu derili, kolları uzanmış şişkin bir beden yatıyordu. Çok hızlı geçtikleri için Tom bedenin bir sarhoşa mı yoksa bir cesede mi ait olduğunu anlayamamıştı.

Cip, yolun bölündüğü yerlerde kocaman beton saksıların olduğu geniş ve tatsız bir bulvara girdi. Yolun iki tarafında da her sokakta aynı mimariye sahip küçük bungalovlar, bungalovların bir tarafında küçük bir veranda, diğer tarafında da havalandırma ünitesi vardı. Bungalovların çatıları eğimli ve kiremit kırmızısı alüminyumdandı.

"Modifiye edilmiş taşıma konteynerleri" dedi Daphne. "Devlet getirtiyo bunları. Asiler zarar verirse ya da içinde yaşayan *bing-bong*lar parti yaparken yakarsa falan yenisini getirtiyolar."

Sokakta pek kimse yoktu. Arada araba gelince yoldan çekilen ya da bungalovların arasında dolaşan tek tük yayalar vardı. Bir dizi patlamaya karşı, koruyucu duvarın ve yedi sekiz metre uzunluğunda zincirli çitin çevrelediği bir polis kontrol noktasına geldiler. Tugganarong polisler üçünün de belgelerini kontrol etti ve yakalandıkları pusuyla ilgili Daphne'yle konuştular ve sonra yollarına devam etmelerine izin verdiler.

Bu defa geniş gövdeli baobap ağaçlarıyla dolu başka bir geniş bulvara girdiler. Buradaki konteyner yapılar yan yana dizilmişti ve sokaklarda kaldırım taşı vardı. Konterneylerin çatıları yoktu ama yanlarına üstlerinde güvenlik parmaklıkları olan pencereler açılmıştı. Hepsi de ticari yapılardı ve tepelerinde geniş elektrikli tabelalar asılıydı. ARAZİ ARAÇLARI: ÜST DÜZEY SİGORTA, KİŞİSEL POLİÇE, AMHERST HAYAT SİGORTASI, TAM KAPSAMLI TONTINE... Tom bu tabelaların kime yönelik olduğunu merak ediyordu çünkü sokaklarda kimse yoktu.

Daha fazla sıkılmış polis, daha fazla güvenlik duvarı ve çitle dolu başka bir kontrol noktasına vardılar. Polisler aynalı düzenekleriyle arabanın altını kontrol ettiler. Sonra üçüncü kontrol noktasına, daha sonra da dördüncü kontrol noktasına geldiler. Her biri aynı prosedürü uyguluyor, aynı soruları soruyorlardı.

Prentice son kontrol noktası gibi görünen durakta doğrulup sigarasını çıkardı. Tugganarong çavuşlardan biri derhal ona doğru seslendi: "Onu yakmasan iyi edersin." Sonra da eliyle güvenlik duvarına asılı yazıyı işaret etti: HİÇBİR KOŞULDA SİGARA İÇİLEMEZ!

"Senin yerinde olsam buraları sigara bırakma fırsatı olarak değerlendirirdim. Belki Tanrı'nın sana yolladığı bi' işarettir bu" dedi aynı çavuş ve elindeki belgeleri Prentice'in kucağına bırakıp tüfeğiyle geçiş izni verdiğini işaret etti.

Vance'deki mahkemede söylenen Milli Marş'tan bu yana Tom'un duyduğu ilk Tanrı göndermesiydi bu.

Tom bunun üzerine düşünecek durumda değildi. Daphne Hufferman elini omuzuna koymuş, ne tarafa gideceğini bildiriyordu. Yollar çikolatalı kek gibi pürüzsüz ve koyu renkliydi. Üzerinde fıskiyelerin çalıştığı küçük çimlere yayılmış minyatür ofis binalarını geçtiler. Fıskiyelerin hışırtısından ve cipin yorgun motorunun sesinden başka etrafta neredeyse hiç ses yoktu: Hiç doğal görünmeyen, insan yapımı bir vaha sessizliğiydi bu.

Turuncumsu karanlığın içinden küçük bir Hilton göründü. Sözde Helenistik sütunlarıyla, içinde nilüferler olan dekoratif havuzlarıyla herhangi bir Hilton'dan neredeyse hiçbir farkı yoktu bu binanın, lakin herhangi bir Hilton'un beşte biri kadardı.

Ve işte orada, Hilton'un ana kapısında, etrafında siyah sineklerin uçuştuğu ve belli ki Tom ve Prentice'in gelişi konusunda önceden haberdar edilmiş Fahri Konsolos duruyordu: Adams. Ve hemen ardında da Tom'un karısının şekil değiştirmiş hali olan, çiçekli elbisesiyle Gloria Swai-Phillips.

12

Ertesi sabah Tom kayıt masasından odasına yeni çıkmış, banyodaki lavaboda arnika merhemini tüfeğin geri tepmesinden ötürü kötü bir şekilde ezilen yanağına sürüyordu ki kapı çaldı.

Tom kapıyı açıp Adams'ı içeri aldı. Adams içeri girince doğrudan odanın öteki tarafına geçti. Tom sandalyenin üzerindeki kıyafetlerini kaldırdı ve konsolosa oturması için yer açtı.

"Yolculuk iyi miydi?" diye sordu Adams sıska bacağını diğer sıska bacağının üzerine atarken. Her zamanki gofre takımını giymişti ve takımının altındaki saat desenli kırmızı çorapları Tom'u hiç şaşırtmamıştı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye cevap verdi tekrar Tom, banyoya doğru giderken. "Sen buraya *nasıl* geldin peki?"

Adams cevap vermeden önce bir süre duraksadı. Sonra Tom içeriden gelen bir çınlama ve su ısıtıcısının kaynama sesini duydu. Adams kendine bir fincan kahve yapıyordu. Tom o sırada dişlerini fırçaladı ve burnundaki kılları cımbızla temizledi. Her bir cımbız darbesinin acısı Tom'u bir kez daha kendine getiriyordu.

Adams en sonunda ağzını höpürdeterek kahvesinden bir yudum aldı ve cevap verdi: "İğneleyici konuşma lütfen benimle."

"Pardon?" Tom yatak odasına döndü. Adams makyaj masasının üzerindeki aynaya doğru eğilmiş başının arkasını inceliyordu. "Benimle dalga geçer gibi konuşma diyorum. Zaten yeterince zor bi sabah geçirdim."

Konsolos elindeki kahve fincanını yere koydu ve saydam gözlüklerinin ardından dikkatle Tom'a baktı. Biraz olsun sempati beklediği her halinden belliydi.

Tom bu beklentisini havada bırakmadı. "Aa? Ne oldu ki?"

"Weiss diye bir vatandaşımız... Amherst'e gelen bir uçağın tuvaletinde sigara içerken yakalanmış."

"Oooo. Gerçekten *ciddi*ymiş durum."

"Çok ciddi. Kellippi'de doksan günlük çalışma kampında şimdi. Daha bir ay oldu ve şimdiden durumu kötü. Hayatında hiç boksit madeni gördün mü Brodzinski? Suçlulara en kötü işleri veriyorlar. İnanılmaz vahşi bir iş... Koca koca makineler, yüksek derecede zehirli tozlar... Madende kullanılan Belçika malı aletler de güvenlik açısından çok iyi durumda değiller, sonuçta maden işçileri hüküm yemiş suçlulardan, yerlilerden ve çaresizlerden oluşuyor."

"Ne demeye çalışıyorsun Adams? Benim ucuz kurtulduğumu falan mı vurguluyorsun?" Tom, Adams'ın karşısına, yatağın ucuna oturdu. "Neyse, hakikaten, sen nasıl geldin buraya?"

Konsolos cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bayan Swai-Phillips'le birlikte Amherst'e uçakla

geldik, oradan da 2. Rota'dan buraya arabayla. Madendekiler bize hafif uçaklardan vermeyi teklif ettiler ama biliyorsun, mesafemi korumam lazım..."

Bir an için sessizliğe gömüldü. Tom'un omzunun üzerinden gözünü arka tarafa dikmişti ama baktığı şey duvarda asılı Andrew Wyeth reprodüksiyonu değil arkadaki sehpanın üzerinde duran yarısı boş viski şişesiydi.

"Senin yetki alanının buraya kadar uzanmadığını sanıyordum" dedi Tom. Bile bile konsolosu kızdırmaya çalışıyordu. "Sonuçta burası Batı Eyaleti değil mi?"

Adams sakince cevap verdi. "Evet ama ulusal hükümet için değil kendi devletimiz için çalışıyorum Brodzinski. Tontine'e kadar bir bin kilometre daha gelip seninle görüşmem de bunun göstergesi zaten."

"Tam olarak kimin için çalıştığından emin değilim Adams" dedi Tom dalgın bir tonla. "Ama şu kadarını söyleyeyim: Eğer Amherst'e kadar uçakla gelip sonra yalnızca bin kilometre araba kullanarak buraya ulaşılabiliyorsa, o zaman ben niye bunun üç buçuk katı yolu, ciddi ciddi vurulma tehlikesi atlatarak teptim?"

"Canının sıkkın olduğunu anlayabiliyorum" dedi Adams. "Ailenle konuştun mu? Buradayken ülke kodu kullanmadan direkt olarak yurtdışını arayabiliyorsun... Tontine Yönetimi'nin acayip uygulamalarından biri."

Ayağa kalktı ve lekeli bardağını makyaj masasının üzerine koydu. "Ama işte işin saçmalığı şu ki; Tontine'in içindeki birini aramak istediğinde de uluslararası arama yapıyormuşsun sayılıyor."

"Peki ya Gloria?" Tom aslında Martha diyecekti ama iki kadın yine aklının içinde birbirlerine karışmıştı.

"Anlamadım?" Adams, Tom'un koluna yapışmış elini çekti, Tom Adams'ın koluna dokunduğunun farkında bile değildi.

"Y-yani, o ne yapıyor burada?"

"Bayan Swai-Phillips'in Vance'deyken sana söylediğini sanıyordum. Tontine'deki yetimhaneleri işletiyor kendisi; çok saygıdeğer bir yardımseverdir. Sanırım buradaki bir hayır kurumunun bu akşam toplantısı var, bu otelde. Daha fazlasını öğrenmek istersen seni de davet edebileceklerine eminim."

Adams kapıya doğru ilerliyordu ki Tom aniden içinden geçeni dışa vurdu: "Bu tam bir saçmalık Winnie." Konsolosa o akşam yemeğinden sonra bir daha hiç ilk adıyla hitap edecek samimiyeti göstermemişti. Konsolos bir anlığına durdu ve tekrar Tom'a doğru döndüğünde Tom konsolosun soğukluğunun kaybolduğunu gördü. "Prentice'le ilgili değil mi? Onun... Yapmış olduğu şeyle ilgili. Yani sonuçta kadın çocuklarla ilgileniyor... Prentice de..." Tom içinden geçenleri daha fazla söyleyemedi.

Adams'ın sesi yumuşamıştı. "Bunu seninle tartışamayacağımı sen de gayet iyi biliyorsun Tom."

"Ama inkâr da etmiyorsun, değil mi? Aldığı ilaçlar, bebek bezleri falan, yetimhane için değil mi? Aman Tanrım! Hangisi daha kötü bilmiyorum; kendi salak hatalarım yüzünden bunca yol o kadar şey taşımak mı yoksa bu sapığa özel şoförlük yapmak mı..."

"Anladığım kadarıyla Tom, Brian Prentice'e minnettar olmak için bir sürü nedenin var. Bayan Hufferman yolda olan biteni anlattı. Sanırım yaptığı şeye teknik olarak..." Konsolosun uzun yüzü iğneleyici bir ifadeye büründü. "Hayatını kurtarmak deniyor."

Adams kapının tokmağına uzanırken Tom ayağa kalktı. Ve konsolos tam o anda bombayı patlatmaya karar verdi: "Bu arada Brodzinski, senin de bilmen gerekiyor diye düşünüyordum. Vance'den ayrılmadan kısa süre önce savcılıktan telefon geldi. Bayan Lincoln, Vance Hastanesi'ndeki doktorlara kocası kriz geçirirse diriltilmemesi talimatını vermiş. İşin açığı, bu aslında Ralladayo'ya gidip tazminatını iletmen için oldukça az zamanın kaldığını gösteriyor. Çünkü eminim Jethro Swai-Phillips

de açıklamıştır, olay kamu davasına dönerse şimdiye kadarki tüm anlaşmalar masadan kalkar."

Bunu söyledikten sonra odayı terk etti.

Tom, Prentice'i Hilton'un park alanında sigara içerken buldu. Tüm sigara tiryakilerinin içgüdüsel olarak binaların on altı metre uzağındaki görünmez sınırın tam nerede olduğunu bilmeleri Tom'u her zaman şaşırtıyordu. Kamu binalarının bulunduğu yerde çok fazla sigara içme alanı birleşmiş ve tiryakilerin toplanıp sigaralarını emip üfledikleri küçük bir duman alanı oluşmuştu.

Prentice'in yanında sigara içen yedi Anglo daha vardı. Kısa pantolonlu takımları, ütülü gömlekleri ve parlak kravatlarıyla sigorta satıcıları gibi görünüyorlardı ki gerçekten de öyleydiler. Yan taraflarda düzgün budanmış çimleri sulayan fıskiyeler çalıştığı için hepsinin omuz omuza küçücük bir alana sıkışmış halde durmaları bir hayli komik görünüyordu.

Tom, bir kenarda durup boştaki ellerini sallayıp ovuşturuyordu. Sigortacılar birer birer sigaralarını bitirdiler, dikkatle yerde söndürdüler ve izmaritlerini alıp pakete koydular. Sonra hepsi bir park alanındaki epeyce kötü durumdaki bir çift Japon arabası içine doluştular.

"İş için kırsala gidiyorlar" dedi Prentice. "Onun için yeni araba kullanmıyorlarmış."

"Yoksul heriflere hayat sigortası satıp sonra ödeme için birbirlerini öldürmelerini sağlamak..." dedi Tom. "Sen buna iş mi diyorsun?"

"Ciddi misin Tom?" diye cevap verdi Prentice ılımlı bir tavırla. "Herkesin bir şekilde hayatını kazanması lazım sonuçta."

Tom yutkundu. "Peki ya sen Brian? Sen bugünlerde ne işle meşgulsün? Hâlâ İş Bitirici misin? Yanlışların Düzelticisi?"

Prentice huzursuzca ayaklarının üzerinde salınmaya başladı. "Yani... Bilmiyorum abi" diye mırıldandı.

"Bilmiyor musun?" Tom'un sesi Prentice'i yoklamaya başlıyordu. "Çölde tam olarak ne oldu öyle Prentice? Sen anladın

mı? Çünkü benim bir bok anlamadığım kesin. Sonra buna baksana bir." Odadayken belgelerin bulunduğu dosyadan çıkardığı araç kiralama sözleşmesini cüzdanından çıkarıp Prentice'e doğru salladı. "Bunun bütün maddelerini tek tek okudum. Meğer ikimizden birisi bir şekilde ölürse diğerimiz onun legal mirasçıcı oluyormuş ve tabii..." Kâğıda bir daha göz attı. "Temiz bir iki yüz bine de konuyormuş. Seni hiç böyle başkalarını düşünen biri gibi düşünmemiştim Prentice. Yani, orada küçücük bir anlığına bile olsa tereddüt edebilir ve o pusudan son derece zengin biri olarak çıkabilirdin."

Prentice göğsünü doldurdu. "Ne ima ettiğini bilmiyorum Tom" dedi nefes vererek. "Benim hakkımda ne düşünürsen düşün ama umarım o kara piçlerin bir Anglo kardeşimi öldürmesine soğukkanlılıkla izin vereceğimi düşünmüyorsundur abi."

"Kara piçler... Kara piçler ha. Vaaay!" Tom şaşkınlıkla kafasını sallıyordu. "Laf koymayı da biliyorsun ha demek." Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Karının kuzeni halletti mi?"

"Neyi halletti mi?"

"Hani sana biraz para çıkaracaktı ya? Senin gibi yüksek ahlaki değerlere sahip birisi borcunu ödeme konusunda da kaygılı olur herhalde."

Birdenbire Tom bütün olan bitenden dolayı tükenmiş hissetti. Kamu binalarının olduğu bölgedeki çimler bir hayli iyi sulanıyordu ama yine de hava hâlâ çöl havasıyla doluydu. Yere çömeldi, başı dönüyordu.

Geçen gece gördüğü rüya geldi gözünün önüne. Rüyada bir tür piknik ya da kamp gezisindeydi. Kızı Dixie'nin saçları Vance Havalimanı'nda en son onu gördüğündeki gibi yine o saçma disk şeklinde yağlı topuz yapılmıştı ama onun dışında tamamen çıplaktı ve uzun çimlere uzanmıştı.

Tom kızına endişeli gözlerle bakıyordu. Bacakları yana doğru eğik duruyordu ve üst bedenini tek koluna yaslamıştı. Tom uyandıktan sonra Dixie'nin pozisyonunun Wyeth repro-

düksiyonunda yatakta uzanan kızın pozisyonuyla aynı olduğunu fark etti. Wyeth'in resminde olmayıp da rüyada olan şey, Dixie'nin kasıklarının arasındaki düzgün biçimli büyük bir penisti.

Rüyasında ona söylemesem daha iyi diye düşünüyordu Tom. Bir penisi olduğunu ona söylemesem daha iyi. Genç bir kız için bir hayli üzücü bir şey bu.

"İyi misin Tom?" Prentice ona doğru eğilmiş, sigarasının dumanını yüzüne üflüyordu.

Tom öksürdü. "Öhm... Evet, evet. İyiyim. Sadece..." Kendini toplayıp ayağa kalktı. "Sadece çok halsiz hissediyorum. Huffermanların kampında başladı, sen bir şeyler yapıyordun ya, arabadakileri düzenliyordun falan. O zaman. Sonra bir de üstüne pusu geldi. Düşününce, sen bir gece önce merhemini de kendin sürmüştün değil mi?"

Tom tekrar yere çöktü. Yerdeki iri kumlar avuçlarına doldu. Yukarıya doğru baktı: Prentice'in şapkası kavurucu güneşe siper oluyordu. "Hufferman'ın söylediği şeye inanıyor musun?" dedi. "İkimizin değiştiğine yani? Sonra hayat sigortası... Bunlar ikimizin arasında vites mi değiştiriyor yoksa?"

Prentice kafasını salladı. "Bilmiyorum Tom ama zihnimi her şeye açık tutuyorum."

Sigarasını söndürdü ve izmariti pakete koydu. "Şimdi izin verirsen Bayan Swai-Phillips'le buluşmam gerekiyor." Canı sıkılmış gibi bir ifade takındı ve ekledi: "Ondan sonra da bankaya gideceğim."

Aceleyle uzaklaşırken geri dönüp, "Bu arada Tom" dedi, "Gloria bana sende ona ait bir paket olduğunu söyledi; onu bana ver istersen?"

Bu Tom'u yeniden canlandırmıştı. Ayağa kalktı. "Sanmıyorum" dedi. "O paketi sadece bana emanet etti çünkü."

Hilton'un kapısına doğru ağır ağır yürüdü: Fotoelektrik hücreler Tom'u sessiz lobiye kabul etti. Nasırlaşmış parmaklarını anahtar kartının köşesine sürten Tom, asansörle odasının sessiz huzuruna ulaşmak için dördüncü kata çıktı.

Ama orada da huzur falan yoktu. Anahtar kartını elektronik kilide sürerek kapıyı açtı; içeride Adams'ın bıraktığı kahve enkazı, Tom'un dağınık şal desenli ilaç çantası Tom'u çok tuhaf bir şekilde sarstı: Nesnelerin kendileri değil cesetleri oradaydı sanki. Etraftaki her şey gerçek miydi, yoksa kendisi mi robotlaşmaya başlamıştı? Yoksa kamu binaları bölgesinin ofis blokları ve düzgün çimleri fena halde kaotik Tontine'in üzerinden kurulmuş sanal bir gerçeklik alanı mıydı? Ya da belki de aslında Tontine bir seraptı ve gerçekten var olan tek şey çöldü.

Kafasında dönüp duran sanrılar Tom'u donuk bir halde yatağa yatırdı. Bacakları hafif hafif kasılıyordu, barutlu kabalaşmış parmakları çarşafın üzerinde hareketsiz duruyordu. Kendi nefesinin sesini duyabiliyordu; durmaksızın hışırdayan klimanın, otopark alanının yanındaki askeri bölgeye inen helikopterin tıf-tıf-tıf-tıf sesini duyabiliyordu.

Zihnini ağır ağır saran histeriye çok yakındı, bir kâbusun içine doğru ardı ardına kapıları açıyordu aklı. Onu kurtaran telefondaki kırmızı mesaj ışığının yanıp sönmesi oldu.

Tom, ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü. "Bir. Yeni. Mesaj... Hey, selam... Ben Gloria Swai-Phillips Bay Brod... Tom. Şey diyecektim, benim paket var ya. İşin aslı epey telaşlı bir gün geçirdim. Paketi seninle buluşup alsam olur mu daha sonra? Burada küçük bir resepsiyon organize ediyorum da sanırım siz suare diyorsunuz, öyle bir şey." Gloria bunu söyledikten sonra küçük bir kız gibi kıkırdadı. Tom "suare"yi düşünüyordu. Artık kimse bu kelimeyi kullanmıyordu, Adams bile. "Neyse işte, belki uğrayabilirsin ha? Saat altı gibi aşağıda olacak. Tüm o hayırsever tipler ve devlet yetkilileri falan olacak hep. Ama sonuçta açık büfe içki var."

Tom ahizeyi yerine koydu ve doğruldu. Gloria aramıştı, artık bir şekilde Gloria'yla bir ilişkisi vardı, demek ki artık daha samimi olacakları düşüncesiyle kendini eğlendirebilirdi. Neden olmasın ki? Sonuçta o özgür bir adamdı.

Koltukta duran pakete baktı. Paketin sarılı olduğu gazete kâğıtlarında sanki bir yüz deseni var gibi geldi: Bir çöl kabilesi

üyesinin yüzü. Tom boş bakışından ayıldı ve resepsiyonu aradı. "Iıı, ben..."

"Buyurun efendim?"

"Ben dışarı çıkmak istiyorum da kamu bölgesinin dışına. Şöyle bir gezinmek istiyorum. Mümkün müdür?"

"Bu akşamüstü saat üçte bir gezinti turu olacak efendim. Adınızı yazmamı ister misiniz?"

"Gezinti? Yürüyüş gibi bir şey mi?"

"Ah hayır, daha çok ağır ağır ilerleyen bir gezinti, en yaşlı müşterilerimiz bile rahatlıkla yetişebiliyor grubun hızına. Merak etmeyin."

* * *

Saat tam üçte Tom lobiye indi ve gezi grubunun sadece kendinden ibaret olduğunu gördü. Çelik yelekli iri bir Tugganarong elinde BRODZINSKI yazan bir kartonla resepsiyon masasının önünde bekliyordu. Büyük bir ciddiyetle Tom'a adının Valldolloppollou olduğunu ama kısaca Val denilmesinden memnun olduğunu söyledi.

Val, Tom'la birlikte tüfeklerden birini otelin silah deposundan almak için gitti. Depoda Tom kendine de üzerinde Hilton logosu olan bir çelik yelek ve miğfer aldı.

"Bunlar gerçekten gerekli mi?" diye sordu.

"Aslında pek değil" diye cevap verdi Val. "Hafta sonuna kadar pek hareketlilik olmaz. Hafta sonları Kellippi'den madenciler geliyor. İşte o zaman her türlü bok olabilir."

Tüfeğinin şarjörünü kontrol ederken devam etti: "Ayrıca otele kayıt yaptırırken hayat sigortası transferi sözleşmesini de imzalıyorsun."

"Yani?"

"Yani biz dışarıdayken öfkeli *bing-bong*lar sizi haklarsa hayat sigortanız Hilton International'a devreder. Bu yüzden kurşun geçirmez yelek ve miğfer biraz nezaket işi."

Tom, kontrol noktasında polis geçiş belgelerini damgalarken bunu düşünüyordu. Belki de onu kamu binaları bölgesinden uzaklaştıran her adımda gücünü geri kazanıyormuş gibi hissetmesinin sebebi de buydu: Artık Prentice'in esaretinde değildi.

Üçüncü polis kontrol noktasından geçtiklerinde kamu bölgesinin canlı yeşilliği gözden kayboluyordu: Atmosfer kum tanecikleriyle doluydu ve Tom havadan demirimsi bir tat alıyordu. Sonra yine sinekler vardı. Nasıl olmuştu da birkaç saatliğine bile olsa sineklerden kurtulabilmişti ki? Sinekler adeta Fransız öpücüğü vermek için ağzının kenarında kümeleniyordu.

Son güvenlik duvarının dışında Val tüfeğiyle etrafı kolaçan etti. Çaylak gibi görünmek istemeyen Tom da aynısını yaptı.

"Sizinkinin güvenliğini açık bıraktım efendim. Eğer birini vurursanız evrak işleri kâbusunuz olur" dedi tur rehberi kibarca.

Tom, Val'ın bu söylediğini kavramaya çalışırken bir anda yerli kadınlardan oluşan bir kalabalık sanki yoktan var olup etraflarını sardı. Kirli elbiseler ve üzerinde Hello Kitty yazılı tişörtler giyiyorlardı. Tom ve Val'ı çevrelemişlerdi ama onlara dokunmuyorlardı. Kadınlar ellerini yüzlerine doğru ileri geri hareket ettiriyor, bu sırada yanakları da aralıklarla şişiyordu. Tom ilk birkaç saniyeden sonra kadınların oral seks hareketini taklit ettiğini fark etti.

İki adam meydanda ilerleyip sonra da ana bulvara girdiler; hâlâ çöp dolu sokaklardan bir sürü fahişe çıkıyordu. Hepsi Tom'a ve rehberine yaklaşıp pandomimli tekliflerinde ısrar ediyor ama asla onlara dokunmuyorlardı. Üzerine konuşulmayacak kadar tüyler ürperten bir manzaraydı bu; bu yüzden sessizce ilerleyip Tom'un dün yoldayken gördüğü konteyner ofislerin pencerelerinin tek tek yanlarından geçiyorlardı. İçerisi masalar, sandalyeler ve içleri renkli broşürlerle dolu plastik dosyalarla doluydu.

Tom, Endeavour Sigorta'nın önünde durup "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii" dedi iri Tugganarong. "Zile bas... Turistler hep buraya gelir zaten."

Silahlı bir güvenlik oturma alanının ardından çıkıp geldi. Kapının kilidini açtı ve Tom ve Val'ı içeri alırken ofisin arka odasından zayıf ve bezgin bir Anglo çıktı. Güvenlik görevlisi hemen dikkatle kapıyı kapatıp kilitledi.

"Bir şey mi satıyorsunuz, alıcı mısınız yoksa sadece bakmaya mı geldiniz?" Tom bu keskin selamlama cümlesine hemen cevap vermeyi başaramadı. Adam devam etti: "Galiba öyle bakmaya geldiniz, di mi?"

"Özür dilerim" dedi Tom, "ben sadece..."

"Sorun değil dostum." Sigortacı, Tom'un özrünü öylece savuşturdu. "Anlıyorum, buraya yeni geldiniz ve neyin ne olduğunu merak ediyorsunuz di mi? Buyurun liste burada."

Tezgâhın altına doğru uzandı, üzerinde rakamlar ve yazılar olan delikli bir tahta çıkardı. "Eğer araç kiralama poliçesi ilavesi istiyorsanız, hafta arası olduğu için size % 12,2 indirim yapabilirim. Peşin alacaksanız taksit yapmıyoruz ama şöyle bir seçeneğimiz var." Nikotin lekeli parmağıyla listedeki tarifelerden birini gösterdi. "Bu kişileri görüyor musunuz? Artık yedi kişiler; hayat sigortaları on iki aydır işliyor, aşağı yukarı seksen sekiz bin ödeme birikti ve..." Söylediklerini vurgulamak için duraksadı. "Fiyatlar en düşükken satın aldıkları için getirisi de bir hayli yüksek. İki tanesi hemen satmak istiyor."

Anglo konuşmaya başta huysuz bir tavırla başlamıştı ama yavaş yavaş kendi sözlerinin heyecanına kapılıyor gibiydi. "Bu herifler" dedi gülerek, "bunlar Kellippi'de madenci, Inssessitti kabilesinden... Hiç bu kadar uzun süre dayanacaklarını düşünmemiştim esasen. Poliçeyi onlara bizzat ben sattım."

Satıcı sunumunu bitirmişti, Tom çocuksu bir şaşkınlıkla sordu: "Yani başka birisinin hayat sigortasını satın alabiliyorum öyle mi? Ve diğer pay sahipleri..."

"Nalları dikerse ödemeyi siz alıyorsunuz. Evet. Yurtdışından geldiniz galiba siz, di mi? Sizin oralarda bu tip hayat sigortası yok galiba." Tom'dan alıcı elektriği almış olacak ki tekliflerini giderek daha da ısıtıyordu. "Size hayat sigortası satalım. Farklı sigorta seçenekleri sunabiliriz. Bir sürü yüksek performanslı hayat sigortası seçeneği var elimizde. Belki buraya sadece ne var ne yok diye bakmak için geldiniz ama çoğu insan Endeavour'un sunduğu hayat sigortası devri seçeneklerini görünce fikirlerini değiştiriyorlar. Çoğu teklifimiz güneydeki finans uzmanlarımız tarafından düzenleniyor."

"Yüksek performanslı derken" dedi Tom kelimelerini dikkatle seçerek, "pay sahiplerinin ıı, hızla öldüğü sigortalardan mı bahsediyorsunuz?"

Sigortacı neşeyle, "Tam üstüne bastınız" dedi. "Tabii işin güzelliği de bu herifler hayat sigortasının vadesi uzadıkça primlerini devam ettiremiyorlar. Her şey süper olur diye düşünüyorlar." Yine neşeyle kafasını salladı. "Yani işte arkadaşlarından birkaç tanesi ölünce her şey kendilerine kalır sanıyorlar. Ama kazın ayağı öyle değil. Bu hayat sigortası sahipleri –tabi özellikle *bing-bong*lar– iki tip olurlar: katiller ve maktuller. Sigortanın vadesi uzadıkça iki tip de paranoyaya kapılmaya başlıyor; her zaman birileri kendisini haklayacak mı diye tetikte yaşıyorlar. Bu gerginliğe dayanamayıp kendilerini içkiye veriyorlar. Sonra da işte parayı alkole yatırınca ödemeleri yapamıyorlar, sigortayı satıyorlar."

Sigortacının kurnaz yüzüne rağmen Tom kendisinin de muhtemel müşteri olmaya başladığını kendine itiraf etmek zorundaydı.

"Peki sigorta paylarından yalnızca bir ya da birkaç tanesini satın alırsam benim peşime düşmeyeceklerini nereden bileceğim ki?"

Sigortacı güldü. "Ha-ha. Senin kim olduğunu bulabileceklerini mi sanıyorsun yahu? Sen istediğin yere gidersin, onlar burada kalmak zorundalar. Sen memleketine döner, havuzu-

nun yanına uzanır içkini yudumlarken de yatırımının büyümesini beklersin."

Tom öne doğru eğildi ve bronzlaşmış kollarını tezgâha dayadı. Val'ın dinleyip dinlemediğine bakmak için omzunun üzerinden arkasına baktı ama Val pencere kenarında güvenlik görevlisiyle sohbet ediyordu.

"Ama benim Tontine hayat sigortam öyle değil? Bizim sigortaların yalnızca biz buranın sınırları içindeyken geçerli olduğunu sanıyordum?"

Sigortacı gevrek gevrek sırıttı. Tezgâhtaki telefonu kaldırdı ve bir düğmeye bastı. "Tatlım" dedi, "buraya iki kadeh Volsted Pinot Noir'den getirir misin?" Ahizeyi yerine bırakıp Tom'a döndü: "Bu doğru. Ama bu maceraperestlerin çoğu şimdi sana söyleyeceğim şeyi bilmez. Araç kiralama sözleşmesi dahilinde satın aldığın hayat sigortasını, standart hayat sigortasına dönüştürebilirsin, o zaman alan sınırı ortadan kalkar. Aval topraklarında dolaşıyor olsan da lanet Eyre Çukuru'nun dibinde olsan da Başkent'te bir diskoda geceliyor olsan da fark etmez, diğer pay sahibine bir şey olursa adamın sigorta ödemesinden faydalanırsın."

Çöl kabilesinden bir kadın uyumsuz iki parçalı kıyafetiyle arkadaki odadan elinde iki kadeh şarapla çıktığında adam durdu ve bir yudum aldı, bardağını koydu, kadın geri çıkarken kapının sesini dinledi ve sonra göz kırparak ekledi: "Ya da kadının tabii."

İlerleyen saatlerde Tom, Gloria Swai-Phillips'in yardım organizasyonu için hazırlanıyordu.

Otelin ütüsünü tuhaf takım elbisesine bastırırken, "Ben İş Bitiriciyim" dedi kendi kendine yüksek sesle. "Ben Yanlışların Düzelticisiyim."

Aynada kendine baktı. Mahkemede giydiği kravat lekeliydi ama yine de taktı. İyi görünüyorum diye düşündü. Ona mı öyle geliyordu yoksa şiddet dolu yolculuğu ona biraz olsun iyi mi gelmişti? Aynadaki Tom Brodzinski daha fit, daha ince, hatta daha genç görünüyordu.

Kapı çaldı. Prentice loş koridorda duruyordu, kafası geriye doğru eğilmişti ve cılız boynu ortaya çıkmıştı. "Çok fena oldu bu Tom" dedi elinde merhem tüpünü tutarken. "Kendim doğru dürüst süremiyorum bir türlü. Dün gece ve bu sabah iyiydi halbuki... Sakıncası yoksa sürebilir misin?"

"Tabii ki sürerim, zevkle" dedi Tom.

Merhemi sürdükten sonra ellerini yıkadı ve birlikte asansörle lobiye indiler. Tom, Gloria'nın paketini taşıyordu ve tabii ki asansörde kesintisiz müzik yayını vardı.

Etkinlik salonuna ve üzerinde "üç nehir çocuk kalkınma ajansı emektarları hoş geldiniz" yazılı bir şövale duran kata varmak üzereydiler ki Prentice "mazot almaya gideceğini" söyleyerek oradan sıvıştı. Tom her ne kadar cebindeki dikdörtgen paketi görebiliyor olsa da homurdanarak yoluna devam etti.

Gloria haklıydı; resepsiyon çekilmez derecede sıkıcıydı. Kısa takım elbiseli bürokratlar pembemsi halının üzerinde oraya buraya yayılmışlardı ve ellerinde Tom'un on yıllardır görmediği türden şarap kadehleri ve servis aksesuarları vardı. İnanılmaz basık tavanlı geniş salonda yürürken duyduğu konuşmalar gerçek olamayacak kadar bayağıydı. Adamlardan birinin oluğu yapraklar yüzünden kapanmış, diğerinin araba servisiyle sorunları varmış. Rüküş elbiseli bir kadın bir başka rüküş kadına apartmandaki kapıcının alkol sorunu olduğunu anlatıyordu.

İçeride Tom'un tanıdığı tek kişi açık büfenin yanında duran Daphne Hufferman'dı. Mekânın geneline fena halde aykırı olan sarı tulumunu giyiyordu ve ayağının dibinde büyük bir çuval vardı.

Tom, Daphne'nin yanına gidip, "Vav" dedi, "bunlar da ne böyle?"

"Ya'" dedi ve büyük bir karidesi, büzülmüş dudaklarıyla spagetti çeken bir çocuk gibi ağzına atmak için duraksadı. "Epey bir şey var."

Açık büfe tüm salon boyunca uzanmıştı: üzerinde karides, istiridye, kerevit, ıstakoz kuyruğu, yengeç bacağı, midye ve Tom'un adını bile bilmediği çeşitli eklembacaklı kabuklularla dolu metal tabaklar olan upuzun ve ince bir masa. Bu ölü zımbırtılar, salatalar, soslar, kereviz çubukları ve havuçlarla dolu bardaklarla da süslenmişti.

"Tom" dedi Daphne, "Bu Jean Lejeune. Tontine 901. Bölge'nin çocuk koruma memuru, Kellippi'nin biraz dışındaki bölgenin. Jean, Tom."

Tom, muhabbetlerini böldüğü için özür dileyerek adama döndü ve irkildi. Lejeune 1.90'a yakındı ve dev gibi bir cüssesi vardı. Yuvarlak çerçeveli gözlük takıyordu ve siyah saçları geriye doğru taranmıştı ama tüm bunlar onu tarif etmek için birer ayrıntıydı çünkü dolgun dudaklarının çevresinde istiridyelerden bir keçi sakalı oluşmuştu.

Tom'un gözleri istemsizce açık büfeye kaydı ve sonra tekrar bu alışılmadık manzaraya baktı. Lejeune hiç istifini bozmadı. "Enfestasyon var bende, ona şaşırdın herhalde" dedi.

"Iıı, yani, şey..."

"Utanmana gerek yok... Yüzünden belli zaten."

Daphne Hufferman neşeyle güldü ve Lejeune'un kolunu tutarak çuvalı almak için eğildi. "Bunları aldım. İşim biter bitmez oraya geri dönücem. Tugi polisleriyle gitmem lazım."

Lejeune dudaklarını büzdü, istiridyeler çatırdadı. Tom adamın Daphne'ye asılıyor olma ihtimalini düşündü, pek de düşük olasılıklı bir girişim olamazdı bu, sonuçta kadının çocuk bakımına özel bir ilgisi vardı. Tom'a döndü: "Bayan bana yurtdışından geldiğinizi söyledi; sizin gibiler genelde buradaki işlerin yürüyüş biçimini eleştiriyor."

"Yoo, ben pek öyle düşünmüyorum."

Tom kollarındaki gazete kâğıdına sarılmış paketten ötürü biraz tuhaf hissediyordu ama paketi koyabileceği bir yer yoktu.

Lejeune tuhaf bir tonla devam etti: "Ben bizzat Amherstliyim. Bu masadaki deniz ürünleri de öyle. Tüm bunları kaynak

israfı olarak görüyor olabilirsin, bunca şeyi kilometrelerce taşımayı yani. Ama sana bi'şey diyim, Bu toprakların hepsi bir zamanlar sular altındaydı. Gerçekten bak. Eğer biz burda milyonlarca yıl önce yaşıyor olsak suyun içinde olcaktık. Yani diyorum ki..." Biraz daha eğildi, Tom kabukların arasındaki çürümüş yosunları görebiliyordu. "Ne ekersen onu biçersin. Anglo medeniyetine göre anormal bunlar, yani bizim böyle inanılmaz şeyler yapabiliyor olmamız."

Tom daha bu söylediklerini hazmetmekle uğraşırken adam son bir bomba daha patlattı: "Zaten sakal bırakacaktım. Tıraş olmaktan nefret ediyorum."

Tom bu itici adamdan uzaklaşmak için bir bahane ararken salondaki büyük saksılardan birinin arkasında çekingen çekingen duran Adams'ı gördü. Tam izin isteyecekti ki tıp-tıp-tıp sesleri gelmeye başladı; Gloria Swai-Phillips kürsüdeki küçük mikrofona parmağıyla vuruyordu. Konuşmalar ve salondaki uğultu kesildi. Gloria kalabalığa doğru konuşmaya başladı. "TRCDA sizleri bu davette görmekten memnuniyet duyuyor. Personelimiz ve saha çalışanlarımızın böyle seçkin kimselerle tanışması bize onur veriyor. Ben buradan özel olarak Vali'ye (Mao takımı giymiş sarışın bir adama doğru baktı), Endeavour Sigorta'nın CEO'su Bay Fabien Renard'a (kır saçlı parlak takımlı bir adamdı bu) ve elbette Başkomiser Ellanoppolloppolou'ya teşekkürlerimizi sunmak istiyorum çünkü onun adamları olmasaydı buradaki çalışmalarımızı yürütebilmemiz imkânsız olurdu, di mi?"

Başkomiserin saç kesimi o kadar keskindi ki sanki kafasına kendi adamlarının giydiği köşeli şapkalardan takmıştı. Komiser kolunun altından çıkardığı copuyla kalabalığı selamladı.

Gloria devam ediyordu: "Bildiğiniz gibi bu, Tontine Vilayeti'ndeki projemizin beşinci yıl dönümü. Bu süre içinde 700 hayat sigortası yetimine yeni yuvalar kazandırdık, di mi? Bu yuvalar bazen devlet bazen özel tesisler oldu. Bazı çocuklar projenin evlerinde kaldılar ve bazı durumlarda evlat edindirme işlemleri bile yaptık, di mi?"

Gloria'nın neredeyse her şeyi soru cümlesine dönüştürmesi Tom'un dikkatini çekmişti. Haftalardır yerlilerin mantıksız soru eklerini görmezden gelmeye çalışmıştı ama Gloria gerçekten sanki gerçeği sorguluyor gibiydi.

Küçük çaplı alkış seslerinin gelmesiyle Gloria'nın yüzü kızardı. Tekrar konuşmaya başladığında Tom onun söylediklerine konsantre olamadığını fark etti. Konuşurken ağzında beliren o kırmızı deliğe odaklanmış öylece bakıyordu. Artık Gloria'yı yakından tanıyormuş gibi hissetmesinin sebebi Martha'yla olan benzerliği değil baskın bir *déjà vu* hissiydi. Bu salonda daha önce de bulunmuştu sanki, aynı insanlarla, aynı sandalyelerle. Daha önce aynı Gloria gibi bir kadınla beraber olmuştu, ona bakan, onu saran, onu bir annenin çocuğunu sevdiği gibi seven bir kadınla.

Tom ağlamaya başladığında Gloria, "Gerçekten değişim ve gelişime dair büyük göstergeler var, di mi?" diyordu. Bu klişe palavraların arasında gözyaşları akıyordu.

Adams, Tom'a doğru sokuldu. Kısık bir sesle, "Konuşmamız lazım" dedi. "Sanırım bu sabah birbirimizi yanlış anladık, özür dilerim."

Arkasını döndü ve ağır ağır çıkışa ilerledi. Çok geçmeden Tom da peşinden çıktı.

Konsolos lobide deri bir koltukta oturuyordu, koltuğun yanında üzerinde büyük bir kül tablası olan cam bir sehpa vardı. Tom Adams'ın yanına oturdu. Kül tablasının *içinde* SİGARA İÇİLMEZ yazıyordu. Üzerinde bar tipi küllüğün işlevini iptal eden, ikonik kırmızı bir madalyon vardı: "Aması maması yok, sigaranızı söndürün."

"Baksana" dedi Adams, "hiç *rabya* diye bir şey duydun mu?"

Tom bir anlığına düşündü. "Evet duydum... Huffermanlar, Dave, Daphne'nin kocası. Ralladayo'ya giderken öyle bir şeye ihtiyacımın olacağını söylemişti ama ne olduğunu söylemedi."

"Kim olduğunu." Adams dizlerini birleştirip dirseklerini de dizlerine dayadı ve parmak uçlarını birbirine dokundurarak

anlatmaya başladı. "*Rabya*, düşman kabilelerin ya da alt kabile gruplarının bölgelerinden geçerken ziyaretçilerin güvenliğini garanti altına alan kişidir."

Tom içinden Adams'ın ne kadar çekilmez biri olduğunu düşünüyordu ama ona karşı iyi öğrenci rolünü sürdürdü: "Peki nasıl yapıyorlar bunu?"

"Aslında konsept oldukça basit. *Rabya,* ya geçmek istediğin arazideki kabileye düşman olmayan bir kabileden olur ya da onlarla müttefik bir kabileden." Konsolos hevesle anlatıyordu. "Yani aslında bu uzak kabile teknik olarak yerel kabileyle anlaşmazlık içinde olsa dahi fark etmez, önemli olan yakın ilişkiler."

"Peki benim bu *rabya*lardan birine ihtiyacım var mı?"

Adams sözünün kesilmesini dikkate almadan devam etti. "*Rabya*larla yolcuların buluşması biraz karmaşık oluyor, özellikle de senin gideceğin yerlerde, yerlilerin topraklarının tam kalbine gidiyorsun. Kendi gözlerimle şahit oldum: Bir sürü kabile üyesi, kocaman adamlar ya da kadınlar, güçlü *makkata*lar, hepsi çölün ortasında politikacılar gibi tartışıyorlardı!"

Adams'ın yüzü kızarmıştı. Bir elini kaldırdı ve sert bir hareketle kafasının üzerinden arkasına indirdi.

Tom, uygulamada nasıl olacağı konusunda bilgi almakta ısrarcıydı. "Peki doğru *rabya*yı nasıl bulacağım sonuçta?"

"Normalde bir Anglo yolcunun Tontine'de ilan vermesi gerekir... Bunun için bir mesaj panosu var. Ama bu yöntem zaman alabilir ve ayrıca doğru *rabya*yı bulsan bile pahalıya mal olabilir. Kaynaklarının zaten tükenmek üzere olduğunu tahmin ediyorum."

Tom'un kredi kartı limitinin dolmasına yalnızca birkaç yüz dolar kalmıştı. Prentice doğal olarak henüz borcunu falan ödememişti. Tom bu konuyu Adams'a açmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Bunun yerine mırıldanarak Adams'ı onayladı.

Adams devam etti. "Neyse ki senin için ücret talep etmeyen ve bir an önce Ralladayo'ya gitmesi gereken bir *rabya* buldum."

"Öyle mi? Kimmiş bu adam peki?"

"*Adam* değil" dedi Adams ukala bir tavırla. "Kadın. Bayan Swai-Phillips."

"Gloria mı? Nasıl olur? Yani, hiç şey gibi görünmüyor..."

"Bayan Swai-Phillips her kabileyle akrabalık bağına sahip; Entreati, Aval ve Tayswengo. Sonuncusu annesinin büyük amcasından geliyor. Seni o bölgeden geçirebilir ve bunu para almadan yapacak."

"Tamam" dedi Tom sözünü keserek. "Peki o neden o tarafa gidiyor?"

Adams'ın polaroid gözlükleri yeterince temizdi ama yine de Tom'un anladığı kadarıyla söyleyeceği şeyi daha iyi vurgulamak ve daha dolaysız aktarmak istediği için çıkardı. "Yapmak zorunda olduğun şeyi yaparken sana yardım etmek ve tabii, ıııı... Başına bir şey gelmesin istiyor. Ayrıca Ralladayo'da küçük bir yetimhane var; sanırım oradan bir tür danışmanlık için falan çağırmışlar. Gerçi bir şey daha var..."

Tom'un laf kesmelerini cezalandırmak istermiş gibi, bu defa kendisi duraksadı ve lobide gezen Tugganarong garsonlardan birine seslendi. "Kahve lütfen, süt ya da şeker olmasın." Tom'a döndü, "Sen bir şey istiyor musun?" Tom elini sallayarak garsona bir şey istemediğini belirtti ve konsolosa döndü: "Ne var? Tanrı aşkına Adams, söylesene!"

"Brian Prentice" dedi Adams ciddiyetsiz. "O da seninle birlikte gelecek. Görünen o ki burada, Tontine'deki işleri, ııııı... Tam anlamıyla başarılı sonuçlanamadı; bu yüzden de sana ve Bayan Swai-Phillips'e Ralladayo'ya giderken eşlik edecek."

Tom bir süre hiçbir şey demedi. Konsolosun bu tiyatral anlatım tutkusuna alışmaya başlamıştı. Ayrıca konsolosun ııı-ı'larının etkisindeydi hâlâ; Adams bu uzatmaları sündürdükçe yüzünde sanki sesinin akordunu içsesine göre ayarlıyormuş gibi bir ifade oluyordu.

Garson, Adams'ın sert kahvesini sehpanın üzerine bırakıp çekildi. Adams kahveden sanki meyve suyuymuş gibi rahatlıkla bir yudum aldı.

Konsolosun, Tom'a doğrudan söylemesi imkânsız bir şeyi anlatmaya çalıştığı çok açıktı. Tom, zihninde geriye giderek, buraya kadar yaşadıklarını, çölden geçerken, Büyük Sıradağlar'ı tırmanıp inerken, kamışlarla kaplı alanlar boyunca katettikleri 1. Rota'nın kıvrımlı yollarından oluşan karmaşık düğümü Vance'e kadar bağladı. Adams'ın Tom'un o akşamüstü Endeavour Sigorta'ya gittiğini bilme ihtimali var mıydı? Kendi ahlaki öfkesinden emin olamayarak, kendine bir güvence, daha anlaşılır bir motivasyon edindiğinden haberdar mıydı?

Tom adam öldürmenin insana ne feci bir his verebileceğini düşünüyordu. Bir kilometre uzaktan bile olsa, son sürat bir tüfek mermisiyle de olsa, böyle bir şeyin ellerini Prentice'in bağırsaklarına sokmuş gibi hissettireceğini biliyordu. Ama yine de ondan beklenenin bu olduğu çok açıktı; herkes, Swai-Phillipsler, Adams, hatta Hâkim Hogg bile bunu bekliyordu. Prentice sonlandırılmalıydı: Onun o sapık bilinci de o iğrenç "mazotu" gibi söndürülmeliydi. Ayrıca, böyle bir şey hiç söylenmemiş –ve hiç de söylenmeyecek– olsa da Tom'un kendi suçunun bedeli de buydu: iki tüfek, bir takım pişirme kabı, nakit on bin dolar ve bir adamın hayatı.

Tom derin bir nefes aldı. "Fark ettim de" dedi, "Prentice, Gloria'nın yardım organizasyonuna katılamadı".

"Gerçekten mi?" Adams umursamazdı. "Sanırım eşyalarını geri getirmek için yardıma ihtiyacı vardı; görünüşe göre yalnızca bir kısmı burada lazımmış; ribavirin seninle güneye gidecek."

Tom ayağa kalktı. "Tamamsak eşyalarımı toplamam lazım Adams. Arabaya benzin koymam, motoru falan kontrol etmem lazım. Ayrıca..." Duraksadı ve Adams'a manalı bir bakış attı. "Prentice'den imza almam, sonra da güvenli bölge dışındaki bir adamla bazı evrak işlerini halletmem gerek."

Tom'un hatırladığı kadarıyla Adams ilk defa, normalde büzüşmüş dudaklarını gere gere ve dişlerini göstere göstere gülüyordu. "Harika" dedi sırıtarak. "Senin, ıı, böyle pratik bir tavır

takınımana çok sevindim. Bayan Swai-Phillips seninle yarın sabah altıda lobide buluşacağını söyledi. Erkenden çıkarsınız yola."

Adams kalktı, bir anlaşmaya varmışlar gibi resmi bir tavırla el sıkıştılar.

"Ha bir de, Tom..." Adams suçlayıcı bir şey söyleyecek gibi duraksadı. İşitme menzilinde kimse var mı diye etrafı kolaçan etti. Tom bunun o bedelle ilgili bir şey olacağını düşündü: Belki Tom oralardayken Lincoln ölse bile, bu diğer işin kendisine karşı suçlamaları tamamen düşüreceğini söyleyeceğini. Ama konsolos o kadar aptal değildi. "Bayan Swai-Phillips'in sana verdiği paket... Onu asla unutmamanı söyledi. Paketin içeriği, ıı, çok mühim, hatta hayati."

"Tabii" diye cevaladı Tom hemen. "Elbette Winnie. Bana güvenebilir, merak etmesin."

Ve ayrıldılar.

Odasına döndüğünde eşyalarını toplamaya başladı. Havuz kenarında giyilecek gibi incecik kıyafetler, bilimsel formülasyonlarla üretilmiş merhem tüpleri, cep telefonu ve duygusal olarak bir şekilde bağlandığı hamamböceği moteli... Tüm bunları özenle, yıpranmış, kirli çantasına koydu.

Sonra yatağa oturdu ve ahizeyi eline alıp telefonda evinin o tanıdık numarasını çevirmeye başladı ama daha rakamların yarısına gelmeden durdu ve ahizeyi yerine yerleştirdi. Dirseklerini dizlerine, ellerini de yüzüne dayadı. Gloria'nın kafaya benzer şekilli paketi, Von Sasserlerin *Tayswengo Şarkıları*'nın üzerinde oturuyor ve Tom'u gazete kâğıdından gözleriyle seyrediyordu.

13

1. Rota'dan güneye doğru giden Trangaden dönüşünü kaçırdılar ve kaçırdıklarını ancak Kellippi'den sadece sekiz yüz yedi kilometre uzakta olduklarını söyleyen o kocaman "2. Rota" tabelasını gördüklerinde fark ettiler.

Tom aniden kenara çekti ve cipi üç noktalı dönüşten döndürmeye yeltendi.

Gloria, Tom'un kolunu tutarak, "Yapma istersen" dedi, "yukarı baksana".

Kontrol noktasının güvenlik duvarlarının üzerinde alçaktan uçan helikopterler dönüyordu. Tom akşam güneşinde parıldayan güvenlik tellerini birkaç yüz metre öteden bile görebiliyordu.

"Bizi görmüş olacaklar" diye devam etti Gloria. "En iyisi devam edelim, olur mu?"

Kontrol noktasına geldiklerinde alacakaranlıktı ve artık geri dönüp doğru yola girmek için çok geçti. Görevli memur onlara birkaç kilometre ötede iyi bir motel olduğunu söyledi ve Tom büyük bir hayal kırıklığıyla motele doğru devam etti.

Uzun bir gün olmuştu ve zırt pırt belgeleri kontrol edilmişti. Tontine bölgelerinin içinden geçen üç yüz kilometre boyunca 1. Rota'da geçtikleri diğer dört bin kilometreden daha fazla kontrol noktası vardı.

Buralar hem düzensiz hem tehditkârdı: Her birinde paramiliter beton sığınaklar olan yerleşim bölgeleri, tozlu meydanları ve dönüştürülmüş konteynerlerle dolu boş bulvarlarıyla birbirinin aynıydı. 1. Rota üzerinde vardıkları her bulvarda aynı sigorta ofisleri vardı. Hepsinde de fahişeler bir anda ortaya çıkıyor ve ağızlarındaki hayali eti emiyorlardı.

Tom, sabah beşinci kontrol noktasında durduklarında Gloria'ya sordu: "Madem şiddeti körüklüyor, neden yetkililer bu hayat sigortalarını satmayı yasaklamıyorlar?"

Gloria, çocuklara ya da aptallara bir şey anlatırken kullanılan o melodik ses tonuyla cevap verdi: "Ekonomi yüzünden tabii şapşal. Güneydeki finans endüstrisiyle uğraşırlarsa hükümete kök söktürürler. Hiçbir politikacı *bununla* uğraşma riskine girmiyor."

Gloria, kimlik kartını güvenlik kamerasına gösterirken Tom bekledi, sonra da cipi motelin çelik bahçe kapısından içeri sürdü. Prentice arabadan çıkmakta hiç acele etmedi. Yerli Anglolar gibi sineklerden rahatsız olmayan Gloria, ona sigara içmeyi yasaklamıştı. Tom, Prentice'in her zamanki bahanelerinden birini ortaya atıp sonra da "mazotlanmaya" gideceğini düşünüyordu ama Prentice gerindi, ellerini birbirine çarptı. "Hadi bakalım" dedi, "O kadar yoldan sonra çok yorulmuşsundur Tom. Sen git akşam içkini iç, ben bagajı boşaltıp silahları motelin silah deposuna götürürüm."

Tom'un eli cebindeki hayat sigortası dönüştürme belgesine doğru gitti, yoksa totem işe yaramıyor muydu? Prentice'in ve kendisinin *astande* dereceleri bir kez daha mı değişiyordu? Tom kendini endişeli bir güçsüzlüğün içinde bulmuştu ve motele doğru ilerlerken Gloria'nın sesini duydu: "Paketi motele sağ salim götürmeyi de unutma ha Brian."

Motel barı kocaman şarap kadehlerinde Belçika birası içen kırmızı suratlı tombul adamlarla doluydu. Rengi açılmış saçlı, erkekler kadar tombul kadınlar küçük yemek masalarında oturmuş, pişmiş hindibaya benzeyen bir şey yiyorlardı. Çirkin tombul çocuklar, resepsiyon masasının oradan fayansların üzerinde koşarak klor kokulu küçük havuza atlıyorlardı. Sıkılmış Belçikalı barmen kız, Tom'a havuzun güvenlik gerekçeleriyle içeriye inşa edildiğini açıkladı.

Gloria, Tom'un yanındaki bar taburesine oturdu. "Yarın yol daha kolay olacak diye tahmin ediyorum."

Tom karısının kötü çizilmiş haline baktı. Hilton'daki salonda kalabalığa istatistikleri sıralayan o tereddütlü kadın gitmişti. Gloria bütün gün Tom ve Prentice'e sinir bozucu çocuklarmış ve kendi de Gloria onların büyük ablalarıymış gibi davranmıştı. Tom diğer Gloria'yla bağ kurmak istiyordu: *Makkat*anın baldırında açtığı yarayı temizleyip saran, mahkemede bacağına dokunan o kadınla. Ama sinekli gün ilerledikçe Gloria'nın Tom'a olan mesafesi de artıyordu.

Tom o kadar yorgundu ki bir iki bira içip odasına çekildi, yemek için yol arkadaşlarına katılacak enerjisi yoktu. Odasında üstünü bile değiştirmeden, yatağın üzerine öylece uzanıp uyuyakaldı.

Bu defa dev parmaklar onu çimdikliyor ve ileri geri sallıyordu. Tom kaburgalarının kırılma sesini duydu ama yine de bağıramadı. Sonra dev parmaklar Tom'u ittirerek havaya bıraktı. Tom havada uçarken sonucu değiştirmek için, kendi yörüngesini değiştirmeye çalışan bir mermi gibi çabalıyordu. Sadece kollarını açıp kendisini öteki tarafa doğru yönlendire-

bilse o zaman biraz daha uzaklaşabilecek ve binanın önündeki çiçekli çimlerin üzerine düşebilecekti... Ama kolları yoktu.

Parabolün en yüksek noktasına ulaştı ve sonra çığlıklar atarak kıllarla dolu yüzeye düştü ve orada öylece yandı.

Sabah, Tom kendini odadan çıkarabilmeyi başardığında Prentice çoktan eşyaları arabaya yüklemişti bile. Kendini korkunç hissediyordu ve Gloria da bu hissini tasdikledi: "Çok kötü görünüyorsun." Bu his Tom'a gripten sonra yaşanan can sıkıcı kırgınlığı çağrıştırıyordu.

Gloria ne giyiyordu öyle? Şafak öncesi çöl boşluğunun içinde siyah, karmaşık bir peçe giymişti; peçenin perdeleri yüzünü, ellerini ve hatta ayaklarını kapatıyordu. Kostümü ürpertici bir şekilde yeşile çalan gözlüklerle tamamlanıyordu.

Tom cipi motelden çıkardığı sırada, "Gideceğimiz yer sıcak olacak" dedi Gloria, sonra da 2. Rota'ya girdiler.

"Peki ne bekliyor bizi orada? Oralar da çöl değil mi?"

Prentice, kafasını arka koltuktan öndeki koltukların arasına doğru uzatarak lafa daldı: "Aslında buralar nehir toprakları. Mulgrene Nehri Deltası. Bu yüzden o kadar çok çakıl ve vadi var... Vadiler ırmak kollarının kurumuş halleri işte. On ya da yirmi yılda bir falan yağmur yağdığında o vadiler hep doluyor."

"Bir coğrafya dersi eksikti."

Tom'un bu terslemesine bozulan Prentice tekrar arkasına yaslandı ama Gloria ona destek çıktı: "Coğrafyayı ciddiye alman, gittiğin toprakları bilmen lazım... Sonuçta geleneksel insanlar hayatlarını böyle sürdürebiliyorlar, di mi?"

"Bu Tayswengo peçelerini alın" diye devam etti. "Elli derece sıcaktan bile mükemmel bir şekilde koruyor. Siyah renk güneş ışınlarını emiyor, terliyorsun ve peçe teri ve dolayısıyla nemi içeride tutarak bir tür serinlik sağlıyor. Serinlemek fena olmaz, di mi?"

Tom her zamanki gibi Gloria'nın söylediği şeyden pek de emin olmadığını fark etti.

Bu defa güneye giden doğru dönüşü yakalayabildiler. Onları Tontine'den geçirip, Kellippi'ye doğru götüren asfalt yol da birkaç kilometre sonra artık tükeniyordu. Yolda son bir tabela vardı: TRANGADEN: 1570 KM, MULGRENE GÖLÜ DOĞA PARKI: 876 KM. Sonra da arabada sürekli bir titreşim yaratan çamurlu toprak yol başlıyordu.

Üçlü, tek tek kendi sıkıntılarına boğuldu. Sinekler arabanın içinden çıkmıyordu. Sıcaklık giderek daha da artıyordu. Taşlık araziler de yerini hem doğudan hem batıdan uçuşan kum tepecikleriyle dolu bir yola bırakıyordu.

Başlangıçta bu tepecikler küçüktü, sonra giderek daha da yükselip genişlemeye başladılar. En sonunda yollarına artık yirmi-yirmi beş metrelik kum tepeleri çıkıyordu. Kontrol etmesi zaten bir hayli zor olan cip bu bilinmez yüzeyde sallanıyor ve kayıyordu.

Tom arabayı nasıl kullandığına inanamıyordu: Sanki çölün içinde istemsizce yuvarlanıyor gibiydi. Alçaktan uçan helikopterlerin, kontrol noktalarının ve hatta pusu tehlikesinin olmaması hiç de rahatlatıcı değil, aksine eziyetliydi çünkü o gerilimler olmadan kendini uyuşukluğun içinde bulmaya engel olamıyordu.

Beş saatlik yoldan sonra sıcaklık sisinin arasından karşılarına iki tabela çıktı. Birinde YORGUNLUK ÖLDÜRÜR, MOLA VERİN, diğerinde de ENTREATİ KABİLESİ TOPRAKLARINA GİRİYORSUNUZ, SİGARA İÇMEK SERBESTTİR yazıyordu.

"Sigara içmek serbest mi? Bu ne demek şimdi?" dedi Tom.

"Ne diyorsa o işte" dedi Gloria öğüt verir bir edayla. "Çöl kabileleri, özellikle de Entreatiler hiçbir zaman tam olarak boyunduruk altına girmezler. Her zaman nasıl yaşıyorlarsa öyle yaşarlar. Sigara çok yaygın bir şey olduğu için değil aslında, onlar genellikle..."

"*Engwegge* kullanıyorlar, biliyorum."

Prentice sessiz sessiz gülüyordu. Tom dikiz aynasından Prentice'in elindeki kırmızı sigara paketinin jelatiniyle oynadığını gördü.

Yola iki büyük varil dizilmişti ve Tom arabayı durdurunca peçeli iki kişi bir kum tepesinin ardından çıkıp onlara doğru gelmeye başladı. Bir ellerinde uzun namlulu av tüfeği, diğer ellerinde de otomatik tüfek taşıyorlardı.

"Entreati kontrol noktası" dedi Gloria. "Bırakın sadece ben konuşayım, *rabya* benim. Ve unutmayın" üzerindekileri düzeltti, "endişelenecek bir şey yok... Siz benim yol arkadaşlarımsınız, can ve mal güvenliğinizi ben sağlayacağım".

"Dışarı çıkabilir miyim abi ya?" dedi Prentice, "bacaklarımı esnetmem gerek".

Tom arabadan çıkıp Prentice'in geçmesi için kendi koltuğunu öne yatırdı. Prentice arabadan çıkar çıkmaz sigara paketini açtı, içinden bir tane çıkarıp yaktı ve Entreati kabile üyelerinin yanında dumanını üfleye üfleye içmeye başladı.

Tom onu ciddi bir nefretle izliyordu.

Gloria adamlarla takırdamalar ve tıkırdamalarla konuşuyor, araya "di mi"ler ekliyordu. Yol arkadaşlarını işaret etti, sonra da Entreati'yi cipin bagajındaki tüfeklere ve ribavirin kutularına bakmaya yönlendirdi.

Entreati tüm bunlarla ilgileniyordu. Gloria'yla konuşurken hepsinin, kafaları ve elleri kolları sallanıyordu. Tehlikeli değil, aksine televizyonda çocuklar için yayınlanan bir pandomim programına benziyorlardı.

Nihayetinde Gloria Tom'a doğru geldi, şişesinden bir yudum su içti ve sonra Tom'a döndü.

"Sorun yok" diye başladı, "ama daha çok... bir mesele var".

"Mesele derken?"

"Ayinsel bir şey. Bu heriflerin *makkata*sının seni ve Brian'ı incelemesi gerek, kesiklerinizi daha doğrusu."

"Pardon?"

Tom, Gloria'nın ne söylediğini gayet iyi anlamıştı ama anlamak istemiyordu. Entreatiler cipe yaslanmış sigara içiyorlardı.

Gloria ikisine de birer karton sigara hediye etmişti. Kartonları alırken siyah kaftanlarının kapüşonlarının arasında çarpık dişlerini açığa çıkaran sırıtışları belirdi.

Kum tepeciğinden bir hışırdı geldi ve Tom kafasını çevirip bakınca kumların tepesinden inen bir *makkata*nın örümceğe benzeyen endamını gördü.

Ayin –eğer bunun adı ayinse tabii– neyse ki insaflı bir şekilde kısa sürdü. İlk incelenen Tom'du: Yoldan birkaç adım ileriye doğru *makkata*nın peşinden gidip pantolonunu indirdi. Baldırının iç kısmında *makkata*nın parmaklarını hisseden Tom, Bimple Kaplıcaları'nı hatırladı. Prentice'in bu testten geçemeyeceği açık değil miydi? Prentice'in yarası yoktu. Yarı çıplak kaldığı an foyası ortaya çıkacaktı. Ama Prentice büyücüye doğru yürürken yüzünde hiçbir endişe belirtisi göstermiyordu.

Makkata geri döndükten sonra diğer iki Entreati'yle fısıltılı bir tartışmaya girişti. Bu tartışma faslı öyle uzun sürdü ki bir sürü sigara içildi ve *makkata*nın ayağının dibindeki kumlar *engwegge* tükürükleriyle ıslandı. En sonunda kaftanlı adamlardan biri yol kenarında çömelmiş oturan üç yolcuya yaklaştı. O da çömeldi ve Gloria'ya bir şeyler anlattı.

Buraya kadarmış diye düşünüyordu Tom, Prentice'in yüzüne bakarak. Senin için yolun sonu burası seni sapık sübyancı.

Tartışmanın takırtıları durdu ve Gloria dönüp, "Iıı, pekâlâ, öyle olur" dedi.

"Ne?" dedi Tom. "Nasıl olur?"

"Adam, *makkata*nın sizin *astande* derecelerinizin değiştiğini belirlediğini söyledi. Devam etmemize izin verdiler ama artık Brian *astande vel dyav* ve sen de *astande por mio* olduğun için Tom, artık arabayı sen süremezsin, tamam mı?"

"Ne?" diye bağırdı Tom.

"Dediğimi duydun." Gloria katıydı. "Bundan sonra arabayı Brian kullanacak... Eğer kullanabiliyorsa tabii."

"Tabii ki kullanabiliyorum" dedi Brian içerlercesine.

"Peki *sen* neden kullanmıyorsun?" diye sordu Tom Gloria'ya. Artık kendi şoförlüğünden şüpheye düşse bile güvenliğini Prentice'e emanet etmek istemiyordu.

"Kullanamam çünkü *rabya*yım, di mi? Ben sadece yanınızda gelebilirim, eğer arabayı ben sürersem statüm değişir. Besbelli değil mi bu?"

Prentice son sigarasını da kuma atıp ezdi. "Pekâlâ" dedi, "anlaştık o zaman". Cipe doğru yürürken yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Peki ama yüzü? Cipin arka koltuğuna tırmanan ve dar alana dizleri kıvrılmış halde sığışan Tom, Prentice'in nefret uyandıran yüzünde olmayan bir şey fark etmişti. Dikiz aynasından şüphesini doğruladı: "Artık yok."

"Ne yok?" Prentice vitesi değiştirdi.

"Yüzündeki kızarıklıklar... Gitmiş." Tom ön koltukların arasına doğru eğildi. "Dün çok fena haldeydi suratın, hatırlamıyor musun? Hani merhemini ben sürdüm ya? Artık tertemiz yüzün."

"Evet evet, bazen böyle tamemen geçiyor; çöl havasından olabilir ya, bilmiyorum." Cipi kaldırmayı ve tedirgin tedirgin gaz vererek yola çıkmayı başarmıştı, gerçi artık yol denebilecek bir şey yoktu ortada.

"Saçmalık" dedi Tom. "*Astande* şeyiyle alakalı kesin; derin yanlışlarını düzeltmiş işte."

"Atışmayın bakalım" diye müdahale etti büyük ablaları hemen.

Tom arkasına yaslandı. Arka koltuk inanılmaz derecede rahatsızdı. Yana doğru kaykılarak otursa bacakları tutuluyor, öne doğru uzansa dizleri ağrıyordu. Bagajdan taşan kutular ileri geri kayarak Tom'un ensesine vuruyordu. Sonra bir de Gloria'nın paketi vardı. Gloria paketin arka koltukta kalmasında ve arkada oturanın pakete göz kulak olmasında ısrar etmişti.

Tom paketten gözünü ayırmıyordu, paket de ondan. Hilton'daki odasındayken fark ettiği *tromplöy* etkisi* bir sanrı falan değildi: Paketin gerçekten gözleri vardı... Ve bir burnu ve ağzı da... Tom artan bir dehşetle paketin aslında kesik bir baş olduğunu fark etti, çürümüş derisinin üzerinde okunaklı mesajlar yazıyordu: "600 Beygir Chrysler Deniz Motory... Premium Alüminyum Kaplama... Ağır Süngerimsi Ensefalopati... M 45-50, GSOH ile tanışın..." Tom yüz hatlarının üzerindeki esrarlı yazıları okurken bilincinin dışına doğru kaymaya başlamıştı.

Paket Tom'un kucağındaydı ve Tom onunla muhabbet ediyordu. "Kusura bakma abi, seni haklamak zorundaydım" dedi paketin üzerindeki gazete kâğıtlarını soyup Prentice'in yüz hatlarını ortaya çıkarırken. "Bundan başka seçeneğim yoktu. Çocuklara bulaşmamalıydın be adam, kimse sevmez bunu."

Tom cebinden merhem tüpünü çıkardı ve pul pul olmuş kesilmiş boynuna sürdü. "Dediğim gibi" diye devam etti, "yapmak zorundaydım. Ben sadece... Sigaranın *izmariti* gibi bir şeyim, aracım. Beni tutan da yakan da onlar aslında... Adams, Swai-Phillips, Squolly, hâkim, hatta Gloria."

Gloria yolcu koltuğundan arkaya döndü ve Tom'a yüzünü gösterdi; Martha'nın yüzüydü bu. Tom monoloğuna devam ediyordu. "Hepsi senden kurtulmak istiyordu... Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim." Kafayı kaldırdı, dudaklarına götürdü ve saygılı bir tavırla öptü. "Ah be, zavallı Yorick, senden feci nefret ediyordum be adam..."

"Tom! Tom! Uyansana." Gloria, Tom'u sarsıyordu. Tom sıçradı ve hemen el yordamıyla cebindeki hayat sigortasının hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti, sonra uykusunda konuşup

* *Trompe l'œil* (*tromplöy*), Fransızca bir terim olarak 1893 yılında kullanılmıştır. Kabaca "göz aldanması" anlamına gelir. *Trompe l'œil* 2 boyutlu görüntüye, algı yanılmasıyla 3. boyut katan, etkileyici bir aldatma sanatıdır. Bu teknikle çalışan ustalar, resimlerini fırça darbesi görülmeyecek bir biçimde oluştururlardı ve resimleri ancak tek bir açıdan bakıldığında bu etkiyi görkemli bir biçimde yansıtırdı. Bundan dolayı resmin konulacağı yer de önemliydi. (y.h.n.)

konuşmadığını anlamak için Gloria'nın yüzüne baktı ama Gloria herhangi bir işaret vermedi.

Bir başka kontrol noktasına gelmişlerdi. Prentice cipten çıkmıştı bile ve yolda sigarasını tüttürüyordu. Ayılmaya çalışan Tom çöl dokusunun değiştiğini fark etti, demek ki epey uzun bir süredir uyuyordu. Daha önceki kum tepecikleri iyice devleşmiş, yolun iki tarafında da rüzgâr sayesinde yüz-yüz elli metrelik uçsuz bucaksız dik, piramit kum dalgalarıyla kaplı tepeler oluşturmuşlardı.

Mükemmel bir manzaraydı. Gloria bacaklarını esnetti ve manzaraya bakıp neşeyle oh çekti. Tıpkı herhangi bir banliyölünün kendi bahçesiyle gurur duyduğunu gösterdiği anki gibi bir ifade vardı yüzünde.

Tom bir kez daha kösele derili bir *makkata* tarafından çağrıldı. Bir kez daha uysalca *makkata*yı, bu defa küçük tepelerden birinin ardına kadar izledi. Bir kez daha et gibi kokan *engwegge* aromalı bir nefes baldırında dolandı, *makkata*nın parmakları yarasında gezindi. Tekrar Gloria'nın çömeldiği yere doğru gitti. "Galiba hep böyle olacak" dedi, "yani her kontrol noktasında adamlar bizi muayene edecek ha?"

"Yani aslında sizi tam olarak muayene etmiyorlar, di mi?" Gloria'nın sesinde Adams'ın ukala tonu vardı. "Senin ne tür bir *astande* olduğunu biliyorlar... Önceki kontrol noktasındakiler söylemişlerdir."

"Ama nasıl?"

Omuzlarını silkti. "Söyleyemem. Sonuç olarak çöl kalabalık bir yer, di mi? Burada herkes herkesin ne yaptığını ve birinin kayda değer bir şey yapıp yapmadığını bilir. İnsanlar eylemlerinin yankılanmasını umut eder buralarda: Entreati kamplarında ve Tayswengo yerleşimlerinde; Aval evlerinde ve Eyre Çukuru'na, Feltham Kıyısı'ndan Sıradağlar'a kadar her yerde yankılanmasını. Çöl insanları son derece onurlu insanlardır Tom, bunu anlaman lazım. Onurlu, haşin, adil ve korkutucu, di mi? Onlar bir adamı aşağılanmış halde görmektense ölü

görmeyi tercih ederler." Nutkunun sonuna gelmişti ve Tom'a uzun uzun baktı. Tom bir anda bu söylevin kendi geleceğindeki eylemle ilgili olduğuna aydı, kalbinde sertleşen cinayetten bahsediyordu Gloria.

Yarı çıplak *makkata*lar... Onlar biliyordu. Prentice'in *astan-de* falan olmadığını biliyorlardı, onda kesik falan olmadığını tabii ki görmüşlerdi. Onun tam olarak kim ve ne olduğunu fark etmişlerdi. Şimdi onu ölüm koltuğuna doğru iterek bunu yalnızca doğruluyorlardı.

"Peki bu muayene neden o zaman?" diye sordu Tom Gloria'ya. Prentice dönmüştü ve kemerini bağlıyordu.

"Neden olacak abi?" diye lafa girdi. "Bayan Swai-Phillips'in de dediği gibi, kimse konunun dışında kalmak istemiyor. Eminim şimdi bu elemanlar da oturup bir süre çene çalıp o kabile toplantısından yaparlar ve doğru *rabya*ya sahip olup olmadığımıza karar verirler."

"Peki ya değilsek çokbilmiş beyefendi? O zaman ne olacak?"

Ama bu soru Prentice'in çöl bilgisinin sınırlarının dışında kalıyordu, yalnızca omuz silkti.

Entreatiler öyle uzun uzadıya çene falan çalmadılar. Önce *makkata*yla sonra da Gloria'yla kısa bir şeyler konuştular. Sonra tekrar *makkata*ya gittiler ve sonra da kendi aralarında konuştular. Tom kum tepesinin yanında pinekliyordu. Hava dayanılamayacak kadar sıcaktı: Sert, kuru bir sıcak. Derisi yanıyordu. Tom bu sıcakta sineklerin hâlâ uçabildiğine inanmıyordu ama hâlâ ortalıktaydılar.

Nihayetinde görüşmeler sonlandı. Gloria havadisleri vermeye geldi: "Geceyi onların yerleşiminde geçirmemizi istiyorlar. Buradan yalnızca on yedi kilometre uzakta, Mulgrene Gölü kıyısında. Açıkçası bu iyi bir fikir, di mi? Başka bir yerde dururuz diye düşünmüştüm ama oraya daha en az iki yüz kilometre var ve saat geç oldu zaten."

Tom kendini kutuların arasına yerleştirdi. Yolculuğun bu ayağında nerede kalacaklarına hiç kafa yormamıştı. Yoldaki mola yerlerinin nerede olduğunu, benzin durumunu falan da kafasına takmıyordu. Bagajdaki tüfeklerin yanındaki yirmi litrelik damacanadaki suyun ne kadar kaldığını bile kontrol etmedi.

Ama yine de Prentice'in tüm bunları yapmış olduğu ortaya çıktı, hatta daha fazlasını çünkü Entreatilerin toz çıkararak giden pikabını takip ederken Prentice bir sprey tüpü çıkardı ve Tom'a uzattı: "Şu zımbırtıdan suratına ve ellerine sık biraz abi, epey serinletiyor."

Gerçekten de serinletiyordu sprey, Tom bol bol sıkarken Gloria arkaya doğru seslendi: "Pakete dikkat et!" Tom, kendi işkenceli içgözlemlerine geri döndü böylece.

Bu çocuksu arzu ile cani antipati arasındaki gel gitler tanıdıktı, bu sebeple şehveti de yoğun bir umutsuzlukla söndü. Bu, sadece başka bir insan vücuduyla birlikte olmayla değil, evrensel olarak uzay ve zamanı hiçe sayarak çiftleşme dürtüsüyle alakalıydı: Büyük hiçlikte kaybolmuş sayısız yaratığı hayata döndürecek bir şişlik... Sonra aynen küresel uyuşukluk haline geri döndü: Dünya uyuşmuş elinde tortop olmuştu lakin yine de onu çöp tenekesine atacak gücü bulamıyordu.

Bunların hep nikotin eksikliğinden olduğuna karar verdi: Giderek devleşen nikotin ihtiyacı ruhsal hastalık gelişimine sebep oluyordu. Bütün bir gün ve bütün bir gece, durmadan volta atarak arka arkaya sigara yaksa belki yatışabilecek öyle sıradan bir nikotin yoksunluğu değildi bu.

* * *

Beyaz yakıcı güneş yavaş yavaş erirken engebeli yol batıya doğru ilerliyordu. Paket kafa Tom'un kalçasına sokulmuştu, Tom eliyle ileri itti. Hafızasının çatlaklarından sızan sözleri mırıldandı: "Batı Eyaleti'nin derin çöl arazilerinin içinde bin

kilometre boyunca uzanan Mulgrene Gölü sağlık, saflık ve hidroliz dengesiyle berrak bir su yaratıyor. Burada, Entreati insanları... bin yıllık teknolojileriyle içmek üzere olduğunuz bu kıymetli suyu arıtıyor ve saflaştırıyorlar..."

"Dalavere hep bunlar!" dedi Gloria, sitemkâr.

"Dalavere?"

"Evet, dalavere işte, saçmalık yani, yalan dolan; göl berrak olmasına berrak da tuz oranından ve madenlerden gelen atıklardan oluşan bir berraklık var."

"O halde yüzülmüyor?"

Gloria neredeyse bağırıyordu. "Hayır, hayır tabii ki yüzülmüyor."

Ülkenin iç kısımlarına doğru gittikçe Gloria giderek daha fazla kabalaşıyordu sanki. Tontine'deki çiçek desenli elbiseli yardım kuruluşu çalışanı kadın gitmiş yerine sert ve becerikli bir karakter gelmişti.

"Bu insanlar nasıl yaşıyor hiç bilmiyorsun, di mi?" dedi.

"Yani, Von Sasserleri okuyorum" diye cevap verdi Tom, "gerçi biraz ağır bir kitap".

Tom, Entreati Pansiyonları'ndaki gecelerini ve yolda, muazzam antropoloji kitabının onu nasıl yatağa zımbaladığını, sanki içinde saklı kan parasından haberdarmış gibi nasıl haince göğsüne çöreklendiğini hatırladı.

Gloria, Prentice pikabın arkasında arabayı durdururken Tom'a ukalalık ediyordu yine. "Anlaman gereken en önemli şey bu insanların asla boyun eğmediği, tamam mı? Her zaman nasıl yaşadılarsa bugün de öyle yaşıyorlar, güzelce ve uyum içinde. Onların düzenlerine saygı gösterirsen onlar da sana saygı gösterir."

Eğer reklamcının su şişesine yazdıkları abartıysa, "yerleşim" kelimesi de Entreati kampı için haydi haydi abartıydı. Çöplük gibi bir yerdi burası. On beş on altı adam, kadın ve çocuk pis yerlere yayılmışlar, ateşin etrafındaki oluklu metal levhalar altında *engwegge* çiğniyorlardı.

Sonra bir de köpekler vardı: Avare avare dolaşan, yerlerde sürüklenen, havlayan sokak köpekleri. Tüylerinin bir kısmı yoktu, kuyrukları eğri büğrüydü ve topallıyorlardı. Tom buralarda da kıyı şeridinde de ne kadar az köpek gördüğünü hatırladı. Köpekler kokuyorlardı ve tüysüz bacaklarına konan sinekleri uzun ağızlarıyla kovalıyorlardı.

Tom'un burnuna daha arabadan iner inmez hem hayvan hem insan pisliği, yanan et ve odun ve benzin kokusu doldu. Koku, en eski ve hassas duyu. Hayatının bir bölümünde en keskin kokular haricinde kokuya duyarsızlaşmıştı çünkü sigara koku alma duyusunu köreltmişti. Ama 1. Rota'dayken burnu yeniden o hoş, aromalı okaliptüs ağacı ve çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Gerilere, Vance'e gidip ikizlerden birini gerdanından kokladığı anı hatırladı, hem kendisi hem de çocuk, ikisi de küllük gibi kokuyorlardı.

Entreati mezbelesinin içinde her yerde boklar, çöpler ve kırık cam parçaları vardı. Çocukların gözlerini tedavi edilmemiş trahoma yüzünden irin kaplamıştı, bazı yetişkinler tamamen kördü. Aktif genç adamlar dışındaki herkeste streptokoksik enfeksiyonlar vardı. Tom ayrıca raşitizm kurbanı bacaklar görüyor ve veremli öksürükler duyuyordu.

Onlar kampa varmadan kısa süre önce ölü bir yaban öküzü ateşe atılmıştı. Hayvanın ölü bedeni ateşin içinde öylece yatıyor, kürkü tütüyordu. "Bu çok büyük bir onur" dedi Gloria, "bizi kendi evrenlerinde karşılıyorlar".

Etrafa saçılmış hastalıkları, beslenme bozukluklarını, pisliği ya da köpekleri görmüyor gibiydi. Tek tek herkese gidiyor, karton karton sigara ve paket paket sakız dağıtıyordu.

Çok geçmeden yedi yaşından büyük herkesin elinde bir sigara paketi, ağızlarında da sigara vardı; bazısı tek seferde birden fazla sigara içmeye çalışıyordu. Bu arada küçük çocuklar da siyah yüzlerine sakızlarını şişirip patlatıyorlardı. Bir süre sonra çöplük sigara izmaritleri ve paket jelatinleriyle daha da kirlenmişti.

Gloria'nın abartmadığı bir şey varsa o da onları karşılama coşkularıydı. Entreatiler hepsine karşı çok sıcak davranıyorlardı. Tom ateşin yanına utanç ve tiksinti içinde oturdu, dişsiz adamlar ve cüzamlı çocuklar hastalıklarıyla Tom'u sardılar. En sonunda kendini aralarından sıyırıp uzaklaşmayı başardı ve göl kıyısının doğal aydınlığına gitti.

"Suya dokunma bile" diye seslendi Gloria.

Gece gizlice çöküverdi. Uzakdoğuda, 1. Rota istikametinde, yarım ay şeklindeki kumullar, ufukta, sıkıntıyla kumları eşeleyen solucanlara benziyorlardı. Zehirli gazlarla yüklü rüzgâr gölün üzerinde fısıldıyordu. Bu suyla civardaki yüzlerce metrekarelik tuzlu ve çatlak toprağı sulamak bile söz konusu değildi. Bu yağlı sıvı içinde doğada görülmemesi gereken çakmak alevinin kobalt, krom yeşili ve kırmızı renklerinde pıhtıyuvar şeritleri vardı.

Batan güneşin son ışınları bu uçsuz bucaksız gölün berrak yüzeyine vurduğunda, dev bir kurbağa yumurtasına benzeyen, yayvan bir gemi gibi kıyıdan belki de bir mil uzaklıkta su üzerinde duran sala benzer kütleler göründü.

Tom öylece durmuş bu ıssız manzarayı izliyordu. Bir süre sonra yalnız olmadığını fark etti. Kontrol noktasındaki genç Entreatilerden biri onu buraya kadar takip etmiş ve az geride durmuş sigarasını tüttürüyor ve görünüşe göre kendi düşüncelerinin içinde boğuluyordu.

Tom adama yaklaştı: "Sen... Şey, konuşabiliyor musun?"

"İngilizce mi? Tabii ki konuşuyorum yahu. Trangaden'de ilkokula gittim, hepimiz gittik."

Entreati, Tom'un düşündüğünden çok daha gençti, uzun boyuna rağmen neredeyse çocuk denecek yaştaydı.

Tom gölün üzerindeki kütleyi gösterdi: "Şunlar... *Sal* gibi görünen o şeyler... Ne olduklarını biliyor musun?"

Entreati acı acı güldü. "Onlar mı? Onlar ceset ya, bir ceset sürüsü."

"Ceset mi? Uzun süredir oradalar mı peki? Yani nasıl..."

Genç adam felsefi bir tavırla cevap verdi: "Bazıları tarihi olmalı çünkü ben kendimi bildim bileli oradalar. Şimdi, şöyle oluyor..." Heyecanla anlatmaya başladı. "Tontine bölgelerinde biri öldüğü zaman cesedini bir vadiye bırakıyorlar, sonra yağmur yağdığında ceset göle taşınıyor. Ama göldeki su, kendine gelen ceset ne kadar çürümüş olursa olsun fark etmez, hepsinin turşusunu kuruyor. İşin tuhafı" genç adam düşünceli düşünceli silahının namlusuyla yerdeki tuz parçalarını eşeleyerek devam etti, "hakikaten sal gibi bir araya kümelenmeleri. Yani durdukları yerde akıntı falan bile yok. Sanki birbirlerine arkadaşlık ediyorlarmış gibi, di mi?"

Kampa döndüklerinde közle örtülmüş toprağa gömdükleri yaban öküzünün üzerinde yeni bir ateş yakılmıştı.

"Bu geleneksel bir tandır" dedi Prentice.

"Yakacağı nereden buluyorlar?" diye sordu Tom.

"Görünüşe göre buranın güneyinde mulga ağaçları var. Normal lanet bir ağaç ama odunu feci yanıyor."

Cipin portbagajından üç büyük bohça indirirken Prentice'in hareketlerinde aceleci bir gaye vardı. Tom gözlerini ovuşturdu, bu bohçaları daha önce fark etmemişti.

"Diğer tehçizatla birlikte bunları da Tontine'den aldım" dedi yeni İş Bitirici bohçalardan birini açarken. "Tulumlar, bunlar olmadan çölde uyuyamazsın."

Hazırlık yapmayı bıraktı ve kot cebinden bir demet makbuz ve fatura çıkardı. "Uyku tulumları, bir adet su bidonu, acil durum fişekleri, ilkyardım çantası ve yerliler için hediyeler, hepsi burada. Hepsini topladım abi ve bu da sana kalan nakit borcum." Tom'a nazikçe gülümseyerek parayı ve makbuzları uzattı. "Beni idare ettiğin için teşekkür ederim, artık hesaplaşmış olmalıyız."

Prentice diğer bohçaları açarken Tom onda başka bir farklılık daha gözlemledi. Daha yalın ve münzevi, kesinlikle daha az gülünç görünüyordu. Tom bir anda ne olduğunu çözdü. "Prentice. Brain... Sen... Sen şey..." diye geveledi utanarak.

"Saçlarım mı? Saçım değil mi?" Prentice çıplak alnını elledi. "Evet, o aptal saçakları kestim, gerçi neden bu kadar uzun süredir tuttuğumu da bilmiyorum." Güldü. "Nostaljiden, sanırım. Kel olacağım gerçeğiyle yüzleşsem iyi olur. Çok garip..." Başını yukarı kaldırdı ve cildi ateş ışığıyla parladı. "Biliyor musun, buraya gelip bu *bing*... bu insanlarla birlikte olmasaydım, bunu kabullenebileceğimi sanmıyorum."

Durdu, gereğinden fazla konuştuğunu düşündüğü anlaşıyordu ve kendisini gece için küçük yer kamplarını kurmakla oyaladı.

Ertesi gün Tom çok daha güçsüz hissediyordu. Şafak vakti Entreati Kampı'ndan ayrıldılar ve o akşamüstüne kadar hâlâ kabile bölgesinden çıkamamış ve her elli kilometrede bir yeniden kontrol noktasına takılmışlardı.

Sonra tam da Tom kum üzerinde devam eden bu sürekli sallantılı yola daha fazla dayanamayacağını düşünürken kum tepesinin üzerine dikilmiş bir tabelayla karşılaştılar. Tabelada kaslı bir adam, dev bir sigara izmaritiyle güreşiyordu. Bu tuhaf çizgi-ilanın altında, "Bu pis alışkanlıkla savaşın, onu yere gömün ve ondan uzaklaşın!" yazıyordu.

"Nereye uzaklaşalım?" diye mırıldandı Tom kendi kendine. "Mulgrene Gölü'ne mi?"

Çok geçmeden ikinci tabela göründü: TRANGADEN BÖLGESİ YÖNETİM ALANINA GİRİYORSUNUZ. TÜM TÜTÜN ÜRÜNLERİ VE *ENGWEGGE* KULLANIMI İLLEGALDİR. İÇERİ GİRMEDEN ÖNCE BU ÜRÜNLERİN HEPSİNİ GÖRDÜĞÜNÜZ ÇÖP KUTUSUNA ATIN. BULUNDURMAK BİR SUÇTUR VE CEZASI EYRE ÇUKURU'NDA ÜÇ AY AĞIR ÇALIŞMA VE 5000 DOLARDAN BAŞLAR.

"Var ya" dedi Gloria neşeyle, "komik gelecek ama ne zaman bu tabelayı görsem kendimi evime gelmiş gibi hissediyorum".

Prentice kenara çekti ve telaşla tütün ürünlerinden kurtulmaya başladı. Arabanın torpido gözünü, koltuğunun yanındaki bölmeyi, kapı ceplerini ve bagajı kontrol edip tüm sigara

paketlerini ve çakmakları çıkardı. Kıyafetlerinin ceplerini tersyüz ederek onlarda bile sigara kalıp kalmadığını kontrol ediyordu. Cipi süren sert ve kararlı karakterden, telaşlı ve korkak karaktere geçişi çok hızlı olmuştu. Sinsi, müşkülpesent, kaypak Prentice geri dönmüştü. "Küçük bir eşlikçi" –tercihen siyah– arayan Sübyancı Prentice, çöpün başında durmuş sigaralarını gergin bir tavırla atıyordu. Prentice'in üzerinde durduğu, atılmış sigaralar, purolar, pipolar, tütün tablaları ve çiğnenmiş *engwegge* parçaları bu görüntüyü daha da saçma hale getiriyordu.

Tom istemsizce gülmeye başladı. Derin kahkahalar göğüs kafesinin arasından yükseldikçe sağlıklı, kuru ve temiz çöl havası ciğerlerine doluyordu.

Gloria Tom'un gülüşünü görmezden geldi. "Sosyal çalışma stajımı Trangaden'de yapmıştım" dedi.

Tabii diye düşündü içinden Tom, kesin yapmışsındır.

"Biraz geri kalmış bir yer, insanların da hepsi lanet birer tutucu ama yine de bir şekilde seviyorum burayı."

Tom içinden düşünmeye devam ediyordu: Bana neyse.

Prentice sendeleyerek arabaya döndüğünde Tom korkunun, terin ve ihtiyacın kokusunu aldı. Prentice bir elini direksiyona koydu, diğeriyle yan taraftaki nikotin sakızını arayıp buldu. Çirkin ağzına bir tanesini atarken Tom, onu hor görerek izliyordu. "O da tütün ürünü sayılmıyor mu?"

"Aslında abi, sayılıyor." Prentice cipi vitese alıp arabayı çalıştırdı. "Sayılıyor ama eğer reçeteliyse buranın yasalarına göre illegal değil."

"Seninkiler reçeteli mi?"

"Kesinlikle. Tontine'den ayrılmadan ayarlamıştım. Önüne bakınak zorundasın değil mi?"

Ama tam da bunu söylerken kendi önüne bakmıyordu: Yolda bir yaban öküzü vardı, Tontine bölgesinden ayrıldıklarından beri ilk defa canlı bir öküz görüyorlardı. Freni kökledi ve hayvana çarpmadan son anda durabildi. Araba yolun kenarın-

da sallanıyordu. Prenice direksiyona yapışmış titrerken hâlâ şüphesiz sedef hastalığı izleri –pembe, yumrulu ve pul pul– taşıyan çenesiyle ağzındaki nikotin sakızını çiğniyordu.

"Önüne baksana be Prentice, neredeyse hepimizi öldürecektin!" dedi Tom. "Biliyorsun bu aracın yaban öküzü tamponu kâğıt gibi! Yer değiştirsek iyi olacak. Bir süre ben süreyim de sen de geri zekâlı alışkanlığına odaklan."

Yerlerini değiştirdiler. Tom direksiyona geçer geçmez dalga dalga enerjinin vücuduna yayıldığını hissetti: Vites doğrudan sinir sistemine bağlıydı sanki.

1. Rota'nın iki yanındaki kum tepeleri yerini daha düz ve özelliksiz arazilere bırakıyordu. Dört koca treylerli bir karayolu treninin onlara doğru geldiğini gören Tom tecrübeli bir şekilde kenara çekip geçmesini bekledi.

İki bin kilometredir ilk defa karşılarına bir benzin istasyonu ve mola yeri çıktı. Önündeki asfaltta park etmiş araçlar vardı. Kapıları açık arabaların önünde yüksek sesle rap müzik dinleyen Anglo ergenler oturuyordu. Ellerinde gazoz şişeleri vardı ve rüzgâr bol tişörtlerini ve pantolonlarını havalandırıyordu.

"Biliyorsun" dedi Tom Gloria'ya, "bu coğrafyanın tamamen cahili de değilim. Von Sasserlerin yazdıklarının bir kısmını gayet iyi öğrendim". Hatırlayabildiği kısımları ezberinden okumaya başladı: "Tayswengoların geleneksel alanları Ralladayo ile Büyük Sıradağlar arasında kalan bölgededir; moai avlayarak ve effel adı verilen sulu bir bitki kökünü toplayarak geçimlerini sağlarlar; akrabalık sistemleri anaerkildir, çocuklar dayıları tarafından büyütülür; bütün dünyaları çölden ibarettir ve çölün Engeddii adı verilen dev bir kertenkelenin üzerinde olduğuna inanırlar, Engeddii 'Dünyanın Sırtı' anlamına gelir."

Gloria, Tom'un söylediklerini kafasını sallayarak onayladı ve arada da ağzından yine o onaylayan değil de sorgulayan tonda "di mi"ler çıktı. Kanalın üzerindeki uzun bir köprüden geçtiler. Cipin lastikleri betona vuruyordu. Sonunda Gloria

Tom'un lafını kesti: "Aslında bunların hepsinin doğruluk payı var tabii. Ama Intwennyforteelerle ilgili ve onları diğer Tayswengo ailelerinden ayıran şey aslında onların olağanüstü bir... Hmmm, yani tam olarak lider de diyemem ama işte, o statüde birine sahip olmaları. Ama tabii lider demek onların derin demokratik ruhuna biraz aykırı olur, di mi?"

Derin demokratik ruh mu? Tom içten içe sinirleniyordu, Gloria'nın öve öve bitiremediği Entreati "yerleşim"i gelmişti aklına. "Kim bu adam peki?" dedi. "Ve beni nasıl etkileyecek?"

"Göreceksin" dedi Gloria esrarengiz bir havada. "Bilmen gerek gibi hissettiğim için söyledim, di mi?"

Sarı kum yolun sonundaki klorofil şehir Trangaden onlara doğru parıldıyordu. Sonunda artık şehrin içindeydiler, palmiye ağaçlarının arasındaki geniş bulvarda ilerliyorlardı. Yol ayrımlarında güzelce düzenlenmiş çiçekli peyzajlar vardı. Yumuşak yol sınırının ardında temiz ve düzenli villalar sıralanmıştı.

Anglo polislerin olduğu bir kontrol noktasına geldiler; Tom ilk defa çalışan Anglo polisler görüyordu. Tom'un ve Prentice'in geçiş belgelerine şöyle bir bakıp daha çok nikotin sakızının reçetesiyle ilgilendiler. Sonra polislerden biri kibarca arabadan çıkmalarını söyledi ve arabayı aradılar. Arabanın küllüğünde bir tane sigara izmariti buldular. Muhtemelen izmarit Tom arabayı kiraladığında zaten oradaydı çünkü Prentice her içtiği sigarayı pencereden dışarı atıyordu.

Kanıtı elinde tutan komiser, "Normalde" dedi, "bu hafif suçlar kapsamına giriyor. Ama siz şehirde yeni olduğunuz için sadece bir uyarı vereceğim".

Prentice fazlasıyla minnettar görünüyordu ve Tom bunun sebebini biliyordu. Muhtemelen Prentice'in kefaletle serbest bırakılmasını yalnızca hafif suç kapsamındaki eylemler bile bozuyordu.

Mariott'un tanıdık siyah kulesi şehir vahası üzerinde yükseliyordu. "Harika bir hafta arası kampanyaları var" dedi Gloria. "Otuz dokuz dolara oda ve kahvaltı."

Tom gülümsedi ve cipi otelin park alanına çekti.

Resepsiyon masasında kayıt yaptırdılar ve Tom, Galil tüfeklerini otelin silah deposuna bıraktı. Prentice kolunda ribavirin kutusuyla sendeleyerek geldi. Yüzündeki döküntüler tamamen geri gelmişti; resepsiyondaki kız Prentice'in yüzünü görünce tiksintiyle dudağı hafifçe büküldü.

"Tom... Brodzinski, çok fena yorgunum ya" dedi Prentice bitkin bir halde resepsiyon masasına dayanarak. "Kalan eşyalarımı taşırken bana yardım edebilir misin?"

Yüzlerce kilometre boyunca Tom bu anı bekliyordu: İçinde sinek olmayan, serin bir özel alan ve sidik kokmayan bir banyo. Ama 1617 No.lu odada da huzur yoktu. Tontine'deki Hilton'da yaşadıklarının bir tekrarını yaşıyordu: Odanın sessizliği Tom'un üzerinden geçiyor, panjurlar onu parçalara ayırıyor, havalandırma sanki doğruyordu. Otuz dokuz doları böyle şeylerin arasında kafeslenmek için ödemişti.

Cep telefonunu çıkardı ve açtı. Sesli mesajları vardı: İlki Adams'tan gelmişti. "Iıı... Brodzinski" diye başlıyordu Adams tedirgin bir ses tonuyla, Tom bir kez daha adam sanki konuşurken bile bir başkasını dinliyormuş hissine kapıldı. "Sanırım seni, ıı, uyarmak demeyelim de bilgilendirmem gerekiyor kesinlikle... Iııı, yol arkadaşın... Bay Lincoln'ün kötüleşen durumundan haberdar olabilir... Iıı... Bir iletişimi var mı şeyle hiçbir fikrim yok... Neyse, şu kadarını söyleyeyim: Dikkat et Tom. Iııı, arkanı kolla."

İkinci mesaj telefonu konferans moduna alan Martha ve çocuklardan gelmişti. Tom hepsini oturma odasında dizilmiş halde hayal edebiliyordu. Çocukların yanakları kızarmış, dışarıda kar yağıyor, uzun Noel ağacı şöminenin yanında duruyor...

"Selam baba!" dedi çocuklar hep bir ağızdan, sonra da Martha sadece, "Merhaba Tom" derken çocuklar yine hep beraber, "Mutlu Noeller!" diye bağırdılar. Dixie atıldı: "Sana Noel şarkısı söyleyeceğiz." Ve şarkıya başladılar. İkizlerin sesi tiz ve

fazla yüksekti, Tommy Junior sözleri mırıldanıyordu ve Dixie koroyu yönetiyordu. Martha şarkıya katılmıyordu bile.

Tom telefonu kulağından uzaklaştırdı ve mesajı sildi. Kendini toplaması gerekiyordu, ailevi sevgi ve özlem bu işler hallolduktan sonra gelmeliydi. Dijital fotoğraf makinesini aldı, resimlerde gezindi. Tommy Junior'a bakınca bir zamanlar bu çocuğu kucakladığına inanamıyordu neredeyse ama bir zamanlar başını göğsüne bastırıyor ve nefesini saçlarına verirken kafasındaki yaraya bakıp, bu yaraya nasıl bir ıstırabın sebep olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse Tommy Junior'ı kucaklamak, ona bir Futbol topu kafalı... Bronz tenli... Gollifollibolli Tugganarong polisi kucaklamak kadar çok yabancı bir histi.

Tom, kot pantolonunun içindeki cinsel organını yokladı. Mastürbasyon yapmayı düşündü, haftalardır yapmamıştı. Atalaya'nın göğüslerini Lincoln'ün baygın yüzüne bastırmasını düşündü. Yan odadaki Gloria'nın ne yaptığını merak etti. O da kendi kendini tatmin ediyor olabilir miydi? Gloria'nın yabancı parmakları Martha'nın tanıdık meme uçlarında dolanıyor... Gloria'nın yabancı elleri Tom'un çok iyi bildiği belinin kıvrımlarını okşuyor ve yıllardır oluşumlarını seyrettiği kırışık ve çatlaklardan süzülüyor. Gloria'nın parmakları Martha'nın pantolonunun içine giriyor ve kalçası kıvrılıyor...

Tam da olması gerektiği gibiydi bu durum: İkisi beton bir duvar ve duvar kâğıtlarıyla ayrılmıştı. Tıpkı giderek daha da uzaklaşan bütün evli çiftler gibi.

Tom birden tüm ilgisini kaybetti. Ayağa kalkıp ter lekeli şortunu aldı ve banyoya gitti. Avokado şeklindeki ve rengindeki sabunla şortunu yıkadı. Kumaşı köpürterek çitilerken sonuca varmıştı. Adams, Prentice'den bahsediyordu ve oldukça açık bir şekilde, onunla iyi geçinmesi yönünde uyarmıyordu tabii.

Prentice'in sevilmeyen *bing-bong*larla Tom'u öldürmeleri için anlaşması fikri düşünülemezdi. Yanlışların Düzelticisi, İş Bitirici... Hayır, Prentice bunu yapamazdı.

Gömlek cebinin düğmesini açtı ve dönüştürülmüş hayat sigortasının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Şortu sıkarak ve açarak durulamaya başladı. Eğer Prentice ölürse Intwennyfortee ailesine tazminatı ödeyip, Swai-Phillips'in çıkardığı hesabı kapatıp üstüne Gloria'nın yardım kuruluşuna bağışlamak için bile para arttırabiliyordu. Her şey ölümcül derecede mantıklıydı; tek ihtiyacı olan eline fırsatın geçmesiydi. Tom aynadaki pis pis gülen adama pis pis gülümsedi: Aynadaki ortalama görünümlü, sıradan adama. Tüm bu karmaşanın içine, herkesin kasıtlı bir hareket gibi gördüğü bir kaza yüzünden girmişti ve şimdi bile isteye çok daha kötü bir şey yapıp kaza süsü vermeye niyetliydi.

Minibarda minik Seagram's ve 7-Up şişeleri vardı. Tom kendine bir içki hazırladı, sonra bir kez daha... Oda servisini aradı ve bir kulüp sandviç sipariş etti. Sandviçini *Tayswengo Şarkıları*'nın sayfalarını tararken yedi. Gloria'nın anlattığı karizmatik Intwennyfortee ailesi liderinin, "Yeni Kültürel ve Sosyal Gelişmeler" bölümünde olabileceğini düşündü ama o bölüm Tom'un içine on bin doları koymak için kestiği yerde kalıyordu.

Yine de çıplak bir şekilde yatağa uzanmış, kürdanla dişini karıştırırken kitabı okumaya devam etti. Dışarısı karanlıktı ve Tom klimayı en yüksek dereceye kadar açmıştı. Dışarıda vaha şehir gece görüntüsüne bürünürken, o da mekânsız oda ışığında süzüldü.

Von Sasserlerin her zamanki duyarsız anlatımı Tom'u ele geçiriyordu: "En derin çorak çöl arazilerinde yaşayan Tayswengolar bile toplumun görüşü konusunda fazlasıyla kaygılıdırlar. Daha önceki bölümlerde de örneklediğimiz gibi, bu kaygı kesin ve değişmez âdetlerin doğmasına sebep olmuştur. Tüm bunların ardındaysa Tayswengoların *getankka* yani aşağılanma ayini gelir. Aşağılanmak –bazı Angloların umursamayacağı kadar küçük düzeylerde olsa dahi– Tayswengoların azılı şeref duygusuna ölümcül bir darbe olabilir. Bu anlayışla,

Tayswengolar düşmanlarını bile aşağılanma duygusuyla, 'toprağın utancı' dedikleri acıyla kıvranırken izlemek yerine ölürken izlemeyi tercih eder."

Von Sasserleri okurken hep aynı şey oluyordu: Tom daha genç olan antropolog kardeşin sesini, Vance'deki savcının sesiyle ve tonlamasıyla duyuyordu. Her yeni bilgi bir suçlama gibi tınlıyordu kulağına, her ayrıntı okuyucularının cehaletini ortaya çıkarmak için yazılmıştı.

Yine de kitap Tom'u uyuşturuyordu. Kalın cilt önce sendeledi, sonra da yavaş yavaş çıplak göğsüne düştü. Uykuya ve rüyaya daldı.

Çok uzun zaman önce Milford. Arabalar anacaddede süzülüyor, Mason Bulvarı ve Üçüncü Cadde'nin binalarından buhar bulutları yükseliyor. Bu onun çocukluğu: Bazooka Joe okuyup Dr. Pepper hüpürdettiği zamanlar. Ama yine de genç evliliğinin ilk zamanları: fıçı bira, oynaşmalar, sertifikasını almak için kitaplara gömülmesi.

"Damlatıyorum Tom, damlatıyorum..." Açık pencerenin yanındaki hasır bir sandalyede oturmuş, bacaklarının arasında bir havlu, yüzünde kötücül bir Gloria maskesi var. Sonra gidiyor. Haftalarca gidiyor. Avrupa turuna çıkıyor belki. Tom onu kıskanamıyor bile, korkunç bir deneyim bu. Sınavlarına çalışmaya ve gündelik işine geri dönüyor. Nereye *gitmişti* peki bu kadın?

Rüyasında, Tom kendi bilincinin derinliklerinde dolaşıyordu: Kanında dolaşan ilk nikotin gibi berrak bir açıklık oluşuyordu zihninde. Nereye gitmişti? Fransa'ya, evet; Tom, Arles'dan gelen kartpostalları hatırlıyordu. Ve İtalya. Sonra ailesiyle birlikte birkaç hafta daha bir yerlerde kalmıştı... Belçika'da mı? Olabilir mi? Pek olası değil... Tom yeterince dikkatini vermemiş demek ki...

Sonra birden ilk aldığı evin zemininde öylece yatıyor, açık pencereden içeri bahar dolmuş ama dikkatini oraya vermesi mümkün değil çünkü evlatlık oğlu Tommy Junior, Tom'un

göğsünde oturuyor ve tombul elleriyle babasının yüzünü yumrukluyor. Bir yaşındaki biri için uygunsuz bir kasıtla vuruyor Tom'a.

Tom, büyük kitap göğsüne çökmüş halde uyandı, terlemişti. Kalkıp tuvalete gitti ve idrar dolu mesanesini boşalttı. Sonra odaya döndü, kendini çarşafların arasına güzelce yerleştirdi ve gerçek kayıtsızlığın içine daldı.

14

Sinek diken gibi ve yapış yapış ön ayaklarını birbirine sürtüyordu. Tom gözlerini ondan alamıyordu: Hayvanın ileri geri giden uzuvları sanki ellerini ovuşturan bir insana benziyordu. Sanki kendini temizlemiyordu da yanlış bir tevazu ifadesi olarak ellerini ovuşturuyordu. "Ben alçakgönüllü bir sineğim" diyordu. "Dikkatini *bana* vermene gerek yok."

Yine de Tom'un dikkati sineğe sabitlenmişti. Sineğin kıllı altı bacağı arabanın ön panelindeydi. Sineğin siyah ve parlak gözleri köşeli kafasından Tom'a bakıyordu sanki. Tom'un artık dizginlenemeyen hayal gücünden mi kaynaklanıyordu yoksa gerçekten sineğin çenesinde sivilcemsi kabarıklıklar mı vardı? Sineğin çenesi açıldı: "Hoooo abi! Dikkat et..."

Prentice'in sesi gökyüzüne doğru uçarlarken kesilmişti.

Tom başta ne olduğunu anlayamadı. Sonra dönüp duran ön tekerleklerin sesi ve sırtüstü yatıyor oluşundan arabanın devrildiğini fark etti. Bu faydasız küçük cip –Tom her zaman arazideki kabiliyetinden şüphelenmişti zaten– ters dönmüştü ve kumun üzerinde bagaj kapağına yaslanmış halde duruyordu, kaportadan motor sesi geliyordu.

Tom dikiz aynasından Prentice'in sigara kartonlarının, ilaç ampullerinin ve biberonların arasında gömüldüğünü gördü. Yol arkadaşı ona anaç bir dehşetle bakıyordu.

Öylece dururlarken Gloria sessizliği bozdu. "Su!" diye bağırdı. "Ah! Benzin! Benzin!"

Emniyet kemerini çözdü ve zorlanarak kendini dışarıya attı. Tom da aynı şeyi yaptı ve arabanın yanından akan sıvıyla ıslanmış kuma düştü.

"Ezilmiş" diye mırıldandı Tom. "Sinek gibi ezilmiş."

"Kalksana be adam!" diye bağırdı Gloria eteklerini toplarken. "Arabayı düzeltmemiz lazım!"

Üçü de arabanın yanlarındaki şeritlere asılarak arabayı sallandırarak ters çevirdiler. Araç eski haline dönmeye o kadar hazırdı ki dört tekeri de kuma değmeden altında kalmaktan son anda kaçabildiler. Su damacanası parçalanmış, yerine küçük bir gölcük bırakmıştı.

Gloria arabanın arkasına gitti. "Neyse ki ölmedik, di mi? İnanılmaz ama benzin deposu sapasağlam."

"Neyse ki..." dedi Prentice. Tom'a doğru seslenerek, "Baksana, ne olduğunu gördün değil mi? Trangaden'a varmadan 1. Rota'da da aynısı olmuştu. Biraz ben kullansam iyi olacak."

Tom bunun kendi suçu olmadığını iddia ediyordu: Sonuçta cipi daha önce yol olmayan bir arazide hiç sürmemişlerdi. Sonra duraksadı, bir anda üzerine yoğun bir bitkinlik çökmüştü. Dün gece gördüğü rüyanın onu pelteye çeviren etkisi hâlâ devam ediyordu.

Usulca, arabadaki dağınıklığı toparlayan Prentice'e yardım etti. Tüfekleri kontrol etti, benzin deposu onları korumuştu. Tüfeklerin dipçiğindeki sahte ahşaba dokunmak onu biraz olsun canlandırmıştı. Sessizce arka koltuğa tırmandı ve Gloria'nın yumurta biçimindeki paketini iradesiz kollarına aldı. Prentice –arabayı kullanırken Gloria'nın buyruğuna karşı gelmekten zevk alıyordu– bir sigara yaktı ve arabayı çalıştırdı. Yola devam ettiler.

Çölün bu bölgesinde de sinekler vardı ama öküz ya da yaban öküzü yoktu, ayrıca Mulgrene Gölü'ne vardıktan sonra hiç moai de görmemişlerdi. Bir sürü sinek vardı ama Tom onları besleyecek başka hiçbir canlı görmüyordu. Kaktüs ya da başka dikenli çalılık bile yoktu, her yer yalnızca kumdan ibaretti. Cip başka bir kumulu aşarken, dalga dalga ufka yayılıyordu bu kumlar. Oralarda bir yerde Beelzebub* iğne kılıcıyla sinekleri vuruyor ve sonra onların tüylü gövdeleriyle yeraltı mağaralarındaki mutant solucanlarını besliyordu.

Yine kendi hayal dünyasına dalan Tom, Gloria ve Prentice arasında geçen diyalogları yarım yamalak duyuyordu: Rota hakkında, su yokluğunu gidermek için Eyre Çukuru'nda mola vermeleri gerektiği hakkında konuşuyorlardı. Gloria haritaya bakıyordu, Prentice gayretle vites değiştirip duruyordu.

Tom paketi sorgulamaya başlamıştı. Nesin sen ve nereye gidiyorsun? Niyetin ne? Söyle lütfen.

Gazete kâğıtlarından birinin köşesi yuvarlak sargıdan dışarı doğru dikilmişti, Tom parmağıyla bu gazete çıkıntısıyla oynuyordu.

Gerçekten bilmek *istiyor* muyum? Tom, her saniyenin binde birine denk düşen zaman dilimi içinnde başka bir düşünceye atlıyordu. Temel motivasyonum bu mu benim? Titreşen gazete parçalarını izlemek mi? Eğer öyleyse beynim ile parma-

---

* Beelzebub, Katolik inancına göre şeytani bir figür olarak tasvir edilir. Lucifer'le birlikte cehennemi yöneten diğer iki cehennem lordundan biridir ve Böcek Tanrısı'dır. (y.h.n.)

ğım arasındaki her bağlantının izini sürebilir miyim? Düşüncelerimin eyleme geçtiği noktayı yakalayabilir miyim? Öyleyse, küçücük bir gazete parçasını elimle titreştiriyorum ve o da havayı titreştiriyor, titreşen hava rüzgâra dönüşüyor ve rüzgâr kumlara üflüyor ve kumlar dönüp durmaya başlıyor ve birilerini altına alıp gömerek heyelan oluşturuyor. O halde? Bunların sorumlusu ben mi oluyorum? Belki düşünce zincirimin ucunu kaybettiğim için. Belki artık gazete kâğıdıyla oynamayı istemeyi bırakmışımdır... Belki artık... Tetiği çekmek istiyorumdur.

Araba iki dik kum tepesinin arasında durdu. Sinekler arabanın duruşuyla bir anlığına şaşkına dönüp sonra Tom'un yüzünün etrafında dolanmaya devam ettiler.

"*Effel*" dedi Gloria kum tepesini göstererek.

"Ne?" Prentice'in sesi yarım oktav düşmüş gibiydi.

"Sulu bir bitki, kum tepelerinin arkasında yetişiyor. İnanılmaz güçlü bitkiler, köklerini yüzlerce metre derine atabiliyorlar ve derinde kilometrelerce yayılabiliyorlar." Arabadan çıktı. "Biraz toplayabilirsin di mi? Soğanları küçük süngerler gibi, içinde bir sürü su topluyor. Ben bir işeyip geleceğim."

Siyah etekleri rüzgârda havalanırken kum tepeciklerinden birinin ardına doğru ilerledi.

Prentice arkaya doğru döndü ve doğrudan Tom'a baktı. "Açıkçası abi, eğer benden bunu yapmamı istemeselerdi onlara böyle bir şey yapmazdım."

"Ne yapmazdın?"

"Açıkça itiraf edeyim, bazıları... Nasıl desem, *deneyimsiz* kalıyor. Yine de olan bitenin onlar için nasıl olduğunu anlamak zorundasın."

"Neyi anlamak? Ne diyorsun?"

"On üç-on dört yaşlarında ergenliğe giriyorlar, hem kızlar hem erkekler ailelerini bırakmak zorunda kalıyorlar. Çalıların arasında kamplarda kalıyorlar. Sonra bir ay kadar sonra sünnet törenleri için geri dönüyorlar..."

"Bunları biliyorum" dedi Tom. "Von Sasserleri okudum ya."

"Ah evet, iyi." Prentice açıkça kitaptan öğrenilmiş bilgiyi pratik deneyimin yanında hor gören bir ifadeyle elini havada salladı. "Neyse o zaman sonra ne olduğunu da biliyorsundur. Kanamalar, sakatlıklar, ıı ı, *oralarında* ölümcül bir acı... Bu zavallı gençler elden ele dolaşıyor. Önce *makkata*lar arasında, sonra da kabilenin bütün erkekleri... Fena halde *kullanılıyorlar*... Korkunç bir utanç. Bu işleri daha kibar, onlara para da vererek yardımcı olacak biriyle pişirseler daha iyi. Kimsenin umurunda değil Tom, kendi ailelerinin bile."

"Seni pis sapık..." Tom cümlesine başlamış ama bitirememişti. Ya zamanda bir kırılma olmuştu ya da bu itiraf kendi hararetli hayal gücünün ürünüydü. Prentice en az yüz metre uzakta kum tepesinin üzerinden uzun bitkileri topluyor, sonra da soğanlarını ağzının içine doğru sıkıyordu. Bir sinek Tom'un yanındaki koltuğa kondu ve ellerini ovuşturmaya başladı.

Tom arabadan çıktı. Sudan çıkmış bir kedi gibi güçsüz hissediyordu. Bacakları kalın kotunun içinde terden sırılsıklam olmuştu. Cipin bagajına ilerledi, Galillerden birini aldı ve kılıfından çıkardı. Bagajdan mermileri aldı ve şarjöre yerleştirdi. Her hareketiyle biraz daha kararlı bir ruh haline bürünüyordu. Tüfeği tutmanın içgüdüsel olarak iyi hissettirmesinin sebebi bu olmalıydı.

Tom tüfeği omzuna kaldırdı ve gözünü dürbüne dayadı. Artık Prentice'in yüzü gözünün önündeydi. Ona dokunabilirim, diye düşündü; ona metal parmağımla öldürücü bir merhem sürebilirim. Rastgele bir kurşun... Herhangi birinin işi olabilir, Gloria... Sonuçta çöldeyiz, sen de biliyorsun... Eyre Çukuru'ndan kaçmış mahkûmlar belki, çılgın sigara tiryakileri... Bizi yakaladılar...

Tom, Galil'i cipe dayadı. Bagajdan Prentice'in Tramplen'in dışındaki mola yerinden aldığı sigara kartonlarını çıkardı, kartonunu yırttı ve paketleri kuma attı. Sonra durdu, tüfeğini kaldırdı ve bir kez daha Prentice'e doğrulttu.

Hallet. Şu. İşi. Şimdi. Bu defa Tom Brodzinski beyninden çıkıp parmaklarına ulaşan her bir düşünce zincirini, niyetten eyleme kadar takip edebiliyordu. Parmağı tüfeğin tetiğine yapışmıştı. Dürbündeki nişan çizgisi Prentice'in suratının tam üzerindeydi. Tom bir patlama sesi kadar yüksek bir sesle ilk tetikleme mekanizmasının sesini duydu. Bu mesafeden ıskalaması imkânsızdı. Ölüm bir parmak tiki, bir izmarit fırlatımı ötedeydi.

Tom donup kaldı. Parmağı tetikte, dürbünden bakarken öylece duruyordu. Tendonlarının gerginlikle sızladığını hissedebiliyordu. Nefes alamıyor, yutkunamıyor, gözünü kırpamıyordu.

Prentice'in kum tepesinden arabaya gelmesi uzun sürdü. Tom kumun tozuyla bir kalkıp bir inen ayaklarını teker teker sabitlenmiş bir halde izledi. Prentice'in hareketleri o kadar yavaştı ki neredeyse katili olacak Tom, havalanan kum tanelerinin sesini duyabiliyordu sanki. Ardında kuru denizi yararak bir sürü *effel* filizini sürüklüyordu.

Ansızın, Prentice'in yüzü artık dürbünün menzilinde değildi, Tom'un tam yanında duruyordu ve Tom onun kül tablası gibi nefesini burnunda hissedebiliyordu. Dikkatle –neredeyse nazikçe– Galil'i Tom'un kasılmış ellerinden aldı ve daha önce Tom'un Prentice'den hiç duymadığı kadar yumuşak ve anaç bir tonla konuştu: "Hadi ama abicim, bunu kaldırsak iyi olacak. Saçma şeyler olsun istemeyiz, değil mi?"

Prentice tüm bunlardan Gloria'ya hiç bahsetmedi; yalnızca aracın çölde ondan istediği ilgi ve dikkatle arabayı sürmeye devam etti. Tom arka koltukta arkasına yaslanmış, kendi kendine eline geçmiş fırsatın yasını tutuyordu. Gazete kafa durmadan ona bakıyor ve sinekler alçakgönüllülüklerini unutup gözlerinin etrafında uçuşarak Tom'la arkadaş olmaya çalışıyorlardı.

O gece uyku tulumlarının içine kıvrılarak çölde yattılar, nefesleri dondurucu havada yoğunlaşıyordu. Beyaz altın rengindeki ay, kum tepelerine parlak bir ışıltı bırakarak ufukta

salınıyordu. Diğer yıldızların bereketli meyvesi gök kubbeye doluşmuştu. Tom buhar çıkaran bir hayaletti sanki. Uzaklardan bir köpek havlaması geliyordu.

Şafak sökerken Prentice Tom'a ayakkabılarını giyerken yardım etti, sıcak çay ve yulaf lapasından kahvaltı hazırladı. Küçük gaz ocağını ekonomik bir dikkatle kullanıyordu ve kapları uzatırken "Neyse ki bir şişe maden suyunu saklamışım, Eyre Çukuru'na gidene kadar sadece *effel* yetmeyecekti" dedi.

Öğleye doğru hilal biçimli kum tepeleri alçalmaya, sonra da kumlar geri çekilmeye ve çöl yüzeyini ortaya çıkarmaya başladı. İleride toprak kendi kendine oynaşıyordu: karamel rengi bazalt taşlarını üzerine giymiş, erimiş kaya yığınlarını aralara serpmişti. Bazı yerlerde toprak yarılmıştı ve aralıklardan yeraltı lav tünellerinin kıvrımları görünüyordu.

Öğle vaktinde, sıcak ve sinekler artık öldürücü bir bunaltıcılığa ulaşmıştı. Kayalık tepelerin arasından dar bir yola girdiler. Gloria bu çölü geçen ilk Anglo kâşif Eyre'nin, kendi "ataerkil düşünce yapısıyla" Tayswengoların da kendileri gibi olduğunu sandığını anlatıyordu. Ama yerli kadınlar erkekler için tabu olan kendi güçlü geleneklerine sahiptiler.

Martha hiç çok fazla konuşmazdı diye düşündü Tom. O ince, solgun dudaklı ağzını hep kapalı tutardı. Tom biraz rahat bir pozisyona geçmek için nemli gazete kâğıdı kaplı pakete sarılarak kaykıldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Gloria ona dönerek. "Onun içinde Erich için hayati şeyler var, di mi? Eğer azıcık da olsa bozulursa işe yaramaz."

"Erich? Erich kim ki? Ayrıca bozulmak derken?" Paketi ukala Gloria'nın kafasına fırlatmanın eşiğindeydi ki cipin motor sesini bastıran yoğun uğultular başladı.

"Bu kumlardan gelen uğultu mu?" dedi Prentice. "Hep bu sesi duymak istemiştim."

Şimdi Gloria tarafından azarlanma sırası Prentice'deydi: "Hayır tabii ki salak mısın? Farkında mısın bilmiyorum ama

kumlu bölgeyi saatler önce geçtik. Bu lanet boksit rafinerisinin uğultusu, kıyı bölgesine giden karayolu trenlerinin ve lanet çukurun içindeki maden makinelerinin uğultusu!"

Birkaç dakika sonra birkaç üniformalı özel güvenliğin olduğu bir kontrol noktasına vardılar. Özel güvenlikler Tugganarong'tu ve o kadar sıkılmışlardı ki yüzleri kararmıştı sanki. Uzun bir yolculuk boyunca uyuyan küçük bir çocuk gibi uyanan Tom, gözlerini eskisiyle aynı yeni bir dünyaya açtı. Ağır silahlı güvenliklere şaşkınlıkla baktı. Bu adamları nasıl gerçek yerel halkla karıştırabilirdim ki diye düşündü. Onlar da en az benim kadar bu ortama yabancı.

Güvenlikler önce Prentice'i, sonra da Tom'u ve Gloria'yı arabadan çıkardılar. Belgelerini dikkatle incelediler. Prentice su bulabilecekleri bir yer olup olmadığını sordu. Güvenliklerden biri şirket dükkânından su alabileceklerini söyledi.

Prentice kıçını güvenliğin bahsettiği dükkâna doğru götürdü.

Hava arabada beklemek için çok sıcaktı, Tom ve Gloria, kirli yüzlü madencilerle dolu sigara içme bölgesindeki güneşliğin altındaki gölgeye sığındılar. Molozların üzerinde oturan Tom bir daha sordu: "Erich kim ve o lanet olası paketin onunla ne ilgisi var?"

Gloria, Tom'un yanına oturdu ve utangaçça ayak bileklerini etekleriyle örttü. "Beni tanıdığın kadar onu da tanıyorsun aslında" dedi. "Haftalardır okuduğun o olağanüstü kitabın yazarlarından biri."

"Erich von Sasser mi yani? Antropolog olan?" Tom sert görünümlü Başsavcı'nın Vance'de ona dediklerini hatırladı: *Eğer kardeşim Erich'le karşılaşma şansınız olursa...* "Bu bir tür tuzak falan mı?" dedi öfkesini bastırmaya çalışarak.

"Saçma sapan konuşma Tom" dedi Gloria. "Van Sasserlerin, önce babasının sonra da oğlunun, çok uzun yıllardır Tayswengolarla birlikte yaşadığını herkes bilir. Eğer kitabı bitirebilseydin Erich'in Intwennyfortee ailesiyle ne kadar yakın olduğunu

da öğrenmiş olurdun. Tanrım, Tom; yetimhanede anne babaları hayat sigortası uğruna gözlerinin önünde öldürülen çocuklar var. Onlar bile doğru soruları soramayacak kadar sarsılmış halde değiller ama sen her geçen gün kendini travmanın içine daha da fazla gömüyorsun. Başka insanların seni sürüklemesine izin veriyorsun ve nereye sürüklendiğini öğrenme zahmetine bile girmiyorsun, di mi?"

Aynı tepeme binen Martha gibi diye düşündü Tom. En azından madencilerin üfledikleri dumanlar sinekleri uzak tutuyordu. Susamıştı ama sürekli ve bolca terlediğini düşününce olması gerekenden daha az susadığını hissetti. Dahası omuzlarından omurgasına yayılan bir enerji dalgası hissediyordu. Gerindi.

"Söylediklerimi dinliyor musun acaba?" diye azarladı Tom'un yedek karısı.

Güvenlik kulübesindeki telefon çaldı, güvenlik görevlilerinden birisi telefonu açıp bir süre konuştu, sonra da güneşliğe doğru geldi.

Tom'a seslendi: "Seninki aradı. Yardıma gitmeni istiyor." Sonra da kulübeye geri döndü.

Tom ayağa kalktı. "Başka insanların beni sürüklemesine izin veriyorum ha? Göreceğiz bakalım."

Madenin içine doğru inen yolda ilerlemeye başladı. TEHLİKE ve SİGARA İÇMEK YASAKTIR tabelalarını geçti ve sonra büyük bir pankartla karşılaştı: EYRE ÇUKURU MADEN İŞLETMESİ, MAES-PEETERS SANAYİİ. BU YILKİ AKTİF ÇALIŞMA GÜNLERİ: 360. ÇIKARILAN MADEN: 75.655 TON. YARALANMALAR: 1309. ÖLÜMLER: 274. Rakamlarda pek de övünülecek bir şey yok diye düşündü Tom.

Arka plandaki uğultu giderek artıyordu: Ağır makine ve motorların sesleri binlerce başka sesin arasından sıyrılıp etrafa yayılıyordu. Döküntülerin üstlerinden yürüyerek madenin ofis ve dükkânlarının olduğu bir dizi kabine vardı.

Eyre Çukuru yanında açılıyordu: Sanki dünyanın dışına uzanan ve etrafı yalnızca dikenli tellerle çevrili dev bir delik.

Tom tellere doğru uzanıp çakıllı yere oturdu ve sonra kendini toplayıp çukurun içini görebilecek kadar öne doğru eğildi.

Çukur en az 6000 fit derinlikteydi ve bir buçuk iki kilometre boyunca uzanıyordu. O kadar büyük bir hiçlikti ki içeride dış dünyadan bağımsız kendi doğa kanunları işliyor olmalıydı. Tom yeraltında bir gök kubbeye bakıyormuş gibi hissetti. Midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. Bu yeraltı semasında kaybolmamak için avuçlarıyla toprağı sıkı sıkı tutuyordu.

Çukurun içinde kendine has bir hava sistemi vardı: Buğulu dalgalar sıcak boruların tükürdüğü kara bulutlarla güreşiyor; turbo şarjlı havalandırmalar Tom'un kafasına doğru, daha saniyeler önce çok uzaklarda salınan gri ve siyah küller üflüyordu.

Çukurun en dibinde mekanik greyderler kenarları kazıp koyu sarı oluklar açıyordu. Böyle yüzlerce tünel vardı ve binlerce madenci bu tünellerin içindeydi. Bazıları kazma sallıyor, bazılarıysa konveyör kemerlerle zincirlenmiş halde kova kova maden taşıyorlardı. Tom, Mimoza'daki yaprak yiyen karıncaları hatırladı.

Yeraltı çukurunun kendine has bir akustiği de vardı elbette ve makineler durduğunda Tom'un kulağına işkence çeken bedenlerin sesleri çalınıyordu. Kayaları parçalayanların ıhlamaları ve hırıltıları; kovaları taşıyanların oflamaları ve inlemeleri. Sonra açıkça, kısık bir ses yankılandı: "Gissa sigarası dostum, ben onluk paket içiyorum."

Endüstriyel bir girişim falan değildi bu; insan yapımı bir cehennemdi.

Tom, Prentice'i kabinlerin orada su bidonunun üzerine çökmüş dinlenirken buldu. Önce bidonu eliyle kenara çekip sonra Prentice'e el vererek kaldırdı. Birlikte kontrol noktasına doğru sendeleyerek uzaklaştılar, Prentice Tom'un omzuna yaslanıyordu.

"Gördün mü..." dedi Prentice, yüzündeki iltihaplı döküntüler çenesini sarmıştı. "Çukurun içini gördün mü? Korkunç... Böyle bir şeye izin verilmemeli."

"Hadi ama Brian" dedi alaycı bir ses tonuyla Tom. "Topla kendini be. Alüminyumsuz bir dünya istemezdin ama değil mi? Ne çatal olurdu ne uçaklar ne de sigaranı saracak folyo kâğıdı... Birilerinin fedakârlık yapması gerek."

Tom arabanın bagajına su çuvalını koyarken enerjisi hâlâ yerindeydi. Direksiyona geçti ve azimle arabayı sürmeye başladı. Ama bu enerji dolu hali çok uzun sürmedi; madenden henüz on kilometre bile uzaklaşmamışlardı ki Tom arabayı yolda tutmakta güçlük çekiyordu. Yirminci kilometreye geldiklerinde kenara çekmek ve direksiyonu Prentice'e devretmek zorunda kaldı.

Tom, fiziksel bir bataklığa saplanmıştı ve sonraki bir buçuk gün boyunca oradan çıkamadı. Can dostu Brian Prentice'in yardımı olmadan fermuarını bile çekemez haldeydi. Prentice'in tatlı sözlerle Tom'a yulaf ezmesi yedirdiği beslenme seansları ve Gloria'nın cehaletine sayıp durduğu eleştiri seansları arasında Tom arka koltukta öylece yatıyordu. Çöl, pencerede ağır ağır değişirken ribavirin kutuları ve sigara kartonları ensesine değiyordu.

Eyre Çukuru'nun çevresinden ayrıldıktan sonra volkanik arazilerin arasından Ralladayo yolu tekrar kıvrılmaya başladı. Breş yığınlarının üzerinden, sonra da maden damarlarıyla kaplı uçurumlu kanyonlardan geçtiler. Kayalık katmanlar rüzgârın taşıdığı kumlarla kaplanmıştı ve bu görüntü hayali imgeler yaratıyordu: Volkanik cüruflardan cep telefonları, obsidiyen dijital kameralar arabanın penceresinden hızla geçiyordu sanki. Tommy Junior'a benzeyen bir sünger kaya yüzüne jeolojik bir umarsızlık takınmıştı. Tom ürperdi ve Gloria'nın paketi yırtık pırtık olmuş sargısını yüzüne bastırdı. Paket Tom'a fısıldıyordu: *Az kaldı... Az kaldı...*

Günbatımına doğru yol çorak arazilerin arasından aşağı doğru inmeye başladı. Cipin gelişiyle ürken bir moai sürüsü sakızağaçlarının gölgesinden kalkıp, faydasız kanatlarını çırparak paytak paytak kaçıştılar. Duyuları aşırı hassaslaşmış üç-

lüdeki herkes suyun kokusunu alıyordu. "Neredeyse geldik, di mi?" dedi Gloria.

Sonra hiçbir uyarı olmadan bir anda çürümüş çitler ve bir hoş geldin tabelası çıktı karşılarına: TAYSWENGO KABİLESİ TOPRAKLARINA GİRİŞ YAPIYORSUNUZ. SİGARA İÇMEK SERBESTTİR. ATALARIMIZA SAYGIYLA. Sonra ikinci tabela geldi: RALLADAYO, DEMOKRATİK KONGO CUMHURİYETİ'NDEKİ DIMBELENCE İLE İKİZ ŞEHİRDİR.

Gloria'nın Tom'a biraz daha ukalalık edesi vardı: "Erich Von Sasser bu insanlara her şeyi verdi. Buradaki halk ona çok büyük saygı duyuyor, adeta tapıyorlar; biz de öyle tabii. Belki bu sana biraz abartı geliyordur ama yine de saygılı olmaman için bir bahane değil bu: Intwennyfortee ailesine her türlü olanağı o sağladı, di mi? Temiz su, eğitim, sağlık hizmeti. Ayrıca iş de... Ve tüm bunlar buradan Büyük Sıradağlar'a kadar yayılmış olan kabilenin geri kalanlarını da etkiledi. En önemlisi de Erich onlara gerçek bir inanç sistemi ve elverişli bir sosyal yapı kazandırdı."

"Gerçek bir inanç sistemi mi verdi?" dedi Tom kızgın bir sesle. "O ne demek?"

Ama Gloria daha cevap veremeden cip ahşap bir köprünün bağlantısına geldi. Prentice frene bastı ve köprünün üzerinde kümelenen sinekler açık camlardan içeri doluştu.

Geniş aralıklı sakızağaçlarının arasında uzun ve alçak bir bina vardı. Tom binayı ikizlerin Milford'daki ilkokuluna benzetti; aynı çelik çerçeveli pencereler ve sınıf sınıf ayrılan aynı modüler yapı. Bu binanın yakınında oymalı kapıları ve eğimli geniş pencereleriyle ahşap bir dağ evine benzeyen tamamen farklı bir yapı daha vardı. Bu uyumsuz ahşap yapının kar beyazı tozlarla kaplı verandasında üç uyumsuz adam duruyordu.

Tom acıyan gözlerini ovaladı. Hippolyte Von Sasser'in kardeşinin iskelete benzeyen figürünü tanımamak imkânsızdı, ikiz falan olmalıydılar. Hatta Erich Başsavcı'dan daha da yırtıcı

görünüyordu. Sıska bacaklarında dar deri bir şort vardı; kel kafasını kaplayan melon şapka görüntüsünü tamamlıyordu. Bu Von Sasser de pipo içiyordu ama piposunun porseleninden yükselen küçük duman bulutu sinekleri yırtıcı yüz hatlarından uzaklaştırma konusunda pek başarılı değildi.

Von Sasser'in yanında çıplak göğsü kameralar ve ses kaydedicilerle dolu Jethro Swai-Phillips vardı; azametli antropoloğun diğer yanındaysa diplomatik ağzının içinde parlayan dişleriyle Fahri Konsolos duruyordu.

Uzun bir süre boyunca iki grup birbirlerine öylece bakarak durdular. Gloria derin derin iç çekti. Prentice ellerini direksiyondan ayırdı. Tom, Gloria'nın yuvarlak paketini kucakladı. Verandada duran üç adam hareket ettiyse de yalnızca yaşam belirtisi olacak kadar küçük hareketlerdi bunlar.

Sessizliği Swai-Phillips bozdu. Verandanın ahşap merdivenlerinden indi ve cipe doğru geldi. Tom, Swai-Phillips'in yürüyüşünde –kafası öne doğru eğilmiş, kolları iki yanda salınıyor, sandaletli ayakları tozlu yere sürtüyor– bütünüyle bir karakter değişimi seziyordu. Bir zamanlar heybetli görünen avukat artık uşak gibi davranıyordu, bu tavırları tanımlayan başka bir kelime yoktu. Uşaksı bir tavırla kapıyı açtı ve Prentice'i dışarı çıkardı, sonra arabanın öteki tarafına geçip Gloria'yı çıkardı. Bıyıklı kafasını arabadan içeri sokup Tom'a seslendi: "Bu o, gördün mü? Doktor Von S. Ya, bu o... Hadi ama Tommy, hadi dostum. Gel de tanış... Seni bekliyo... Seninle tanışmak istiyo... Sana bi' şeyler söyleyecek, di mi?"

Swai-Phillips gözlerini saran gözlüklerini takmamıştı. Hastalıklı gözü kötü görünüyordu, sağlam gözüyse çılgınca hareketliydi. Sinekler üstdudağına kümelenmişti. "Hadi Tommy, hadi. Gel..." Tom'un elini yakaladı ve arka koltuktan öne doğru çekti. Tom'un kucağındaki paket de Tom'la birlikte geldi. "Burada... Şimdi, her zaman" dedi, saçmalıyordu: "çünkü bu o adam, büyük herif bu..." Saçları rüzgârda uçuşan çalılar gibiydi.

Von Sasser telaşlı görünüyordu. Ağzında piposuyla Tom'un durduğu yere doğru ilerledi, kafası salınıyordu. Göz çukurlarında sinekler vardı.

"Sanırım bana bir şey getirdin, di mi?" Piposunun sapıyla Tom'un kolunun altındaki paketi işaret etti. "Bu mu?"

Tom sessizce paketi ona uzattı ve Von Sasser paketi alır almaz vücudunda bir enerji yayılması hissetti. Tom, Von Sasser'in omzunun üzerinden arkadaki Intwennyfortee ailesinin oluklu sacdan yapılmış kulübelerini gördü. En az dört kulübe ve her birinin kendine ait çitleri ve havalandırması vardı. Yan yana dizilmişlerdi ve sıranın en sonunda hafif bir uçak vardı. Havada bir rüzgâr çorabı uçuşuyordu. Yakın mesafede bir dizel jeneratör duruyordu. Yerlilerin varlığına dair bir belirti yoktu. Tom adamın buz mavisi gözlerine baktı. İçinde hiç korku hissetmiyordu, bir kez daha *astande* olmuştu, İş Bitirici, Yanlışların Düzelticisi.

"Neden bunu size benim getirmem bu kadar önemliydi?" diye sordu Tom. "Swai-Phillips ya da Adams da getirebilirdi; sonuçta adamlar *uçakla* geldi buraya."

Von Sasser başını geriye atarak kahkahayı bastı, sonra da aniden durdu. Paketin geri kalan gazete sargısını da parçaladı ve paketten iki klipsle tutturulmuş yarısaydam bir koza çıktı. Kozanın içinde beş tane kötücül görünümlü neşter vardı. "Bu güzellikleri bulmak zor" dedi düşünceli bir tavırla. "Bunlar Leipzigli Furtwangler Gesellschaft tarafından yapılmış. Oldukça makul olan sorunuza gelince Bay Brodzinski, ayinsel sebeplerden ötürü buraya kimin üzerinde kullanılacaklarsa onun tarafından getirilmeleri gerekiyordu."

Von Sasser, Prentice'e iğneleyici bir bakış attı. Sonra sesli bir "Hop!" ile kozayı Swai-Phillips'e doğru fırlattı; havada yakalayan avukat koştura koştura okul binasına doğru götürürken hâlâ, "Adam bu, hu huuuu, evet! İşte adam bu!" diye kendi kendine konuşuyordu.

Sinir bozucu bir manzaraydı ama Tom antropoloğun söylediklerine odaklanmıştı. "Neyin ayinsel sebepleri?" dedi.

Von Sasser gülümsedi ve rahatsız edici bir ifadeyle, "Benim tabii ki" dedi.

Tüm bunlar olup biterken Adams arkada öylece duruyordu. Şimdiyse onlara yaklaştı: "Bence tüm bu gerekli, ııı, açıklamalar zamanla yerini bulacaktır Tom. Uzun bir yolculuk geçirdin, yorulmuşsundur. Sanırım sen Teknik Üniversite'de kalacaksın. Seni oraya götüreyim. Doktor Bey seni... beni... Yani hepimizi bir saat içinde evinde yemeğe davet etti. Eminim o zaman daha ayrıntılı açıklamalar yapacaktır."

Ama iskelete benzeyen antropolog diplomatik girişime cevap bile vermedi. Topuğunun üzerinde dönüp tekrar merdivenlere doğru gitti ve ahşap evin içine doğru kayboldu.

Üniversite binası harabe gibiydi ama alışılmışın dışında bir harabelikti bu. Geniş koridorlarda santim santim toz birikmiş, her odanın penceresinden içeri kayalar girmişti. İçeride kronik bir terk edilmişlik havası vardı; küf kokuyordu ve yerde sinek ölüleri birikmişti. Üstelik de yıkıntıların arasında vandalizm izleri vardı: en küçük parçasına kadar kırılmış bir fotokopi cihazı, teneke kutular gibi eğilip bükülmüş metal dolaplar, dört eşit parçaya ayrılmış ve masalardan birine özenle yerleştirilmiş bir dizüstü bilgisayar.

Adams bir sınıfı Tom'a, yanındaki sınıfı Prentice'e ve onun yanındakini de Gloria'ya ayırmıştı. Adams ile Tom koridorlarda dolaşırken, Gloria boş duyuru tahtalarından birinin önünde üstünü başını düzeltirken geride kalmıştı. Prentice de dışarıdaki duvarın önünde sigara içiyordu.

Tom, dört sırayı bir araya getirdi ve tulumunu üzerlerine yaydı. Kısa takımını paralanmış çantasının içinden çıkardı. Erkekler tuvaletinde becerebildiği kadarıyla tıraş oldu. Kalan kırık ayna parçalarında yüzüne bakabilmek için eğilmesi gerekiyordu.

Sonra sınıfa geri dönüp giyindi ve çakısını çıkarıp *Tayswengo Şarkıları*'nın içindeki gizli bölmeden paraları çıkarıp ceketi-

nin cebine koydu. Pencerelerdeki parmaklıklar zangırdamaya başladı.

Tom binanın ana kapısından çıktığında parmaklıklar hâlâ zangırdıyordu. İki tüfeği de omuzlarına asmıştı; pişirme kapları ellerinde Von Sasser'in evine doğru yürümeye başladı. Tom verandanın kapısına ulaştığında Swai-Phillips gürültüyle demirlere vurmayı bırakıp gevezeliğine geri döndü. "Evv-veet!" diye bağırdı kovboy edasıyla. "N'aber ortak? Bakıyorum hazırlanmışın." Kutsal mekânın kapısına doğru ilerledi. "Buraya Ona, *esas adam*a selam durmaya, Onun önünde eğilmeye geldin! Çünkü o her şeyi bilir! O vahiy kaynağıdır! Ve evet! O hep *gerçeği* söyler!"

Tom endişeli bir tavırla elini Swai-Phillips'in omzuna koydu: "Senin neyin var Jethro?"

Avukat derhal şekil değiştirdi: Komik bıyığı ve keçisakalı güçlü yüz hatlarının üzerinde donup kaldı. Boynundaki bir sürü tıngırdayan aksesuar arasından her zamanki gözlüklerini alıp taktı. Tekrar takındığı maskesinin ardından Tom'a hemen cevap verdi: "Hiçbir şeyim yok Brodzinski. Yapmam gereken bir işim var ve onu yapacağım. Ben bu topluluğun kayıt tutanıyım. En iyi kesikle ödüllendirilmedim ama o kısmı seni ilgilendirmez zaten..." Mantıklı sözlerin hemen peşinde delice cümleler diziliyordu: "...sanasöyleyeyimönemliolantekşeyilkizlenim."

Tom'un suratına bir ses kayıt cihazı dayadı. Tom kayıt cihazını eliyle itti ve bu defa onun yerine bir fotoğraf makinesi çıkıverdi. Swai-Phillips deklanşöre basarken hâlâ saçmalıyordu: "adamınyerindeVonSasser'inbüyükprojesinekatılırkenAnglonunönemlifotoğrafı." Tom objektife elini koyup nazikçe makineyi indirdi. Sonra da avukatın yanından geçip eve girdi.

Formika üstlü uzun bir masada Tupperware tabaklarla, canlı renkli plastik bardaklarla ve plastik çatal bıçaklarla yemek sofrası kurulmuştu. Oda Tom'un tahmin ettiğinden çok daha genişti ve üç farklı grup insanın ayrı ayrı durabileceği ka-

dar bol alan vardı. Duvarların dibinde siyah kaftanlı ve yine saçları disk topuzlu Tayswengo kadınları duruyordu. Her servis takımının arkasında da Tayswengo kadınları duruyordu ama bunlar üstü dar altı geniş hizmetçi elbiseleri ve çiçek nakışlı önlükler giymişlerdi. Saçları yağlanmış ve örülmüştü. Masanın öteki tarafındaki şöminenin önünde beş Anglo toplanmıştı: Brian Prentice, Gloria Swai-Phillips, Winthrop Adams, Erich Von Sasser ve onların yanında duran Vance Hastanesi'ndeki doktor Vishtar Loman.

Tom, Doktor Loman'la göz göze gelmeye çalıştı ama doktor antropologla derin bir sohbet içindeydi. Atalaya Intwennyfortee Tayswengo kadınlarının arasındaydı, kıvrak vücut hatları siyah kıyafetinin altında kaybolmuştu. O da Tom'un bakışlarından gözlerini kaçırdı.

Tom'un geldiğini gören Von Sasser konuşmayı bıraktı ve konuklara seslendi: "Beyler, Bayan Swai-Phillips, yemek hazır."

Von Sasser masanın başına oturdu, diğer Anglolar yanlarına dizildiler. Yerliler oldukları yerde dikilmeye devam ediyorlardı. Hizmetçi kadınlar mutfağa girip çıkıyorlar, masaya tabakları getiriyorlardı: lahana turşusu, dana şinitzel, sosis, haşlanmış patates, içinde sebzelerin yüzdüğü bir tür et suyu. Batan güneşin ışığı panjurların arasından içeriye sızıyor, kayık tabaklar arasında kalp şeklinde gölgeler oluşturuyordu.

Von Sasser kafasını kâsesinden kaldırdı ve Tom'un kapıya yasladığı Galilleri gördü. "Silah mı getirdiniz Bay Brodzinski? Onları burada tutmayacağız. Burası huzurlu bir ev."

"Özür dilerim" dedi Tom, "Atalaya için... Intwennyfortee ailesi için ödeyeceğim tazminatın bir kısmı."

Tüfekleri almak için ayağa kalktı ama kapıdan girdiği gibi Galilleri yakalayan Swai-Phillips ondan hızlı davranmıştı.

"On bin dolar da yanımda." Tom cebinden para tomarını çıkardı.

"Gerçekten mi?" Von Sasser şaşırmış gibi görünmüyordu. "E o zaman Atalaya... Kuzeydeki asi dostlarımızın silahları

kullanacaklarına şüphe yok; nakit de ortak fona gidecek. *Sen* de pişirme kaplarını alabilirsin."

Atalaya öne doğru atıldı, tüfekleri Swai-Phillips'ten alıp omuzlarına taktı. Sonra da pişirme kaplarını aldı ve ayrıldı. Durağan akşam saatlerinde dışarıdan hızla yerli kampına giden ayak sesleri duyulabiliyordu. Swai-Phillips, Tom'un elinden parayı aldı ve arka odaya gitti.

Hayal kırıklığına uğrayan Tom oturdu. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Ayrıntılı bir seremoni, –tercihen çıplak– yerli kadın dansçıların falan olduğu, hoplayıp zıplayan bir *makkata*nın uluyarak bağırdığı bir ayin bekliyordu. Tüm bunların yerine yalnızca bu tuhaf sahne vardı şimdi: Eski Alman hizmetçilerinin kılığındaki kadınların tabaklarını değiştirmesini bekleyen Anglolar...

Bir noktada Prentice şinitzeline baktı: "Ben de şeyi getirdim, Riba..."

Von Sasser bıçağını şöyle bir sallayarak onu susturdu. "Onu da konuşmaya gerek yok" dedi. "Doktor Loman yarın dispanserde onunla ilgilenecek, değil mi?" Antropolog bir büyük parça çavdar ekmeği aldı ve duvarın dibinde oturan Tayswengo kadınlara doğru fırlattı. Kadınlardan biri ekmeği ustalıkla yakaladı ve yanındakilere bölüştürdü.

Von Sasser bir sosyal bilimciden ziyade hükümdar gibi davranıyordu. Tayswengolara karşı her kelimesinde ve hareketinde acımasız bir üstünlük taslama vardı, öte yandan Anglolar onun sarayının mensuplarıymış gibiydiler: Kendilerine kibar davranılıyordu ama yine de adama karşı onlara hizmet edenlerden daha güçlü değillerdi.

Gece çöktüğünde hizmetçiler pirinçten yapılma eski tip gaz lambaları getirdiler. Masada genel bir sohbet hâkimdi: avlanmadan, yağmurlardan, haydutların saldırıları ve Trangaden'den binlerce kilometrelik yol yüzünden erzak bulma zorluğundan, yani çöl insanlarının tüm tahmin edilebilir dertlerinden konuşuyorlardı.

Tom'un yanında oturan Adams konuşkan, hatta laubaliydi. Ayrıca sigara içiyordu ve Tom buna çok şaşırmıştı. Ama zaten masadaki bütün Anglolar sigara içiyordu. Yemek servis edilmeden önce içtiler, yemek aralarında içtiler, Prentice ve Von Sasser yemek sırasında bile sigara içiyordu. Bu sırada duvarın dibine çömelmiş Tayswengo kadınları da ağızlarını şapırdatarak *engwegge* çiğniyorlardı.

En son Apfelstrudel* servis edilip krema kâsesi masada son turunu atıp, tüm konuklar tarafından afiyetle ve bol bol yendikten sonra Von Sasser sandalyesini geriye itti: "*Schnapps*!** Kahve! Çabuk, hızlı olun!" diye seslendi. Hizmetçiler emri yerine getirmek için telaşla içeri gittiler.

Tom ilk *schnapps* bardağını hemen kafasına dikti ve bardağı anında yenilendi. Sıcak bir sersemlik bedenini sarıyordu: Bu keyifli ortamda neredeyse cinsel bir şeyler bile vardı. Gloria siyah peçesini yüksek yakalı beyaz bir elbiseyle değiştirmişti ve Tom elbisesini çıkarıp onun müstehcen taraflarını keşfetmeyi hayal ediyordu.

Tom... Gloria... *Hepsi* hayatta kalmayı başarmışlardı; asileri haklamış, Tontine bölgesinden geçmiş ve çölden sağ çıkabilmişlerdi. İlk tazminat ödemesi de yapılmıştı... Peki ya başka ödemeler de gerekirse ne olacaktı? Hiçbir şey belirsizlikten daha korkutucu değildi. Ayrıca Tom artık tam bir *astande*ydi: En muazzam yanlışını düzeltmişti. Dahası, odada sigara dumanı katmanı oluşmasına rağmen hâlâ tamamen sigarayı bırakmış durumdaydı.

Ahşap evin tuvaline vurulan bu tatlı fırça darbelerinin estetiğinde, dumanın mavimsi gri dalgalarında kendini kaybedebilirdi. Bir saniyesi bir saniyesine uymayan zamansız mevcudiyetlerinin resimsel bir yorumu adeta. Von Sasser bile sevecen bir ruh haline girmiş gibi görünüyordu. Artık bir atmaca değil, şık bir balıkçıldı sanki.

---

* Elmalı bir Alman tatlısı. (ç.n.)

**Bir tür likör. (ç.n.)

Gelgelelim, antropolog piposunu önündeki kahve fincanına hafif hafif vurduğunda, Tom bunun yalnızca sessizlik talep eden bir jest olmadığını, aynı zamanda uzun bir konuşma yapacağının işareti olduğunu anlamıştı. Belli ki bir söyleve başlayacaktı ve sözünün kesilmesine tahammülü yoktu.

15

"Ben bir antropoloğum, apolojist değil." Masadakiler güldüler ama Von Sasser ifadesini değiştirmeden piposunu üfledi. "Ve insan ahlakını inceliyorum, son tahlilde, sosyal sistemlere yararlı katkılar sunmak için."

Anlattığı şeyi resmetmek istermiş gibi yanında duran çantadan bir neşter çıkardı ve havadaki sigara dumanını küçük bir hareketle neşter yardımıyla böldü. "Bir adamın ya da kadının eylemlerinin sonucu bir başkasına, kendinden daha güçsüz birine zarar veriyorsa, iyi niyetinin hiçbir önemi yoktur." Neşteri Prentice'e doğrulttu ve Prentice'in ürküntüyle geri çekilmesinden sonra tekrar yerine koydu.

"İyi niyet, sizin için lanet bir oksimoron!" Alaycı bir şekilde güldü, Prentice bu gülüşü yanlış yorumlamış olacak ki onunla birlikte kıkırdadı. "Unutmayın..." Antropolog sırayla diplomata, doktora ve sivil toplumcuya baktı, "*kötü* niyet de aynı derecede anlamsızdır. Güneydeki politikacılar korkuyla kalpleri ve akılları kazanmak hakkında martaval okuyorlar ve buna iyi niyet diyorlar. Şimdi, aslında siyah kalpleri yenebilecek ve siyah akıllardaki beyinleri yıkayabilecek gerçeği bir kenara koyarak şöyle diyelim: Onların iyi niyetleri aslında..." Küçük bir duraksamayla devam etti. "Tanrı'nın niyeti çünkü insanın özgür iradesine dair tüm fikirler aslında o aynı eski saçmalıktan geliyor. Hayvan kalplerimizin derinlerinde biliyoruz ki her birimiz yaptığımız her şeyi içgüdüsel olarak yapıyoruz. Lanet Sistina Şapeli'ni boyamaktan işemeye kadar, her şeyi."

Sesini yükseltti: "Eğer bana Tanrı'nın kim olduğunu sorarsanız cevabım şu olur: Şu pervaneyi görüyor musunuz?" Herkesin gözleri lambanın etrafında çırpınan pervaneye döndü. "O halde gölgesini de görün." Herkesin gözleri önce bir anlığına titreşen sonra da karanlık tarafından yutulan gölgenin düştüğü duvara döndü.

"Tanrı öldü." Antropolog pervanenin masanın üzerine döktüğü tozları eliyle süpürdü. "Ve insanın özgür iradesine dair tüm fikirler de onunla birlikte öldü. Şöyle anlatayım: Bir adam ya da bir kadın, bir robot gibi, niyeti ne olursa olsun aksini yapmaya programlanamaz mı? Biliyorsunuz ki bu olabilir. Yehova ya da Allah ya da beyaz önlüklü herhangi bir Tanrı olmadan hepimiz laboratuvar fareleriyiz. Kesin olan tek şey: Herhangi bir eylem iyiliğe katkı sağlamıyorsa o halde o eylem kötücül eylem olarak tanımlanır, eylemi yapan o anda ne düşünüyor olursa olsun..." Antropoloğun gözleri Prentice'e sabitlendi. "O kötü bir insandır."

Tuhaf bir şeyler oluyordu: Von Sasser'in ifadeleri sertleştikçe sesinin tonu yumuşuyordu. Vurgularındaki boğuk sesliler giderek yatışıyor, sert sessizleri Avrupalı aksanıyla tınlıyordu ve anlamsız soru zamirleri yok oluyordu.

"O zaman" diye devam etti Von Sasser sakin bir şekilde, "bana sıradaki mantıklı soruyu soracaksınız: Bahsettiğim bu 'iyi' tam olarak nedir? Anlatayım. Bireyler, aileler, gruplar, kabileler, ulusal güç blokları... Bunların her biri diğer bireylerin, ailelerin vs sömürülmesinde kendi çıkarlarını gözetirler. Şimdi her şey bu kadar pusluyken hakem kim olacak? Faşist bir diktatör mü? Ya da ülkenin beyaz bölgelerinde ve ziyaretçilerimizin memleketlerinde olduğu gibi, umursamazlıkla oy verilen seçilmiş bir diktatörlük mü?"

Piposunu yeniden yaktı ve *schnapps* aldı. Kendi bardağına bakan Tom berrak sıvının üzerinde küçük bir gökkuşağı gördü. Bardağı salladı ve gözleri anafora kapıldı. Gaz lambasındaki alev kırpışarak azaldı ama hemen sonra geri geldi. Tom etraflarını saran koca çölü, bulutları ve binlerce kilometre yolu hissedebiliyordu.

"Yani biz, *halk* olarak bizler, her zaman daha mükemmel bir birlik ve bizden daha koyu tenli türdeşlerimiz için olmasa bile kendimiz için adalet isteriz. Hem bugün hem de gelecek kuşaklar için ülke içi uyum, karşılıklı güvenlik, genel refah... Bunlar hep afili ifadeler ama sis perdesi de hep aynı." Neşter tekrar ortaya çıktı ve Von Sasser bir kez daha havadaki dumanlı kanseri ameliyat etti.

Hizmetçilerden biri hariç hepsi duvarın dibindeki kadınlara katılmıştı. Tom ve Prentice dışındaki Anglolar uyukluyordu. Yemek sırasında Tom, avukatın dengesiz konuşmalarının odada yankılandığını duymuştu. Swai-Phillips'in sesi çatıdan salınıyor, pencerelerin içinden geçip yayılıyordu: "Neyse onu söylüyor, di mi? Bildiğini anlatıyor ha. Dinleme zamanı şimdi sizi lanet herifçioğulları! Odaklanma zamanı!" Ama en sonunda o da sürüklenerek kabile kadınlarının arasına karışmıştı.

Von Sasser devam ediyordu. "Yerelde kamu çıkarları sertleştikçe yabancıya karşı da o kadar pervasızlaşılıyor: Roma standardı barbar kalplere saplandı, Cromwell'in yumruğu İr-

landalının böbreğine indi, Belçika tarafsızlığı hâlâ cinnet halinde. Neyin 'iyi' olduğuna kim karar veriyor? Güç sahibi olanlar mı? 'Çünkü kimde varsa ona daha çok verilecek ve o bolluk içinde olacak ama kimde yoksa kendisinde olan da elinden alınacak.' Sömürülenlere tokat üstüne tokat yerken diğer yanaklarını çevirmeleri öğretildi."

Von Sasser durdu. Tom bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu. Tüm bu sözler masanın öteki tarafında oturan, lamba ışığında bile yüzü bir kâğıt gibi soluk ve yassı görünen Prentice'e söyleniyor olabilir miydi? Eğer öyleyse Tom'un tahmin ettiğinden çok daha ağır bir cezanın işareti miydi bunlar? Hizmetçi, Tom'a yeni bir içki daha doldurdu, hemen kafasına diken Tom bir anda kendini tutamadan güldü, gözlerinin içinde havai fişekler patlıyordu sanki.

Bunu görmezden gelen Von Sasser devam etti: "Elbette zaman değişiyor ve boksitinizi yağmalamak istediğini itiraf etmek yerine, ondan yapılan ve satın alamayacak kadar yoksul olduğunuz kola kutuları, beyaz adamın sorumluluğu oluyor. Ve Anglolar 'iyi' kavramıyla despotça formaldehit kayalarında ve morglarda insanları sömürüyorlar. Bu faydacılıklarından ne kadar nefret ediyorum! Soylu Atina şehirleri medikal alanda yeniden kuruluyor. Sokrates baldıran zehrini reddediyor ve sanki bu bir ölüm yoluymuş gibi morfin iğnesi vuruyor."

Tom'un bardağı bir kez daha dolmuştu ve bu defa içmeden önce antropoloğun sözünü kesme cürretini gösterdi. "Pardon, özür dilerim ama ıı, Doktor, Bunun içinde ne var? Biraz tuhaf bir tadı var da."

"Bir damla benzin. Ama yalnızca bir damla. Çöl kabileleri benzini koklarlar ve içerler, felaket bir şey. Ben de tüm konuklarımın bunu tatmasını isterim. Bir tıp adamı olarak hiçbir zararı olmadığını garanti ederim."

Tıp adamı mı? Tom, Von Sasser'in bu söylediğini sorgulamak üzereydi ki antropolog konuyu değiştirip kaldığı yerden devam etti: "Babam elli yıl önce buraya geldiğinde bu insanları

bulmuş..." Eliyle kabile kadınlarını gösterdi. "Yok olmak üzerelermiş. Winthrop... Gloria, Vishtar... Onlar bu hikâyeyi daha önce defalarca dinlediler..." Ayrıca zaten şimdi pek dinlemiyorlar diye düşündü Tom.

Ama dinliyorlardı: Konsolos öne doğru eğildi, Gloria ve Loman sandalyelerinde arkalarına yaslandılar. Gloria'nın horultusu kuzeninin saçmalamalarına eşlik ediyordu: "Adam bu işte, evet, on numara herif. Dinleyin onu!"

"...Ama yine de yeni gelen ziyaretçilerin burada ne yaptığımızı öğrenmeleri önemli. Dediğim gibi, babam buraya genç bir antropolog olarak geldi. Daha önce Mauss'la, Lévi-Strauss'la çalışmış, sahaya çıkmaya ve alanında isim yapmaya azimliymiş. O günlerde de Başkent otoriteleri şimdiki kadar yüzkarasıydılar. Çöl insanlarının arasında çalışmak için hemen izin alabilmiş babam. Sonra Land Rover konvoyuyla buraya varmış. Biliyorsunuz, antropolojinin kendisi bir tür emperyalizmdir aslında: Otantik olanın soylu keşfi... Neyse, buraya vardığında, doğal bir ortam yerine görmüş ki tüm işlevli bir bedene sahip yerliler, kadınlar ve çocuklar da dahil Belçikalılar tarafından toplanıp Eyre Çukuru'na gönderilmişler. Çukuru gördünüz di mi?"

"Evet... Buraya gelirken orada da durduk" dedi Tom. "Biraz... Nasıl denir... Korkunç bir yer..."

"Korkunç! Evet, kesinlikle! Ve şimdiki, aletli, mekanizmaları olan halini gördünüz, bir de ayrıca artık Anglo madenciler de var içeride. O zamanlar yüzlerce, binlerce insan ölüyormuş her ay. Silah zoruyla, çıplak elleriyle kazmaya zorlanıyorlarmış. Maden şirketi tüm bu oyunu başlattı... İnsanların yiyecek hiçbir şeyleri yoktu. Tüm nesil, hatta belki iki nesil zaten ölmüş durumdaydı. Devlet bu soykırımı teşvik etti, madene kesin ölüme yollanan her bir yerli için 'gelişim ödeneği' sundu dalga geçer gibi. O günlerde insan hakları savunucuları falan yoktu Bay Brodzinski. Uluslararası kamuoyundan, kendi çağının eseri olan bu vahşet sergilerini izleme zahmetine katlanan da

yok. Hayır, bu tamamen karanlığın en uç noktasıydı. Ve babam yerli halkın çoğunun anatomisini unuttuğunu fark etti. Kabile grupları –eğer bir zamanlar var olduysalar da– ayrılmışlardı. Birbirlerinden ayrılmış yaşlı adam ve kadınlar, küçük çocuklar su aramak için çölde geziyorlar ve öldüklerinde birbirlerinin cesetlerini yiyorlardı. Bu insanlar hiçbir şeydi. Hiçbir şey. Bayağı Anglo dili dışında dilleri yoktu, toplama kampı kurbanları ya da kaçak olmaktan başka kimlikleri yoktu. Şarkıları, dansları, mitleri, kozmolojileri yoktu... Uzakta yaşayanların anlattıkları eski mitlerin kırıntısı bile kalmamıştı bu topraklarda. Ayinleri, kutsal erkekleri ya da kadınları, liderleri ya da tabuları yoktu. Bu karanlıkta kalmış insanların elinde yalnızca *engwegge* ve ölüm vardı."

Von Sasser sessizliğe gömüldü ve piposunu yeniden yaktı. Prentice transa geçmiş halde oturuyordu, diğer Anglolar horluyor, Swai-Phillips mırıldanıyor, Tayswengolar *engwegge*leriyle geviş getiriyorlardı.

Bir süre geçince Tom konuşmak için cesaretini topladı: "Iıı, peki, sakıncası yoksa sorabilir miyim? Babanız ne yaptı?"

"İyi bir soru Bay Brodzinski. Anlatayım." Antropoloğun sesi daha da yumuşamış, didaktik bir okşamaya dönüşmüştü. "Onlara öğretti, evet. Diğer geleneksel halklarla ilgili çalışmalarını damıttı, hepsinin mitlerini, şarkılarını, danslarını topladı ve bu özlerinden kopmuş insanlara yeni ve geçerli bir inanç sistemi olarak sundu. Onlar için yepyeni bir dil geliştirdi sonra da kendi dillerinin kesildiği dala bu yeni dili aşıladı. Onlara bu dili öğretti. Elbette bu tür bir eğitim böyle ayrık insanlar için imkânsızdı, bu yüzden onlara yeni bir akrabalık sistemi yarattı ve onlara bir hiyerarşi bağını benimsetti. Bu gerçek bir saha çalışmasıydı işte: Titiz, yavaş, zahmetli... Her bir adımı inanılmaz yoğun. Babam o zamanlar dünyada pek az kalan insanlardan biriydi, şimdiyse artık öylesi hiç kalmadı: Kahraman bir adam, süpermen. İhtiyacı olan bütün yeteneklere sahipti. Avlanabiliyordu, çok iyi bir atıcıydı, doktorluk yapabilirdi, Ho-

meros Yunanca'sı konuşabiliyordu ve terziliği de benzersizdi. Bu hizmetçilerin kıyafetlerini o tasarladı. Bu girişimler onu epeyce zorladı ama yine de pes etmedi ve her yıl biraz daha fazla uğraştı. Bir grup yerliyi eğitmesi yirmi yılını aldı, hâlâ burada benimle yaşıyorlar işte. Bu gruba Intwennyfortee ailesi adını verdi. İleriyi düşünüyordu babam, çok ileriyi. 2040 yılına kadar bütün bu topraklara bu yeni-eski geleneklerin hâkim olacağını umuyor, buna *inanıyordu.* Eğer onun başlattığı bu asilce işi devam ettirebilirsem..." Duraksayıp iç çekti. "...O zaman belki inandığı gibi olur."

Bavyera'daki okulumu bitirdiğimde daha geniş bir kitleye yayılmaya başlamıştı. Buradan temsilciler kuzeye ve batıya gidiyorlardı. Bu gururlu öncülerden etkilenen kabileleri bugün Inssessittiler, Avallar ve Entreatiler olarak biliniyor.

"Annem..." Von Sasser'in sesi titredi ve duyguyla doldu. "Çok nadir bir zekâya sahipti... En rafine duygulara sahipti. Babamı sonuna kadar destekledi. Bugünün kadınlarının boyun eğdikleri o erkeklerin penisleriyle yaptıkları 'cinsiyet kazanımları' ve 'çocuk da yaparım kariyer de' saçmalıkları gibi değil. Annem ile babamın kırk yıl süren evlilikleri boyunca üç aydan daha fazla birlikte olduklarını sanmıyorum. İşinin muazzam bir ehemmiyeti olduğunu biliyordu, duygularının hiçbir önemi olmadığını biliyordu. Oralarda bir yerlerde, çölün ortasında infibulasyon* yoluyla sünnet edilmiş genç kızların olduğunu bilmek bile yeterliydi onun için. Babam ona talimatları verdiğinde annem onları harfi harfine yerine getiriyordu. Sonra babam benim önce antropoloji okumak için üniversiteye gitmem gerektiğine karar verdi, o sırada abim Hippolyte de Başkent'teki Hukuk Fakültesi'ne gitmişti. İkimizin de ne bileyim şiir yazmak ya da dünyayı gezmek gibi başka hevesleri olsa bile bunu sadece içimizde yaşamamız gerekiyordu. Daha yir-

* İnfibulasyon, tıbbi olmayan nedenlerle, kadın dış genital organının sakat bırakılacak veya işlevini istendiği biçimde yapamayacak şekilde değiştirilmesi, kesilmesi, koparılması, dikilmesi ve iptal edilmesi girişimleridir. (y.h.n.)

mili yaşlarımıza girmeden ikimiz de kaderimizi biliyorduk: Hippolyte babamın gizli ajanı olacaktı ve kanunlardaki Anglo hegemonyasını kırmak için hukukçu olacaktı; ben de tıp eğitimimi tamamladıktan ve cerrah olduktan sonra buraya gelip babama katılacaktım."

"Cerrah mı?" diye sordu Tom şaşkınlıkla. "Antropoloji okumaya gittiğinizi söylemiştiniz ama."

"Önce antropoloji!" dedi Von Sasser vurgulu bir ses tonuyla. "Sonra da tıp. Babam bana iki hayati misyon biçmişti. Sen de fark etmişsindir muhakkak, ben onun en sevdiği oğluydum. Önce onun bu yaratıcı sentezini konuyla alakalı akademik metinlere sokacaktım. Ah o zavallı sersemler!" Güldü. "Bilgi dedikleri o mental çöplüğün hiç bitmeyen geri dönüşümünü sistemleştirme manyaklıkları! Gerekli emsal değerlendirmelerini sağlamak için babam adına bu insanları teşvik ettim. Zamanı gelince de tüm bu akademik makalelerdeki bilgileri birleştirip *Tayswengo Şarkıları*'nı yayımladım."

Tom çekinerek araya girdi: "Ama... Siz... O zaman... Hepsini uydurdunuz mu yani?"

"Bay Brodzinski... Tom... Batı'daki bilgeler de aslında bir tür uydurmayla hikâyeler anlatmıyorlar mı? Dünyevi ruhlarıyla, soylu zalimleriyle, kesin buyruklarıyla? Biraz övüneceğim ama Batılı bilginin özü de babamın yarattığı ve benim geliştirdiğim masalların yaratıcılık açısından daha zayıf ve daha kötü yazılmış halleri değil de ne? Bizimki *araçsal* bir ahlak yaratmaktı Tom, hayal ürünü göklerdeki bir Tanrı'nın 'isteği' değildi. Babam gelecekteki büyük resmi görüyordu. Sonraki yıllarda bu edebi çabalarımız Hippolyte'e yerlilerin geleneksel kanunlarının Angloların medeni kanunlarına ve ceza yasalarına eklenmesi konusunda çalışmasına olanak verdi. Kanunların düzenlenmesi de bize, çöl kabilelerine, düzenli bir gelir sağladı tabii."

"Yani... Benim on bin dolarımdan mı bahsediyorsunuz?"

"Aynen öyle Tom. Bu adaletin mükemmel bir formu değil mi? En azından onların adaletinden çok daha iyi olduğu kesin.

İnsan varlığının en kaba hesabıyla, küçük boncuk hayatları manevi muhasebeciler tarafından abaküste sağa sola çekiliyor."

Von Sasser yüzünü Prentice'e doğru çevirdi ve boğazını temizledi: "Sonra bir de çocuklar var, di mi Prentice? Onları unutmamalıyız, di mi?"

Prentice kendini topladı. Parmaklarının arasındaki sigara yanıyordu. Yüz hatları gecenin sıcaklığında erimiş gibiydi. Sanki Von Sasser'in acımasız pençelerine yakalanmış güçsüz bir kemirgen gibi donakaldı. "Iıı, hayır" dedi öksürerek, "unutmamalıyız". Sonra öne doğru eğildi ve sigarasını kül tablasında söndürdü.

Çölden vahşi bir köpek havlaması, Tirol dağ evinin dört tarafından duyuluyordu. Tom içten içe düşünüyordu: Pencereyi açarsam belki de her taraf ay ışığı altında pudra şekeri gibi karlarla kaplı olacak ve neşeli bir fener ışığı altında mutlu Noel şarkıları söylenecek. Kum tepelerinde işleri batırdım... Ama belki bu bana ikinci bir şans verir?

"Çocuklar, evet..." Antropolog gizemli bir şekilde konuşuyordu ve en sonunda uzun piposunu masaya bıraktı. "Başladığımız yere getiriyorlar bizi." Gözleri Tom ve Prentice'in onu sessizse onaylayan tavırlarında gezindi. "O halde tamamen aynı fikirdeyiz di mi? Ahlak her zaman etkili bir araçtır. Oysa Anglo devlet için bu araçlar, incelemeler, çan eğrileri ve şu plastik çataldan daha fazla hayal gücüne sahip olmayan istatistikçilerden ibaret. Sonraki on yılımı babamın 'iyi' kavramını geliştirmek için gerekli olan yetenekleri kazanmaya harcadım. Babam bir çıkmaza girmişti. Bu insanları ekmişti ama yine de hasat alamıyordu. Hâlâ Anglo yollarında pasif kalıyorlardı. İhtiyacı olan şey mistik unsurlar, harlayacak bir ateş ve ilkel bir siyasi yapı oluşturacak etkili insanlardı. Babamın resmi bir tıp bilgisi falan yoktu, kendi kendine bir şeyleri öğrenmişti sadece ve bu konuda bana güveniyordu."

Von Sasser, pipo filtresini ince cerrah parmaklarından ikisiyle gerdi, belli belirsiz bir "ping" sesi çıkararak biraz uzağa

doğru fırlattı. Filtre Kolsolosun alnına çarptı ve masaya düştü. Adams, gevşek ağzında inlemeyle karışık bir şeyler geveledi.

"İşte böyle beyler. Bu gecelik bu kadar yeter." Von Sasser sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. "Sohbetimize yarın devam ederiz artık."

Sohbet pek doğru bir tanım değil diye düşündü Tom.

Antropolog, duvarın kenarına çökmüş yerlileri babasının yarattığı dille azarladı. Hepsi ayağa kalktı ve siyah kaftanlarının içinde tövbekâr keşişler gibi tek sıra halinde dışarıya çıktı. Swai-Phillips de arkalarından yine aynı şekilde zırvalayarak, aydınlanmış çölün gümüşi karanlığına doğru çıktı. "Ah evet be! Adam bu, tamam mı? Adam bu... Her şeyi o söylüyor, her şeyi o yapıyor. Büyük balık o..."

Angloların çıkışı daha da tuhaf olmuştu. Adams, Loman ve Gloria sanki ev sahibinin her bir kelimesini hevesle dinlemiş gibi davranmayı tercih ettiler. Uzun uzun teşekkür edip minnettarlıklarını dile getirdiler, sanki hiç ayrılmak istemiyormuş gibi Von Sasser'in yemeğini, içkisini ve konuşmalarını övdüler. Ama verandadan dışarı adımlarını attıkları anda bacakları onları yalanlayacak kadar hızla kaçıştı.

Tom ve Prentice de arkalarından çıktı.

"Sabah görüşürüz o zaman" dedi Von Sasser verandanın merdivenlerinin üzerinden seslenerek. "Özellikle siz ikinize göstermek istediğim şeyler var."

Tom terk edilmiş okuldaki sınıfına gitti. Üstünü değiştirip uyku tulumuna girdi ve çok geçmeden uykuya daldı.

Gece, önce ikizlerden biri, sonra da diğeri yanına sokuldu. Tom yüzünü onların yumuşak bedenlerine gömdü. Sonra Dixie rahatsız ederek onlara katıldı. En sonunda şafak sökmeden Tommy Junior da sınıfa girdi ve "Baba, neredesin?" diye seslendi soluk ışığın arasından. "Neredesin?"

Tom, evlatlık oğluna cevap vermek istiyordu ama sanki kendi derisinden bir deli gömleği giymişti. Tommy Junior'u görebiliyordu ama çocuk kendisine hiç yardımcı olmuyordu.

Oyun konsolunu gözünün önünden ayırmayı reddediyor ya da bir şekilde ayıramıyordu, bu yüzden de sıralara ve duvara çarpıp duruyordu.

Ama ısrarla: "Neredesin baba? Neredesin?" Sayıklayarak sendelemesi kendisini bakmaktan alıkoyamadığı ekrandaki küçük avatarları anımsatıyordu.

Dişi şeytan Dixie yuvarlanarak babasının yanına kaydı ve Tom'un kalçasını bacaklarının arasına aldı. Sabah ereksiyonu olmuştu: Sert tokmağını Tom'a bastırıyordu. Tom çığlık atmaya başladı ama ağzının üzeri bir kayayla kapanmıştı ve çığlığı yalnızca kendi kafatasında yankılandı.

Uyku ile uyanıklık, felç ile uçma hali, mit ile gerçeklik arasında Tom dehşet içinde Tommy Junior'ın yolunu buluşunu izledi; eşyaların arasına çöktü ve üvey kardeşleri bir anda yok oldu. Artık yalnızca fazla büyümüş kaçık çocuğu oradaydı ve Tom'un tüm yaşam enerjisini çekiyordu.

Tom gözlerini ovaladı. Gloria Swai-Phillips pencerenin kenarında bir sandalyede oturuyordu. Üzerinde papağan desenleri olan bir elbise vardı ve saçları duştan yeni çıktığı için ıslaktı. Güneş ışığı bedenine vuruyordu ama yüzü gölgenin karanlığında kalıyordu.

"Bugün kendini toplaman lazım, tamam mı?"

Neden bu ülkede hiç kimse insanların birbirlerine daha kolay katlanmalarını sağlayan sözlü önsevişmelerden nasibini almamış diye düşündü Tom. Her konuşma askeri bir disiplinle pat diye başlıyordu. Uyku tulumunun yağlı ve terli kılıfından çıktı.

"Biliyorum" dedi cebindeki hayat sigortasının orada olup olmadığını kontrol ederken.

"Bilmen lazım, di mi?"

Ayağa kalkarken elbisesi açıldı. Kasıkları çıplak ama kıllıydı. Yarığının içinden bir tampon ipi sarkıyordu. Martha'nın kıyafetlerine benzeyen elbisesiyle kapıya doğru ilerledi. *Kanıyorum Tom... Ve bu senin suçun...*

Tom giyinirken dün geceyi düşündü. Hepsi –Adams, Gloria, Loman, aklını kaybetmiş Swai-Phillips– Von Sasser'in etkisindeydi. Antropoloğun da onları en iyi ihtimalle küçük gördüğü aşikârdı. Ama Tom'la en azından ortak bir dertleri vardı: Prentice meselesi. Tom belki kum tepelerinde sinirlerine hâkim olamamıştı ama Von Sasser'in ona karşı tavırları bunun şimdiki durumu etkilemediğini gösteriyordu. Önemli olan harekete geçmekti. "Ben İş Bitirici'yim" dedi Tom kendi kendine yanık yüzünü yıkarken. "Ben Yanlışların Düzelticisiyim."

Kahvaltı sofrası kurulmuştu bile. Dün geceki konuklar Van Sasser'in verandasındaki uzun masaya oturmuşlardı. Verandada onları yakıcı güneşten koruyan bir tente vardı. Masada süt ve kahve termosları, meyve suyu ve kahvaltılık gevrek kutuları vardı; aralarına da gümüş tepsi içinde Tom'un Mimoza'dan hatırladığı tuhaf meyveler yerleştirilmişti.

Akşamdan kalmalığını bir kutu kolayla iyileştirmeye çalışan Prentice'e, ukala bir tavırla, "Gördün mü Brian?" dedi. "Alüminyum kâseler ve alüminyum kutular... Intwennyfortee ailesi bile Eyre Çukuru olmadan yaşayamıyor demek ki, yani bu kadar yumuşak kalpli olmana gerek yok."

Schnapps içerek geçen uzun gece tuhaf bir şekilde Tom'a enerji vermiş gibiydi. Tom bunun Von Sasser'in içkiye koyduğu benzinden kaynaklanmış olabileceğini düşünüyordu: Belki de onca yoldan sonra yakıtım bitiyordu ve takviye gerekiyordu.

Ralladayo, gün ışığında daha az korkutucu bir yerdi. Terk edilmiş okul ve Von Sasser'in tuhaf evi dışında gayet düzenli bir yerleşim olduğunu fark etti. Mulgrene Gölü çevresindeki Entreati cehennem çukuruna benzer hiçbir tarafı yoktu. Oluklu sacdan yapılmış Tayswengo barakaları geniş ve ferahtı. Duşlardan oluşan bir blok vardı ve büyük okaliptüs ağaçlarının altında dizilmiş küçük kiremit yapılardan birinin teneke çatısında kırmızı bir çarpı işareti vardı. Etraftaki en güven verici şey ise dış dünyayla gerekli iletişimi kurmaya yarayabilecek

kadar sağlam görünen, küçük uçak pistinin yanındaki yüz metre uzunluğundaki anten direğiydi.

Tom, kahvaltılık gevreğine şeker ekledi. Gölgede evcil bir yaban öküzü yavrusuyla oynayan çocuklar gayet sağlıklı görünüyordu ve üstleri başları tertemizdi. Kadınlar duş bloklarının yanındaki uzun yalak gibi bir yerde çamaşır yıkayıp neşeyle sohbet ediyorlardı. Tom, Von Sasser'in aslında böyle gelişim projelerine kendini adayan diğer insanlardan hiçbir farkı olmadığını fark ediyordu: Evet belki huysuzdu ve yüksek ahlak değerlerine kafayı takmıştı... Ama bunların hepsi anlaşılabilirdi, affedilebilirdi de çünkü gurur verici olma hakları vardı.

Tom kendini yenilenmiş hissediyordu gerçi ama aynı şey diğer Anglolar için geçerli değildi. Gloria, Adams, Loman... Hepsi durgundu. Çok az konuşuyorlardı ve portakal suyuyla akşamdan kalma susuzluklarını gidermeye odaklanmışlardı. Gloria'nın çenesinde büyük bir sivilce çıkmıştı. Vishtar Loman'ın elleri titriyordu.

Von Sasser ortalıkta görünmüyordu ama Swai-Phillips – Tom artık avukatın antropoloğun yakını olduğunu düşünüyordu– sendeleyerek evden çıktı ve aralarına katıldı. Bu sabah öyle geceki gibi "Adam bu işte!" zırvalıkları yoktu. Masaya doğru sağ ayağını sürükleyerek topallaya topallaya geldi. Sağ kolu yan tarafında asılı duruyor ve hareket etmiyordu, yüzünün sağ tarafı felçli gibiydi: Bıyığının altından dudağı yana doğru sarkıyordu.

Diğerleri Swai-Phillips masanın etrafında oyalanırken onu görmezden geldiler ama bir kâse gevrekle mücadele ederken onu izleyen Tom, onun dün geceki hayli acayip davranışlarının –gerçi bugünkü halsizliği de hayli acayipti– patalojik olduğunu düşündü: Avukat felç geçirmiş olmalıydı. Buraya da iyileşene kadar arkadaşının yanında kalmaya gelmişti herhalde. Galiba Loman onu tedavi ediyordu...

Zaten Dr. Loman'ın Ralladayo'daki varlığı Tom'u meraktan kıvrandırıyordu. Tatilde falan mıydı? Yoksa Barış Gücü tarzı

bir iş mi yapıyordu acaba? Ayrıca her şeyin ötesinde esas merak ettiği, doktorun burada olmasının Vance'deki Üçüncü Reginald Lincoln'ün öldüğü anlamına gelip gelmediğiydi.

Termostan üçüncü kahvesini doldururken Tom Eyre Çukuru'nda Gloria'nın kendisini azarladığı o anı hatırladı ve tüm sorularına cevap almak için en uygun anın şimdi olduğuna karar verdi. Adams'a döndü: "Seni buraya, Ralladayo'ya hangi rüzgâr attı? Danışmanlık işleri mi?"

Adams'ın tavırları her zamankinden farklıydı, sanki yalnızca kendisinin duyabildiği diplomatik bir güç tarafından idare ediliyordu. Polaroidlerini Tom'a çevirdi: "Iıı... Tam olarak değil. Erich'in, ıı, topluluğu diğer kabile topraklarında olduğu gibi yarı-özerk bir statüye sahip ve bu koşullarda da konsolosluk vatandaşlarımızla ilgili olan herhangi bir şeyde bizi buralara çağırabiliyor... Ama bu durumda Tom, *her şey* seninle ilgili değil."

"Benimle ilgili olduğunu hiç düşünmedim zaten."

"Düşünmedin mi?" dedi Adams inanmaz bir tavırla. "Erich'in buradaki çalışmalarıyla uzun süredir ilgileniyorum zaten. Ralladayo'yu ilk ziyaretim emekliliğimden hemen sonraydı. Erich'in fikirleri, ııı, vizyonu, kişiliği beni hep, ıı, derinden etkilemiştir."

Adams bu sabah yaşlı görünüyordu, tıraş bile olmamıştı: Uzun yanaklarını kırlaşmış kirli sakallar kaplamıştı. Tom içinden tahminler yürütüyordu: Adams konuşurken kendi bilincinde dolaşıp doğru ifadeleri mi bulmaya çalışıyordu? Yoksa içinde anlık bildiriler ileten bir Entreati büyücüsü mü vardı? Eğer ikincisi doğruysa o halde Fahri Konsolos o anda tüm gerekli talimatları almış olmalıydı çünkü tekrar eski konuşma tarzına ve dikkatine geri dönmüştü: "Erich öğleye kadar dispanserde olacak, yapması gereken önemli işler var. Ama benden sana ve Bay Prentice'e etrafı göstermemi istedi. Siz de isterseniz, gidelim mi?"

"Tabii" dedi Tom.

Adams rahatlamış görünüyordu. "İyi. O ilk ziyaretimden sonra her sene geldim buraya. Kurak mevsim tatillerini dağlık bölgelerde, ıı, arkadaşlarımla geçiriyorum ama Noellerde her zaman Ralladayo'ya geliyorum. Bu sana abartı gibi gelebilir ama Erich –ve tabii Intwennyfortee ailesi– bana bir, ıı, iş verdiler; iletişim, halkla ilişkiler, böyle şeyler. Basit bir iş tabii ama diplomatik deneyimlerim, ıı, işe yarayabiliyor."

Tom konsolosun Vance'deyken ona bu bilgiyi vermemesinin meslek ahlakına uygun olmadığını söyleyecekti ama Adams çoktan ayağa kalkmış, acı kahvesinin son yudumlarını kafasına dikiyordu.

Prentice de kalktı. Yine çok kötü görünüyordu ve eliyle boynundaki kırmızı deriyi ovalıyordu. Adams eğildi ve Swai-Phillips'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Gloria ve Vishtar, üç adam verandadan ayrılırken neredeyse kafalarını bile çevirmeden, "Hadi görüşürüz" diye mırıldandılar. Tom yürürken arkasına baktı ve Swai-Phillips'in ayağa kalkıp topallaya topallaya evin içine girdiğini gördü.

Gürültücü kakadu kuşları okaliptüs ağaçlarının üzerinde ötüyorlardı. Pembe tüyleri ve tiz ötüşleri bir parça da olsa ürkütücüydü: Havada yaşayan küçük Anglolar mıydı yoksa bu ada-kıtadaki her ötüşlerinin sonu, "Kraaa-kra-kraaa?" soru ünlemleriyle biten diğer tüylü yerlilere müdahale etmek için mi gelmişlerdi?

Adams onları önce Tayswengo tepesindeki evlerin olduğu bölgeye götürdü. Tom orada yanakları *engweggeyle* şişmiş siyah kaftanlı bir kadınla sohbet etti. Kadın Tom'a, Tom'un Vance'den aldıklarına benzer pişirme kaplarını gösterdi ve yaban öküzü etinin nasıl pişirildiğini tarif etti.

Sonra küçük uçuş pistinin ucuna kadar gittiler. Küçük bir tepenin ardına saklanmış iki katlı oluklu sacdan yapılmış bir ambar vardı. Ambardan makine sesleri geliyordu. İçeri girdiklerinde Tom, Ralladayo'nun dikkat çekici bir şekilde hiç ortada görünmeyen erkeklerini gördüğüne şaşırdı. Avlanmaya falan

gittiklerini düşünmüştü; oysa erkekler endüstriyel dikiş ve otomatik kesim makinelerinin başında çalışıyorlardı. Kötü koşulları olan bir tekstil atölyesi gibiydi içerisi. Tayswengo erkekleri siyah kaftanlar dikiyorlardı.

Üretim makinelerinin yanlarında gezinirlerken Adams açıkladı: "Herkes için yeni bir moda oldu bu kaftanlar. Başta güneydeki belli, ıı, bohem tipler giyiyordu sadece. Ama Anglo pazarı genişledikçe herkes bunların dış mekân için ne kadar uygun giysiler olduğunun farkına vardı."

Tom, Adams'ın bu pazarlamacı ağzıyla konuşmasına neredeyse gülecekti. Fırın gibi sıcak olan ambardan çıkarken bu işin nasıl geliştiğine de açıklık getirdi: "Erich'in fikri tabii, doğal olarak."

Tekrar, uçuş pistinin oraya yürüdüler. Burada üzerinde "İletişim Merkezi" yazan küçük bir kulübe vardı. Adams içeride her bir malzemeyi –bilgisayarı, fotokopi makinesini, hatta su soğutucusunu bile– doğal bir hevesle gösteriyordu. Oyun evini gezdiren bir çocuk gibiydi. Kulübenin içinde dar ve küçük bir odacık daha vardı. Burada Adams, Prentice ve Tom'a yeni görünümlü çift taraflı telsizi tanıttı. "Evi aramak istersenız çekinmeyin" dedi. "Trangaden üzerinden bir telefon operatörüyle bağlantı kurulabiliyor."

Bundan sonra yerleşim merkezinin öteki tarafına ilerlediler ve normal evlerin iki katı büyüklüğündeki bir yapıya doğru yürüdüler. "Bu da" dedi Adams, "size bahsettiğim yetimhane. Aslında bu topluluk için marjinal bir girişim bu ama Erich özellikle kurulmasını istedi yine de..." Gözlerini rehberlik ettiği turistlerin üzerinde şüpheci bir tavırla gezdirdi.

Tur uzadıkça Tom can sıkıntısı içine sürükleniyordu: Herhangi bir Amiş köyü, tarihi bir kasaba merkezi, Ralladayo... Hepsi aynıydı. Prentice de zaten hep biraz geride kalmış arkada sigarasını tüttürüyor, şimdi ise yetimhanenin önünde öylece duruyordu.

"Bay Adams" dedi en sonunda, "bundan sonra dispansere gideceksiniz siz de değil mi? Eğer sizin için de sakıncası yoksa

ben okula dönüp ribavirini alacağım, sizinle orada buluşurum".

Prentice bunu izin istermiş gibi söylese de bir cevap beklemeden ayrıldı. Olabildiğince hızlı yürüyerek uzaklaşıyordu. Tom, o iyice gözden kaybolana kadar bekledi, sonra da aklından geçeni sordu: "Ribavirin burada, yetimhanede kullanılacak tabii, değil mi?"

"Saçmalama" dedi konsolos. "Doğru dürüst eğitim görmemiş bakıcılara böyle güçlü ilaçlar teslim edilemez herhalde değil mi?"

"Bak, buraya gelmeden, Eyre Çukuru'ndan önce denedim ama..."

Adams Tom'u susturdu. "Duymak istemiyorum Tom, artık bir önemi yok zaten. Ayrıca benim kim olduğumu unutuyorsun."

Konsolos bahçe çitinin kapısını açıp içeri girerek konuyu kapattı. Tom derin bir iç çekti ve Adams'ı takip etti.

İçeride bebek karyolaları dizilmişti. Doğrudan toprak zemin üzerine serilmiş halıda birkaç plastik oyuncak vardı. Üç küçük çocuk, büyük oyuncak arabaların üzerinde oturuyordu. Loş ışıkta gözbebekleri büyümüştü. Baştan aşağı kaftan ve peçeyle kapalı genç bir Tayswengo kadını oturmuş çocukları izliyordu. Eğildi ve çocukların etrafında gezen sinekleri elindeki yaprağı sallayarak kovdu.

"Bayan Swai-Phillips burada mı Olympia?" diye sordu Adams.

"Hayır." Kadın duvar kadar ilgisizdi. "Bi' ara uğradı ama... Şimdi nerde bilmiyorum."

Karyolaların birinden hışırtılı bir ses geldi. Pek bakmak istemese de Tom kafasını çevirdi. Acemice ve gevşek bir çarşafla kundaklanmış bir bebek yatıyordu karyolada. Tom'un bakışları dalgın dalgın –zavallı bebeğin hali içler acısıydı– Mimoza'dakiyle aynı olan çiçekli çarşaflara sabitlendi. Çocuk bir yaşında gibi görünüyordu ama daha dikkatli bakınca Tom as-

lında çocuğun bir bebek olmadığını, iki ya da üç yaşında olduğunu fark etti. Yüzü pörsümüş, derisi yumrulu ve pulluydu, bazı yerleri çatlamıştı. Çocuk melezdi.

Adams, Tom'un yanına geldi.

"Bu çocuk... AIDS mi?" diye sordu Tom.

"Hayır" dedi konsolos neşeli bir tonla. "Gerçi burada AIDS vakaları görülüyor. Genç kadınlar mola yerlerine gidiyorlar bazen, kendilerini, ııı, zor durumlara sokuyorlar. Ama bu küçükte bir tür sedef hastalığı var, Vishtar ırsi bir hastalık olduğunu söyledi."

Tom polaroidlerinin ardından Adams'ın gözlerine baktı. "Görmemi istediğin şey bu muydu?"

Adams Tom'a bakmıyordu. "Ben senin bir şeyi *görmeni* falan istemedim Tom" dedi homurdanarak. "Ben senin bir şey *yapmanı* istedim."

Prentice dispanserin önünde oturmuş onları bekliyordu. Muhtemelen Tom'un yetimhane ziyaretinden ötürü ne hissettiğini anlamaya çalışarak Tom'a bakıyordu. Tom bunu belli edecek bir şeyler söylemek yerine elini uzatıp Prentice'in kalkmasına yardım etti.

"Dispanser" bu kiremitten yapılmış bina için yanlış bir kelimeydi çünkü neredeyse terk edilmiş okul kadar büyüktü. Girişte geniş bir bekleme alanı vardı ve bu alan kucaklarında orada olacak kadar hasta ama yine de avazları çıkana kadar bağırabilecek kadar kuvvetli bebeklerini tutan Tayswengo kadınlarıyla doluydu. Birkaç tane de yerli erkek vardı ve onlar da acıya katlanabildiklerini gösteriyorlardı. Vücutlarında kesikler, çürükler ve özellikle daha sesli olan birinde hafif bir silah yarası vardı. Bezgin hemşirelerden biri her göründüğünde Tayswengolar hemşirenin etrafını sarıyor ve doktoru görmek istediklerini gürültülerini artırarak belirtiyorlardı.

Hepsi hep aynı cevabı alıyordu: "Dr. Loman bugün bir ameliyata yardım ediyor... Biliyorsunuz, di mi?"

Prentice, ribavirin kutularını hemşirelerden birine verdi, hemşire tek kelime söylemeden kutuları aldı ve gitti. Bu tazmi-

nat ödemeleri Tom'da tamamen hayal kırıklığı yaratmıştı. Adams, Prentice ve Tom'u koridor boyunca gezdirdi ve onlara muayene odalarını gösterdi.

Dispanser yirmi yıl kadar önce küçük bir hastane olarak inşa edilmiş olmalı diye düşündü Tom. Ama ilerleyen yıllarda belli ki bir hayli bakımsız kalmıştı. Yerler kanla ve daha kötü lekelerle doluydu. Oksijen tüplerinden yıpranmış pis hortumlar sarkıyordu, yerlerde açık pencerelerden uçan kuru yapraklar ve üzerlerinde kullanılmış şırıngalar vardı. Havalandırma çalışmıyordu ve sinekler, çalışan sağlık personelinin aksine herkesle yakından ilgiliydiler.

Koridorun sonuna geldiler ve orada durdular. Kirli pencereden dışarıdaki bir grup genç Tayswengo erkeği görünüyordu; sinirli bir yaban öküzünü çevrelemiş, hayvanın mağrur yüzüne toprak ve çakıl atıyorlardı. En sonunda doğal olarak hayvan birinin üzerine doğru yürüdüğünde, genç çocuklardan biri bacaklarıyla yaban öküzünün boynunu yakaladı ve ikisi de yere yuvarlandılar. Tom kafasını çevirdi.

"Getirdiğim neşterler..." dedi Adams'a. "Burada yapılan ameliyatlar içindi değil mi?"

"Evet."

"Peki cerrah..."

"Erich... Doktor Von Sasser, tahmin etmişsindir zaten. Ondan doktor diye bahsediyorum çünkü tıp diploması var. Babası Otto'nun antropoloji alanında doktora derecesi var ama Erich'in *Tayswengo Şarkıları*'na katkısı mühim, yani, akademik insanlar inanılmaz derecede dar görüşlü olabiliyorlar."

"Çok ameliyat yapması gerekiyor mu?" diye ısrarla sormaya devam etti Tom. Bu sırada Prentice de duvara yaslanmış savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Yapabildiği kadar yapıyor" dedi Adams. "Bunlar nispeten basit ameliyatlar Tom, çok karmaşık operasyonlar değil. Çoğu zaman hastalar aynı gün dispanserden ayrılabiliyor. Modern bir hastanede, mesela Trangaden'da rutin işlem sayılır bunlar.

Ama burada özellikle bu topluluğun karşılaştığı sorunlar karşısında bu ameliyatlar kesinlikle gerekli. Bu yüzden Erich kendini buna bu kadar adamış durumda."

Verandada öğle yemeği sofrası kurulmuştu. Tom açtı. Artık sonunda yerel Angloların gün ortasında yaptıkları ağır sıcak yemeklere alışmıştı. Von Sasser'in evinde yemek dili genelde Almanca'ydı: buharda pişmiş domuz eti ve elmalı sos. Alüminyum tabaklarda, lahana turşusu buğulaması vardı ve bugün dumanı tütmekte olan sıcak patates püresi yapılmıştı.

Gloria da üç adamın oturduğu masaya katıldı ve kendine bir bardak limonata doldurdu. Kahvaltıda yine siyah kaftanını giymişti ama şimdi Tom'un Swai-Phillips'in evinde onunla ilk karşılaştığı gün giydiği elbisesi vardı üzerinde. Elbise göğüslerini ortaya çıkarmıştı ve Tom yemeğini yerken bu manzaranın tadını çıkardı. Gloria'nın deli kuzeni ortalarda görünmüyordu.

Loman ve Von Sasser dispanserden çıkmış, okaliptüs ağaçlarının arasından geliyorlardı. Verandaya çıktılar ve kendilerine büyük birer tabak aldılar. İki adam da önlüklerini çıkarmamıştı, sadece arkadaki şeritleri çözmüşlerdi. İkisi de kısa pantolon giyiyorlardı ve masaya ulaştıklarında üzerlerindeki kanlı önlüklerle hem ürkütücü hem de komik görünüyorlardı, sanki ameliyattan öğle yemeği yemek için çıkmış hastalar gibiydiler.

16

Doktorlar dışındaki herkes yemeğini bitirmişti ama kimse masadan kalkmadı. Von Sasser ve Loman tabaklarındaki yemek yığınına odaklanmışlardı ve yalnızca tuz, su ya da bira istemek için duraksıyorlardı. Antropolog tabii ki birasını kocaman bir bardakla içiyordu.

Gözlerini bu tuhaf manzaradan ayıran Tom, Prentice'in bir gece önce park ettiği yerde duran cipi gördü. Tayswengo çocukları cipin içinde oturuyorlardı. Sürücü koltuğunda oturan direksiyonla güreşiyor, diğerleri ellerinde kameralar varmış gibi Anglo turistleri taklit ediyorlardı. Ellerindeki hayali kutularla verandada olan biteni çekiyorlar, sonra kameralarını seyrek otlaklarda otlayan yaban öküzlerine çeviriyorlardı.

Uzun zamandır birlikte çalışan iki insan olarak, Von Sasser ve Loman tabaklarını aynı anda bitirip kenara koydular. Von Sasser kahve istedi ve Tayswengo hizmetçi kabarık etekli elbisesiyle hemen mutfağa doğru gitti. Von Sasser piposuna tütün doldurup yaktı. Masadaki herkes ona odaklanmıştı ama Tom ağzından çıkacak sözlerin yalnızca ona ve Prentice'e hitap edeceğini hissediyordu.

"Tüm bunlar nasıl biter?" diye başladı bugünün nutku. "Anglo'ya işkence çektiren, onu göze giren sinek kadar rahatsız eden soru bu değil mi? Senaryonun sonuç sorunu, o heyecanlı doruk noktası... Sonra o uyuşum çözüm süreci. Evet, evet, Anglolar bu yaygaracı lanet orgazm için ölüyorlar... Onlar bu toprakların gerçek yerlileri gibi değil. Bu zavallı piçlerin içlerine, bir bok olmadıkları o kadar uzun zamandır işlenmiş ki sinekler onları yerken kıçlarının üzerinde öylece oturuyorlar! Özellikle de çocuklar... Zavallı lanet çocuklar. Yani neredeyse..." Prentice'e döndü, "bu kaderle doğmuş gibiler".

Von Sasser durdu. Prentice'in yırtıcı avcısının bakışlarının altında ezilmeye bile enerjisi yok gibi görünüyordu: Döküntüleri intikam alıcasına sert bir halde geri dönmüştü; çatlamış ve yol yol olmuş derisi boynundan ilerlemiş yüzünü sarmıştı. "Sen!" dedi Von Sasser tonunu yükselterek. "Sen bu zavallı çocuklara istediğini yapabilirsin... Ama..." Vahşi gözler bir kez daha Tom'a döndü, "onlara lanet olası mutlu sonlu hikâyeler anlatamazsın".

Piposundan uzun bir nefes çekti ve daha düz bir ses tonuyla devam etti: "Muhtemelen Teknik Üniversite'nin neden böyle harabe bir durumda olduğunu merak ediyorsunuzdur. Çünkü Ralladayo'nun geri kalan kısımlarında böyle bir manzara yok. Tabii bunun için..." Adams'a, Loman'a ve Gloria'ya teker teker başıyla selam verdi. "Bu topluluğa kalplerini ve zihinlerini veren insanlara teşekkür etmem lazım."

"Evet, okulun durumuna ben de şaşırmıştım" dedi Tom.

"Babam Otto, buranın kırk kilometre doğusundaki Getsemani Ovası'na gömülü. Teknik Kolej babamın parlak buluşuydu. Çok çalıştı onun için, hayata geçirmek için çok uğraştı. Hatta güneye bile gitti, takım elbisesini giyip, arkasını döndüğü an lanet *bing-bong*lara küfreden şişman Anglolardan para toplamak için lanet yemek toplantısı konuşmaları yaptı."

Cerrah elleriyle küçük espresso fincanını tuttu ve bir yudum aldı. Dudaklarını yaladı ve devam etti. "Ne kadar acı olursa olsun, babam ölmeden önce benden tüm Anglo öğretim üyelerini kovup okulu çürümeye terk etmemi istedi. 'Erich' dedi. 'İnsanlarımızın bilim, sanat, matematik ya da dil okumalarının hiçbir önemi yok... Sonuç hep aynı: Hep bir sonu arzulamalarını sağlıyor bu eğitimler. Bu da Erich, Batı medeniyetinin ana motifi zaten ve bunun için onlardan burada kurtulmamız gerekiyor. İnsanlarımızın Angloların hikâye safsatalarına kurban gitmelerine izin verme!' Tabii bunların son sözleri olduğunu falan iddia etmiyorum, öyle olsa çok şiirsel olurdu! Ama bunları söyledikten kısa süre sonra öldü ve ben de onun bu son isteğine saygı duydum... Neden duymayayım ki zaten? O zamana kadar zaten onun beni eğittiği şeyler için çalışmaya başlamıştım; doğrudur, sonuçlar tam olarak... ııı... Kati değil." Tom, Von Sasser'in sesindeki tereddütü hissetti. "Ama ikimiz de bir yolunu bulacağımıza emindik. Böylece bu insanlar hayatlarını lanet bir son bekleyerek harcamayacaklardı. Karanlıkta oturup akıllarında hayatlarının nereye varacağını, yarın ne olacağını düşünerek hayatı yaşamayı unutmayacaklardı."

Birkaç saniyeliğine sessizlik oldu. Sonra Tom elektronik bir hırıltı duydu. Swai-Phillips'ti bu: Avukat evin köşesinde durmuş sağlam gözüne tuttuğu bir kamerayla etrafı çekiyordu. Sonra kamerayı kapattı ve göğsüne bıraktı. Masaya yaklaştı, artık topallamıyordu ve büyük ellerini ağır ağır birbirine vurarak alkışlamaya başladı. Durdu, eğilerek selam verdi ve makamlı bir ses tonuyla, "İkinci dersin sonuna geldik" dedi.

Von Sasser onu görmezden gelerek etrafına emirler yağdırmaya başladı. "Winnie, sen Brodzinski'yi alıp iletişim kulübesine git; evini araması gerekiyor. Brodzinski, sen de Prentice'i yanına al... Gözün üzerinde olsun. Vishtar'la benim daha yapmamız gereken ameliyatlar var." Ayağa kalktı. "Güneş batınca görüşürüz o zaman!" Sonra o önde Dr. Loman arkada verandadan çıktılar ve sakızağaçlarının içinden dispansere doğru ilerlediler.

Adams canlandı. "Hadi bakalım" dedi Tom'a. "Erich haklı; akşamüstü saatleri iletişim için günün en iyi saatleridir."

Tom, Milford'u aramak *istediğine* dair varsayıma karşı çıkacaktı ama Adams'ın ses tonundaki bir şey ona engel oldu. Bunun onun evi aramasıyla bir ilgisi yoktu; ona ailesini arama izni verilmişti ve Prentice'e verilmemişti, mesele buydu. Prentice acınacak durumdaydı.

Tom ikiyüzlü bir acıma duygusuyla Prentice'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Merhemini getirmemi ister misin?" dedi. "İstersen sürebilirim de..."

"Gerek yok abi sağ ol" diye mırıldandı Prentice ve pis bir sırıtışla ekledi: "Hadi gidelim de aramanı yap. Artık fazla zaman kalmadı."

İletişim kulübesinde Adams radyocu gibi görünüyordu. Kulaklıkları taktı ve düğmelere bastı. Adams'ın yanındaki döner sandalyeye oturdu. Aletten mekanik sesler gelirken Adams kulaklığını çıkardı.

"Sana bazı haberlerim var, ıı... Evdekilere söylemek isteyebilirsin" dedi. "Iıı, Bay Lincoln'le ilgili." Tom onca yemeğin gırtlağından nasıl yukarı doğru hamle yaptığını anlayamadı. Yutkundu. "Ne? Yoksa ihtiyar öldü mü?"

"Aksine." Adams kelimelerini titizlikle seçerek ağır ağır konuşuyordu. "Dr. Loman bu sabah Vance'deki meslektaşlarıyla konuştu. Anlaşılan Bay Lincoln'ün, ıı, bilinci yerine gelmiş. Hayret verici bir vaka... Enfeksiyon, ııı, geriliyormuş. Daha kesin bir şey söylemek için erken ama ııı, tamamen iyileşebi-

leceğini düşünüyorlar. Tabii bunun senin durumuna yansıması da ıı, özellikle ilk tazminat ödemesinin de yapılmasıyla, ııı...." Şimdiye kadarki en uzun duraksamaydı bu. "Yalnızca olumlu bir sonuç verebilir."

Bunu söyledikten sonra iletişim görevine geri döndü, mikrofona iki üç kere arama sinyali verdi. Her sinyal anonsundan sonra durup dinliyordu. Masadaki diğer kulaklığı gösterdi, Tom gösterdiği kulaklıkları taktı. Trangaden'deki operatörün sesini duydu: "...duyuyoruz RAL20-40. Sesiniz zayıf geliyor ama duyuyoruz. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim Winnie? Tamam."

Adams, Brodzinski'nin ev numarasını söyledi ve doğrudan bağlantı istedi. Bir dizi biplemeden sonra çalma sesi gelmeye başladı. "SİZE BIRAKIYORUZ" dedi operatör. Adams kalktı ve Prentice'i kapıya yönlendirdi, birlikte çıktılar.

Tom kulaklığı sıkıca kulaklarına bastırdı. Cızırtılardan sonra ses geldi: "Martha Lambert konuşuyor." Martha'nın sesini duyan Tom, Prentice'in söylediğini hatırladı: Artık fazla zaman kalmamıştı. Çok geçmeden aralarındaki bu çılgın mesafeden kurtulabilecekti, Milford'a geri dönebilecekti. Çok geçmeden onunla ve çocuklarla evinde olabilecekti.

Ağzını mikrofonun metal topuna yaklaştırdı: "Martha, benim, Tom. Duyabiliyor musun hayatım?"

"Tom, sen misin?"

"Evet, evet. Ralladayo'dayım, Atalaya'nın... Bay Lincoln'ün ailesinin yaşadığı yerde. Dinle beni. Harika haberlerim var. İhtiyar adam, Bay Lincoln... İyileşiyor ve ben de yapmam gereken şeyleri yaptım. Yani... Kesin konuşmayayım ama yakında eve dönmüş olacağım gibi görünüyor."

"Bu... Bu harika Tom..." İşte bugün sesi tam da Martha gibi geliyordu. Tamamen Martha: Her kesin hece onun ince bedeninden çıkıyordu... Çok tanıdıktı ve bu çok tuhaftı. "Senin için çok sevindim..." Vericinin olduğu masanın önünde küçük, sarı camlı bir pencere vardı. Karısını dinlerken Tom Brodzinski bu

yabancı toprakların manzarasına bakıyordu. "Geri dönmen harika olacak, bazen galiba fark etmiyorsun ama..." Manzaranın solunda Azrail'e benzeyen siyah kaftanlı biri belirdi. "Ben de çocuklar da..." Figür yüzünü kulübeye doğru döndü. Gloria Swai-Phillips'ti bu ve cep telefonuyla konuşuyordu. "...Seni çok özledik..." Martha'nın kelimeleri kablolardan geçiyor ve Gloria'nın dudaklarına oturuyordu sanki. Tom bundan Gloria, Martha'nın cümlesini tamamladığı an emin oldu: "...Özellikle de Tommy Junior." Sonra Gloria pencereden doğruca Tom'a bakıp el salladı.

Yapış yapış bir ürperti: Ensesindeki bütün terli tüyleri hissedebiliyordu. Yapış yapış bir ürperti: Beelzebub'ın dili beyninin tüm kıvrımlarında dolaşıyordu. Kafasının içi ürpererek gıdıklanıyordu.

Tom kulaklığı nasıl çıkardığını ve kapıdan nasıl çıktığını bilmeden kendisini dışarıda buldu. Gözleri karardı, kör olmuştu sanki. Elleriyle güneş ışınlarını yoklayarak yolunu buldu ve Gloria'nın yanına kadar gidebildi. Yarış bitmişti; Gloria cep telefonunu hızla kapattı ve kaftanının içinde kayboldu.

"Sen... O... N-ne? N-ne yaptın sen? Yoksa... Karımı mı taklit ediyorsun lan?" Tükürükler saçarak çocukça suçlamalarını bağırıyordu.

Gloria onu duygusuzca baştan aşağı süzdü. "Eğer karın olmamı istiyorsan o zaman sıkıntı yok Tom, di mi?"

"N-ne? Bilmiyorum... Ne diyorsun? Sen benimle mi konuşuyordun?.. Telefonda?" Vance'deki ön duruşmadan önceki geceye, cep telefonundan ritmik bir yürüyüş sesi duyduğu ana gitti. Martha'nın sesi Gloria'da canlanıyordu. Ne demişti? *Onları mutlu etmek'çin bööle şeyler söylemen lazım, di mi? Zavallı küçük egoları bunu istiyo, di mi?*

Ama o, o zamandı.

Gloria Swai-Phillips Tom'u kolundan tutup Teknik Üniversite'ye doğru çekmeye başladı. Sıkı sıkı tutarak sakızağaçlarının arasına getirdi. Yürürken her şeyi açıkladı; en azından kendi gözünden her şeyi açıkladı.

"Squolly... Komiser Squoddoloppololou... Tutuklandığında sana haklarını okudu, di mi?"

"Haklarımı mı?" diye mırıldandı Tom. Tek hatırladığı Swai-Phillips'in bu konuyu açtığı için onunla dalga geçmesiydi.

"Yani Squolly sana polisin seni nasıl araştıracağını söyledi mi? Seni takip edeceklerini, niyetinin ne olduğunu böyle anlayacaklarını? Ne tür bi' adam olduğuna bakacaklarını."

"Bunlar benim *haklarım*dı öyle mi?"

"Tugganarong ve Anglo topluluklarının ilgilendiği kadarıyla evet, bunlar senin hakların. İşin aslı Tom..." Hâlâ kolunu tutuyordu. Çekip kendine döndürdü ve yüz yüze geldiler. "Squolly'nin adamları seni çok uzun zamandır takip ediyor... Yıllardır, anladın mı? Gençliğinden beri Tom, etrafına dikkat etmiyordun."

"Dikkat etmiyor muydum?"

Üniversitenin kısa duvarlarına ulaşmışlardı. Etrafına hâlâ dikkat etmeyen Tom duvara çarptı ve çimlerin üzerine yuvarlandı. Etrafta bir değişiklik vardı, Tom'u rahatsız eden bir değişiklik. Tom bu acımasız kadını dinlemek yerine değişikliğin ne olduğuna odaklandı.

"Umursamadın... Biliyorsun bu bi' sürü insanın niyetini açık eden bi' şey. Martha düşük yaptıktan sonra Liège'e bizi ziyarete geldiğinde, sonra geri döndüğünde ve birkaç ay sonra Tommy Junior'ı evlatlık edindiğinizde... Tüm bunlar olurken sen umursamadın: Normalde vicdanlı bir adamın, iyi niyetli bir adamın soracağı hiçbir soruyu sormadın; sordun mu? Ha?"

Cip... Değişen şey cipti. Yoktu. Tom yarım saat önce arabanın durduğu yerdeki toprağa baktı. Neden cipin gittiğini gösteren lastik izleri yoktu?

"Ama sen zaten vicdanlı bir adam falan diilsin Tom, di mi? Sen genç siyah kadınların memeleriyle göz ziyafeti çeken, sonra da sertleşip karısını becermek isteyen bi' adamsın, di mi? Diil misin?"

Cipin olduğu yerde *bir şey* vardı ve arabaya benziyordu. Gloria'yı duymazdan gelen Tom ona doğru ilerledi.

"Sen kadınlara cinsel açıdan sana bir şey vaat etmiyorlarsa sıfır ilgi gösteren bi' adamsın." Öldürücü karga peşini bırakmıyor, onunla birlikte yürüyordu. "Winthrop'un arkadaşları Handrey kadınları? Onlar senin küçük gördüğün şişman, öylesine kadınlar, di mi? Ya da beni ilk gördüğünde yanımda olan kuzenim Betsy, kıza bir selam bile vermedin be. Daphne Hufferman senin hayatını kurtardı ama lanet siyah bir çocuk gibi arabanın arkasında oturmak zorunda kaldı."

Cipin yerine geçen nesne bir arabaydı ya da bir arabanın onda biri büyüklüğünde bir maket: Bir Gandora ruh katarı. Tom yere çömeldi ve ruh katarını aldı. Mini arabanın kıvrımlarında elini gezdirdi ve tenekelerden lehimlenerek yapılmış bu küçük sanat eserindeki ince işçiliğe bir kez daha şaşırdı.

Kafasını kaldırınca Prentice'in de ruh katarından onun kadar etkilendiğini fark etti; gerçi tabii ki Prentice'in, Tom'un bu maketi ilk gördüğü yerden binlerce kilometre uzakta görmesinden oluşan şaşkınlığının farkında değildi.

"Atalaya Intwennyfortee'nin bu topluluğun saygın bir üyesi olan kocasının senin tarafından bu kadar fena bir saldırıya uğraması hakkında ne *hissettiğini* düşündün mü hiç? Ha? Adam haftalarca ölümcül halde yattı, Atalaya'nın duygularını biliyor musun? Tabii ki bilmiyorsun Tom çünkü onca zamanın ve fırsatın varken bir kez bile onunla konuşmadın, di mi?" *Damlatıyorum Tom... Damlatıyorum...*

Tom ruh katarını Prentice'in yanındaki duvarın dibine koydu. Prentice, Tom'a Gloria'nın saldırılarının kendisini de utandırdığını ima eden bir bakış attı ama tek kelime bile duymamış görünmeye çalışacak kadar kibardı. Parmaklarıyla ruh katarına dokundu.

"Buraya geldiğin ilk günden beri o kadar inanılmaz davranıyorsun ki Tom... Martha yalnızca çocuğa köklerinin nereden geldiğini göstermeye ve seni babalık sorumluluklarını yerine getirmeye teşvik etmeye çalışırken sen ne yaptın?"

Bu sözler bıçak gibi saplanmıştı, Prentice sanki kendi canı yanmış gibi irkildi. Lanet olsun, lanet olsun, her şeye lanet ol-

sun diyordu Tom içinden. *Damlatıyorum Tom... Damlatıyorum... Ve bu senin suçun.*

İşkencecisine döndü. "Yani, ben, bütün ailem, buraya tatil için gelmedik mi aslında? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Tom kendini böyle kontrol edebildiğine hayret etmişti, hâlâ *astande* olmalıydı.

Squolly klimalı sorgu odasında oturuyordu. Tom onun karşısında gazozunu yudumluyordu. Tugganarong'un parlak şapkasının altında Tommy Junior'un yüzünün maskesi vardı. Çocuğun yüzü adamınkine tam oturmuştu.

Ama Gloria, Tom'un sorularına cevap vermeyi reddediyordu. "Erich sana yemekte ne dedi Tom? Siz Anglolar hep aynısınız; hüzünlü lanet masallarınızın bir sonu olduğu sürece bokun içindeki domuzlar gibi mutlusunuz -zaten burası da senin için bok çukuru Tom, inan bana. O zaman sana seve seve bir son hazırlayayım, ben de memnuniyetle senin karın olurum. Neden biliyor musun? Seni sorma zahmetinden kurtarayım: Çünkü aynı Martha gibi, ben de seni terk edeceğim."

Dramatik bir sahneydi bu: Aynı tür kot pantolon, tişört ve ayakkabı giyen iki adam Yunan tiyatrosu sahnesinden fırlamış gibi görünen bir kadın tarafından azarlanıyordu. Şimdi bir başka karakterin sahneye girmesi gerek, diye düşündü Tom, yoksa bu böyle, kıta kıta uzayarak seyirciler sıkılıp evlerine gidene kadar sürebilir.

Neyse ki Von Sasser belirdi. Antropolog terk edilmiş üniversitenin arkasından çıkıp gelmişti. Kolunun altında katlanmış doktor önlüğü vardı, diğer elinde Tom'un hamamböceği motelini tutuyordu. Onlara doğru yaklaşırken, "Çocuklardan bazıları cipi temizlenmesi için götürmüş" dedi. "Koltuklardan birinin altında bunu bulmuşlar. Senin değil mi?" Tom, doktorun ona doğru uzattığı moteli aldı. "E-evet. Benim."

"Yürüyelim Tom" dedi Von Sasser ve kollarından birini Tom'un omzuna attı. "Konuşmamız gereken şeyler var, di mi?"

"Di mi?" kısmı dışında ifadenin geri kalanı Tom'un babasının ne zaman onunla erkek erkeğe konuşmak istese kullandı-

ğı kalıptı. Tom kuru yaprakların üzerinden yürürken bir anlığına kendini tekrar Mitch Brodzinski'nin yanındaymış gibi hissetti.

Von Sasser yaban öküzü otlağının çitlerindeki kapıyı açıp Tom'u içeri doğru yönlendirdi. Otlağın yarısına geldiklerinde, ihtiyar konuşmaya başladı. "Sabahın sekizinden beri koşturup duruyorum, canım çıktı. Ama yine de yoğun bir günden sonra böyle bir yürüyüş her zaman beni rahatlatıyor. Tabii ki tüm bu yolu gitmek pek mümkün değil, çok uzak. Ama bu otlağın sonundan Getsemani Ovası'nı uzaktan da olsa görebileceğiz."

Bu tanıdık, kasvetli boşluk Tom'un bacaklarını uyuşturuyordu: Sanki kasları kuma gömülüyor, damarları kumla doluyordu. Bu yüzden sadece adım atabilmeye odaklanarak hiçbir şey söylemedi.

"Çöldeki kabileler, Avallar, Inssessittiler, Entreatiler hatta bazı dağ kabileleri, bana, buraya, Ralladayo'ya bazı davalarını gönderirler. Bunlardan bazıları kötü suçlara karışmış oluyor, katiller, sübyancılar, tecavüzcüler... Adını sen koy. Diğerleriyse, yani..." Gülümsedi. "Sizin gibilerin hafif suç dediği şeylerle bağlantılı olanlar işte. Ama biz burada olayları öyle görmüyoruz. Şunu hiç unutmaman lazım, Tayswengolar için ve tabii benim için de hiçbir şey kaza değildir."

Otlağın en tepesine çıkmışlar, ucundaki çitlere ulaşmışlardı. Von Sasser iç çekti. "Şunu söylemem lazım Tom, bu prosedürlerin esas amacı hiçbir zaman davranışları değiştirmek olmadı. Çünkü sonuçta davranışların gerçekten değişip değişmediğini ilerleyen zamanlarda öğrenmek zor."

"O zaman... Hadım falan mı ediyorsun onları?" diye sorabildi Tom. Ve bu sözler ağzından çıkınca her şey açıklığa kavuşmuştu kafasında: *Makkata*nın bıçağının değdiği yer orasıydı, Prentice'in baldırında yara izi olmamasının sebebi buydu.

Ama Von Sasser neşesiyle Tom'un bu düşüncelerini dağıttı. Küçük melon şapkasını çıkardı ve kalçasına vurdu.

"Ha ha ha ha! Ah, hayır. Hayır, hayır. Neden adamların hayalarını kesmek isteyelim ki? Veteriner miyiz biz? Babam çölde hadım erkeklerin dolaşmasını istemezdi."

"Ama ben sanmıştım ki... Prentice... Çocuklar..."

"Dün gece sana söylediklerimi dinlemedin mi?" Von Sasser de azarlama moduna girmişti. "Babam bu halkın kültürünü yoktan yarattı. Bu insanların neye ihtiyaçları olduğunu biliyordu: Mistikler, kendini adamışlar ve Angloları enselerinden yakalayıp beyinleri sarsılana kadar sallayabilen karizmatik *makkata*lar."

Antropolog piposunu çıkardı ve tütünle doldurmaya başladı. "Tabii ki beyin sarsma meselesi bir metafor ama Anglo medeniyetinin sorunu beynin sol lobuna ait olması, her şeyi sistemleştirmesi. Babam bunu anlamıştı ve antropolojinin yanı sıra anatomi de biliyordu, çözümü görüyordu. O dünyadaki ilk nöro-antropolog ve ben de ikinciyim." Gururla dolmuştu. Piposunu yakmak için duraksadı.

"*Corpus Callosum**... Lanet düşman bu işte Tom. Zorlu alçağın teki bu. İnsan beyninin bilgi anayolu. Aynı internet gibi, *corpus callosum* da yarıküreleri birleştiriyor, sağ lob ile sol lobu. Hareket, konuşma, duyu, görsel tanıma yetisi... Evet, Anglo beynini bunlar domine ediyor. Ama sağ tarafta hayaller var, seslerini bulan ruhlar var ve insanların ne söylediğimizi anlamaları için gereken hayal gücü var orada. Bak." Nöro-antropolog babacan bir tavırla elini Tom'un bacağına koydu. "Doğrusu, ilk operasyonlardan bazılarında daha işin acemisiydik..." *Çocuğun saçları kuru ot kokuyordu. Tatlı, küçük kafasının arkasındaki yara izi korkunçtu.* "Ama o başarısız operasyonların sonucu bile bir hayli faydalı oldu. Elbette daha iyi ekipmanlarla, bunlar çok daha kolay olurdu, evet." *Geri zekâlı falan değildi, yaşıtlarıyla aynı sınıfa gidiyordu, sadece biraz... yavan akıllıydı.* "Boylamsal çatlaktan içeriye doğruca

* Beynin iki lobu arasındaki bilgi iletişimini sağlayan ve sinir ağlarından oluşan yapı. (ç.n.)

girmemiz gerekiyor ameliyatta..." *İhtiyar ayyaşın kırlaşmış saçlarının arasında ensesinden tepesine kadar uzanan yara izinin beyaz yarığına gözünü dikmişti.* "...Yahut kafatası yan kemiğini delerek giriş yapabiliyoruz... Tabii yaranın saç çizgisinin dışında olmamasına özel olarak özen gösteriyoruz." *Adams makyaj masasının üzerindeki aynaya doğru eğilmiş başının arkasını inceliyordu.* "Neyse, burada esas önemli olan şu Tom: Bu operasyon acı verici değil, kimsenin canı yanmıyor."

Piponun dumanının yoğun aroması Tom'un genzini yakıyordu; günbatımı her zamanki gibi olağanüstüydü: Kırmızıya bulanmış bir gökyüzü. Tom en sonunda sesini bulabildi: "A-aama küçük bir çocuk, bir bebek?"

"Söylediğim gibi, bazı talihsizlikler oldu ama inan bana bu operasyonların çoğu zaten nevrozlu, hatta gerçekten beyin hasarı olan hastalara yapılıyor. Bir şeyleri bozduğumuz falan yok yani."

Tom kendini bir kâbustan uyandırmak istercesine, göğsüne oturan ağırlığın içinde olan biteni anlamaya, ne hissettiğini bulmaya çalışıyordu. Ama biliyordu ki bulabileceği tek his öfke olacaktı.

"O... Tommy... Ah, benim oğlum. O şey değil..." Martha'nın bıktıran ifadelerinden birini seçti: "Yeterince sosyalleşemiyor."

Von Sasser burnundan soluyordu. "Bana mı anlatıyorsun Tom? Kuzeydeki bu çocuklar da yeterince sosyalleşemiyor. Bazıları bir hayli şiddetli oluyor, öyle basit adam öldürmelerden falan da bahsetmiyorum ha. Tecavüz var, işkence var. Dinle beni, bu davranışları onaylamıyorum tabii ama ameliyatın sol beyinde yarattığı olumlu etkilere odaklanmak zorundayız: Angloların altyapıları, madenleri, lanet finansal hizmetleri, içecek endüstrileri ve özellikle de onların kirli işlerini yapan Tuggy askerleri var. Yani." Nöro-antropolog, orta yaşlı bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle dizlerini keskin çenesinin altına çekti. "Evet bu *sistem* bazı vakalarda o kadar iyi işlemiyor olabilir ama kusurlular bile en azından çölleştirme

programının gelişmesinde yardımcı olabiliyorlar. Sonuçta iki ağacın arasına zincir germek için *makkata* falan olmana gerek yok değil mi?"

Bambaşka şeyleri savunmalarına rağmen Tom ısrarcıydı: "Peki... Madem, ı, madem öyle, ameliyatın nasıl sonuçlanacağından, yani işte, davranış değişikliği yaratacağından emin olmak nasıl mümkün oluyor? Yani, ne bileyim, bu durumlarda mesela, hadım etmek daha etkili bir yöntem olmaz mı?"

Von Sasser iç çekti. "Evet doğru, insan beyni Batı tıbbına göre karmaşık bir yapı, her zaman homeostaziye ulaşmaya çalışıyor gibi görünüyor. İki lob arasındaki bütün bağlantı tam olarak kesilse bile sol beyin fonksiyonları sağda yeniden kurulabiliyor ya da tersi. Ama yine de operasyonun faydaları ve etkileri bu kadar büyükken bunlar küçük ayrıntılar. Ve zaten söz konusu davalarda hadım etmek iyi bir seçenek değil çünkü o bir cezalandırma biçimi, değil mi? Oysa ameliyatı bir ödül olarak düşünmek gerek."

"Ödül mü?"

"Evet bir ödül: Sana da uygulayabileceğim bir tazminat ödemesi gibi düşün, bana yardım edersen ben de sana yardım ederim."

"Ben mi? Nasıl? Ameliyatta mı? N-nasıl? *Ben* neye nasıl yardım edebilirim ki?"

Von Sasser gülümsedi. "Dinle beni. Bunu sana zorla da yaptırabilirim değil mi? Ama eminim bu operasyonun sana getireceği faydaları düşündüğünde –abim Hippolyte'in, Atalaya'nın ve Intwennyfortee ailesinin iyi niyeti gibi– gönüllü olma fikrine sıcak bakacaksın."

Ve bu zalim teklif karşısında direnmeye bile gücü tükenen Tom, dönüp dolaşıp yine döneceği hamamböceği motelinin son kurbanının kendisi olacağını anlamıştı.

"Schweinsaxe?"* diye sordu Von Sasser, Adams'a, elinde servis tabağını tutarak.

* Etli bir Alman yemeği. (ç.n.)

"Teşekkürler Erich" dedi konsolos, "biraz alabilirim".

Von Sasser plastik bir kâseye eti koyup sonra da kepçeyle üzerinde kahverengi sosu gezdirdi. Tayswengo hizmetçiler mutfak kapısının önünde dikiliyorlardı ama nöro-antropolog bugün servisi kendisi yapmak istemişti.

Tom, bunun kısmen şirin evcilik oyununu desteklemek için olduğunu ama kısmen de Von Sasser'in Prentice'e dikkat çekmemek için böyle davrandığını düşünüyordu. Sonuçta Tayswengo ona servis etmeyi reddetmişse durumu kotarması gerekirdi. En azından, cılız boynundan aşağı bir NBM* kartı asılı olurdu. Von Sasser, sırası geldiğinde sessizce Prentice'i de es geçti ve bir sonraki kişiye servis yaptı.

Von Sasser, Tom'u da pas geçti. Tom bir an bir şeyler söylemeyi düşündü ama sonra gönüllü pozisyonunu aklına getirdi ve ameliyat odasına dolu bir mideyle girmek istemeyeceğine karar verdi.

Prentice zaruri orucundan rahatsız olmamıştı, bir şişe şarap ve sigarasıyla idare edip çene çalıyordu. Ralladayo'ya vardığından beri ilk defa bu kadar canlıydı. Açık açık "babalık ettiği" iki melez çocuğu anlatıyordu: Biri Tontine bölgesindeymiş, diğeri de buradaki yetimhaneye yeni gelmiş.

"Babalık etme"nin aslında ne anlama geldiğini bir tek Tom mu anlıyordu? Prentice'in konuşmaları akıl almaz düzeyde yüzsüzceydi. "Bir karar verdim" dedi Gloria'ya. "Evliliğimi nasıl etkileyecek olursa olsun karıma tüm gerçeği olduğu gibi anlatacağım."

Gloria anlayışlı bir tavırla kafasını salladı: "Bu çok iyi Brian."

"Etkilenen ilk iki kadına tazminatımı ödedim, üçüncüsüne karşı da doğru olanı yapmak istiyorum."

"Bu harika Brian."

"Evet, dürüstlük her zaman en iyi yoldur. Ben kendimi çok iyi ifade edemiyorum, biliyorsunuz. Ama o çocukları görmek,

* NBM (*nil by mouth*), hastanın oral yolla beslenmemesi gerektiğini belirten İngilizce ibare. (y.h.n.)

beni etkiledi. Kendimi hiç bir baba figürü olarak görmemiştim ve şimdi onlarla ilgilenmek istiyorum."

Gloria Swai-Phillips'in orada oturmuş bu grotesk fantezileri teşvik etmesi Tom'un saflığının sınırlarını genişletiyordu. Ama yine de oturmuş öylece dinliyordu, belki de onun bu pasifliği de Prentice'i teşvik ediyordu.

Yerleşime doğru giderken, Von Sasser'in söylediklerinden ötürü Tom'un bacakları tutmaz haldeydi neredeyse. Yine de masada boş tabağının yanında *schnapps* shotlarını kafaya dikmekten kendini alıkoyamıyordu. Benzin tadı iyi geliyordu.

Tabağında yemek olmadığı için Tom masadaki herkesi sırayla inceledi. Efendisinin içsesini dinleyerek konuşmasından ve Von Sasser'in uydurma kültürüne bağlılığından ötürü Adams'ın ameliyat olduğu kesindi. Vishtar Loman da operasyon geçirmiş olmalıydı. Gloria? Hayır... Onun ameliyata ihtiyacı yoktu, o zaten bunlar için gönüllüydü, öncü kadın birliğiydi, her zaman hazır askerdi. Onun *corpus callosum*u kesilmiş olsaydı Gloria'nın duyacağı ruh sesi olsa olsa onun merhametsiz sorularına cevap vermeyi reddeden içindeki aksi çocuk olurdu.

Kuzenine gelince, o kesinlikle nöro-antropoloğun başarısız girişimlerinden biriydi. Bugün Jethro Swai-Phillips iki yanında da bir şeyler taşıyordu: Sağ elini kullanabiliyordu ama yine de kendini, "İşte adam bu be!" diye zırvalamaktan alıkoyamıyordu.

Tom düşünmeden duramıyordu: Jethro ameliyatı yakın zamanda mı olmuştu acaba? Yoksa hasarlı beyni gizemli bir şekilde çevresine göre mi tepki veriyordu? Vance'deyken Jethro çok canlı bir karakterdi; aldatıcı, kendini düşünen, mahkemelerin efendisi. Ama Tom artık onun her zaman çok daha nüfuzlu olan müvekkiline hizmet ettiğini biliyordu.

Martha bunun için mi Tom'a bu kadar öfkeli davranmıştı. Tom çaresizce başını salladı. Karısının niyetlerinin muammasını hiçbir zaman çözemiyordu.

Metro-Center'da otururken Jethro ne demişti? Tom'un tekrar sigaraya başlamasının bir şey değiştirmeyeceğini, tüm bu sigara yasağının ırk politikalarının bir ürünü olduğunu...

Bu gece, yoğun sigara dumanı dağ evinin komuta merkezi olduğunu gösteriyordu. Uzun flamaları sıcak rüzgârda açılmış dalganıyordu. Özellikle Von Sasser'in koltuğundan koyu bir duman yükseliyordu. Hizmetçiler, nöro-antropoloğun işaretiyle, ahşap zemini takırdatarak, Tom ve Prentice hariç herkese, krema soslu Karaorman Pastası servis ediyorlardı.

Ralladayo hatibi, yoğun sigara dumanının arasından konuşmaya başladı: "Bir yamyam tazminat ödemekten ya da kısa süreli hapisten kaçmak için düşmanına pasta göndermez değil mi? Ya da bir eskimo denizgergedanı avlamaktan bunun için vazgeçmez. Ama Anglolar bunu yapıyor işte. Tüm bunların sigarayla ilgisi olduğunu söylemiyorum tabii ama hikâyedeki rolünün büyük olduğu belli. Anglolar böyle düşünüyor, kendilerini öyle kandırıyorlar. Diyor ki: Sigarayı bırakıyorum ve bu *iyi* bir şey; bu o kadar *iyi* bir şey ki hemen başka zavallılara da bunu empoze etmeliyim. Ve işte o on altı metre çizgileri var ya, orada duruyoruz çünkü hepimiz kötü çocuklarız. İşte babam da ben de bütün hayatımızı bunlardan kurtulmaya adadık. Bizim burada yaptığımız şeyin aynı şey olmadığını söylemiyorum." Ama söylüyordu işte, sürekli söylemiyorum dediği lanet şeyleri söyleyip duruyordu. Keskin sözleri Tom'un gök mavisi, buruşuk takımından geçip bedenine işliyor, resmen etini kesiyordu. "Bu zaten çok aşikâr! Biz de aynı lanet gelenekten geldik. Ama biz Vishtar'la bir ameliyat yaptığımızda yalnızca insanlara iyi fikrini aşılamış olmuyoruz, aynı zamanda onları yaşayan, nefes alan, kanlı canlı enstrümanlara dönüştürüyoruz; tam olarak ne yapmaları gerektiğini onlara söyleyen içseslerini duyabilen enstrümanlara!"

Von Sasser çirkin piposunu tekrar yakıp bir nefes çekti.

"Anladınız mı? Çünkü ateşle savaşmak için ateş kullanman lazım."

Tom'un bir şey anladığı yoktu. Anladığı tek şey yıllar içinde, hatta belki bütün hayatı boyunca yapmış olduğu en iyi şeyin sigarayı bırakmak olmasıydı. Şimdiki zayıf haliyle bile çok daha iyi hissediyordu; eğer bırakmamış olsaydı şu an ciddi şekilde hasta olacağına emindi. Stresten, yorgunluktan, sürekli, saatlerce bu kaçık herifin lobotomi konferanslarını dinlemekten hasta olacaktı.

Tom dumanların girdabına kapılıyordu, kendiyle mücadele ediyordu ama işe yaramıyordu; o son *schnapps*i içmeyecekti... Yavaşça kendinden geçti.

...Şarkı sesiyle kendine geldi:

Sonsuz umudun altın krallığı...

Sana adıyoruz Tanrım, tüm ülkemizi,

Sana aaa-dıı-yooo-ruuuuuz...!

Lambalar çoktan yanmıştı ve zayıflamaya başlamıştı bile. Sigara dumanı her yere iyice sinmişti. Masadakilerin hepsi ayaktaydı ve sandalyelerinin arkalarına geçmişlerdi. Prentice elini kalbine koymuştu. Şarkıyı söylerken âdemelması derisinin altından hareket ediyordu.

Marşı bitirdiler. Gloria ve Von Sasser'in gözlerinde yaşlar vardı. "İşte kalktı!" dedi Von Sasser. "Zavallı herif içmekten perişan oldu. Sen onu yatağına götür en iyisi Prentice."

Tom ne okula nasıl gittiğinin ne de Prentice'in onu bir kez daha yatağına yatırdığının tam olarak farkındaydı. Prentice ışıkları kapatıp kapıyı çekince Tom gözlerini kapattı ama kendisini Tommy Junior'la birlikte tozlu koridorda buldu. Tommy Junior elindeki sigarayı ağzına götürüp dumanını üflüyordu. Ne yapıyordu bu çocuk? Okulu asmak başka şey ama okulda sigara içmek: bu tam bir saçmalık, delilik. Tom evlatlık oğlunu –daha önce defalarca yaptığı gibi– kendinden başka kimsenin duygularını önemsememekle suçlayarak azarlayacaktı ama çocuğun içtiği şey sigara değil, Tom'du.

Tommy Junior, Tom'un bacağını ağzına götürüp içine çekiyor, babasının kafası utançla yanıyordu. Sonra çocuk Tom'un

bacağını sıkıca sıktı ve fırlattı. Tom tozlu koridorda uçuyor ama bir türlü düşmüyordu. Martha, Atalaya, Gloria olan bir kadın Tom'un peşinden gidiyor ve aynı şeyleri tekrar edip duruyordu: "Korkuyorum hayatım. Korkuyorum..."

Prentice onu uyandırmaya geldiğinde saat daha erkendi. Okulun dışına çıktıklarında güneşin ilk ışıkları Prentice'in yüzüne vuruyordu. Yüzü de kıyafetleri de değişmişti. Üzerinde BİR SONRAKİ BAR'A 859 KM yazan çok dar bir tişört vardı. *Dün gece takılmış olmalı ve tişört de adi ganimeti herhalde...* Prentice, Tom'un elini tuttu ve onu okaliptüs ağaçlarına doğru götürmeye başladı.

Dispansere doğru yürürlerken konuşmaya başladı: "Hiç dikkat ettin mi abi, burada su lavabodan ters tarafa doğru dönerek gidiyor? Yani saat yönünün tersine dönerek. Ben kendimi genelde pek iyi ifade edemem ama bence bu bir tür, neydi o, metalı şey."

"Metafor."

"Hah evet, metafor... Bu bana olanlar için bir metafor bence. Yani, üzerimde oldukça baskı vardı, beni yanlış anlama. Jethro bana eski hapishane duvarlarını göreceğimi söyledi. Sonra şu ırkçılık mevzusu var. Yani itiraf edeyim, bakış açım oldukça eski kafalıydı ama işte, senin *ahmakça* davranışlarını görünce, sonra kendi çocuklarımla ilk kez tanışınca... Bunlar beni tamamen tersyöne döndürdü, saat yönünün tersine akmaya başladım. Artık yaptığım şeye inanıyorum Tom. Erich'in de dediği gibi: Niyetimin ne olduğunun bir önemi yok, ben iyi bir araçtım."

Tom'un beyni bağlantıları kurmakta güçlük çekiyordu ama birden her şey belirmeye başlamıştı. Ansızın tüm hikâye bilincinde akmaya, tuzağın derinliği ve karmaşıklığı, kendi tepkilerinin sığlığı ve basitliği gözlerinin önünden geçmeye başladı ve her bir sahnede yeniden sarsıldı.

Adams... Tom hakkında daha o hiçbir şey anlatmadan, içtiği kokteyle kadar her şeyi biliyordu. Sonra Swai-Phillips, o gün

Tom'un Mimoza'da konsolosla buluştuğunu biliyordu. Elçilikle telefonda konuşurken ataşenin kayıtsızlığı ve düşmanlığı... Her şeyi Tom daha onu aramadan öğrenmiş olmalıydı.

Sonra, her şey başladıktan sonra peşinde hep onu gözleyen birileri vardı. Önce Squolly'nin adamları, sonra Tom daha nereye gittiğini kendi bile bilmeden tahmin edebilecek, ona daha yakın biri.

Mahkeme salonunun iyi bir havalandırması olduğunu bilen, araç kiralama şirketindeki elemanın daha sormadan adını bildiği, tüfekleri alırken silahların Tom için olmadığını ağzından kaçıran, daha en başında Vance'de *makkata* tarafından yara iziyle işaretlenmemiş biri. Evet, davası kazanılmadığı sürece avukata ödeme yapmayan ve diğerlerinin isteklerini harfiyen yerine getiren biri.

"Lincoln!" diye kendi kendine sıçradı Tom: Gerçeği söyleyen tek kişi ihtiyardı. Beni uyarmaya çalıştı, diğerlerinin hepsi bu işin içindeydi. Prentice'e döndü: "*Makkata*."

"Ne diyorsun abi?"

"O *makkata* diyorum, Vance'deki, düzenbazın tekiydi değil mi?"

"Ah tabii ki öyleydi" dedi Prentice gülerek. "Kafası bir dünyaydı zaten, ayin de düzmeceydi. Fark etmişsindir artık herhalde Tom, sen başından beri *inquivoo*ydun."

Dispansere vardılar. Prentice, Tom'un elini bıraktı ve pantolonunun arka cebinden bir zarf çıkardı. Tom'un cebindeki, içinde kapsamı değiştirilmiş hayat sigortasının olduğu zarfın aynısıydı.

"Tüm hayat sigortaları elbette karşılıklı imzalanıyor Tom" dedi zarfı sallayarak. "Sigortanın kapsamını tek taraflı değiştirebileceğini düşünmüş olabilirsin ama maalesef öyle bir şey yok. Endeavour'daki adamın bunu sana söylememesine şaşırdım ama sonuçta sigortacılar pek dürüst insanlar değiller, di mi? Yerlileri kandırmak kolay ama Anglolarda iş değişiyor. Sen sigortayı değiştirdikten bir saat sonra Hilton'a bir kopyasını yolladılar benim için."

Prentice gülüyordu. "Dikkat ettiysen hayat sigortamız yaralanma ve ölümü kapsadığı gibi çeşitli zihinsel bozuklukları da kapsıyor. Sen hâlâ biraz sarhoşsun, daha açık söyleyeyim: Görünüşe göre epey büyük miktar para kazanmanın eşiğindeyim."

Dispanserin kapısını açtı ve devam etti: "Ama merak etme, bencillik yapmayacağım. Paranın büyük kısmını çocuklarıma ve doğal olarak Erich'in çalışmalarına harcayacağım. Bu yüzden tüm bunlara bir ceza gibi bakma istersen, insanlara bir şeyler verme fırsatını sunan bir ödül bu sana."

Erich Von Sasser onları ameliyathanenin girişinde bekliyordu, yanında Vishtar Loman vardı. Doktorlar çoktan önlüklerini giymiş, eldivenlerini ve maskelerini takmışlardı. Ama girişteki lavaboda üçüncü bir kişi daha ellerini yıkıyordu, küçük, ince biriydi bu.

Prentice, Tom'u sedyeye yatırdı ve sonra lavaboya ellerini yıkamaya gitti. Diğer ameliyat asistanı Atalaya Intwennyfortee'ydi ve görünüşe göre anestezi kısmında yer alacaktı çünkü elinde ameliyat kâsesiyle Tom'un yattığı yerin başucuna geldi ve Tom'a baktı. Sonra da o güzel kahverengi gözleri Von Sasser'in göz çukurlarıyla buluştu.

"Maalesef Tom" dedi nöro-antropolog neşeyle, "koşulların yetersizliğinden ötürü narkozumuz yok ama Bayan Intwennyfortee seni rahatlatacak bir şey verecek".

Atalaya ameliyat kâsesinden bir parça *engwegge* aldı ve Tom'un savunmasız ağzına tıktı. Tom *engwegge*yi ısırdığı an nikotinin gırtlağından süzülüp kanına karıştığını hissetti. Tom geviş getirirken aldığı son kokunun bu kadar acı bir antiseptik olmasının ne kötü olduğunu düşünüyordu.

Maskeli ve önlüklü Prentice de yanlarına geldi ve Von Sasser eldivenli ellerinden birini Prentice'in, diğerini Atalaya'nın omzuna koydu. "Tom, muhtemelen Brian'ın neden ameliyatında bana yardım edeceğini merak ediyorsundur, babamın *Şarkıları*'nı aklına getir. Bir Tayswengo'nun her şeyden çok *get-*

*tanka*dan, yani ritüelleştirilmiş aşağılanmadan korktuğunu ve birinin böyle bir kaderle boğuştuğunu görmektense onun öldüğünü –ya da en azından egosunun öldüğünü– görmeyi tercih edeceklerini hatırla."

Ama Tom artık aklına hiçbir şey getiremiyordu; *engwegge* transının akıntısına kapılmıştı ve baygın halde olan biten her şeyin geldiği noktaya içten içe gülüyordu. Sonuçta her zaman yaptığı şeyi yapıyor; pasif bir şekilde uydurulmuş bir inanç sistemine uyum sağlıyordu.

Son

Birkaç yıl sonra...

Fahri Konsolos Winthrop Adams, iki arkadaşı Jethro Swai-Phillips ve Brian Prentice'le kumarhanenin merdivenlerinde duruyordu.

Artık bir hayli parası olan Prentice, Vance'in savurgan kumarbazlarından biri olarak tanınıyor ve her ne kadar zaman zaman şehre dönse de geldiğinde kendini eğlendiriyordu. Arkadaşlarına birkaç yüz dolarlık çerezler ikram edip *blackjack* ya da *krebs* oynayarak zaman öldürmelerini sağlıyordu.

Bu üç adam beyaz mermer merdivenlerin üzerinde sohbet ederken Prentice Dundas Bulvarı'ndaki taksilerden birinin ilgisini çekebilmek için kolunu kaldırdı.

"Ben seni bırakayım mı Brian?" diye sordu Swai-Phillips.

"Yok, gerek yok abi" dedi Prentice. "Hummer'ımı garajdan alacağım, gitmeden yapmam gereken ufak tefek işler var. Şeye uğrayacağım..." Aniden durdu. Gözüne bir şey –ya da birisi– takılmıştı.

İhtiyar bir ayyaş on altı metre çizgisinde yere eğilip izmaritleri teker teker topluyor, her birini gökyüzüne doğru tutup inceliyor, sonra da tekrar yere atıyordu. Her eğilişinde kafasının arkasındaki, ensesinden tepesine uzanan, yara izi görünüyordu.

"Şu Tom Brodzinski değil mi?" dedi Prentice.

"Evet" dedi Adams, "sanırım o".

"Ne yapıyor ki o hâlâ burada?"

Konsolos resmi bir ses tonuyla konuşuyordu yine. "Şöyle ki Brian, ıiıı, durumuyla ilgili bir dizi karışıklık oldu. Görünüşe göre pasaportu kaybolmuş ve ıii, geçmişine bakınca da onun için yeni pasaport çıkarmak mümkün olmadı. Muallakta kaldı böyle, zavallı herif."

"Kendini muallakta alkole vurmuş gibi görünüyor" dedi Swai-Phillips Tom'a bakarak.

"Yani" dedi Adams ukala bir tavırla, "zaten zihinsel sağlık sorunları yüzünden başka da yapacak bir şeyi yok esasen".

"En azından şimdi en başta yapması gereken şeyi yapıyor di mi?" dedi avukat.

"Aa, neymiş o abi?" dedi Prentice samimi bir merakla.

"Lanet izmaritleri toplamak tabii!"

Her ne kadar bu Swai-Phillips'in pek yüksek olmayan standartlarına göre bile iyi bir espri olmasa da arkadaşları yine de avukatın şakasını gülerek karşıladılar: Prentice'in erkeksi gür kahkahası konsolosun kuru "ehehe hehe"lerine karıştı.

Tom, üç adamın söylediği her şeyi duymuş ve kendisiyle ilgisini de gayet iyi anlamıştı. Cevap vermediyse bunun nedeni Prentice ve diğerlerinin komik olacak kadar küçük ve önemsiz olmasıydı: Vızıldayan sineklerdi onlar sadece, ürküp uçmadan önce birkaç saniyeliğine konan sinekler.

Tom'un yanında duran yapılı, siyah, güzel ve gururlu *Astande* bir başka sigara izmaritini gösterdi: "Şunu al Tom, evet." Tom dediğini yaptı. "Şimdi kaldır bakalım dostum." Tom izmariti bir o yana bir bu yana döndürerek kaldırdı. "Evet" dedi *Astande*, "bence bu, di mi?"

Tom ruhani rehberine sordu: "İçebilir miyim?" *Astande* cevap verdi: "Tabii, neden olmasın?" Tom kafasındaki yara izindeki tünelden hızla içeri doğru kaçtı. Kendi beyninin derinliklerine gitti, Von Sasser orada Tom'un *corpus callosum*unun hücrelerini keserken bir oyuk açmıştı.

İlerleyen yıllarda Tom kendi elleriyle bu oyuğu kazmış ve yeterince büyük bir mağaraya dönüştürmüştü.

Beyin mağarasının titreşen pembemsi gri duvarları nöronlarla aydınlanıyordu, doğaüstü bir manzaraydı bu ama Tom'un hafızasından çekip çıkararak içeriyi döşediği mobilyalar oldukça yavandı: Squolly'nin sorgu odasından bir iki plastik sandalye, Tom'un Entreati Pansiyonları'ndaki eski yatağı ve Adams'ın yatak odasındaki açılır kapanır masa. Ve bir sürü kül tablası.

Tom eğirilmiş izmariti düzeltti ve yaktı. Reklamlı kibritin üzerinde SWAI-PHILLIPS, AVUKAT, KAZANILMAYAN DAVADAN ÖDEME ALINMAZ – TEL: 1-800-LAW yazıyordu. Sigaradan derin bir nefes aldı ve karşısındaki plastik sandalyede oturan *Astande*ye uzattı. İş Bitirici bir fırt çekip izmariti tekrar Tom'a verdi.

Jenn Ashworth

Tehlikeli Yakınlaşma

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Serap Gezer/336 sayfa/ISBN 978-975-539-933-1

Ne mi ümit *ediyordum? Herkesin istediğinin aynısını: diğer insanlarla daha tatmin edici bir ilişki. Yalnızca yataktaki tatminden bahsetmiyorum; ama benim motivasyon sebeplerimden birinin bu olduğunu da itiraf etmeliyim. Farkına vardım ki aslında yeni insanlarla tanışmak ve arkadaş edinmek için gün boyunca o kadar çok fırsatım vardı ki. Will'in* işte olduğu saatlerde bir ya da iki arkadaş edinerek kendi hayatımı rahatlıkla yaşayabilirdim. Sırf kendime ait bir yaşam *Will ile yaşadığım hayatın dengesini bozmazdı çünkü Will asla bunu bilemezdi. Onu terk etmeyi düşünmüyordum (evliliğimizin kendince iyi noktaları vardı) ama başka biriyle tanışmak, ümit ediyordum ki, bir çeşit özel yakınlık ekleyerek evliliğimi tamamlayabilirdi.*

Hayatında yeni bir sayfa açma kararıyla kocasını terk eden Annie, yeni evine yanına sadece kedisi ve süt fincanı koleksiyonunu alarak gelmiştir... bir de yalnızlığını. Ama hiç de ümitsiz değildir. Yeni arkadaşlıklar edinmek, yeni bir sevgili bulmak, sonunda mutluluğu yakalamak için kişisel gelişim kitaplarını ve aşk romanlarını rehber edinen Annie daha ilk karşılaşmalarında yan komşusuyla aralarında bir çekim olduğunu hisseder. Ne var ki adam genç sevgilisiyle birlikte yaşamaktadır ve bu genç sevgili Annie'den hiç hoşlanmaz. Annie kuşkusuz bu engele aldırmayacak, geçmişte yaptığı hatalardan ders çıkararak komşusuyla aralarında olmasını arzuladığı özel yakınlığı gerçekleştirmek için harekete geçecektir. Ancak bu hamlesi geçmişindeki karanlık sırları, bastırılmış şiddeti ve cinsel talihsizlikleri de açığa çıkaracaktır...

Jenn Ashworth rahatsız edici ironisiyle, sıradan, sakin bir hayatın içerisinde pusuya yatmış kötülüğün ama tümüyle insani bir kötülüğün kaynaklarına iniyor. *Tehlikeli Yakınlaşma* diğerlerini ve kendimizi tanıma konusundaki acizliğimizi ortaya koyan yoğun, sürükleyici ve gerilim yüklü bir roman...

Yusuf Yeşilöz
Düğün Uçuşu

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Hulki Demirel/192 sayfa/ISBN 978-975-539-946-1

Onurlu Beyto ailesinin evladı! Ben seni, değerli zamanını böyle hasta insanlarla harcayasın diye mi okula gönderiyorum? Bunun için mi günde on altı saat çalışıp *biracı sarhoşlara, ibnelere, eroinmanlara, yabancı düşmanlarına, genç yaşlı* çeşit çeşit *insana hizmet veriyorum? Böyle hasta insanlara bu memlekette yeterince doktor ve ilaç olduğunu söyle, gitsinler onlardan yardım alsınlar...*

1987 yılından bu yana İsviçre'de yaşayan ve romanlarını Almanca kaleme alan Yusuf Yeşilöz, altıncı romanı *Düğün Uçuşu*'nda, töreleri sürdürmek için yapılan bir evliliğin neden olduğu kültürel ve bireysel çatışmaları işliyor.

Roman kahramanı Beyto genç bir delikanlıdır. Beyto köyünde doğmuş, Beyto adını almış ama küçük bir çocukken ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşmiştir. Orada okur, kültürü orada şekillenir. Ne var ki babası oğlunun törelere uygun bir evlilik yapmasında ısrarlıdır. Tatil için köylerine gittiklerinde oldubittiye getirip Beyto'yu kuzeni Sahar ile gerdeğe sokarlar. Oysa Beyto'nun, kimsenin bilmediği ve kendisinin de ağzına kilit vurup kimseye söylemediği bir sırrı vardır: O bir eşcinseldir.

İsviçre'ye karısıyla birlikte dönen Beyto eşcinselliğini açıklayamadığı için gerçek sevgilisinden ayrılmak zorunda kalır. Ancak bu boğucu, ikiyüzlü hayatı daha ne kadar sürdürebilecektir?

Düğün Uçuşu göçmenlerin, daha çok ikinci kuşağın karşılaştığı sorunlara değiniyor. Elindeki malzemeyi büyük bir duyarlılıkla ve son derece yalın bir anlatımla biçimlendiren Yeşilöz, farklı kültürler ve farklı hayat tasavvurları arasından geçen meşakkatli bir yolu tasvir ediyor. Yolun sonunda, Beyto'nun da hapsolduğu arafa ulaşıyoruz. Ve anlıyoruz ki çatışma ve mücadele olmadan hiçbir şey mümkün değildir. Bunun için de cesarete ihtiyaç var; hem de birçok insanın cesaretine!

Chuck Palahniuk
Anlat Bakalım

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Şeyda İşler/192 sayfa/ISBN 978-975-539-959-1

Katherine Kenton, Houdini *gibi yaşıyordu. Bir kaçış ustası gibi. Evliliklermiş, tımarhanelermiş, kaçarı olmayan* Pandro Berman *stüdyo sözleşmeleriymiş... fark etmez... Bayan Kathie kendini kapana kıstırıyordu çünkü son anda zincirlerinden kurtulmak ona muazzam bir başarı hissi veriyordu.* ■

Pek çok evlilik ve estetik operasyonundan sağ çıkmış Katherine Kenton, namı diğer Bayan Kathie, Altın Çağı'nı yaşayan 1960'ların Hollywood'unda yıldızı sönmekte olan bir aktristir. Hazie Coogan ise yaşlanan film yıldızının yardımcısı, sekreteri, hizmetçisi, aşçısı... her şeyidir. Hatta ona sorarsanız, Katherine Kenton'u o yaratmıştır. Bir gün Webster Carlton Westard isimli genç ve yakışıklı bir adam Katherine'in hayatına ve yatak odasına girince, Hazie için tehlike çanları çalmaya başlar. Ancak Hazie'nin hayatının başyapıtını korumak için yapmayacağı şey yoktur.

Tabu konuları çarpıcı bir üslupla dile getirmesiyle nam salmış Palahnuik, bu sefer bizi Hollywood'un ışıltılı dünyasına ve bir o kadar da karanlık sahne arkasına götürüyor. Kısacık bir romana ustaca sığdırdığı çeşit çeşit senaryo ve zengin oyuncu kadrosuyla Palahnuik, eminiz, okuru yine zekâsına hayran bırakacak.

Manuel Vilas
Parıltılı Armağan

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Nazlı Çiğdem Sağdıç Pilcz/336 sayfa/ISBN 978-975-539-966-9

Devlet tarafından geçerli kılınan çiftleşme, daha mı az vahşi? İşte her şeyin özü bu: şiddet. Çiftleşmenin içinde bulunan ölüm, bizi gerçek ölümden daha çok korkutuyor. Utanç ne zaman sona erecek? İşletme ve rant ne zaman sona erecek? Para, iş, kültür ve kanunlar ne zaman çiftleşmenin yakasından düşecekler; çiftleşmeyi ne zaman mütevazılığına, saflığına, temizliğine, yaşamı ifade etmesine geri döndürecekler?

Romanları, hikâyeleri ve şiirleriyle çağdaş İspanyol edebiyatının en heyecan verici yazarlarından Manuel Vilas, Parıltılı Armağan adlı romanında aşkın ve erotizmin doğasını alaycı ve cüretkâr bir dille mercek altına alıyor.

Roman kahramanı Víctor Dilan, orta yaşlarını geride bırakmış, ünlü ve sevilen bir yazardır. Kutsal bir armağan olarak gördüğü bir yeteneği, kadınları kolayca yatağına çeken karşı konulmaz bir cazibesi vardır Dilan'ın. Ahlâki kaygıları ise hemen hiç yoktur; karısını, sevgililerini aldatmaktan, karşısına çıkan her dişiyi ayartmaktan zevk alır. Dur durak bilmeyen erotik fantezilerini hayatına ve romanına aktarmakla meşgul Dilan'ın hayatı Ester ile, "erkekleri çılgına çeviren gözünü kan bürümüş etobur" Cadı ile karşılaştıktan sonra çılgın bir tempoya girecektir. Cinsel hayatı, fantezileri ve yaşam tarzıyla kendisinden çok daha sert, kural ve sınır tanımaz, üstelik çok genç bir partner bulan Dilan, Ester'in yıkıcı cazibesinden kurtaramaz kendini. Büyük yazarı yıkıma götürecek süreç başlamıştır...

Erotizm, aşk ve cinsellik konusunda yazarken en az roman kahramanı kadar cesur ve pervasız olan Manuel Vilas, 21. yüzyıla yayılan karanlık hikâyesinde insanı özgürlükten alıkoyan inançları, önyargıları, kadın ve erkeğin bastırılmış duygularını sorguluyor.

Philippe Djian
Vay...

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Hakan Tansel/176 sayfa/ISBN 978-975-539-975-1

Fransa'da özellikle genç okur kitlesi tarafından büyük ilgi gören Philippe Djian, son romanı *Vay...*'da beklentileri boşa çıkarmıyor. Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vuran düş kırıklığı, kararsızlık, sevdiklerinin yitiminden doğan boşluk gibi temaların hikâyeye ustalıkla yedirildiği şaşırtıcı bir roman...

Anlatılan, kırklı yaşların sonuna gelmiş, çekici ve başarılı bir iş kadını olan Michelle'in hikayesi. Babasının işlediği bir cinayet sonrası gençlik yıllarını toplumdan dışlanarak geçiren Michelle'in, boşandığı kocası, başarısız oğlu, ilerlemiş yaşına rağmen genç bir adamla evlilik planları yapan annesi, yıllardır hapishanede yatan babası, mutsuz bir evlilik sürdüren ortağı ve birden fazla sevgilisi arasında dengesini yitirmeden yaşamaya çalışırken, bir gece vakti tecavüze uğraması her şeyi altüst eder. Üstelik kimliği belirsiz tecavüzcü mesajlarla tacizini sürdürmektedir. Etrafındaki bütün ilişkiler altüst olurken Michelle de ummadığı bir yola sürüklenecektir.

Aslında bu denli tuhaf ve karmaşık, aynı zamanda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar zayıf olduğumu düşünmüyordum. Şaşırtıcı. Yalnızlığım, geçen zamanın deneyimi şaşırtıcı. İnsanın kendini tanıması -En gözüpekler bile yalpalamışlardır- ki ben yalpalamaktan fazlasını yaptım, anlaşıldı. Bilmediğim bir sebeple, bazen sevişmelerimize ait sahneler zihnimde baştan sona yeniden canlanıyor ve yerde kavga eden o iki kudurmuşun birkaç metre üstünde yüzer gibi, olan bitene tanık oluyorum. Kendi öfkeme, gösterdiğim performansa, attığım tüyler ürpertici çığlıklara hayret ediyorum.

Djian'ın kahramanları için yaşama girmek, arenaya girmek gibidir sözünü haklı çıkaran bir roman.

Hovhannes Tekgyozyan
Kaçan Şehir

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Sevan Deirmendjian/128 sayfa/ISBN 978-975-539-976-8

Ağır çekimde kelebek-prezervatif cebimden fırladı, başparmağıma tünedi. Sağımı uzatarak, Ararat sakalından tuttum ve... Saniyeler babamın avucuna plastik nemli bedenini yapıştırarak beş kat hızlı ritimle uçtu.
Koş şehir, koş.
Arabam nefesini tutarak hayırsever kadının inşa ettiği Versay'ın içinden uçtu. Ödü patlamış Yunan tanrıları ve üç kanatlı melekler doldurdu gökyüzünü.
Birinin kolu kırılmıştı. "Hammer"le korunan bir öküz başı üzerinden geçerken asfalta düşmüş kıpraşıyordu. Çektim, önünü kapattım. Öküz anırmasından Lili haznesini kaşıdı. Kandan annemin kokusunu aldım...

Kaçan Şehir, Türkiye'den bir yayınevi tarafından Ermenistan edebiyatının yeni değerlerini Türkçe'ye kazandırma adına atılmış ilk adım, iki ülke halklarını yazın yoluyla birbirine yaklaştırma girişimine verilmiş bir destek...

Bu kitap Ermenistanlı yazar-oyuncu Hovhannes Tekgyozyan'ın özellikle son on yılda metropolleşme iddiasıyla çehresinde ve şehir kültüründe büyük bir değişim yaşayan başkent Yerevan sokaklarında hissettiklerini, şehri için duyduğu kaygıları ve korkuları yansıtmakta.

Anıl Nişancalı

Evren Bozması

Yeraltı Edebiyatı/160 sayfa/ISBN 978-975-539-986-7

İçimde bir korku var. Korku da değil. Daha çok endişe. İdeolojiden korksak kitap okumazdık. Yol boyu polisin orantısız şiddetinden dolayı gözünü kaybeden insanların haberlerini okuyarak hedefe doğru ilerliyorum. Sonunda Harbiye'ye vardığımda gördüğüm manzara, dünyanın en güzel vahşeti gibi. Şu anda paralel evrende beni hiçbir şey şaşırtamaz. Bir yanda vahşetli bir biçimde insanlara kapsül kapsül gaz atan polisler, bir yanda da en güzel halleriyle ele geçirdikleri dozerle TOMA'yı kovalayan ÇARŞI grubu. Kalabalık gruplar halinde zikzak yaparak, polise şaşırtmacalar vererek Galatasaray Meydanı'na kadar ulaşıyoruz.

Aşka düşmüş bir insanın gözüne dünya çok başka renklerde görünebilir. Peki ya, sadece âşık olan bir adamın gözünden İstanbul, ne kadar renkli olabilir? Bir insan, algısının sınırlarını zorlar ve gördüğü gibi değil de istediği gibi algılamaya karar verirse ne olur? Ve en önemli soruya dikkat edin, bir yalan ne kadar kontrolden çıkarsa amacını yitirir?

Anıl Nişancalı ilk romanı *Evren Bozması*'nda, ergenliğini yeni atlatmış bir roman kahramanının maceralarıyla bu soruların yanıtını veriyor.

Evren Bozması, kendisini yazar olarak lanse eden yalancı bir âşığın Rock müziğini, bilimkurguyu ve çizgi romanları her santimine alet ettiği hikâyesiyle, tam bir kontrolden çıkış belgesidir.

Chuck Palahniuk

Bir Haz Markası "Beautiful You"

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Ahmet Aybars Çağlayan/256 sayfa/ISBN 978-975-539-999-7

"Bir Milyar Kocanın Pabucu Dama Atılmak Üzere"

Ezik çağdaş erkek ruhunun klasikleşmiş portresinin çizildiği *Dövüş Kulübü*'nün yazarı şimdi de kadın hazzına dair karanlık pazarlama imkânları hakkında bir roman kaleme almıştır. Kız kardeşler bir başlarına haz alabileceklerdir. Ve bunu habire, defalarca, durmadan yapacaklardır...

Penny Harrigan Manhattan'daki büyük bir hukuk bürosunun alt kademe çalışanlarından biridir. Asansörü bile bulunmayan tek odalı bir apartman dairesini iki arkadaşıyla paylaşmaktadır. Çok da parlak olmayan bir aşk hayatı vardır. "Orgazm-Pınarı" lakaplı, yazılım mega-milyarderi, dünyanın en nefes kesici ve en başarılı kadınlarının sevgilisi, seçkin C. Linus Maxwell tarafından akşam yemeğine davet edilince aklı başından gider. Maxwell, bu yemek sonrasında Penny'yi Paris'e uçuruverir. Onu orada günler boyunca, aralıksız hazzın akla hayale gelmez doruklarına ulaştırır. Peki, bunun nesi hoşa gitmez? Şu: Penny, dünya çapında *Beautiful You* adlı marka şemsiyesi altında pazarlanacak bir dizi ürünün geliştirme sürecindeki deneklerden biri olduğunu fark eder. Bu ürünler o kadar güçlü ve etkilidir ki, milyonlarca kadın ilk günlerden itibaren bunların satıldığı *Beautiful You* mağazalarının önünde kuyruğa girer. Sonra da kendilerini odalarına kapatıp hiç dışarıya çıkmazlar. Yeni pillere ihtiyaç duymaları dışında... Maxwell'in erotizme dayanan dünya hâkimiyeti planının önüne geçmek gerekir. Ama nasıl?

AYRINTI

Akıl almaz derecede sert sigara yasaklarının her yerde kendini hissettirdiği, farklı geleneklere sahip yerli kabilelerin ve beyazların bir arada yaşadığı esrarengiz bir ülkede tatilde olan Tom Brodzinski, bağımlılıktan kurtulmaya çalışırken içtiği son sigarasının izmaritini balkonundan aşağıya fırlattığında izmarit bir saldırı silahına dönüşüverir. Bir yığın talihsiz, tuhaf ve can sıkıcı olayı tetikleyen anlık bir dikkatsizlik sonucu Tom, kendini tanıdığı ve bildiği dünyanın adalet sistemiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan davaların ve kavramların içinde bulur. Yaptığı hatanın bedelini ödeyebilmek için Tom'un, kendisiyle benzer pozisyonda bulunan ve kendi günahlarını telafi etmeye çalışan, yeni tanıştığı, tembel, uyuşuk, sinir bozucu Brian Prentice'le sarp yollarda, uçsuz bucaksız çöllerde sıkıntılı ve şiddetli bir yolculuğa çıkması gerekir. Tom Brodzinski'nin hayatını tamamen değiştiren bu son derece rahatsız edici hikâye, okuyucuyu modern bir karanlığın kalbine götürüyor. Farklı ve akıllara kazınan üslubuyla usta yazar Will Self, her sayfasında gerilimin ve misantropinin kendini yoğun bir biçimde hissettirdiği romanda, insanın duygu ve düşünce sistemini çarpıcı ve sarsıcı bir kurguyla sorgularken, "adalet" ve "kültür" kavramlarına da çomak sokuyor.

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN 978-605-314-013-9
9 786053 140139

25 TL